

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

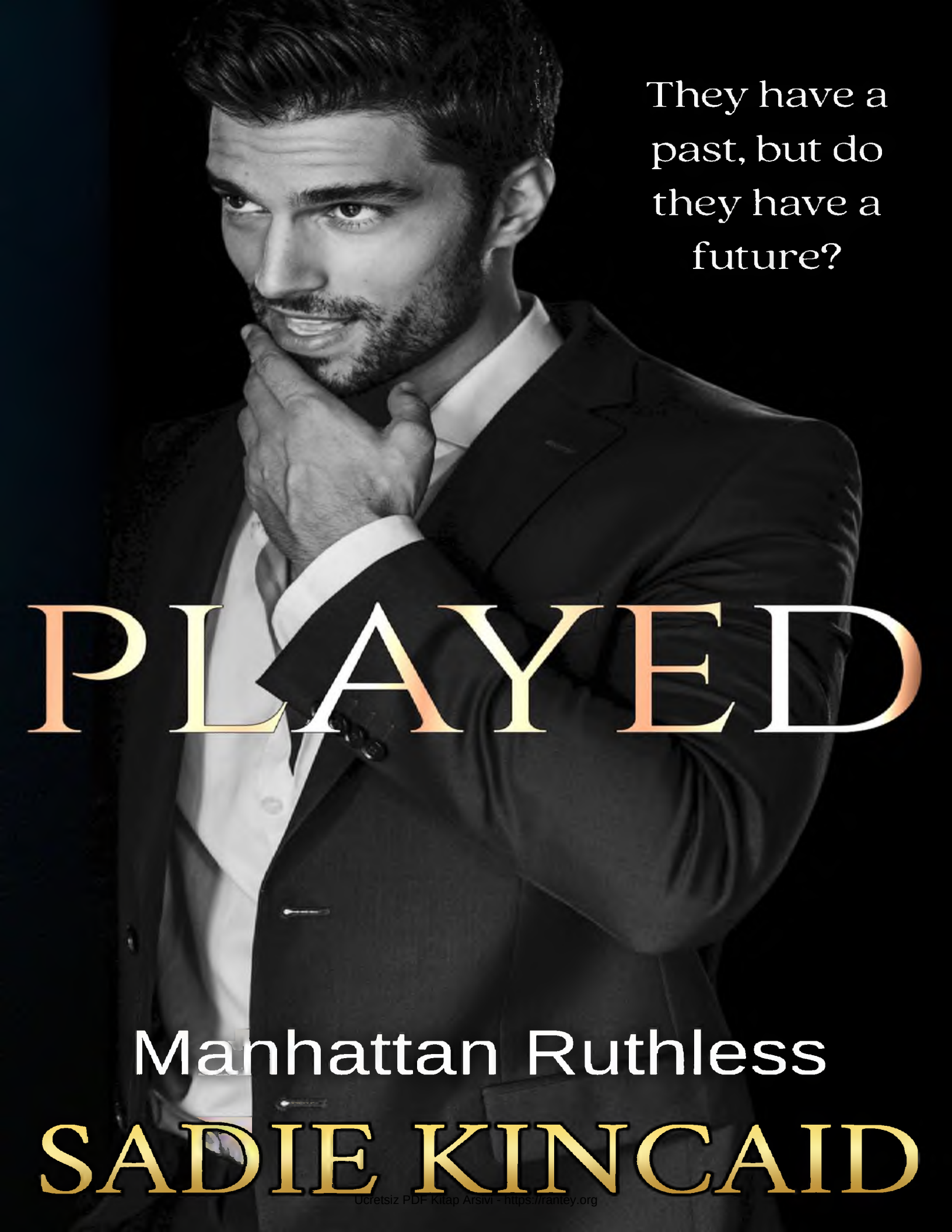
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

They have a
past, but do
they have a
future?

PLAYED

Manhattan Ruthless

SADIE KINCAID

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

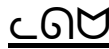
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Oynanan
MANHATTAN RUTHLESS

SADIE KINCAID

İçerik Uyarısı

Bu kitap, bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek olgun ve hassas konuları ele almaktadır. Bunlar arasında şunlar yer almaktadır, ancak bunlarla sınırlı değildir:

Homofobi

Kendinden nefret ve buna bağlı düşünceler

Şiddet

Bir çocuğa yönelik şiddet ve duygusal

istismar Bir çocuğa yönelik cinsel saldırı

(kitapta anlatılmamaktadır)

Lütfen kendi ruh sağlığınıza koruyun

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Mason

Bölüm 2

Kral

Bölüm 3

Kral

Bölüm 4

Kral

Bölüm 5

Kral

Bölüm 6

King

Bölüm 7

Mason

Bölüm 8

Kral

Bölüm 9

Mason

Bölüm 10

Mason

Bölüm 11

Mason - 17 yaşında

Bölüm 12

Mason

Bölüm 13

Mason

<u>Bölüm 14</u>	Kral
<u>Bölüm 15</u>	Mason
<u>Bölüm 16</u>	Mason
<u>Bölüm 17</u>	Mason
<u>Bölüm 18</u>	Kral
<u>Bölüm 19</u>	Kral
<u>Bölüm 20</u>	Mason
<u>Bölüm 21</u>	King
<u>Bölüm 22</u>	King
<u>23. Bölüm</u>	Kral
<u>Bölüm 24</u>	Mason
<u>Bölüm 25</u>	King
<u>Bölüm 26</u>	Mason
<u>Bölüm 27</u>	Kral
<u>Bölüm 28</u>	Kral
<u>Bölüm 29</u>	

	Kral
<u>Bölüm 30</u>	
	Mason
<u>Bölüm 31</u>	
	Kral
<u>Bölüm 32</u>	
	Mason
<u>Bölüm 33</u>	
	Kral
<u>Bölüm 34</u>	
	Mason
<u>Bölüm 35</u>	
	King
<u>Bölüm 36</u>	
	Mason
<u>Bölüm 37</u>	
	King
<u>Bölüm 38</u>	
	Mason
<u>Bölüm 39</u>	
	Mason
<u>Bölüm 40</u>	
	Kral
<u>Bölüm 41</u>	
	Mason
<u>Bölüm 42</u>	
	Kral
<u>Bölüm 43</u>	
	Mason
<u>Bölüm 44</u>	
	Mason

Bölüm 45

Kral

Bölüm 46

Mason

Bölüm 47

Kral

Bölüm 48

Mason

Bölüm 49

Mason

Bölüm 50

Mason

Bölüm 51

King

Bölüm 52

Kral

Bölüm 53

Mason

Bölüm 54

Kral

Bölüm 55

Mason

Epilog 1

Epilog 2

Sadie Kincaid'in diğer
kitapları Yazar Hakkında

Önsöz

MASON—21 YAŞINDA, YILBAŞI GECESİ

Gömleğimin yakasını çekiştiriyorum. Her şeyin hala... normalmiş gibi davranırken bu odada oturmak boğucu. Oysa hiçbir şey bir daha asla normal hissettirmeyecek. Odayı dolaşıp dört erkek kardeşime bakıyorum, keşke zihinlerini okuyabilsem diyorum. Eminim onlar da aynı şeyi hissediyorlardır. Onsuz bunu yapmanın her yönüyle yanlış olduğunu düşünen tek kişi ben olamam.

Elijah ve Nathan pencereden havai fişeklere bakıyor, biz burada, onun anısına adanmış bu mezarlıkta sıkışıp kalmışken, dünyanın geri kalanının kutlamalarını izliyorlar. En küçüğümüz olmasına rağmen hiçbirimizden geri kalmayan parti canavarı Maddox bile, ne yapacağını bilemiyormuş gibi içkisine bakıyor.

Boğucu gerginliğe bir saniye daha dayanamayıp, sesimi yükseltiyorum. "Sadece biz olmamızın tuhaf olduğunu düşünen başka kimse var mı?"

"Televizyonu açabiliriz. Topun düşmesini izleyebiliriz," diyor Elijah.

Drake başını şiddetle sallar ve bize, onun topun düşmesini izlemekten ne kadar nefret ettiğini hatırlatır; çünkü onun iddiasına göre, saat birkaç saniye ileri ya da geri giderdi.

Kahretsin, içimizden biri ona bu konuda mantıklı açıklamalar yapmaya çalıştığında çok heyecanlanırdı. "Gece yarısının ne zaman olduğunu belirlemek için her zaman büyük büyükbabamın eski Donanma dalış saatini kullanmakta ısrar ettiğini hatırlıyor musun?"

Nathan kaşlarını çatır. "O şey nerede?"

Gözleri yaşlarla dolu olan Maddox, saati cebinden çıkarır. Saati havaya kaldırır ve cilalı metal, lamba ışığında parlar. Saatin en az seksen yıllık olması gerekir, ama hala mükemmel çalışıyor. Yıllarca kullanımdan dolayı pürüzsüzleşmiş, saatin kenarındaki düz, cilalı gümüşü neredeyse hissedebiliyorum. Valensiya'daki çocukluğundan hikayeler anlatırken, dalgın dalgın başparmağının ucuyla saatin kenarını okşardı.

"Tanrım, o burada olmadan çok garip geliyor." Viski'mi bir dikişte içip ayağa fırlarım, başka bir yerde olmak istiyorum. "Sanki bu evin artık

artık ruhu kalmamış gibi. Hadi buradan siktir olup gidelim, bir yerlere.” Drake gözlerini devirdi. “Nereye, gerzek?”

Duvarların üzerime çöküp beni boğuyormuş gibi hissetmeyeceğim herhangi bir yer. Sanki ev de onun yasını tutuyor gibi. Hepimiz için bir yuva yapmak için o kadar çok emek verdiği bu ev, o olmadan... Artık hiç de ev gibi gelmiyor. Artık değil. "Bilmiyorum. Bir kulüp falan. Hayatın olduğu bir yer."

Maddox bana öfkeyle bakar. “Peki ya ben, salak?”

Kahretsin, haklı. Bazen onun sadece on altı yaşında olduğunu unutuyorum. Görünüşü ve davranışları yaşından çok daha olgun.

“Kimse hiçbir yere gitmiyor,” diye bağırır babam, bir anda hepimizi susturur. “O yüzden sızlanmayı bırakın da viskinizi için.”

Suçluluk duygusu beni boğuyor. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Ya da hayatının aşkını böyle kaybetmenin nasıl bir his olduğunu. Yani, bir gün...

Göğsümden yükselen utanç ve üzüntü dalgasını yutuyorum. Bu tamamen farklı bir durum ve onunla benim aramızdaki ilişkiyi annemle babamınkiyle karşılaştırmayı düşünerek bile annemin anısını lekelemeyeceğim. Annem ve babam birbirlerini gerçekten çok seviyorlardı.

“Üzgünüm, baba.” Kanepeye tekrar çöküp pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum; içimde dönen tüm o istenmeyen duyguları bastırmaya çalışıyorum.

Babam, sanki kendi duygularını bastırmaya çalışır gibi içkisinin kalanını bir dikişte içti. O, her zaman hayran olduğum biri olmuştur. İyi bir baba. Sert ama adil. Beş erkek kardeşin dördüncüsü olarak, bir şekilde kardeşlerimden sıyrılma ihtiyacı hissettim ve küçük yaşlardan itibaren, bunu babamın sinirlerini diğer kardeşlerimden daha iyi bozmayı öğrenerek yapacağıma karar verdim. Neyse ki, onu onlar kadar kolay ikna edebiliyorum. Yine de o benim idolüm ve onu bu halde, kırık ve yenilmiş görmek kalbimi parçalıyor.

"Hepinize bir tavsiyem var," diyor. "Buna göre yaşarsanız, hayatınızda bir gün bile keder çekmeyeceğinize söz veriyorum."

Beş yıl önce bu tavsiyeye ihtiyacım olduğunu söylememek için dilimi ısırıyorum.

Konuşan Elijah'tır. Babamız parçalanırken, açıkça hepimizi bir arada tutmaya çalışan Elijah. “Peki o ne, baba?”

Babam cevap vermeden önce birkaç saniye bekler, hepimiz de ona umutla bakarız. Hayatımızı kökünden değiştirecek o tavsiyeyi bekleriz

. Bizim önümüzde ağlamaz — annem öldüğü gün ve cenazesi dışında nadiren ağlamıştır — ama gözleri yaşlarla dolmuştur.

Boğazını temizler ve şöyle der: "Asla aşık olma."

Dilimi daha sert ısıyorum. Evet, bu tavsiyeye beş yıl önce kesinlikle ihtiyacım vardı, baba. Kendi viskimi yudumluyorum ve boğazımın arkasını yakıyor. Ya da belki de bu yine utanç duygusudur. En beklemediğim anda bana gizlice yaklaşıyor.

Onun tavsiyesini dinleyeceğim. Tamamen katıldığım dört kelime. Yıllar boyunca bize, oğullarına pek çok iyi öğüt verdi, ama ona hiç bu kadar katılmamıştım.

Bölüm

Bir

MASON

Luke'un heyecanlı çığlıkları odada yankılanıyor, Maddox ve beni güldürüyor. Yeğenimizi kanepeye yönlendiriyorum, ellerimi beline dolayarak motorun durma sesini taklit ediyorum. Onu sarsarak, onu düşmek üzere olan bir uçakmış gibi yapıyorum ve çığlıkları daha da yükseliyor.

"Şimdi, Mase Amca, şimdi!"

İkimizi de kanepeye çakıyorum ve bunun sonucunda çıkan kahkahaları yüksek ve bulaşıcı oluyor.

"Mel, yatma vaktinden önce onu bu kadar heyecanlandırдың için sana haddini bildirecek," diyor Nathan, beni ve oğlunu eğlenerek süzüyor. Bu akşamki Drake'in düğün kutlamalarının ikinci aşaması için çoktan smokinini giymiş. En büyük iki ağabeyimiz ve eşleri gibi, Drake ve Amelia da aile evimizde samimi bir törenle evlenmeye karar verdiler. Şu anda, biraz rahatlamak için kısa bir ara verdiler—ki hepimiz bunun "sevişmek" anlamına geldiğini biliyoruz—bu sırada bir sürü catering çalışanı ve elinde kontrol listesi olan insanlar, evi iki yüzden fazla misafir için hazırlıyor.

Mel, Nathan'ın karısı ve onun tüm dünyada korktuğu tek kişi. Drake ve Amelia gibi, ikisi de mide bulandırıcı derecede aşık ve ben de hepsi için mide bulandırıcı derecede mutluyum. Mel ve Amelia harika kadınlar ve baş belası ağabeylerimi sürekli tetikte tutuyorlar. Onları neredeyse ağabeylerimi sevdiğim kadar sevdiğimi söylemek yanlış olmaz.

"Bir daha! Bir daha!" diye bağıyor Luke, şimdiden minik bir tiran olmuş; tiranlık özelliğini kesinlikle babasından almış.

"Eğlenceli amca olmamın bir suçum yok," diyorum Nathan'a omuz silkerek. "Ayrıca, bu özel bir gün. Biraz daha geç yatmasına izin veremez miyiz?"

"Evet!" diyor Luke, henüz iki yaşında olmadığı için neye razı olduğunu anlamadan, ama sadakatine hayranım.

"Yanılıyorsun dostum." Nathan hiperaktif çocuğunu kucağına alır ve yeğenim birkaç saniye yüksek sesle itiraz eder, ama sonra Nathan onu

çenesinin altına sokar ve Luke babasının omzuna sarılır. “Özel gün olsun ya da olmasın, yatma saati tartışmaya açık değildir, tabii efsanevi bir aşırı yorgunluk kriziyle uğraşmak istemiyorsak.”

Luke’a birkaç kez gece boyunca baktığım için, onun aşırı yorgun düşmesinin hiç de eğlenceli olmadığını doğrulayabilirim. Bu dersi zor yoldan öğrendim ve bir daha yatma saatinden sapmadım. Nathan heyecanlı oğlunu ustaca idare ederken, Luke Maddox’a ve bana iyi geceler öpücüğü veriyor.

Düğün partisi için yapılan hazırlıkların sesleri ve bu geceki etkinliğe hazırlanmakla meşgul olan ailemizin sesleri evin her yerine yayılırken, ben kanepede oturmuş, Luke’un biraz daha kalmasını diliyorum. Maddox’un bakışlarını üzerimde hissediyorum ve ona baktığımda, yüzünde meraklı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne var?" diye soruyorum.

"Çocuklarla gerçekten çok iyisin," diyor sadece, ama sanki daha fazlasını söylemek istiyor gibi.

"Neden, onlarla aynı frekansta olduğum için mi?" Her zamanki kardeşçe alaycı tavrımı takınıyorum, onun yapmak istediği gibi hissettiğim derin konuşmadan kaçınmaya çalışıyorum. Maddox, derin bir şey söylemek üzereyken yüzünde o ifadeyi takınıyor. O Pasifik kadar derinken, benim duygusal yelpazem daha çok bir su birikintisine benziyor.

Kafasını sallıyor. “Hayır, sen sadece Luke’la çok iyi anlaşıyorsun.”

Çünkü o çok sevimli. Bütün gün oturup Luke’un gevezeliklerini dinleyebilirim. İletişim becerileri inanılmaz derecede sınırlı olan küçük bir çocuk için, o çok eğlenceli biri. Omuz silkiyorum. “Ben onun amcasıyım.”

"Evet, ama sadece..." Kalın sakalını eliyle okşar. "Ne yapacağını ve onu nasıl sakinleştireceğini ya da kahkahalara boğacağını içgüdüsel olarak biliyorsun."

“Sen, Drake ve Elijah da aynısını yapabiliyorsunuz,” diye hatırlatıyorum ona.

"Elbette yapabiliriz. Ama ben iyi bir amca olmaktan bahsetmiyorum. Daha fazlasından bahsediyorum."

Ne demeye çalıştığını hiç anlamıyorum, ama bu konuşmayı bitirmeye hazırım. “Şey, çünkü eğlenceli olan benim, hatırladın mı?”

“Sen bundan çok daha fazlasısın, Mase.” Yoğun kahverengi gözleri yüzüme kilitlenmiş durumda ve ben bakışlarımı ondan ayıramıyorum. “Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?”

Kahretsin, keşke bir içkim olsaydı. “Ciddi misin sen? Ben mi? Çocuk mu?”

Sandalyede öne doğru eğiliyor, ellerini bacaklarının arasında birleştiriyor. “Neden ciddi olmayayım ki? Sen çocukları seviyorsun. Onlarla harika anlaşıyorsun.”

Burnumdan soludum. “Ayrıca bağlanmaya karşı şiddetli bir alerjim var.”

“Ama bu değişebilir. Doğru koşullar altında. Ve teknik olarak, çocuk sahibi olmak için bir ilişki içinde olman gerekmez. Özellikle de...”

Sözünü kesiyorum. “Çünkü eşcinselim mi?”

Kaşlarını çattı. “Özellikle de içinde yaşadığımız dönemde ve senin için mevcut olan destek ve kaynaklarla, gerzek.”

Eşcinsel yorumunu hiç yapmamalıydım ve dürüst olmak gerekirse o sözün nereden çıktığını bilmiyorum. “Peki ya sen? Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?”

Başını salladı. “Sürekli, özellikle de Nathan ve Mel’in Luke’u olduktan sonra ve Mel ikinci çocuğuna hamile kaldığında. Bugün, hiç evlenecek miyim diye düşünmeye başladım. Yakınların büyük bir hayat değişikliği yaşadığında, kendi hayat seçimlerini yeniden değerlendirmek gayet doğal.”

“Bekârken çocuk sahibi olmak biraz zor.”

Kaşlarını kaldırdı. “Bana öyle saldırdıktan sonra, şimdi de bekârlığımı mı eleştireceksin?”

Yüzümü buruşturdum. “Üzgünüm. Ben böyleyim. Uygunsuz espriler benim işim.”

Derin düşüncelere dalmış, bilge bir bilge gibi mırıldanıyor. “Çoğu zaman en hassas ruhlar mizahın arkasına saklanır.”

Gözlerimi devirdim. “Ben mizahın arkasına saklanmıyorum, Mad.”

“Öyle dediğimi hiç söylemedim,” diyor. “Hassas ruhlardan bahsediyordum, ikimiz de senin öyle olmadığını biliyoruz.”

İşte şimdi oldu. Bana göz kırpar ve ayağa kalkar. Kapıya doğru giderken yanımdan geçer ve elini omzuma koyar. “Ne olursa olsun, bence harika bir baba olursun, Mase. Ya da harika bir partner ya da koca. Belki de istediğin her şeye sahip olabilirsin.”

O odadan çıkıyor ve ben arkasından bakıyorum, nasıl oldu da bu noktaya geldik diye merak ediyorum. Evlilik mi? Çocuklar mı? Ben mi? Hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım. Yeğenimle vakit geçirmeyi seviyorsam ne olmuş? Ve ara sıra başka birinin bana bağımlı olmasının nasıl bir şey olacağını, o şekilde ihtiyaç duyulmanın ne kadar güzel olabileceğini düşünmüş olabilirim — belki bir çocuk, belki bir partner, hatta bir köpek tarafından.

Bu, yaşam tarzımdan memnun olmadığım anlamına gelmez. Ne zaman istersem istediğimi yaparım ve başkalarını üzmemekten ya da rahatsız etmekten endişe etmem gerekmez

. Hayatım hızlı, eğlenceli ve en önemlisi kolay. Tam da istediğim gibi. Derin ve anlamlı zırvallıkları uzun zaman önce denedim ve iyi sonuçlanmadı. Bir daha o yola girmek gibi bir niyetim yok.

“İşte bir James kardeşi daha evlendi,” diyor Tyler, yüzünde şakacı bir gülümsemeyle. “Bu gece New York’un her yerinde kalplerin kırıldığını duyabiliyorum.”

Ona bir viski daha uzatıyorum. “Bence Drake, Amelia’yı gördüğü andan itibaren piyasadan çekilmişti. Ama evet, onu resmen ailemize kabul etmek güzeldi.” Drake’in ne kadar işkolik ve bağlanmaktan korkan biri olduğunu düşünürsek, sekreterine aşık olması beni çok şaşırtmıştı. Ama ikisini, Drake’in ona evlenme teklif ettiği balkonda birlikte dans ederken gördüğümde, her şey anlam kazandı. Beş aydan biraz fazla bir süre sonra evlendiler. Haziran ayında New York, muhteşem bir düğün için ideal. Romantik herif.

Tyler yanımda duruyor, kolu koluma değiyor ve ikimiz de New York silüetine bakıyoruz. “Demek Nathan, Drake ve Elijah artık mutlu birer evli. Geriye sadece...” Cümlesini yarım bırakıyor. En büyük ağabeyim de bu yıl evlendi—daha doğrusu yeniden evlendi. O ve karısı birbirlerini son derece mutsuz ettikleri için boşanmışlardı, sonra ikisi de birbirleri olmadan daha mutsuz olduklarını fark ettiler. Şimdi, onlar gördüğüm en mutlu iki insan. Kuşkusuz mutlu olduğum bir başka ağabeyim. Ne bozulduysa, Elijah ve Amber kesinlikle onu tamir etmişler. “Acaba sıradaki kim olacak?”

Viskimin bir yudumunu alıyorum. “Şey, ben ve bekâr, Budist rahip olan küçük kardeşim arasında seçim yapmam gerekirse, ben ona bahis oynarım.”

Tyler gülüyor. “Benim de. Seni bağlayacak kadar erkek olan birini hayal edemiyorum.”

İç çekip bir yudum daha alıyorum. “Gerçi pek çok kişi denedi.”

Yine gülüyor, kocaman omuzları gülüşün şiddetiyle sallanıyor. “Şu seks kulübündeki barmen gibi.”

Gözlerimi devirdim. “Tanrım, onu unutmuştum.” O benim normalde tercih ettiğim tip değildi, ama İrlandalı mafyanın bir üyesi sana birini ayarlamak istediğinde, bu reddedebileceğin türden bir teklif değildir. Mikey Ryan bana kulübünde çalışan Ben adında bir adamdan bahsetmişti; benim yaşlarımda, yakışıklı ve aynı zamanda eşcinseldi, ve bizim uyumlu olacağımızı düşünmüştü.

Adam yakışıklıydı ama tek bir randevuya çıktık ve tam bir felaketti. Tyler ile aramızdaki durum da öyle. O, Mel'in kuzeni ve artık o da en az Mel kadar ailemizin bir parçası haline geldi. Eminim çoğu kişi bir noktada bizim bir araya gelmemizi bekliyor ve nedenini anlıyorum. İkimiz de bekâsız, ikimiz de erkeklerden hoşlanıyoruz ve çok iyi anlaşıyoruz. Daha ne isteyebiliriz ki?

Tyler bana sırtıyor. "Ama senin tipin gibi görünmüyordu. Fazla alfa ve kendini beğenmiş biriydi."

Katılıyorum diye mırıldanıyorum. "Evet, ama asıl sorun onun benim kıcıma girmek istemesi idi."

Tyler ağzındaki viskiyi tükürür ve nefes alamadığını söyleyerek ikiye katlanır, öksürür ve güler.

Sırtına bir şaplak atıyorum. "Tanrım, dostum. Eskiden içkiye dayanabilirdin."

Dik durur ve elinin tersiyle ağzını siler. "Siktir!" Bir kez daha kıkırdar. "Flört hikayelerin her zaman eğlencelidir. Yemin ederim, tanıdığım herkesten daha renkli bir aşk hayatın var."

Bu muhtemelen doğru, ancak son zamanlarda kesinlikle eskisi kadar değil. Daha çok bej gibi. Manhattan'daki flört ortamı eskimekte... ya da belki de ben eskimekteyim. Ya da belki de eyaletteki tüm bekar gey erkeklerle çoktan çıkmışımıdır. "Renkli mi? Bu, kibarca söylemenin bir yolu mu...?"

"Bir erkek fahişesi olduğunu," diye cevapladı, ciddi bir ifadeyle, dövme kollarını göğsünde kavuşturarak. "Hiç pasif oldun mu peki? Kimseyle?"

Siktir, bu konuyu açmak istemiyorum. Onunla bile. Üstelik o farklı bir hayattı, bu yüzden başımı sallayıp hayır dediğimde tam olarak yalan söylemiş sayılmam. "Ya sen?"

Omuzlarını silker ve gamzelerini ortaya çıkaran o sırıtışını bana gösterir. "Ara sıra. Doğru adam için."

Vay canına, bu ilginç bir gelişme. Tyler tamamen aktif bir enerji yayıyor ve onun pasif de olabileceğini hiç düşünmemiştim. Kağıt üzerinde tam benim tipim. Uzun boylu, geniş omuzlu, dövme, parıldayan mavi gözlü. Çok komik. "Doğru adam için, ha?"

Başını yana eğip gözlerini vücudumda gezdiriyor. Kahretsin. Çok fazla viski içtik ve bu odada bu konuşmayı yapmak için fazlasıyla yalnızız. "Ben de öyle dedim."

"Peki biri nasıl o adam olacak kadar şanslı olabilir?" Meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. "Bana öyle gülümsemeye devam et, Mase, belki o zaman öğrenirsin."

Bu teklif ne kadar cazip olsa da, ki gerçekten çok cazip, bunu yapamayız. Tyler çok seksi ve o gamzeleri bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürebilir. Ve belki de tüm bu düğün ve çocuk konuşmaları beni hassaslaştırıyor. Ama onda en çok sevdiğim şey, hızlı zekası, keskin aklı ve kocaman kalbi, ve bu nedenle, onu hayatımdan kaybetme riskini asla göze alamam—şu anda kesinlikle ihtiyacım olan düzgün bir seks vaadi için bile. O benim en iyi arkadaşım, ve sonsuza kadar öyle kalacak.

Bir adım yaklaşır ve yüzünü ellerimle kavrırım. O geri çekilmez, aksine bakışlarımı yakalar. “Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?” Bu kısmen viskinin etkisiyle söylenmiş bir söz, ama aynı zamanda lanet olası gerçek.

Bana göz kırpmıyor. “Evet, biliyorum.”

O tam bir flörtçü. Alnına bir öpücük konduruyorum. “İyi geceler, yakışıklı.”

Ben ondan uzaklaşırken alçak ama abartılı bir iç çekiş bırakıyor. “İyi geceler, Mase.”

Yatağa girdikten sonra, Maddox'la yaptığım konuşma kafamda defalarca tekrar ediyor. Ya istediğim her şeye sahip olabilseydim? Bu nasıl bir şey olurdu? Bir zamanlar geleceğimin nasıl şekillenmesini istediğimi ve o gelecekte kim olmak istediğimi tam olarak biliyordum. Ama daha önce Tyler bana hiç pasif oldum mu diye sorduğunda kendime söylediğim gibi, o çok uzun zaman önceydi.

Bölüm

İki

KING

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, umarım tekrar açtığımda az önce gördüğüm şeyin bir hayal olduğunu anlarım. Umarım cep telefonumun ekranında parlayan isim onunki değildir. Aylarca hiç iletişim kurmasam bile, beni araması hiç ona göre bir şey değil. Bir gözümü açıp titreyen telefona bakıyorum. Ne yazık ki benim için bu bir serap değildi.

Derin bir nefes verip aramayı cevapladım. "Merhaba anne."

"Demek hayattasın, Kyngston. En son ne zaman telefonda konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Ziyaret mi?" Sesinde küçümseme var.

Boynumu çevirip, gözlerimi caddenin karşısındaki adama dikiyorum. Indigo Bernard — arkadaşları ona "Indy" der. Babası ise "o nankör küçük pislik". Kullanılmayan kütüphane binasının kırmızı tuğla duvarına yaslanmış, elleri kapüşonlu sweatshirt'ünün ceplerine sokulmuş ve yüzünü gizlemek için şapkasını gözlerine kadar indirmiş, sanki bu onu tanınmaktan alıkoyacakmış gibi. Aptal çocuk.

"Babanın ödül törenini kaçırdın," diyor.

"Evet, üzgünüm." Rahatlıkla yalan söylüyorum. Nefret ettiğim bir adamın topluma katkılarından dolayı ödül almasını izlemek, zamanımı geçirmek istediğim şeylerin listesinde en alt sıralarda yer alıyor—kendi kafama çivi çakmaktan sadece bir kademe yukarıda. "İşle meşguldüm." Onunla hiç iletişim kurmamamın sebebi olarak, önceden prova ettiğim mazeretimi söylüyorum.

Belki bir gün eve gelmekten nefret etmemin gerçek nedenini ona söylerim. Dehşet ve tiksinti dolu çığlıkları muhtemelen buraya, Chicago'ya kadar camları paramparça eder. Bu düşünce dudaklarımı gülümsetiyor. Ne yazık ki bunu gerçekten yapacak kadar cesur değilim.

Dalgın dalgın, başparmağımın ucuyla işaret parmağımdaki yara izini okşayarak pürüzlü kenarlarını takip ediyorum. Sözler aklıma geliyor, unutamadığın bir şarkının nakaratı gibi. *Sadece bir çizik. Ağlamayı kes. Ne kadar zayıf bir çocuksun.*

“Ah, evet. İşin.” Sanki bu kelime bir hakaretmiş gibi burnunu çekiyor. Ve sanırım ona göre benim işim de öyle. Onu ve tüm Worthington ailesini hayal kırıklığına uğrattığım bir başka yol daha. Aile işine girmemek, estetikle düzeltilmiş yüzüne atılmış bir tokat daha oldu. Babamın, daha az şanslı olanları kazıklama mirasının benim yaptığım işten üstün olduğuna inanması, her şeyi anlatıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu kadının öz farkındalığı bir amip kadar.

Indigo sokağı baştan aşağı süzdü, teslimatı beklerken kaldırımında sabırsızca ayağını yere vuruyordu.

Dişlerimi sıkıyorum. Eğer hemen oraya gitmezsem, gelmeyeceğimi düşünecek. Bu ürkek küçük pisliği bulmak tam bir kabustu ve bu maskaralığı tekrar yaşamak için ne zamanım ne de enerjim var. “Gitmem gerek. Seni ararım...”

"Deden hasta." Sözleri beni yerimde dondurdu.

O her zaman hastadır, ama annem daha önce bu konuda beni hiç aramamıştı. “Ne kadar hasta?” diye soruyorum, kalbim gırtlığıma kadar çıkmış durumda.

“Ölümcül,” diyor. Soğuk. Duygusuz. “En fazla bir ya da iki ayı kaldı.”

Şu anda onunla bunu yapamam. Dikkatimi Indigo’ya veriyorum. Omuzlarının çöküklüğü. Şapkasının altından sarkan kahverengi bukleler. Kalçalarında bol bol duran, ona hiç uymayan kot pantolonunun sol dizindeki yırtık. Tırnaklarını nasıl tırmaladığı; bu alışkanlığını daha önce de fark etmiştim, sol elinin işaret parmağını özellikle tercih ettiğini fark ettim.

"Eve gelmeni istiyor, Kyngston."

Sinirleniyorum. O lanet olası ismi nefret ediyorum ve o da bunu biliyor.

Indigo şapkasını daha da aşağı çeker ve duvardan uzaklaşır. Gergindir. Kaçmaya hazırdır. Kahretsin, gitmem lazım. Aramayı sonlandırıp telefonu ceketimin cebine tıkarım, tekrar çaldığında göğsümde hissettiğim titreşimleri görmezden gelirim. Hedefim dışında her şeyi görmezden gelirim.

Başını kaldırıp beni görüyor. Elimi kaldırıp kısa bir selam veriyorum, beklediği kişinin ben olduğumu belli ediyorum. Ama haklı olarak şüpheleniyor. Sokağı tekrar baştan aşağı gözden geçiriyor.

"Paramı getirdin mi?" diye soruyorum, hâlâ ondan birkaç adım uzaktayım.

Beni ölçüp biçer gibi, benden kaçıp kaçamayacağını merak edercesine, boncuk gibi gözlerini kısıyor. Kaçamaz. "Sen her zamanki adamım değilsin."

Başımı sallıyorum. "Tony'nin halletmesi gereken bazı işleri vardı." "Ne işleri?"

"Seni ilgilendirmez, beyinsiz. İstiyor musun, istemiyor musun?"

Ona titrediğini görebileceğim kadar yaklaşıyorum, ama başka bir şey beklemiyordum zaten. Ondan en az 30 santim daha uzunum ve ıslak ıslak 55 kilo ağırlığında olduğunu tahmin ediyorum. Hayatta kalma içgüdüğü muhtemelen ona kaçmasını haykırıyor, ama geri kalanı, şey, bir sonraki dozu için can atıyor. “E-evet, istiyorum.”

Ona göz kırptım. “Aferin oğlum.”

Cebimden şırıngayı çıkardığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. “N-ne oluyor lan, dostum?”

Onu ensesinden yakalıyorum. “İstediğin buydu, değil mi? Unutulmak mı?”

Mücadele eder ve çılgılık atmak için ağzını açar, buradaki kimse ona aldırış etmeyecek olsa da, yine de dişlerinin arasına bir bez tıkarım. Parmağımı dudaklarına götürerek ona susmasını söylerim.

Gözleri artık korkudan fal taşı gibi açılmış, fırtınaya kapılmış bir yaprak gibi titriyor. “Sakin ol, Indy. Bu çok iyi gelecek, söz veriyorum.”

İğnenin ucunu koluna batırıyorum. “Bu birinci sınıf farmasötik morfin. Damarlarına enjekte ettiğin o sıradan boktan şeylerden değil.” Ona iğneyi yapıyorum ve dehşete kapılmış ifadesi, kollarımın arasına yığılırken hızla saf bir memnuniyet ifadesine dönüşüyor.

Onu kucağıma alıp arabama taşıyorum. “Seni babana geri götürme zamanı geldi, evlat.”

Bölüm

Üç

KING

Resepsiyonun önünden geçerken bakım evindeki personele selam veriyorum. Son üç yıldır iki ayda bir burayı ziyaret ettiğim için çoğunun adını biliyorum. Akşam yemeğine kalmamı isterlerse diye, bu ziyaretleri ailemden saklıyorum ve genellikle tek bir günde şehre girip çıkmayı başarıyorum.

Büyükbabamın sağlığı yıllardır kötüye gidiyordu ve onu Long Island'daki evinden alıp buraya getirmek kalbimi kırmıştı, ama her zamanki gibi kolayca uyum sağladı ve durumdan en iyi şekilde yararlandı.

Odama girdiğimde, televizyonda *Frasier'in* tekrar bölümü oynarken o huzur içinde uyukluyordu. Parmaklarımı onun narin eline doladım ve hafifçe sıktım, et ile kemik arasında ne kadar az doku kaldığını fark ettim. "Merhaba, dede," diye fısıldadım.

Gözleri hemen açılıyor ve o da elimi sıkıyor, dudaklarında çok hafif bir gülümseme beliriyor. "İşte benim oğlum."

Gözlerimin arkasında yaşlar yanıyor ve yoğun bir suçluluk dalgası beni sarıyor. Onlar yüzünden New York'a gelmekten hoşlanmasam da, onun için daha fazla çaba göstermeliydim. "Uzun zaman oldu, özür dilerim, dede."

"Hayır." Bu kelimeyi boğuk bir sesle söyler ve başını zayıf bir şekilde sallar. "Benim gözetimimde kendine acımaya hakkın yok, evlat."

Alnımı onun parmak eklemlerine dayadım, asla bulamayacağım bir affedilme arayışında olan bir günahkar gibi hissediyordum. "Ağrın var mı?"

"Vazgeçmek isteyecek kadar değil," diye boğuk bir sesle cevap verdi ve bu, onu yanındaki oksijen maskesine uzanmasına neden olan bir öksürük krizine yol açtı.

Maskeyi alıp yüzüne bastırdım, başının arkasındaki elastik bandı nazikçe düzelttim. Hatırlayabildiğim kadarıyla dedem, doğuştan gelen bir kalp kusuru nedeniyle hep hastalıklıydı; bu durum, yetişkinlik hayatı boyunca günde altı puro içme alışkanlığı nedeniyle daha da kötüleşti. Ayrıca daha önce iki kez kanserle mücadele etti ve kazandı. O, pes eden biri değildir. O, dünyada herkesten daha çok hayranlık duyduğum

ve saygı duyduğum adamdır ve ondan bu kadar uzun süre uzak kalmış olmam beni çok üzüyor. Daha iyi bir torun olmalıydım. Onu daha sık ziyaret etmeliydim.

Nefes alabilmeye başladığında maskeyi kenara çekiyor. “Annen eve gelmem için ısrar ediyor,” diyor, umutsuz bir sesle.

Onu eve istediğine inanamıyorum. Daha çok, öldükten sonra kalan parasını ele geçirmek istiyor gibi görünüyor. Sosyete arkadaşlarına karşı, kesinlikle olmadığı halde iyi ve sevgi dolu bir kız evlat gibi görünmek istiyor. “Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun?”

Omuzlarını silker. “Burayı seviyorum ama doktorlar ailemin yanında olmanın en iyisi olacağını söylüyor.”

"O zaman benimle kalabilirsin. Chicago'daki evimde bolca yer var ve zemin katta."

“Chicago’ya taşınamam, evlat.” Başını sallar. “Orada seninle ortalığı birbirine katmak ne kadar istesem de... On yıl daha genç olsaydım...” Yumuşak bir kahkaha atar. “Doktorlarım burada. Hemşirelerim.”

“Chicago’da da doktorlar ve hemşireler var, dede.”

Elimi sıktı. “Ülkenin öbür ucuna taşınmak için çok yaşıyım, King. Çok yorgunum. Sadece biraz huzur istiyorum.”

Yorgun yeşil gözlerine bakıyorum ve yüzündeki yenilgiyi okuyorum. O, tanıdığım en cesur ve en sert adam, ama neredeyse yetmiş dokuz yıldır zorlu bir mücadele veriyor. Herkesten çok o, biraz huzuru hak ediyor. “O zaman ben de burada, New York’ta bir yer bulurum.”

“Hayır, hayır. Benim için hayatını böyle altüst edemezsin,” diyor elinden geldiğince otoriter bir sesle. “Annenin yanına gidebilirim.”

Bu, onun kalan kısa ömrünü geçirebileceği en mutsuz yer olurdu. “Sana ben bakabilirim. Sana 24 saat bakım sağlayabiliriz. Bunu halledebiliriz.”

"İlaç zamanın geldi, Arthur," diye arkamdan yumuşak bir ses duyulur. Bir saniye sonra, bir hemşire yatağın yanında durur ve genellikle haplarla dolu olan küçük kağıt bardaklardan birini uzatır.

O itaatkar bir şekilde başını sallar, hemşire ona gülümsediğinde gözlerinde hafif bir ışıltı belirir. “Senin için her şeyi yaparım, Amanda.”

Beni en sevdiği torunu olarak tanıtır. Ona tek torunuyum olduğunu hatırlatırım, sonra ayağa kalkıp Amanda’nın onunla ilgilenmesi için yer açarım. Yastıklarını kabartıp saçlarını tararken, ona dün geceki felaket randevusundan bahseder. O, ona

"O kadar harika bir karakter ki," diyor Amanda, hüzünlü bir gülümsemeyle.

"O ne harika bir karakter," diyor Amanda, hüzünlü bir gülümsemeyle.

Onun beni duyamayacağından emin olmak için sesimi alçaltıyorum. "Ne kadar zamanı kaldı?"

Omuzlarını silker. "Kim bilebilir? Belki birkaç ay, belki daha az." Gözleri yaşlarla dolar ve ona ne kadar değer verdiğini açıkça görebiliyorum. "Burada yapabileceğimiz başka bir şey yok. Doktorları da kalan zamanını ailesiyle geçirmesinin iyi olacağını düşünüyor..."

Elimi başımın üstüne sürüyorum. Aileye bağlı. "Sizce öyle değil mi?" diye soruyor.

Benim için, evet. Belki hayatımı altüst edip onunla New York'a taşınmayı teklif etmekle aceleci davrandım, ama eğer burayı seviyorsa ve bu hemşire gibi insanları yanında buluyorsa, onu buradan uzaklaştırmak bencilce olmaz mı? "Senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor."

Bu onu tekrar gülümsetir. "Ben de onu seviyorum. Çok eğlenceli hikâyeleri, çok eğlenceli anekdotları ve bilgece sözleri var. Ama, şey, yarın son günüm."

"Hayır mı? Burasından daha iyi bir yer mi buldun?" Soluk pembe duvarları, küçük kanatlı penceresi ve hafif antiseptik kokusuyla küçük odaya bakınıyormuş gibi yapıyorum.

Amanda ağzını kapatıp kahkahasını bastırır. "Keşke," diye sessizce cevaplar. "Hayır, kadro kesintisi yapıyorlar ve ben burada çok uzun süredir çalışmıyorum." Yüzüne zoraki bir gülümseme takınır. "Ama bir iş bulacağım."

Tatlı, iyi kalpli dedemin hayatının son birkaç haftasını ya da ayını annemle babamın kurduğu bir hapisanede geçirmesine izin veremeyeceğimi bilerek, anında kararımı veriyorum. "O zaman gel, benim için çalış."

Gözlerini kırıştırdı, yanakları kızardı. "Anlamadım?"

"Şey, onun için." Büyükbabamı işaret ettim. "Hafta sonuna kadar bir yer bulursam ve ona ihtiyacı olan tüm ekipmanı sağlarsam, onun hemşiresi olur musun?" Kafamda hızlıca hesap yaptım. Sigortası temel masrafları karşılayacaktı ve geri kalanını karşılamak için bolca birikimim vardı. Bu, erken emeklilik planımı biraz sarsacaktı ama büyükbabamı sefaletten kurtarmak için buna değecekti.

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Ciddi misin?"

"Onunla tek başıma ilgilenemem ve o senin yanında çok rahat görünüyor. Bana büyük bir iyilik yapmış olursun."

Büyükbabama bir göz attı, sonra bana dönerek alt dudağını ısırды. "Yani, çok isterdim, ama ben..." Yüzü daha da kızardı. "Seni tanımıyorum."

“Anlıyorum. Ama bu, evde kalarak yapılacak bir iş değil. Ve sen büyükbabamı tanıyorsun. Bir hemşire ilanı verebilirim, ama onun zaten sevdiği ve rahat hissettiği birini tercih ederim. Bunun uzun vadeli bir iş olmayacağını biliyorum...” Bu sözlerin gerçekliği boğazımı tıkıyor ve devam etmeden önce boğazımı temizliyorum. “Ama bu süreyi başka bir iş bulmak için kullanabilirsin.”

“Emin misin? Annen onu eve götüreceğini söylemişti.”

Görünüş için ayda bir kez zorla onu ziyaret eden annem mi? Doktorlar ve hemşireler etrafta olduğunda, sevgi dolu bir kız evlat rolünü kusursuzca oynayabileceğini hiç şüphe etmiyorum. “Yine de kendi kararlarını kendisi veriyor, değil mi?”

Amanda kararlı bir şekilde başını salladı. “Elbette.”

“O zaman benimle eve gelecek. Bana birkaç gün ver, bir yer ayarlayayım.”

Kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? New York’ta mı?”

Ona gülümserim. “Merak etme. Tanıdıklarım var.” New York’ta çok tanıdığım var. Umarım en nüfuzlu olanını aramak zorunda kalmam, çünkü o işin içine girersem başım belaya girer.

Bölüm
Dört
KING

Bu bir hata. Bunun farkındayım, ama yine de onun numarasını arıyorum. New York'ta hâlâ iyi bağlantılarım var, ama görünüşe göre hiçbirisi üç gün içinde bana zemin katta iki yatak odalı bir daire ayarlayacak kadar güçlü değil. Bu benim son çarem. Açabileceğim potansiyel Pandora'nın kutusu göz önüne alındığında ne kadar tehlikeli olursa olsun, bunu yapmazsam dedemi hayal kırıklığına uğratmış olurum — bugünden itibaren işsiz kalan sevimli hemşiresinden bahsetmiyorum bile.

New York'a taşındığından beri numarasını değiştirmediğini umarak arama tuşuna basıyorum. Birkaç zil sesinden sonra cevap veriyor. "King mi? Sen geçmişten gelen bir sürprizsin dostum."

Sesini duyunca gülümsüyorum. Sanki Chicago'dan küçük bir parça tam burada, yanımda gibi hissediyorum. "Selam Drake. Uzun zaman oldu."

"Kesinlikle. Senin için ne yapabilirim?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp tüm cesaretimi topluyorum. Yardım istemek bana acı veriyor; on sekiz yaşından beri tamamen kendi kendime yeten ve ondan çok daha küçük yaşlardan beri kendi başımın çaresine bakan biri olarak. "Bir daireye ihtiyacım var, hem de acilen. Ve umuyordum ki bana yardım edebilirsin. Boş bir yeri olan birini tanıyor musun? En fazla altı aylığına ihtiyacım olacak sanırım. Zemin kat ya da tekerlekli sandalyeyle kolayca erişilebilecek bir yer."

"Chicago'da mı?" Sesi şaşkın geliyor.

"Hayır. New York'ta."

"Anlıyorum. Müşteri kim?"

Elimi başımın üstünden geçirdim. "Müşteri için değil, Drake. Benim için. Ben ve dedem için."

"Vay canına! New York'ta mısın?" "Evet."

"Nathan'a, ülkenin en iyi özel dedektifinin tam burada, Manhattan'da olduğunu söyleyene kadar bekle. Seninle tanışmak isteyecektir. Elimizde bir sürü..." Konuşmayı kesip boğazını temizledi. "Üzgünüm dostum, biraz kendimi kaptırdım"

. Bir yere ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Sen ve büyükbaban için mi? Her şey yolunda mı?”

Yardım istemekten daha çok nefret ettiğim tek şey, insanlara özel hayatımı anlatmaktır. Ama dedem için bunu göze alıyorum. “Dedem hasta. Fazla ömrü kalmadı, bu yüzden ona bakmak için bir süreliğine buraya taşınıyorum.”

“Bunu duyduğuma üzıldüm, King.” Sesi samimi geliyor ve ona teşekkür ediyorum, ama giderek sabırsızlanıyorum.

“On dakika sonra bir toplantım var, ama sonra birkaç telefon görüşmesi yapıp ne yapabileceğime bakayım,” diyor Drake. “Birkaç mülkümüz var ve eminim bunlardan biri boştur. Kardeşime danışayım. O bu konularda benden daha bilgili.”

Midemde bir korku topu oluşuyor. *Dört kardeşi var, King.*
O kardeşiyle konuşma ihtimali sadece yüzde yirmi beş.

Derin bir nefes alıp duygularımı bastırıyorum. Mason New York’ta olduğumu ve bir daireye ihtiyacım olduğunu öğrenirse, olsun. Bana acıması için yalvarmam gerekirse, yalvarırım. Onun yardımını hak etmesem bile, gururumu bir kenara bırakıp yapmam gereken buysa yaparım. “Teşekkürler, Drake. Çok minnettarım.”

Telefonu kapattıktan sonra, bugün yapmam gereken garip konuşmalar listesinden bir görevi daha zihnimde işaretliyorum. Şimdi en çok korktuğum şeyin zamanı geldi.

BU ESKİ EV, çocukluğumdaki kadar ya da on sekiz yıl önce bir daha buraya adımımı atmayacağıma yemin ederek çıktığım zamanki kadar heybetli.

Ve o sözümü beş uzun yıl boyunca tuttum, ama bir şey beni geri getirdi. Belki suçluluk duygusu. Ya da ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım, yine de onların oğlu olduğum ve bunu hiçbir şeyin değiştiremeyeceği gerçeği.

Sonunda, babamın geri gelip ziyaret etmem yönündeki isteklerine boyun eğdim. Ziyaretlerimi seyrek ve kısa tuttum, yılda iki kez, Paskalya ve Noel’de. Başlangıçta yapmacık ve rahatsız edici ziyaretlerdi, ama zaman geçtikçe giderek daha katlanılabilir hale geldiler. Ta ki birkaç yıl önceki Noel’e kadar. İronik bir şekilde, o Noel’de ailem bana yardımına ihtiyaçları olduğunu söyledi.

Babam bazı şüpheli işlere bulaşmıştı, ki bu, iş ilişkileri her zaman sınırda olan Kyngston Worthington III için alışılmadık bir durum değildi. Şüpheli iş uygulamalarına rağmen, saygın bir kamu imajını korumayı başarmıştı. Ancak bu sefer, Rus Bratva ile işleri çok fazla karmaşık hale getirmişti ve benim Chicago’daki

Cosa Nostra ve Bratva için biraz iş yaptığımı duymuş, bu yüzden benden bağlantılarımı kullanarak "işleri yoluna koymamı" istedi.

Ve tabii ki yardım edecektim. Onlar benim ebeveynlerim ve içimde derinlere işlemiş bir yanımla her zaman onların, özellikle de babamın onayını aramıştır. Ve bunu başarmak için onları bir çıkmazdan kurtarmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Ayrıca, babamı Dante Moretti ve Dmitri Varkov ile aynı odaya sokup, onu terlemeden yeryüzünden silebilecek adamların karşısında havalı havalı konuşmasını izleme fırsatını düşünmekten de biraz zevk aldım. Ama aileme yardım etmeye tamamen hazırdım. Çaresizdiler ve bunu biliyordum — özellikle de annem, bana doğru acımasız yorumlar ya da küçümseyen bakışlar atmadan bütün bir akşam yemeğini idare etmişti.

Ancak iş o noktaya geldiğinde, ikisi de kendilerini tutamadı. Benim kim olduğuma karşı içgüdüsel nefretlerini ve doğuştan gelen tiksintilerini göstermeden edemediler.

Büyükbabam da akşam yemeğine geldi; babamı tolere edemese de, Noel yemeği uğruna annemi tolere edebiliyordu. Her şeyden önce balık tutmaktan bahsediyorduk, ki bu kesinlikle güvenli bir konuşma konusuydu. Büyükbabam, balıkçı arkadaşının bir esrar sigarası fazla içip küçük teknelerinde uyuyakaldığını ağzından kaçırdı. O bu tür şeylere alışık değildi, ama oğlunun yaklaşan düğünü yüzünden çok stresliydi ve ona birkaç esrar sigarası verip "rahatla" diyen de oğluydu.

Annem mekan ve renk düzeni hakkında masumca birkaç soru sordu ve şehirde bir kış düğününün ne kadar güzel olabileceğini belirtti, sonra büyükbabam bombayı patlattı. Tamamen kazara, konuşmaya iki "o" kelimesi düşürdü.

Babamın alaycı gülümsemesi konuşmayı aniden kesintiye uğrattı. "Oğlu başka bir erkekle mi evleniyor?"

Kanım dondu.

Dedem gözlerini devirdi. "Artık erkekler birbirleriyle evlenebiliyor, Kyngston. Artık görüşlerini Karanlık Çağ'dan çıkarmak için zamanı gelmedi mi?"

"Bu iğrenç ve doğal değil." Babam bu sözleri tükürdü, vücudunun her hücrelerinden alaycı bir tavır sızıyordu.

Annemin yüzü, babaminkine aynen benzeyen bir tiksinti ifadesiyle buruştu. O küçük hakaret bile göz ardı edebilirdim. Tanımadığım iki adama yönelik küçümsemelerine katlanabilirdim.

Ama sorun, babamın bana attığı, tiksinti ve kinle dolu o yan bakışı. İyi bir evlat olmaya çalışmışım, "hatamdan" vazgeçmişim ve tüm hayatımı olmadığım biri gibi davranarak yaşamışım,

her yasadışı ilişkiyi gizlemiştim ve her seferinde o kadar çok utanç ve suçluluk duyuyordum ki, fiziksel olarak hasta oluyordum. Bütün bunları onları memnun etmek, “sağlıklı aile değerleri” imajını ve bağnaz muhafazakar arkadaş çevrelerindeki itibarlarını korumak için yapmış olsam da, yetmemişti. Beni yine de nefret ediyorlardı. Ve o bakış, ne kadar kısa sürmüş olsa da, benim üstesinden gelemediğim şeydi.

Dedem sadece başını salladı ve hindi yemeğine geri döndü, ben de oradan ayrıldım. Babamın batırdığı işi örtbas ettim çünkü bunu yapabileceğimi biliyordum ve onların ölümlerinin vicdanında kalmasını istemedim, ama bu işte parmağım olduğunu asla öğrenmemelerini sağladım.

Ve şimdi geri döndüm. Gotik malikaneye ve lanet olası ürkütücü gargoyllara bakıp, burada ne halt ettiğimi merak ediyorum. New York'a büyükbabam için geldim, bu ikisi için değil. Ama annem beni görmek istedi ve... Bilmiyorum. Belki de babasını kaybetmek üzere olması onu daha düşünceli hale getirmiştir. Daha... insan?

Ayaklarımın altındaki çakıl taşları çıtırdıyor ve attığım her adım, midemin derinliklerindeki duygu düğümünü daha da ağırlaştırıyor. Keder, korku ve utanç birbirine karışmış durumda ve motosikletimden uzaklaştıkça, kapıya yaklaştıkça, bu duygu daha da somut hale geliyor. Merdivenlere ulaşıyorum. Artık tadını alabiliyorum. Boğazıma tırmanıyor, dışarı çıkmak için çırpınıyor.

Onu yutuyorum.

Kapı açılıyor ve son ziyaretimden hatırlamadığım yeni bir hizmetçi bana solgun bir gülümseme sunuyor. “Bay Worthington.” Bana kibar, alışılmış bir baş sallamayla selam veriyor.

Onu takip ederek evin ön tarafındaki salona giriyorum. Annemin egemenlik alanı. Burası pahalı sanat eserleriyle dolup taşıyor: Fabergé yumurtaları ve nadir bulunan on dokuzuncu yüzyıl İspanyol tabakları, Jeff Koons'un bir heykelinin yanında duruyor. Duvar da bir Degas, Hockney'in yanında asılı.

Sanki sırf yapabileceği için bunları topluyormuş gibi. Hiçbir düzen yok. Hiçbir şeye bağlılığı yok, sadece başkalarının sahip olamadığı şeylere sahip olma arzusu var. Sanatın özünü tamamen kaçırıyor, çünkü bu odadaki tek bir parça bile ona hiçbir şey hissettirmiyor.

Yine de Hockney'i seviyorum. Bana Long Island'da dedemle geçirdiğim bir yazı hatırlatıyor.

Annem, kucığında bir battaniye, elinde parlak bir dergiyle, Louis Vuitton marka bir koza koltuğa kıvrılmış oturuyor. Başını biraz kaldırıyor, gözleri donuk. Günün saatinden de tahmin ettiğim gibi, geceki şarap şişesini çoktan bitirmiş. En azından eskiden bir şişeydi.

Şu anda iki ya da üç şişeye çıkmış olabilir. Annem işlevsel bir alkolik. Gündüzleri sosyetik ve yatırım bankacısının karısı, geceleri ise alkolik. Elbette bunu kesin bir dille inkar eder ve akşam şarabının sadece "rahatlamak" için bir yol olduğunu söylerdi. Belki de babamla evli kalmak zorunda olan herkesin bir şeye ihtiyacı vardır. Onunla yaşamak zorunda kalsaydım, eminim her gece bir şişeden fazla şarap içerdim. Gerçi "yaşamak" demek biraz abartılı olur. Aynı çatı altında bir arada yaşıyorlar.

"Kyngston." Adımı bir hakaretmiş gibi söylüyor — ya da ben öyle duyuyorum.

"Merhaba anne." Ona tercih ettiği unvanla hitap ediyorum. Ona asla "anne" dememe izin verilmedi. Her zaman "anne" ve "baba"ydı. Çok katı ve yapay. Büyükbabamın tam tersi. Onun gibi bir adam, karşımdaki bu buz gibi kadını nasıl yetiştirdi?

Az önce çok zayıf görünüyordu. Çok küçük ve savunmasız. Fiziksel olarak iri bir adam değil, ama her zaman varlığıyla odayı dolduran bir adam olmuştur. "Az önce dedemi gördüm."

"Oh" diyor sadece. Hiçbir duygu yok. Nasıl olduğunu ya da acısı olup olmadığını sormuyor. Bilirsiniz, normal insan tepkileri. Annem değil.

Göğsümde öfke kabarıyor. "Buraya taşınmasını istediğini söyledi."

Sanki kötü bir koku almış gibi burnunu çekiyor. "En iyisi bu."

"Kimin için en iyisi?" Sesimi yükseltiyorum, ama o buna da tepki vermiyor. En azından babamda ara sıra bir duygu gösterisi olur — çoğunlukla nefret ve öfke olsa da — ama onda hiçbir şey yok. Sadece... soğukluk. Sanki lanet bir robotmuş gibi.

Bana cevap vermiyor.

"Buraya gelmeyecek," diye ısrar ediyorum.

Bana soğuk bir bakış atıyor. "O zaman nereye gitmesini öneriyorsun, Kyngston? Chicago'ya seyahat edemeyecek kadar hasta."

"Bize bir yer bulurum. Benimle kalabilir."

"Saçmalama. Buraya gelecek."

Daha fazla tartışmaya gerek görmüyorum. Onunla tartışmak boşuna. Onu kışkırtmak imkansız. Kararından dönmez.

"Beni buraya neden davet ettin?" diye soruyorum iç çekerek.

Dudakları, zorla gülümsemeye çalışıyormuş gibi seğiriyor ama tam olarak başaramıyor. "Baban ve ben senin de eve dönmeni istiyoruz, canım." *Eve dönmek mi? Canım mı?* Kural olarak, bu terimi sadece toplum içinde kullanır. Tanıklar varken.

"Gidiyorum, Emmeline." Arkamdan gelen, belli belirsiz tanıdık bir ses. Şimdi "canım" demesi mantıklı geliyor.

Ona zorla hafif bir gülümseme takınmayı başarır. "Hoşça kal, Graham, canım."

Arkamı dönüp aile avukatımız Graham Reese ile karşı karşıya geliyorum. Beni görünce tanıdığına dair gülümsüyor. "Kyngston?" Yine o lanet isim. "Seni görmek ne güzel." Odaya büyük adımlarla girip sırtıma bir şaplak atıyor, sonra elimi tutup sıkıyor. "Nasıl gidiyor işler?"

Hemen şüpheyi kapıldım. Graham, hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır ailemin avukatıydı. O, benim tecrübelerime göre pek çok avukat gibi, sahte ilaç satıcısının cazibesine ve köpekbalığının ahlakına sahipti. Ama burada ne işi vardı?

Elini sıkıca kavradım ve iki kez sallamasını bekledikten sonra elimi çektim. "Şey, dedem ölmek üzere, o yüzden..."

Bir an gözlerini kapattı, sonra da sempatik bir ifade takındı. "Arthur'u duyduğuma çok üzuldüm. Başın sağ olsun."

Kaşlarımı çattım. "Taziyeler ölümler için değil mi?"

Tepkimden rahatsız olmuşsa da, bunu hiç belli etmiyor. Yüzünde o sahte acıma ifadesini koruyarak, "Anlıyorum, bu sadece an meselesi," diyor.

"Hepimiz ölüyoruz, Graham." İçimde dönen öfkenin bir kısmını ses tonuma yansıtıyorum. "Bazılarımız diğerlerinden daha erken."

Yüzü soldu, maskesini düşürdü. Aceleyle anneme ve bana iyi geceler diledi ve gitti.

Dikkatimi tekrar anneme veriyorum. "Neden eve dönmeyi düşüneceğimi düşündün ki?"

"Deden için," der dalgın bir şekilde, dikkatini tekrar dergisine vererek.

Tek kelime etmeden salondan çıkıp babamı aramaya gidiyorum. Onunla karşılaşmanın annemle olan karşılaşmamdan daha hoş olacağını hayal edemiyorum, ama en azından bana bir şeyler verecektir. Bu da ondan bilgi alma şansımın çok daha yüksek olduğu anlamına geliyor. Graham'ın kötü bir amaçla burada olduğu hissini bir türlü atamıyorum—ve bu amacının büyükbabamla bir ilgisi olduğu hissini.

Çalışma odasına girdiğimde babam bir kadeh konyak içiyordu. Yarı boş Rémy şişesi masanın üzerinde duruyordu, yanında da Graham'a ait olduğunu düşündüğüm boş bir bardak vardı. Konyak, babamın bir şeyi kutlarken tercih ettiği içkidir

. Peki bu ikisi neyi kutluyorlardı?

“Kyngston,” diyor alaycı bir şekilde. “Kayıp oğul geri dönmüş.”

Oradan çıkma dürtüsüne direniyorum. “Beni görmek mi istedin?”

Hemen beden dili ve yüz ifadesi değişti. Artık o kadar düşmanca değildi. Babamdan çok iş adamı Kyngston gibiydi. Masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti, ben de oturdum. “Sanırım büyükbabanı gördün?”

"Elbette gördüm. Buraya dönmemin tek sebebi o."

“İhtiyacı olan ekipmanlar kurulur kurulmaz buraya taşınacak.”

Bu mantıklı gelmiyor. Beni iki gün önce aradılar. Babamın nüfuzuna sahip biri, o ekipmanı birkaç saat içinde hazırlatabilirdi. “Neden?”

Bana şaşkın şaşkın baktı.

“Anlamadım?” “Neden buraya taşınıyor?”

“Çünkü o annenin babası ve hasta.” Sesi şüpheyile doluydu, sanki böyle bir soru sorduğum için bir canavarmışım gibi.

Bu adamın yanındayken derimin altında kaynayan öfke içimden fışkırıyor. “Ama sen ondan nefret ediyorsun.”

“Ne cüretle!” Sağ gözü seğiriyor. Tartışmak, hatta belki de benimle kavga etmek istiyor, ama bu günlerde benimle kavgaya kalkışmamanın daha akıllıca olduğunu biliyor. Artık onun hiç olmadığı kadar iri ve güçlü olduğum için. Beni eskisi gibi itip kakamayacak olması onu çileden çıkarıyor. Kaldırdığım her ağırlığın, vurduğum her kum torbasının, vücuduma kattığım her kasın hepsinin onun yüzünden olduğunu bilmiyor.

“Ama doğru, değil mi? O adamı hiç sevmiyorsun. Daha önce onun sağlığını hiç umursamadın, peki neden şimdi umursuyorsun, *baba*? Neyin peşindesin?”

Gömleğinin yakasını çekiştiriyor, öfkesini kontrol etmeye çalıştığı belli. En azından benim için belli, çünkü yıllarca onu inceleyerek, özenle oluşturduğu soğukkanlı kişiliğinin ardındaki her hareketini öğrendim. Bu, hayran kitlesi için taktığı bir maske, ama sonsuza kadar sürdüremeyeceği bir maske. “Bir amacım yok, Kyngston.”

Buna bir an bile inanmıyorum.

Masasındaki gazeteye bir göz attı. Bugün sabah gördüğümde manşet benim de dikkatimi çekmişti. “Görüyorum ki o aktörün çocuğu sonunda bulunmuş. Meğer kaçırılmamış, sadece birkaç

. Nankör küçük züppe. Ben olsaydım, onunla ilişkimi keser ve çürümeye terk ederdim."

Neden sözlü atışmalar yoluyla bir yakınlık kurmaya çalışıyor? "O zaman iyi ki sen değildin, değil mi?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Aklı başında kim çocuğuna Indigo adını koyar ki? Bana sorarsan bu bela aramaktır."

Eh, kimse sana sormadı, seni aşağılık pislik. Çocuklarına Kyngston adını veren insanlardan daha kötü olamazlar. Ama bunu ona söylemiyorum. Bana söyleyecek bir şeyi ya da soracak bir şeyi var ve işini kolaylaştırmayacağım. Onunla ne kadar az konuşsam, neden burada olduğumun özüne o kadar çabuk varır ve ben de o kadar çabuk gidebilirim.

Arkasındaki pencereden dışarı bakıyorum, camdan akan yağmur damlalarını izliyor ve burada değil de başka bir yerde olmak istediğimi diliyorum. Belki de aynı duygu, Indigo Bernard'ı evinden çıkıp afyon bağımlılığının kollarına itmiştir.

Babamın boğazını temizlerken çıkardığı iğrenç ses, Indigo hakkındaki düşüncelerimden beni koparıyor.

Kyngston Worthington III rahatsız görünüyor. Gergin. Sanki kıyafetleri onu kaşındırıyormuş gibi tüyleri diken diken oluyor. Sonra gülümsüyor. Samimi bir gülümseme değil ve gözlerine kadar ulaşmıyor, ama gülümsüyor. Bana. "Annen ve ben senin de buraya taşınmanı istiyoruz, Kyngston. Büyükbaban buradayken. Hayatının son birkaç haftasını daha rahat geçirmesi için."

Demek annem ciddiydi. Elbette ciddiydi, o her zaman ciddidir. Yüzüne gülmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Sadece başımı sallıyorum. "Hayır."

"Kyngston. Lütfen," diyor, sormaktan çok emrediyor gibi. "Büyükbaban için."

Tüm içgüdülerim buradan gitmem için çılgık atıyor. Bir şeyler çeviriyor, ama ne? Hem benden hem de büyükbabamdan nefret ediyor, muhtemelen aynı şiddetle. Peki ne haltlar karıştırıyor? Bu vasiyetle ilgili olamaz. Büyükbabamın bir banka hesabında sakladığı birkaç yüz bin doları olabilir, ama ailemin milyonları var.

Gururum, bu evde bir gece geçirmektense ölmeyi tercih ettiğimi söylememi istiyor. Büyükbabamın, ona karşı hiç şefkat göstermeyen iki narsist sosyopatla son günlerini geçirmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

Ama sağduyum devreye giriyor ve sessiz kalıyorum. Büyükbabamı bir yere, yanıma alacağım. Onu bu canavarın elinden kurtarmak için gerekirse, bir avukata bana vekaletname veren bir sözleşme hazırlatacağım.

Rahatlıkla yalan söylüyorum. "Bunu düşünmek için birkaç gün süre verin."
"Biraz gün bile olmayabilir." Sesinde endişe var, ama bu dedemle ilgili değil. Neden bu kadar çaresiz?
Omuz silktim. "Kabul et ya da etme."

Bisikletime binerken, Drake'in adı telefonumda yanar. Hemen cevap veririm ve kardeşi *Elijah* ile konuştuğunu, Marble Hill'de iki yatak odalı, zemin katta bir dairelerinin olduğunu söylediğinde rahat bir nefes alırım.

"Sana ne kadar teşekkür etsem azdır dostum. Hayatımı kurtardın." "Bir arkadaşına yardım etmek için her şeyi yaparım."

Duygular bir kez daha boğazımı tıkadı ve bu kadar hassas olduğum için içimden sessizce kendime küfrettim. Son zamanlarda bana ne oluyor böyle? Sadece nostalji. Drake ile Chicago'da güzel günler geçirmiştik. Haklıydı, biz arkadaştık. Bunda yanlış bir şey yoktu. Soyadı James olduğu için onu kasten aramamıştım. Onunla ilk tanıştığımda kim olduğunu bilmiyordum.

"Emlakçımızın dairesinin ve ofisinin adreslerini sana göndereceğim, yarın anahtarları alıp gerekli tüm düzenlemeleri onunla halledebilirsin," diyor ve beni konuşmamıza geri getiriyor.

Ona tekrar teşekkür ettim.

"Rica ederim. Umarım sen ve büyükbaban orada mutlu olursunuz. Yapabileceğim başka bir şey varsa..."

"Aslında..." Çenemi kaldırıp yıldızsız gökyüzüne bakıyorum. "İşten bahsetmiştin?"

"Evet?"

Amanda'ya göre, büyükbabam gündüzleri çoğunlukla uyuyor ve her gün ona bakmak için orada olacak. Aklımı kaçırmamak ya da aptalca bir şey yapmamak için kendimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım var. "Burada olduğum sürece bana verebileceğiniz her şey için minnettar olurum."

Gülüyor. "King, sana gönderebileceğim tonlarca işim var. Ne zaman başlayabilirsin?"

"Şimdi nasıl?" diye teklif ettim, dikkatimi başka bir şeye yöneltmek için can atıyordum. Rahatsız edici düşüncelerin ve kendimden nefret etmenin içime sızıp beni yiyip bitirmesini engelleyecek her şeye ihtiyacım vardı.

"Mükemmel. E-posta adresin aynı mı?"

"Evet."

"O zaman sana hemen bir dosya göndereyim," diyor. "Çok heyecan verici bir şey değil. Bir sanat eseriyle ilgili çirkin bir dava, ama davacı çok zor bulunur biri ve onu bulmak için ne yaptığını bilen birine ihtiyacım var."

"Tam bana göre bir iş. Gönder hadi."

Yakında bir şeyler içmek için buluşmamız gerektiği konusundaki görüşüne katılıp, telefonu cebime koydum ve bugünkü berbat yapılacaklar listesini gözden geçirdim. Daire bulmak: tamam. Şeytanın dölü ve karısını ziyaret etmek: tamam. Ne pahasına olursa olsun kesinlikle kaçınmam gereken adamın kardeşiyle temasa geçmek: iki kez tamam.

Bölüm
Beş
KING

Dedem, işaret parmağımda sallanan anahtarlara bakıyor, yüzü umutla parlıyor. Amanda yanımda duruyor, ellerini birleştirip sevinç çılgılığı atıyor. Dün Drake'in emlakçısıyla görüştüğümden beri tam bir melek gibi davranıyor. Yirmi dört saatten az bir sürede, dedemin doktoruyla koordinasyonu tamamlayarak ihtiyacı olan tüm ekipmanı hazırladı. Daire tamamen mobilyalı geldi, yani taşınmaya hazır.

"O zaman benimle eve geliyor musun, ihtiyar?" diye soruyorum, sırtarak. "Daire mi aldın?"

"Alacağım demiştim, değil mi?"

"Burada mı? New York'ta mı?"

Başımı sallıyorum. "Burada, New York'ta. İki yatak odalı, tamamen mobilyalı. Şimdi kışını yataktan kaldırı da gidelim."

Kahkahası odayı doldurur, hem beni hem de Amanda'yı gülümsetir. Hemşire Hector bir tekerlekli sandalye getirir ve ben dedemi sandalyeye oturturken, Amanda da onun eşyalarını kız kardeşinden ödünç aldığı parlak pembe, ışıltılı bir valize yerleştirir.

"Benim en değerli eşyalarımı gerçekten o çirkin şeyin içine mi koyuyorsun?" Büyükbaba homurdanır.

"Bu kadar kısa sürede elimizden gelenin en iyisi buydu. Sızlanmayı kes," der Amanda ona.

Bana şeytani bir gülümseme atar. "Sanki bir tek boynuzlu at bir tüp parıltı yemiş de sonra tekrar kusmuş gibi görünüyor."

Onaylayarak başımı sallıyorum ve ona küstahça göz kırparken, bu kadar nankör olmaması gerektiğini söylüyorum.

"Bence bu, ortama biraz canlılık katıyor," der Amanda, fermuarı kapatırken. "Seni genç ve havalı gösteriyor, Arthur."

Bu sözleri ona yüksek sesli bir kahkaha kazandırır. "O zaman kalacak."

Bacaklarının etrafına battaniyeyi sarmak için eğildiğimde, beni kaburgalarımın dırter. "Duydun mu? Genç ve havalı olduğumu söyledi."

"Sanırım bavulun burada olduğunu söyledi, dede." Dik durup son bir kez etrafa bakıyorum. "Yarın geri kalan eşyalarını almaya gelirim, tamam mı?"

Buradan çıkma heyecanı, hevesli onaylamasından belli oluyor ve ben de onu koridordan aşağı itiyorum. Kapıdan çıkarken, görev başındaki tüm personel durup ona iyi dileklerini sunuyor ve onu ne kadar özleyeceklerini söylüyor. Büyükbabam, sevmesi kolay bir adamdır.

"Yeni eve senin motosikletinle mi gideceğiz, King?" Sesi, ilk kez rollercoaster'a binmek için yalvaran küçük bir çocuk gibi.

"Sanırım Uber ile gideceğiz," diye özür dilercesine cevap veriyorum.

"Bunu bir sepet gibi takabilirsin." Tekerlekli sandalyesinin kolçaklarına avuçlarını vurup kıkırdıyor. "Amanda'yı arkaya oturt."

"Neden bunu düşünemedim ki?" diye haykırıyorum ve dramatik bir şekilde alnıma vuruyorum. "Motosikletimi dairede bırakmışım. Kahretsin!"

Kahkahası daha da yükselir ve Amanda bana sıcak bir gülümseme atar. Ve ben bu anın tadını çıkarırım.

UBER apartmanın önüne yanaşır ve şoför bagajdan tekerlekli sandalyesini ve valizini çıkarırken ben de dedemin arabadan inmesine yardım ederim.

"Vay canına! Burası çok güzel görünüyor, evlat." Büyükbabam gözlerini kocaman açarak ıslık çalar. Burası, küçük bir oyun parkı ve elli araba alabilecek büyüklükte bir otoparkı olan güzel bir kırmızı tuğlalı apartman kompleksidir. Daireye bir park yeri de dahildir, bu sayede motosikletimi park edecek bir yerim var. "İyi iş çıkarmışsın."

"Evet, öyle," diye onaylıyorum ve onu sandalyesine oturtmaya yardım ediyorum.

Amanda valizi itiyor. "Bunu içeri götüreyim mi?" "Ben hallederim. Ağır."

Gözlerini deviriyor. "Arthur'u nefesim kesilmeden yatağa yatırıp kaldırabiliyorum. Eminim bir valizi de halledebilirim. Tekerlekli olduğu sürece."

Dedem gülüyor ve bacağıma hafifçe vuruyor. "Bu kız tam bir ateş topu. Ona dikkat etsen iyi olur, King."

Ona anahtarları verip, şoföre teşekkür ederken onun önden gitmesine izin veriyorum. Büyükbabam sokağı tararken, uzun sarı saçlı ve bacağına yapışmış üç yaşlarında bir kızı olan bir kadın yanımıza yaklaşıyor. "Siz yeni kiracı olmalısınız."

Öyle olduğumu söyledim, o da kendini apartman yöneticisinin karısı olarak tanıttı ve bir şeye ihtiyacımız olursa seslenmemizi söyledi. Küçük kızı binaya girerken bana el salladı ve arkamdan bağırarak bir adam dikkatimi çekti.

Arkamı döndüğümde babamın dedemin yüzüne yumruğunu salladığını görüyorum. "Seni aldatıcı, kindar, nankör pislik!"

Öfkelenerek onu yakasından tutup itiyorum. "Sen kimsin ki ona böyle konuşuyorsun?"

Büyükbabam sandalyesinde titriyor ve yoldan geçenlerin dikkatini çekiyoruz. Saygın bir Wall Street bankacısı ve eski usul aile değerlerinin savunucusu olan Kyngston Worthington III bunu kabul edemez.

"Bu iş burada bitmedi." Parmaklarını bana doğru uzatıp bekleyen arabaya biniyor. Araba uzaklaşırken, büyükbabam ve ben arkasından bakıp ne haltların döndüğünü merak ediyoruz.

Amanda apartmandan çıkıyor ve yüzündeki bir saç telini üfleyerek uzaklaştırıyor, yanakları pembeye dönmüş. Neyse ki babamın öfke patlamasına tanık olmamış, ama sonuçlarını görüyor: Büyükbabam hâlâ korkudan titriyor, ben ise öfkeden. O kalpsiz pislğin peşinden gidip suratını dağıtsam iyi olur.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Büyükbabamın elini sıkıca tutuyorum ve omzuna yatıştırıcı bir şekilde elimi gezdiriyorum. "Her şey yolunda," ikisine de güvence veriyorum. "Hadi içeri girelim."

Amanda ve ben odasını düzenledikten sonra, öğle yemeği için bize sandviç almak üzere köşedeki şarküteriye gider; bana bu sandviçlerin çok lezzetli olduğunu söyler. Teyzesi birkaç blok ötede yaşıyor ve bölgeyi oldukça iyi biliyor, bu da dedem ve benim için iyi bir şey.

Büyükbabama en sevdiği İngiliz kahvaltı çayıyla dolu bir kupa uzatıp, kocaman koltuğunun yanındaki kanepenin koluna oturuyorum. "Tamam, büyükbaba," diyorum, ses tonumu hafif tutarak. "Bana ne haltlar döndüğünü anlatmanın zamanı geldi." Hâlâ oldukça sarsılmış durumda ve onu zaten olduğu kadar daha fazla üzmem istemiyorum, ama benden bir şeyler saklıyor.

"Bunu bir kenara bırakamaz mıyız, King? Artık buradayım. Seninleyim. Önemli olan tek şey bu."

Vücudumu ona dönük olacak şekilde çeviriyorum. "Babam neden öyle tepki verdi? Onu daha önce hiç böyle halka açık bir yerde sinirlenirken görmemiştim. Eğer seni etkileyen bir şey varsa, o zaman bu önemli. Lütfen beni karanlıkta bırakma."

Koyu yeşil gözleri yaşlarla doluyor. "Seni manipüle etmek istemedim. Niyetim o değildi." Yanağından bir damla yaş süzülüyor.

Onu sakinleştirmek için dizine hafifçe dokunuyorum. “Senin vücudunda manipülatif bir kemik bile yok, yaşlı keçi. Ama bana neler olduğunu anlatmalısın.”

O, sertçe yutkunarak başını sallar. “Ailen vasiyeti öğrenmiş. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Şüphesiz o köpekbalığı gibi avukatları sayesinde.”

Bu, geçen geceki Reese’in varlığını açıklıyor, ama başka pek bir şeyi açıklamıyor. “Senin vasiyetin mi?”

“Hayır. Büyükannenin vasiyeti.” Ondan bahsederken gözleri parlıyor. Her zaman parlar. Annemle babamın ikisi de varlıklı ailelerden geliyordu, ama annemin durumunda o para annesinden geliyordu. Annem ben bebekken öldü ve büyükbabamın onun anısını canlı tutması sayesinde onu tanıyormuş gibi hissetsem de, onunla ilgili kendi anılarım yok.

Büyükannem ve büyükbabam birbirlerini çok severlerdi. Büyürken o hayatta olsaydı hayatım nasıl olurdu diye merak ederdim. Büyükbabamın beni sürekli bakamayacak kadar hasta olduğu düşünülüyordu, ama ben ebeveynlerimin evindeki hapishane yerine Long Island’daki evlerinde onlarla yaşamayı hayal ederdim. Büyükannem öldüğünde, büyükbabam mütevazı ama rahat bir hayat sürdü. Babamın, büyükannemin kaybolan milyonları hakkında söylenmesini hatırlıyorum, ama bu benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Babam pek çok şey hakkında söylenirdi.

"Büyükannemin vasiyeti ne oldu?" diye soruyorum. "O işler yıllar önce halledilmedi mi?"

Yüzü aydınlanır. “Büyükannen akıllı bir kadındı, King. Ve tüm parasını asla harcamayacağını biliyordu. O para benim harcamam için değildi, anlarsın ya.”

“Yani... Paran mı var?” diye soruyorum, başımı sallayarak. “Büyükannemin parası mı?”

Bütün mesele bu mu?”

O başını sallar. “Sanırım yirmi beş milyondan biraz fazla. Mali danışmanım yatırımlar falan yapıyor ama ben pek ilgilenmiyorum.”

Vay canına! Yaşlı keçi, bir yerlerde bankada yirmi beş milyon dolara sahip. Ama bu ona ne fayda sağladı ki? Keşke daha fazla harcayıp tadını çıkarsaydı. Ama yine de, dedem her zaman yatta şampanya içmektense kumsalda limonata içmeyi tercih eden bir tip olmuştur.

“Ama hepsi yine de anneme kalmayacak mı?” Babamın ciddi bir zatürreye yakalandığı sırada, annemle vasiyetini tartıştıklarını duyduğumu hatırlıyorum. Tıpkı onlar hakkındaki diğer her şey gibi, çok tatsız bir konuydu.

Etrafına gizlice bakınıyor, yüzünde bilmiş bir gülümseme var. “Bu vasiyetnamenin bir kısmı. Ölümünden sonra okunacak gizli madde değil. Vasiyetnamemdeki.”

“Gizli bir madde mi?”

Başını sallıyor. “İstesem bile değiştiremem. Annen, büyükannenin ona ayırdığı bir milyon doları alacak, ama geri kalan her şey için, o parayı ancak şu durumda alabilir...” Gözlerini sıkıca kapatıyor.

“Ne olması durumunda, dede?”

Gözlerini yeniden açtığında gözleri yaşlarla doluydu. “Josephine’im çok şefkatli bir kadındı, anlarsın ya. Benim her zaman sağlık sorunlarım olacağını biliyordu. Hatta, yetmiş dokuz yaşına kadar yaşadığım için şaşırılmış olacağına eminim.”

Dizini tekrar sıkıyorum. “Dede?”

Derin bir nefes aldı. “Büyükannenin şartında, son günlerimde bana bakan aile üyesinin parayı alacağı yazıyor. Ailen bunu öğrenmiş olmalı ki, geçen hafta ziyarete geldiklerinde benim onlarla yaşamam için ısrar ettiler. Hepsi sahte gülümsemeler ve cilalı sözlerdi. Onları hemen anladım ama, ne yapacaktım ki, ben öldüğümde o kadar parayla? O yüzden kabul ettim.” O, buruşuk elini benimkinin üzerine koydu. “Üzgünüm, King. Ve tabii ki senin için her şeyi ayarladım, evlat. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu hiç düşünmemiştim. Evden ayrıldığımdan beri ailemden tek kuruş bile istemedim ve anne babamın büyükbabamın vasiyetinden beni çıkarmak için bir yol bulacağını varsaymışım. “Paran umurumda değil.”

Gülümsüyor. “Biliyorum.”

“Peki ne oldu? Onlarla kalmayı kabul ettin mi? Ben gelene kadar planın bu muydu?”

“Senin gelmen benim tek planımdı, King. Üzgünüm.” Yüzünden bir kez daha gözyaşları akıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Sonra her şey yerine oturdu. Babamın nazıkçe bana geri taşınmamı istemesi. Annemin eve dönmemi istediğini söylemesi. Reese'in beni gördüğüne sevindiğini göstermesi. "Onlara, ben de gelirsem geri taşınacağını söylemişsin."

Hüzünle başını salladı. “Ben... Ben, her halükarda beni yanlarına taşınmam için bir yol bulacaklarını sanmışım. Beni akıl sağlığı yerinde olmayan biri ilan ederler falan diye. Chicago'daki tüm hayatını alt üst edip New York'ta kendine bir ev tutmanı istemedim. Fazla vaktim kalmadığını biliyorum, o yüzden birkaç hafta buna katlanabileceğini düşündüm. Çünkü ailenle yaşamayı katlanılabilir kılan tek şey senin orada olman olurdu. Üzgünüm oğlum.”

Onu kollarımın arasına alıyorum, o benim için her zaman olduğu gibi benim için orada olmadığım için pişmanlık ve suçluluk duygusuyla doluyum. “Hiçbir şey için

. Beni buraya geri getirdiğin için mutluyum. Bunu hiçbir Şeye değişmem.”

Burnunu ekiyor. “Değiştirmez miydin?”

“Hayır. Bu zamanı birlikte geçirebilmek, sadece sen ve ben—bu, birinin bana verebileceği en güzel hediye. Yirmi beş milyon dolara bile değişmem.”

Gülüyor ve başımın arkasını okşuyor, ben de onu kollarımdan bırakıyorum.
“Eh, artık ikisini de alacaksın.”

“Benimle yaşamaya gelmen, onun parayı alamayacağı anlamına mı geliyor?
Bu yüzden mi buraya bu kadar sinirli geldi?”

"Aynen yle."

Vay canına. Yirmi beş milyon dolarlık bir meblağ yüzünden ailemi kızdırmak,
zaten harika olan bu günün üzerine konan ilek gibi.

Bölüm

Altı

2 AY SONRA KING

Büyük zarfı masanın üzerinden Drake'e doğru kaydurdım.

Drake zarfı açıp içindeki fotoğrafları inceledi. Fotoğraflar bir USB bellekte de vardı, ama ben eski usulü tercih edip onları da bastırdım. İnternetteki her şey silinebilir, ama fotoğraflar somut, kesin kanıtlardır.

"Teşekkürler dostum," dedi. "Kimse bu işi senin kadar çabuk halledemez."

Omuz silkerim. "O kadar da zor bir iş değildi." Mercedes'in arka koltuğunda kişisel antrenörüyle sevişirken yakaladığım aldatan kocadan çok daha ilginç vakalara alışkınım.

Bana anlayışlı bir gülümseme atıyor. "Sana daha heyecan verici bir iş veremediğim için üzgünüm dostum." Zarfı masasına atıyor. "Şirket davaları ve karmaşık boşanmalarla boğuşuyorum. Şunu söylemeliyim ki, karım Chicago'da yaptığımız işlerden çok bu tür işleri yapmamı tercih ediyor."

"Orayı hiç özlüyor musun?" Bir yıldan fazla bir süre önce New York'a dönmeden önce, Drake, on yıl önce tanıştığımız James and James'in Chicago şubesini yönetiyordu. James yaygın bir soyadıdır ve Chicago'daki Drake James'in New York'taki Mason James ile bağlantılı olduğu aklıma gelmemişti. Aklıma geldiğinde, onun için aylardır çalışıyordum ve biz zaten arkadaşlık — bizim gibi erkeklerin arkadaşlık kurabildiği ölçüde. Chicago'da olmasının bir nedeni olduğunu ve benim yaptığım gibi New York'u geride bıraktığını düşündüm. Kim olduğumu biliyorsa, bu durum onu hiç rahatsız etmiyordu, o halde neden beni rahatsız etsin ki?

Başını salladı. "Hayır. Dünyada en çok sevdiğim her şey burada. Ya sen?"

Aslında Chicago'yu mu özlediğimi yoksa Worthington soyadından uzak olmanın verdiği özgürlüğü mü özlediğimi bilmiyorum. Herhangi bir şehir muhtemelen

. “Oradaki işimi özlüyorum. New York’un çok daha ilginç bir müşteri kitlesi olacağını düşünürsün.”

Drake gülüyor. “Öyle, ama Morettiller’in aksine, New York’taki müşterilerimizin emrinde kendi süper hackerları var. Ve inan bana, o kızın kimsenin yardımına ihtiyacı yok.”

“İlginç bir düzen gibi görünüyor.”

Drake’in dudakları kıvrılır ve başını sallar. “Oh, öyle dostum.”

Saatime bakıyorum. “Gitmem gereken başka bir toplantım var. Ama ihtiyacın olan her şey zarfın içinde. Bol şans.”

Drake ayağa kalkar ve elimi sıkar. “Teşekkürler. Sana daha ilginç bir iş bulmaya çalışacağıma söz veriyorum.”

“Hey, bana verebileceğin her iş için minnettarım. Çok teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmene gerek yok dostum. New York’ta olduğunu söylediğin anda seni buraya getirmem gerektiğini anladım. Sana Hotshot dememizin bir nedeni var, o da yaptığın işte en iyisi olman.”

Bu tanıdık takma ada gülümsemeden edemiyorum, ancak bir şeyde en iyi olduğumu hissetmeyeli epey zaman geçmiş gibi geliyor. Bu şehirdeyken babamın onaylamamasının gölgesi çok yakında.

“Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim, Bay Blackthorn.” Curtis Jones karşımdaki sandalyeyi işaret etti ve ben de oturdum. Yeni potansiyel müşterim bir ikinci el araba satıcısı. Aslen Connecticutlı olan adam, şu anda New Jersey’deki bir şehir evinde tek başına yaşıyor. Dul. Bir çocuk babası.

“Teşekkür etmenize gerek yok,” diyorum. “Nasıl yardımcı olabilirim, söyleyin.”

Biraz öne doğru eğilir ve yüzüne kazınmış derin çizgiler onu kırk iki yaşından çok daha yaşlı gösterir. “Kızımı bulmanızı istiyorum.”

Onu araştırdığımda, beni bu iş için tutmak istediğinden şüphelenmiştim. On üç ay önce Cassidy Jones için kayıp ihbarında bulunmuştu ve polisler, onunla Cassidy arasındaki bir dizi mesajı ortaya çıkardı. Bu mesajlar, Cassidy’nin üniversiteyi bırakıp striptizci olmaya karar vermesi nedeniyle aralarında büyük bir kavga çıktığını ortaya koymakla kalmadı, aynı zamanda Cassidy’nin eyaleti terk edip bir daha onunla asla konuşmayacağını söylediğini de ortaya çıkardı.

Kızın kaybolduğu iddia edilen tarihten bir hafta sonra, kredi kartıyla dairesinin kalan kira borcunu ödemiş ve e-posta yoluyla taşınacağını bildirmişti. Bu da, kızın eyaleti terk etme tehdidini yerine getirdiğine dair bir sonuca varılmasına yol açmıştı. Böylece davayı kapattılar.

"Anladığım kadarıyla polis onun kayboluşunu araştırmış ve..." Sözümü kesiyorum. Bunu nazikçe söylemenin bir yolu yok ve o açıkça yas tutuyor.

"Evet, ne dediklerini biliyorum." Burun delikleri genişliyor ve devam ediyor. "Ve evet, büyük bir kavga ettik. Hayatındaki seçimlerine her zaman katılmıyordum, Bay Blackthorn, ama o yine de benim küçük kızımdı. En azından birkaç ayda bir benimle konuşmayacağını söylerdi, ama bunu asla yapmazdı. O kavgadan sonra barıştık. Sonra akşam yemeği için bana geldi. Aramız iyiydi."

"Belki bu sefer ciddiymi. Belki de bu bir veda yemeğiymi?"

Parmak eklemleri beyazlaşır. Curtis öfkeli bir adamdır ve öfkesinin son kıvrımlarına da tutunmaya çalışıyor gibi görünür. "O iyi bir çocuk. Asla bu kadar düşüncesiz davranıp kaçıp bir daha benimle iletişime geçmeyecek biri değildir. Ona bir şey oldu."

Başımı salladım. "Eğer polis..."

"Siktir et polisi!" diye bağırdı. "Eğer öylece kalkıp gitmişse, neden hiçbir yerde izi yok? Buna cevap verebilir misin, Bay Blackthorn? Evet, kira kontratıyla ilgili saçmalıkları biliyorum, ama biri telefonuna erişimi varsa kartını kolayca çalabilir ve o e-postayı gönderebilirdi. Onu bulmak için dört özel dedektif tuttum, ama hiçbirisi onun nerede olduğuna dair en ufak bir kanıt bile bulamadı. Kredi kartı makbuzu, doktor ziyareti, trafik cezası, hatta maaş çeki bile yok. Hiçbir şey!"

"Belki de sadece bulunmak istemiyordur, Bay Jones."

O burun kıvrarak güldü. "O yirmi bir yaşında, devlet üniversitesinden atılmış bir kız, Bay Blackthorn, suç dehası değil. Biz işçi sınıfı bir aileyiz. O, nasıl yapılacağını bilse bile, öylece ortadan kaybolacak paraya sahip değil. Öyle ortadan kaybolma lüksü, bunu karşılayabilecek parası olanlara mahsustur, anlarsınız ya."

Ses tonundaki suçlayıcı tavır beni sinirlendiriyor.

Sağ gözü seğiriyor. "Sizinle özellikle iletişime geçmemin bir nedeni var, Bay Blackthorn."

Ben işimde en iyisiyim, pislik. Ama bugün burada oturmamın sebebinin bu olmadığına dair içimde kötü bir his var. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Peki o nedir?"

"Gerçekte kim olduğunuzu biliyorum. Bay Worthington." Gözlerini yüzümden ayırmadan, tepkimi bekliyor.

İçimde bir şeyler kaynıyor, ama o ismin beni etkilediğini göstererek ona bu zevki tattırmayacağım. "Ee, ne olmuş? Çabalarınız için bir madalya mı istiyorsunuz? Adımı değiştirdiğim bir sır değil, Bay Jones. Herkes bunu araştırıp öğrenebilir."

Başını sallayarak, kollarını masaya koyar ve öne doğru eğilir. “Beni ilgilendiren, adınızı değiştirmiş olmanız değil, bunu neden yaptığınız.”

Ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor, ama sakinliğimi koruyorum. “Peki sence neden?”

Bana merakla bakmaya devam etti. “Tam olarak bilmiyorum, ama on sekiz yıl önce New York’tan ayrıldığınızı ve kısa bir süre sonra adınızı değiştirdiğinizi biliyorum. Sanırım annenizin kızlık soyadını aldınız.”

Yani neden adımı değiştirdiğimi bilmiyor, ama o neden bu konuyu kurcalıyor ve bu onun için neden bu kadar önemli? “Ee?”

“Bence bir adam bunu, sadece babasına karşı küstahça konuşan bir çocuk olduğu için değil, babasından gerçekten nefret ettiği ve onunla hiçbir şey yapmak istemediği için yapar.”

“Kızınız gibi mi?” diye karşılık veriyorum.

O sadece başını salladı. “İlişkimiz pek de kolay değildi. Annesi öldükten sonra sadece ikimiz kaldık ve inatçı bir genç kızı yetiştirmek çok zordu. Ama birbirimizi seviyoruz, Bay Blackthorn. O benim sahip olduğum tek şey.”

“Yani bana ulaştınız çünkü babamdan gerçekten nefret ettiğimi mi varsayıyorsunuz?” diye soruyorum, hâlâ parçaları bir araya getiremiyorum.

Bana doğru eğilir ve karanlık gözlerindeki hüznün artık öfkeyle karışmıştır. “Siz benim son çaremsiniz, Bay Blackthorn. Yaptığınız işte iyi olduğunuz için değil, kim olduğunuz için.”

Bu ne anlama geliyor? Sessiz kalıyorum, o elini oynasın diye bekliyorum, sonra da kendi elimi açığa çıkaracağım.

“Umarım babanızdan nefret ediyorsunuzdur, Bay Blackthorn. Umarım onu benim kadar nefret ediyorsunuzdur.”

Şimdi dikkatimi çekti.

“Çünkü o, küçük kızımın ortadan kayboluşuyla ilgili bir şeyler biliyor. Bundan yüzde yüz eminim.”

Ne diyorsun sen? Burnumdan nefes alıyorum, kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpar ve zihnim sorularla dolup taşsa da, bu işte bana çok yarar sağlayan sakin görünüşümü koruyorum. Babam acımasız bir pislik, ama bu mu? Cassidy’nin ortadan kayboluşuyla gerçekten ilgisi olabilir mi? “Ve onun tek oğlunun bu olayı araştırmasını istediğin kişi olduğunu mu düşünüyorsun? Bu oldukça riskli bir durum gibi görünüyor, Bay Jones.”

Ellerini saçlarının arasına geçirip karıştırdı, saçları havaya dikildi ve bu ona daha da çaresiz bir hava verdi. “Almaktan başka seçeneğim olmayan bir risk. Başka kimseye başvuracak yerim yok. Polisler hiçbir şey yapmayacak. Ve babanın adını andığım anda tüm özel dedektifler

. Bilmiyorsan söyleyeyim, nedense bu bölgede ona dokunulmazlık var.”

Oh, bunu herkesten daha iyi biliyorum.

Curtis’in gözleri aralıklar halinde kısılr. “Ama sanırım bunu biliyorsun, bu yüzden gittin. Ve eğer yanılıyorsam...” Yenilgi omuzlarını ağırlştırır. “Eh, zaten kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı.”

Lanet olsun. Bu davayı alamam, değil mi? Onu ne kadar nefret etsem de, böyle bir şey için kendi babamı soruşturamam. “Neden babamın bu işe karıştığını düşünüyorsun?” diye soruyorum, daha fazlasını öğrenmeden oradan ayrılmak için fazla meraklıyım.

“Çalıştığı kulüpte özel dans yaptığı son adam oydu.”

“Ne olmuş? Eminim birçok adama özel dans gösterisi yapmıştır.”

Curtis başını salladı. “Ama o...” Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. “O özel biriydi. Kulüpteki patronu bana babanın ona gerçekten ilgi duyduğunu söyledi. Birkaç kez oraya geldi ve sadece ona ilgi gösterdi. Son kavgamızın sebebi oydu.”

“Nasıl yani?” diye soruyorum.

“Haftalardır bana bu adamdan bahsediyordu, çok parası ve nüfuzu olan bir adamdan. Polislerin düşündüğünün aksine, işinden nefret etmiyordum. Onun güvende olmasını istiyordum ve sürekli kolay bir çıkış yolu aramasından hoşlanmıyordum. Ve kaybolmadan önceki gün beni görmeye geldiğinde, bu pisliğin isteği üzerine işinden çoktan ayrıldığını söyledi. Onun ona bakacağını söyledi. Bir daha çalışmak zorunda kalmaması için ona kendi lüks evini ayarlayacağını söyledi. Bana adını söylemedi, ama şimdi bunun baban olduğunu biliyorum. Her şey mantıklı geliyor.”

Öyle mi? Tesadüfler var, ama kesinlikle hepsi bu kadar. “Onun için dans ettiği için mi? Bu oldukça büyük bir çıkarım.”

Başını salladı. “Hayır, o yüzden değil. Dövme yüzünden. Onun olduğunu bu yüzden biliyorum.”

“Dövme mi?”

“İstifa ettiği gün gidip sırtının üst kısmına bir dövme yaptırdı.” Parmaklarıyla omuzlarını okşadı. “Beni ziyarete geldiğinde dövme henüz iyileşiyordu ve ben de ona vücudunu bu şekilde kirlettiği için aptal olduğunu söyledim.”

Kendi görünür dövmelerimin farkında olarak, ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

“Dövmelere karşı değilim. Ama o, neredeyse hiç tanımadığı bir adam için dövme yaptırdı.”

Öne doğru eğildim. “Dövme neydi, Bay Jones?”

Gözlerini kısıyor. “Bir taçtı ve hemen altında, sırtının tam ortasında, ‘Kralın Prensesi’ yazıyordu. Lanet olası Kyngston Worthington.”

Kanım dondu. Kulak misafiri olduğum fısıltılı konuşmaların anıları zihnimde parıldadı. *Mümkün olduğunda orada olacağım, prenses. Benim de sana ihtiyacım var, prenses. Sabırlı ol, prenses.* Hepsine prenses diyordu. Böylece isimlerini hatırlamasına gerek kalmazdı.

Hâlâ bir varsayım, ama içgüdülerim bana babamın gerçekten de onun zengin adamı olduğunu söylüyor. Ancak, bunun kendi önyargımın bir yansıması olduğunu bilecek kadar kendimin farkındayım ve Curtis Jones’un tutunduğu çöp parçaları çok ince kağıttan yapılmış. “New York’ta yüzlerce zengin ve güçlü adam var, Bay Jones.”

"Evet, ama pek çoğu lap dance için köhne bir kulübe gitmez, değil mi? Eminim daha üst sınıf, daha gizli mekanlar vardır ve oraları tercih ederler. Ama baban, o kız işten ayrılmadan bir gün önce oraya gitmiş. Sonra da, bana çok zengin bir adamdan bahsetmeye başladıktan birkaç gün sonra ortadan kayboldu; o adam ona bakacakmış ve bir daha çalışmak zorunda kalmayacakmış. Bu tesadüf değil Bay Blackthorn, ikimiz de bunu biliyoruz.”

“Sanırım tüm bunları polise anlattınız?”

“Tabii ki anlattım. Ama polis onunla konuştu ve o, kulüpte dans için para ödediğini hiç inkar etmedi. Oysa onu o olaydan önce ya da sonra hiç görmediğini inkar etti ve tabii ki o kim olduğu için, ben de sadece bir ikinci el araba satıcısı olduğum için...” Cümlesini bitirmez ve bitirmesine de gerek yoktur. Babamın bu küçük köşede çok fazla nüfuzu vardır.

“Kızınızdan en son ne zaman haber aldınız, Bay Jones?” Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Davayı mı alıyorsunuz?”

Dilimi ön dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Alıyor muyum? “Araştıracacağım, ama rapordakilerle uyuşup uyuşmadığını kontrol etmek için sizden biraz daha ayrıntı almak istiyorum.”

Bedeni rahatlamış gibi görünüyor. “Teşekkür ederim, Bay Blackthorn.”

“Bana King deyin.”

Bölüm

Yedi

MASON

Manşeti tekrar okudum ve kaşlarımı çattım. “Bu saçmalığa inanamıyorum! Bir kez tesadüf olabilir, iki kez ise lanet bir sabotaj. Biri onlara bu bilgiyi vermiş, Elijah. Lanet şirketimizden biri.”

Elijah yemek masasının karşısından kaşlarını çatarak başını sallayarak onaylıyor. “Fuller’ın patenti, hepimizin aynı hedefi kovaladığımızı düşünürsek tesadüf olarak değerlendirilebilirdi, ama bu bizimkiydi. Kimse bunu bilmiyordu. Bu bilgiyi sızdıranın kim olduğunu bulduğumda, ona...” Cümlesi bir hırıltıyla kesiliyor.

Nathan gazeteyi benden alır ve makaleyi tekrar gözden geçirir. Hepimiz en az yarım düzine kez okuduk. Bu, biz James kardeşlerin, babamızla birlikte hafta sonu planlarımızı iptal edip Cumartesi sabahı çocukluğumuzun geçtiği evde oturmamızın sebebidir. “Yani bu kesinlikle bir sızıntı mı?” diye sorar, kaşları çatılmış halde.

“Organizasyonumuzdaki kilit kişilerden başka kimse o patentten haberdar değildi. Ve şimdi işte burada, Spartan tarafından *New York Times*’ta manşet oldu.” En büyük rakibimizin adını homurdanarak söyledim. Şimdiye kadar, içgüdülerimiz bize başka bir şey söylese de, bizim yerimize kazandıkları sözleşmeler açıklanabilirdi. Onlar köklü bir şirket, neredeyse bizimki kadar eski. Ve bizim kadar büyük olmasalar da, nispeten yeni CEO’ları genç bir dahi girişimci, en azından Astyn Bartley geçen yıl *Time* dergisi tarafından böyle adlandırılmıştı. Sürekli sözleşmeler kaybediyoruz, bu işin bir parçası. Ama bu teknoloji bizimdi ve patent başvurusu Pazartesi sabahı yapılacaktı. Spartan, o pislikler, başvurularını dün öğleden sonra yapmışlar.

“İnanamıyorum. Kendi şirketimizde,” diyor Pop üzgün bir şekilde.

Onu teselli etmek için omzuna hafifçe dokunuyorum. “Kim olduğunu bulacağız, Pop.”

“Ve onları mahvedeceğiz,” diye bağırır Elijah.

“Peki plan ne?” diye sorar Drake. “O patentten haberi olan kişiler bu makaleyi de görmüş olacak. Herkes şüpheli ve son derece gergin olacak.”

"Ama aynı zamanda bunu kimin yaptığını öğrenmek için can atacaklar, çünkü kendi işlerini de tehlikeye atmış olabilirler," diye ekliyor Nathan.

"Yarın herkesi işe dahil edeceğiz," diyorum. "Pazar günü olması umurumda değil. Aramızda, kimin yalan söylediğini anlayabileceğiz."

“Ya patentle ilgisi olan kişilerden biri değilse?” diyor Maddox, masaya taze pişmiş çikolatalı kurabiye tabağını koyarken. Yemek pişirmek onun sevgi dilidir. Böyle bir zamanda viski tercih ederdim, ama kurabiyelerin kokusu inanılmaz. Diyet yapan Pop hariç hepimiz birer tane alıyoruz.

Çiğnemeyi bitirip soruyorum, “Ne demek istiyorsun?”

“Bilginin sızdırıldığını mı söyledin? O zaman şirket içinde sistemlerine erişimi olan herhangi biri olabilir. Teorik olarak.”

Elijah başını sallar. “Güvenlik duvarlarımız sıkı bir şekilde kilitli ve her gün güvenlik ihlallerini kontrol ediyoruz. Bildirilen herhangi bir ihlal olmadı.”

Maddox bir kurabiye ısırır. “Teknoloji sektöründe çalıştığınızı biliyorum, ama bu sektör kimsenin yetişemeyeceği kadar hızlı gelişiyor. Yapay zeka ve benzeri alanlardaki ilerlemelerle, terfi alamayan ya da ahlaksız olup kolay para kazanmak isteyen hoşnutsuz bir çalışan olmadığını kim söyleyebilir?”

İkinci kurabiyemi bitirip üçüncüye uzanıp uzanmamayı düşünürüm. Kahretsin, çok lezzetliler. “Kardeşimin haklı olduğu bir nokta var.”

Elijah ona dikkatle bakar. “Aile işinde çalışmak istemediğinden emin misin, Mad?”

Maddox alaycı bir şekilde gülüyor. “Hayatta olmaz.”

Babamız homurdanır—o işi sıfırdan kurmuştur—ama Maddox ona sıcak bir gülümseme atar ve bu, yaşlı adamı anında yatıştırır. Maddox ayrılmadan önce olan onca şeyden sonra onları birlikte görmek çok güzel. Onun bu evden fırlayıp bir daha asla geri dönmeyeceğine yemin ettiğini hatırladığımda boğazıma bir düğüm atılır. Geri dönmesi yıllar sürmüştü.

“Hâlâ o projede yer alan herkesle konuşmamız gerekiyor,” diyor Elijah, beni şu anki sorunumuza geri döndürüyor. “Kartlarımızı masaya koymanın bir zararı yok. Onları biraz terletelim.”

“Yarın olmak zorunda,” diye hatırlatıyorum ona. “Pazartesi sabahı Philadelphia’daki konferansa gidiyorum ve Çarşamba gününe kadar dönmeyeceğim.”

Elijah onayladığını belirtir.

“Eğer Jamestech’te bir sızıntı varsa, güvenlik ekibine tamamen güvenilebilir mi?” diyor Nathan.

Pop iç geçiriyor. “Kim olduğunu tam olarak bulana kadar herkes şüpheli. Ve eğer bu, Spartan’ın burnumuzun dibinden aldığı son patentle ilgiliyse, en az bir yıldır devam ediyor demektir.”

“Daha da uzun sürebilir,” diye ekliyorum. “Spartan’a başka hangi bilgiler verilmiş, kim bilir.”

Pop’un dudakları ince bir çizgiye dönüşür. “O zaman kim olduğunu bulmak kolay olmayacak. Aylık güvenlik taramalarında dikkatimizi çekecek hiçbir şey yapmadıkları açık.”

Nathan sandalyesine yaslanıp elini sakalının üzerinde gezdiriyor. “Güvenlikten biri olabilir.”

“O zaman dışarıdan birini tutmamız gerekiyor. Daha önce hiç çalışmadığımız birini mi?” diye öneriyorum.

Elijah masadaki herkese bakıyor. “Aranızda iyi bir özel dedektif tanıyan var mı?” Drake’in gözleri parlıyor.

“Jessie Ryan’ın yardımcı olabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Elijah. Ryanlar, Nathan ve Drake’in en büyük müşterilerinden bazılarıydı. Aynı zamanda İrlanda mafyasıydılar.

Nathan başını sallar. “Bu aşamada onları işin içine katmamız gerektiğinden emin değilim, tabii bir hacker’a ihtiyacımız yoksa. Onlara ne kadar saygı duysam da, sonuçta onlar mafya. Üstelik Shane, benim onları tutmam yerine onların beni tuttuğu için sürekli başımın etini yiyor.”

“Ayrıca Jessie hamile, bu yüzden her zamankinden daha koruyucular,” diye ekler Drake, kravatını çıkarıp ceketinin cebine tıktırırken. “Zaten ben başka birini düşünüyordum. Chicago’da çalıştığım bir adam.”

Ön kollarımı masaya dayayıp kurabiyeden bir ısırık daha alıyorum. “İyi bir özel

dede “Özel dedektiften daha iyi,” diyor Drake. “Sanırım Morettler ona ‘sorun ktif çözücü’ diyorlar.” Nathan gözlerini deviriyor. “Yani, İrlandalı mafya yerine mi?” İtalyan

İrlandalı mafyası yerine İtalyan mafyasıyla mı iş birliği yapacağız?”

Bu adamı işe almaya itiraz edenin kendisi olması ironisi, yorum yapmamak için çok iyi bir fırsat. “En yakın arkadaşlarından bir diğeri.”

“Evet, şey,” der omuz silkerek. “Ama benim argümanım hala geçerli. Jamestech, milyarlarca dolarlık meşru bir şirkettir.”

Drake başını sallar. “Bu adam mafya değil. Yemin ederim ki yasal. Marble Hill’deki daireyi kiralayan o.”

Elijah kaşlarını çatar ve sahip olduğumuz geniş emlak listesini gözden geçirdiğini görebiliyorum. New York’ta çok sayıda emlakımız var ve bunlar

bir emlakçı tarafından yönetiliyor, ama Elijah bu mülkler hakkında hepimizden daha fazla şey biliyor. "Hasta büyükbabasına bakan adam mı?"

Drake başını sallıyor. "Evet. Bak, o iyi bir adam. Ve işinde gerçekten çok iyi. Chicago'da ona Hotshot derler."

"Hotshot mu?" Gözlerimi devirdim. Ama hasta büyükbabasına bakıyorsa, isminin ima ettiği kadar kendini beğenmiş olamaz herhalde.

Drake sırtıyor. "Merak etme Mase, o senin kadar havalı değil." Ben de ona sırtarak orta parmağımı gösteriyorum.

Beni görmezden gelerek devam eder. "İnsanlar ona öyle derdi. Bana birkaç çok zor vakada yardım etmişti. Ayrıca şu anda New York'ta ve dişlerini geçirebileceği bir vaka arıyor."

Elijah çoktan başını sallıyor, beyni hızla çalışıyor. "Pazartesi günü onunla bir görüşme ayarlayabilir misin?"

Drake gülümser ve sandalyesine yaslanır. "Evet, sanırım sorun olmaz. Senin için de uygun mu, Mase?"

Başımı sallıyorum. "Tabii. Elijah bu önemli kişiyle görüşüp detayları bana anlatabilir."

Drake bana sırtıyor. "Onunla tanışana kadar bekle. Ne demek istediğimi anlayacaksın."

Şimdi merakım doruğa çıktı ve geri döndüğümde onunla tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Bakalım Drake'in adamı gerçekten ne kadar yakışıklıymış. Tabii ki mecazi anlamda—iş ile zevki birbirine karıştırmam.

Bölüm

Sekiz

KING

Sırtımdan bir ter damlası süzülüyor ve Jamestech'in şık camdan yapılmış resepsiyon alanına göz gezdiriyorum. Buna neden razı olduğumu hiç bilmiyorum. Cumartesi günü Drake arayıp, benim için bir davası olduğu için ağabeyiyle görüşmemi istediğinde, iyice düşünmeden evet dedim. En azından kaçınmaya çalıştığım ağabeyi, bu şirketin COO'su olsa bile, seçeneklerimden eledim.

Onu nasıl kaçınmayı umuyorsun, pislik?

Bu bir hataydı. Lanet olası büyük bir hata. Buradan çıkıp Drake'e başka bir işim çıktığını söylemeliyim. Alınma. Önemli değil. Mason James ile inanılmaz gergin ve garip bir karşılaşma yaşama ihtimalim kalmaz.

Gitmek için arkamı döndüğümde, Drake'in biraz daha yaşlı ve iri bir versiyonuyla karşı karşıya geldim. "Bay Blackthorn?" dedi, elini uzatarak.

"Elijah?"

Başını sallayarak elimi sıkıca sıkıyor. Koyu gri gözleri benimkilere kilitleniyor ve bu durumda çoğu alfa erkeğin yapacağı gibi birbirimizi süzuyoruz. Benim gibi, o da muhtemelen birkaç saniye içinde bir fikir oluşturuyor. Düzgün kesilmiş sakalı, tertemiz ve ustaca dikilmiş takım elbisesi ve göz çevresindeki ince çizgilerin yokluğundan, onun düzenli, saygın ve baskı altında sakın biri olduğunu anlıyorum. Sadece kesinlikle gerekli olduğunda gülüyor. Tabii ki, bugünkü görüşmemden önce onu da iyice araştırmıştım.

"Bana King de."

Birkaç metre ötedeki asansörü işaret ediyor. "Gidelim mi?"

ELIJAH'IN OFİSİ, şık televizyon dizilerinde gördüğünüz ofislerden birine benziyor: her tarafı cam ve zarif çizgilerle dolu, ama antika mobilyalarla donatılmış. Zenginlikten damlıyor. Marble Hill'deki dairenin tamamı kadar büyük; milyarlarca dolarlık bir teknoloji şirketinin CEO'suna yakışır bir ofis. Elysium koltuğa oturuyorum, kırımın

bisikletimden daha pahalı bir koltuğa oturduğumun farkındayım ve Elijah bana Jamestech'teki sızıntı hakkında bilgi verirken dikkatle dinliyorum.

Şimdiden, bunun asıl projede yer alan dört kişiden biri olmadığını tahmin ediyorum. Daha büyük olasılıkla, bir şekilde dosyalara erişmemesi gereken biri, ama bu düşüncelerimi şimdilik kendime saklıyorum. Daha iyi bilene kadar, bu şirkette soyadı James olmayan herkes şüpheli.

Konuşmasını bitirdiğinde, ben her şeyi kafamda tartarken o beni inceliyor.

"Drake, işinde en iyisi olduğunuzu söylüyor, King." "Bana iltifat ediyor."

Bu sözlerimden kısa bir kahkaha kopar. "Onu söylediği kadar iyi tanıyorsan, onun iltifat etmediğini bilirsin. O iş bizim kardeşim Mason'ın uzmanlık alanı."

Onun adının geçmesi omurgamdan bir ürperti geçirdi ve kalp atışlarımı en az iki kat hızlandırdı. Elijah'ın tepkimi fark etmemesini umarak dişlerimi gıcırdattım.

Fark ediyor. Kahretsin. "Tüm pazarlama ve halkla ilişkiler işlerimizi o yürütüyor," diye açıklıyor. "Gösteriş yapmak işinin bir parçası."

Mason'ın ne iş yaptığını biliyorum. COO olarak göreve başladığına dair makaleyi yüzlerce kez okudum. Ve mükemmel oturan lacivert takım elbisesi ve beyaz gömleği içinde, çekicilik ve kibirle dolu o rahat gülümsemesini sergileyen fotoğrafı zihnime kazındı. Son on sekiz yılda onunla ilgili bulabildiğim her makaleyi okudum, o dönemde çıktığı aktör veya mankenlerle çekilmiş çok fazla fotoğrafını gördüm ve hiçbir ilişkisinin birkaç haftadan fazla sürmemesi beni her zaman gizlice rahatlattı. Basın, yirmili yaşlarının başında onu bir playboy olarak damgaladı ve o da bu unvana kesinlikle layık.

Bu işi kabul etmemeliyim. Ama bu iş çok ilgi çekici, kaçırıramam. Ve belki de bu benim için bir şanstır...

Ne için, seni salak? Kurtuluş mu? Yapabileceğin hiçbir şey sana bunu sağlayamaz.

Boğazımı temizledim. "Sana rapor verecek miyim? Halkla ilişkiler pek bana göre değil." Tek bir kez başını salladı. "Evet, çoğunlukla bana rapor vereceksin. Ve buradaki rolünü aramızda tutmak istiyoruz—yani kardeşlerim ve benim aramda.

Varlığını açıklamak için, tüm çalışanlarımıza senin denetim yaptığın söylenecek. Başka kimse neden burada olduğunu bilmeyecek." Bu işi gerçekten kabul etmemeliyim.

"Peki, kabul ediyor musun?" diye sordu Elijah.

Bu bir hata. Mason James için çalışmam.

“King?” Elijah’ın sesinde hayal kırıklığı var. “Evet, kabul ediyorum.”

Bölüm

Dokuz

MASON

Konferansların düzenlendiği otelde asla kalmam, bir daha asla görmeyeceğim insanlarla havadan sudan konuşmak yerine kendi mahremiyetimi tercih ederim — ya da daha kötüsü, Green Day'in bir punk-rock grubu olduğunu ve veganlar için ulusal bir bayram olmadığını anlayamayacak kadar genç sarhoş teknoloji meraklılarının bana asılmasını tercih ederim. Ancak bu özel etkinliğin ana konuşmacısı olduğum için, ilk gün düzenlenen tanışma etkinliğine katılmaya ve insanlar ücretsiz köpüklü şarapla sarhoş olmadan önce onlarla konuşmaya özen gösteriyorum.

Sık sık iş yaptığımız bir teknoloji şirketinin başkan yardımcısı Sean Phillips, konferans merkezine girer girmez beni selamlıyor. “Mason. Seni görmek ne güzel dostum.” Resmi bir el sıkışma girişiminde bulunmakla uğraşmıyor, bunun yerine beni kucaklıyor. “Nasılsın lan?”

Sırtına bir şaplak attım. “İyiym. Sen?”

Gülümseyerek cebinden cep telefonunu çıkarır. “Harika, dostum. İkizleri görmek ister misin?”

Özellikle istemiyorum ama sesindeki coşku bunu söylememi engelliyor. Birkaç saniye sonra, her ikisi de beyaz sarı saçlı iki sevimli bebeğin bir sürü fotoğrafını çıkarıyor.

“Çok tatlılar. Kaç yaşındalar?”

Hâlâ yüzü gülüyor, fotoğrafları tek tek kaydırıyor. “Altı aya yaklaşıyorlar. Bu yaşta her gün çok değişiyorlar, biliyorsun. Hayatımı ve harcadığım zamanı yeniden değerlendirmek istememe neden oluyor, anlıyor musun?” Kendisi ve kocası Rick'in, her ikisi de gururla birer bebeği kollarında tutarken çekilmiş bir fotoğrafta duruyor.

Kendi işkolik kardeşlerimi ve onlardaki değişimi düşünerek, ona katılıyorum. “Evet. Evlilik ve çocuklar insana bunu yaparmış, duyduğuma göre.”

“Kahretsin. Seni çok sıkıyor olmalıyım.” Telefonunu cebine geri koydu ve özür dilercesine omuz silkti.

Aslında beni sıkılmıyordu. Sadece hayatımızın çok farklı aşamalarındayız. Her zaman böyle değildi. Yaklaşık üç yıl öncesine kadar o da benim gibi umutsuz bir bekardı. Ama sonra Rick ile tanıştı. Bir yıl içinde evlendiler ve hemen bir taşıyıcı anne buldular; bu anne onlara ikiz kızlar doğurdu. “Hiç de değil.”

"Bana neler olduğunu anlat," diyor, nazikçe konuyu değiştirerek.

"Henüz ufukta bir koca ve çocuk yok," diye onu temin ettim.

Başını geriye atıp, sanki dünyanın en komik fıkrasını anlatmışım gibi gülüyor. Benim anlamadığım bir fıkra. “Tabii, ne demezsin.” Gözünün köşesinden gerçek bir gözyaşı siliyor.

"Bu neden bu kadar komik?"

Gülümsemesini şaşkın bir kaş çatışına dönüştüren, sesimin keskin tonu olmalı. “Sen mi? Ebedi bekar? Evli ve çocuklu mu?”

Anlamadığım nedenlerden dolayı savunmaya geçerek sinirleniyorum. Hayatımda hiç kimse, benim yerleşik bir hayat süren biri olmadığımı varsayarak beni aşağıladı. Aslında, bunu ben kendim besliyorum, o halde neden Sean'a bu kadar sinirleniyorum? Yeğenimle vakit geçirmemden olmalı. Sevimli küçük serseri. “Olabilir,” diye ısrar ediyorum.

Sean'ın tavrı tamamen değişti. Ya Jamestech'in şirketinin ana hissedarı olduğunu hatırladı, ya da gerçekten duygularımı incittiğinden endişelendi. Muhtemelen her ikisi de. O iyi bir adam ve bu öğleden sonra neden bu kadar sinirli olduğumu hiç bilmiyorum. “Seni kırmak istemedim. Sadece şey ki...” Cümlesini bitirmek yerine yüzünü buruşturdu.

"Sadece ne?"

Derin bir nefes alır. “O yaz birkaç kez çıktığımızı hatırlıyor musun?”

O yazın çok sıcak bir temmuz ayı olduğunu ve onun birkaç aylığına New York'ta çalıştığını hatırlıyorum. O dönemle ilgili hatırladığım kadarıyla, biraz eğlenmiştik ve o Philadelphia'ya dönmek zorunda kaldığında aramızda herhangi bir kırılganlık yoktu. O zamandan beri arkadaş kaldık. "Evet."

“Sana Philly'ye gelip beni görmek ister misin diye sordum ve sen neredeyse kalp krizi geçirecektin. Hayatımda hiç kimsenin bu kadar çabuk hesap istediğini görmemiştim.”

“Ama bunun ciddi bir ilişki olmayacağı konusunda anlaşmıştık,” diyorum. “Öyle değil miydi?”

Yine yüzünü buruşturdu. “Sen geçici bir ilişki önerdin, ben de o kadar aşık olmuştum ki kabul ettim.”

Kaşlarımı kaldırıyorum. “Aşık mı oldun? Gerçekten mi? Harvard mezunu, otuz altı yaşında bir adam olarak, gerçekten ‘aşık’ kelimesini mi kullandın?”

Gülüyor ve başını sallıyor. “Senin ne kadar kasırga gibi bir insan olduğunun farkında değilsin, değil mi Mason James? İnsanların hayatlarına girip alt üst ediyorsun, sonra da hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam ediyorsun.”

Ne diyorsun sen? “Gerçekten ne dediğini anlamıyorum. Daha fazlasını istediğini hiç söylemedin. Bunca yıldır arkadaş kaldık ve sen hiç...” Burun köprümü sıkıştırıyorum, gerilim baş ağrısı başlıyor.

Sean elini omzuma koyar. “Evet, daha fazlasını istedim. Ama sen daha fazlasının söz konusu olmadığını çok net bir şekilde belirttin. Ve seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum. Eğer öyle hissettirdiysem özür dilerim. Ne istediğin konusunda yüzde yüz dürüsttün ve ben de neye bulaştığımı tam olarak bilerek bu işe girdim. Kalp kırıklığından başka bir şeyin beni beklemediğinin farkında olarak, bu kasırgayı kollarımı açarak karşıladım.” Bunu bir gülümsemeyle tamamlıyor.

Kesinlikle benimle dalga geçiyor. “Eğer kalbini kırdıysam, neden hâlâ arkadaşız?”

Gözleri parıldıyor. “Çoğu eski sevgilinin seninle arkadaş kalmasının nedeni ile aynı, Mason. Senden hoşlanmamak imkansız. Ve bazen de sanırım seninle arkadaş olmanın getirdiği ara sıra ortaya çıkan *faydalar* yüzünden.”

“Fayda mı?”

“Vegas’taki kripto para konferansına gittiğimiz zaman gibi.”

Poker oynayarak on bin dolar kazandığımız, sarhoş olup yere yığıldığımız ve yine de bütün gece sevişmeyi başardığımız zaman mı? Vegas’taki o konferans mı?

“Birkaç hafta sonra Rick’le tanıştım ve o sonunda beni Mason James takıntımından kurtardı.”

Eh, bunu bilmek güzel. Sanırım. “Peki şimdi neden arkadaşız...?” “Çünkü komiksin ve zekisin, ve heyecan verici aşk hayatınla beni eğlendiriyorsun.” heyecan verici aşk hayatınla eğleniyorum.” Dirseklerime hafifçe vurdu. “Şimdiye kadar bu açgözlü genç teknoloji dahilerinden kaç tanesiyle yattın?” Konferans merkezi, kariyerlerine yeni başlayan ve yarın açılış konuşmasını yaptığında şüphesiz her sözümü dikkatle dinleyecek olan yüzlerce şık giyimli genç erkek ve kadınla doluydu. “Buraya daha bu sabah geldim, Sean.”

“O zaman sadece iki ya da üç mü?” Burnundan güldü.

Kravatımı düzeltiyorum. “Çalıştığım insanlarla yatmam. Sen sayılmazsın çünkü o zamanlar birlikte çalışmıyorduk.”

“Yine de bazen özgürlüğü özlüyorum,” diyor hüzünlü bir iç çekişle. “Rick’i çok seviyorum ve hayatımın geri kalanında sadece onunla uyanmak istiyorum, ama

bunun son olduğunu fark ettiğinde yine de oldukça sarsıcı oluyor.”

“Bay James?” Konuşmamızı kesen kadın kendini Dana olarak tanıtır; yatırımcı arayan yeni bir start-up’ın başkan yardımcısıdır. Bana ne kadar büyük bir hayranı olduğunu ve konuşmamı ne kadar dört gözle beklediğini söyler, ama ben alışılmadık bir şekilde dikkatim dağılmıştır.

Normalde, Dana’nın sunumunu dikkatle dinlerdim, çünkü durum bu, ve muhtemelen ona da birkaç ipucu verirdim. Ama sadece yarısı dinliyorum. Beynimin diğer yarısı Sean’la olan konuşmamı tekrar oynatıyor ve söylediği her şeyi inceliyor.

Sırf o böyle bir deneyim yaşamış diye, benim de insanların hayatlarına girip çıkan bir kasırga olduğum anlamına gelmez. Öyle mi? Eski sevgililerimin çoğuyla arkadaş kalıyorum, ama bu *çıkarmak* için değil, en azından benim açımdan. Bunu defalarca düşünüyorum, erkeklerin benim sunabileceğimden fazlasını istediği başka örnekler bulmaya çalışıyorum. Eminim bazıları olmuştur, ama genellikle duygular hakkında anlamlı bir konuşma yapılmadan önce ilişkiden çekilirim. Ve Sean’ın dediği gibi, beklentilerim konusunda tamamen açık sözlüyüm, o halde neden yıllardır beni rahatsız etmeyen bu konu şimdi canımı sıkıyor?

Sonra, hayatının geri kalanında sadece bir kişiyle uyanmakla ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Bunun nasıl bir his olacağını hayal edemiyorum. Sadece bir bedeni tanımak. Bir kişinin sevdiklerini ve sevmediklerini. Onları neyin harekete geçirdiğini. Onları neyin parçalayıp yeniden inşa ettiğini. Bu benim ilgimi çeken bir şey değil, o halde neden söyledikleri tüm öğleden sonra ve akşama kadar kafamda tekrar tekrar yankılanıyor? O kadar ki, otelimdeki çok seksi barmen — tam da benim tipim, hafif sakallı ve parmak eklemlerine kadar uzanan dövmeleri olan — mesaisi bittikten sonra “bir içki içelim” diye önerdiğinde, ona iş için erken kalkmam gerektiğini söylüyorum. Yalan değil, ama daha önce bir erkeği odama götürmemi engelleyen bir faktör de değil.

Neredeyse bunun yorgunluğumdan kaynaklandığını ve bugün Sean’la yaptığım sohbetle hiçbir ilgisi olmadığını kendime inandırıyorum. Neredeyse.

Bölüm
On
MASON

"Yolculuk nasıldı, Patron?" Hayden selam vererek soruyor. İnsan kaynakları müdürü, sanki dönüşümü bekliyormuş gibi ofisinin dışındaki sekreter masasının kenarında oturuyor.

Lütfen yokluğumda başka bir drama yaşanmadığını söyle. Elijah bundan bahsetmedi ama bazen Hayden kötü haberleri ağabeyime iletmek yerine bana aktarmayı tercih eder.

"İyi. Yapmam gerekenleri hallettim. Her şey yolunda mı?"

Başını sallar. "Evet. Ofisinizin önünden geçiyordum ve..." Kapalı kapıya bakar. "Döndünüz mü diye merak ettim, sonra sizi koridorda yürürken gördüm."

"Hey!" Elijah arkamdan sıcak, güçlü elini omzuma koyar. "Geri dönmen ne güzel. Tanışman gereken biri var."

Sanırım o, o yetenekli adam. Pazartesi günü işe başladı ve Elijah onun iyi olduğunu söylüyor, öyleyse öyle olmalı. Kardeşim kolay kolay etkilenmez. Ama adam hakkında tek bildiğim bu. Şirketimizdeki işi pek bilinmediğinden, Hayden'ın önünde daha fazla ayrıntı sormuyorum.

Elijah'ı ofisine kadar takip ediyorum ve o havalı adam çoktan oraya varmış, sırtını bize dönmüş pencereden dışarı bakıyor. Kollarını kavuşturmuş ve giydiği dar beyaz tişörtün kumaşı, omuz kaslarının şişkinliğini ortaya çıkarıyor. Adam kocaman ve pek de göze çarpmayan bir tip değil. Ne tür bir denetçi kot pantolon ve tişört giyer ve bir futbol oyuncusu gibi görünür ki?

"Mason, King Blackthorn'la tanışmanı istiyorum."

King mi? O isimle ilgili bir anının gölgesi yüzeye çıkıyor ve kardeşim sesini duyunca arkasını dönüyor. Gözlerimiz buluştuğu anda, o kadar çok anı üzerime çöküyor ki sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum. Odadaki tüm oksijenin emildiğinden eminim. Başım dönüyor, kalbim çarpıyor. Bayılacağım

. Ya da felç geçireceğim. Sıra dışı bir iradeyle, kendimi onun gözlerine bakmaya zorluyorum ve Elijah'ın ofisinden kaçmıyorum.

"Merhaba, Mason." Hiçbir şey olmamış gibi benimle konuşup, adımı söyleme cüretini gösteriyor. Sanki on sekiz yıl önce kalbimi söküp, üzerinde tepinmemiş gibi. Ve birdenbire yine o çocuk oluyorum, kendimi değersiz ve kullanılmış hissediyorum ve...

Derin bir nefes alıyorum ve onu gördüğüm anda içime dolan acıyı bastırıyorum.

Yani her şey normalmiş gibi mi davranacak? Sanki ikimizin arasında son derece berbat bir geçmiş yokmuş gibi mi? Öfkeme odaklanıyorum ve vücudumda dönen diğer hoş olmayan duyguların girdabını bir kenara itiyorum. Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz, *ukala*. "Bay Blackthorn. Tanıştığımıza memnun oldum." Vücudumdaki her hücre öfkeyle titriyor olmasına rağmen sesim sakin ve düzgün.

Elijah saatine bakıp yüzünü buruşturur. "Yeni bir müşteriyle buluşmam gerekiyor. King, Mason'a şu ana kadar keşfettiklerinizi anlatabilir misin?" Odadaki boğucu gerginliğin farkında olmayan ağabeyim, sırtıma bir şaplak atar. "Sonra görüşürüz, bana Philly hakkında her şeyi anlatırsın."

Cevap vermiyorum, bakışlarımı odanın diğer tarafındaki pisliğe sabitliyorum, sanki sorun benmişim gibi bana bakan adama. Birkaç saniye sonra Elijah arkasından kapıyı kapatıyor. Beni, konuşmak yerine hayalarına tekme atmak istediğim bir adamla baş başa bırakıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Midem bulanıyor. Bu odadan ve ondan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi. Ama ona önce çıkma zevkini yaşatırsam mahvolurum. Birbirimize bakıyoruz, sapkın bir cesaret oyununa girmiş gibiyiz.

Sinir bozucu bir şekilde, bu garip sessizliğe daha fazla dayanamayan benim. "Ee, Bay Blackthorn. Gitmeden önce bana ne hakkında bilgi vermek istersiniz?"

Çenesini oynatıyor. "Mason?" Sesinde bir yalvarış var, ama ben bunu görmezden geliyorum.

Manipülatif piç.

"Bilgilendirme mi?"

Bana doğru birkaç adım atıyor. İçgüdülerim geri çekilmemi söylüyor, ama gururum beni olduğum yere sabitliyor. "Sadece açıklamak istiyorum..."

"Ne açıklamak istediğin umurumda bile değil!" diye bağıriyorum, on sekiz yıllık öfke ve incinmişlik tek bir anda dışa vuruluyor. "Bana o lanet güncellemeyi ver ve binamdan defol git."

Konuşmak için ağzını açar, ama sözünü keserim. "Aslında, güncelleme falan umurumda değil, çünkü şu andan itibaren artık burada çalışmıyorsun.

Artık ne halt ettiğini sandığın şeyi yapmak için bir sözleşmen yok. Ve bununla bir sorunun varsa, ailemin parasından bir kuruş bile almadığın için imzaladığın herhangi bir gizlilik anlaşmasının geçersiz olacağını düşünüyorsan, yanılıyorsun. Kardeşlerim, sefil hayatının geri kalanı boyunca seni mahkemede oyalayacaklar.”

Çenesini sıkıyor, yeşil gözleri alev alev yanıyor. “Hiçbir gizlilik anlaşmasını ihlal etmeye niyetim yok.” Sesi sakın ve yumuşak, sanki zengin kadife tenime dokunuyor gibi. Bunu çok iyi hatırlıyorum. “Bırak da söyleyeceklerimi söyleyeyim, sonra, hala istiyorsan, buradan çıkıp bir daha beni görmene gerek kalmayacak.”

İkincisi kesinlikle hoş bir sonuç olurdu. Ona öfkeyle baktım ve dizlerimin titremesini durdurmaya çalıştım. Görünüşe göre Kral *Worthington*, bunca yıl sonra bile hâlâ üzerimde aynı etkiye sahip. “Güvenlik görevlilerine seni buradan attırmadan önce altmış saniye var.”

“Bu işi kabul etmemem gerektiğini biliyorum. Ama Chicago’da Drake için çalışıyordum...”

“Evet. Bana senden bahsetmişti. O havalı adam mı? Senin olduğunu bilmiyordum ama.” Ses tonumda o kadar belirgin bir küçümseme var ki, bir iribaş kurbağası kadar duygusal zekası olan King bile bunu anlayabilir. Ve anlıyor.

Kaşlarını çatarak bana doğru birkaç adım daha atıyor ve artık aramızda sadece birkaç metre var. Yine, içgüdülerim kaçmamı söylüyor, ama egom bir adım daha yaklaşmamı sağlıyor. “Eğer bana düşüncelerimi söylemem için sadece altmış saniye veriyorsan, o zaman beni kesme, Playboy.”

Playboy mu? Kibirli pislik! Burun deliklerimi genişletecek kadar derin bir nefes alıyorum. “Hadi konuş bakalım, ukala.”

"Drake bana sordu ve ben..." Elini kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Keşke sana neden evet dediğimi söyleyebilseydim, Mase."

Mase mi? Ne halt yedi de bana öyle seslenmeye cüret ediyor? Ama bunu yaptığında vücudumun içgüdüsel olarak tepki vermesinden nefret ediyorum. O ismi kulağıma fısıldadığında ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlamaktan tiksiniyorum. Onu kontrolünü kaybetmesine neden olduğumda nasıl inlediğini. “Belki de bana işkence etmek için? Unutmuş olsam diye ne kadar iğrenç olduğumu söylemek için mi? Yani, on sekiz yıl geçti, belki de bana bir hatırlatma yapmanın zamanı geldiğini düşündün.”

Gözlerinde parıldayan acı, öfkemi daha da körüklüyor. Yaptıklarından sonra nasıl cüret eder de incinmiş gibi davranır? “Hayır, öyle bir şey değil,” diyor. “Belki de özür dileme fırsatım olur diye düşündüm...”

“Yemin ederim. Eğer bana özür dilersen, seni o lanet pencereden dışarı fırlatırım.” Adem elması hareket ediyor, gözlerimi çenesini ve boynunu kaplayan kalın sakal kıllarına çekiyor. “Özür dileme zamanı çoktan

, Kral Worthington. Yoksa artık Blackthorn mu oldun? Seni tanımayayım diye adını mı değiştirdin?”

Şu anda gözlerinde öfke parıltıyor. “Elbette beni tanıyacağını biliyordum. Lanet olsun, biz...” Hırıldıyor ve başını sallıyor, hâlâ birbirimiz için ne olduğumuzu söyleyemiyor. Belli ki hâlâ bundan tiksiniyor. “Adımı değiştirdim çünkü babamla ilişkilendirilmek istemedim.”

Babası. Bir adım geriye sendeledim. Kyngston Worthington III. Mide bulandırıcı, sapkın bir pislik. Midemden safra yükseldi, boğazımın arkasını yakıyordu.

“Mase.” King’in eli ön kolumda. “İyi misin?”

Onu omuzlarımla itiyorum. “Bana dokunma lan.” Umursuyormuş gibi davranmasına izin vermeyeceğim. Babasının ne yaptığını biliyor mu acaba? Bilmiş olamayacağına kendimi ikna ettim. Hayatta kalmanın tek yolu buydu.

"Tamam." Geri çekiliyor, ellerini havaya kaldırarak teslim olduğunu gösteriyor. "Biraz..."

“Ne?” diye hırladım, kendime gelerek. On uzun yıllık terapi, King’in babasının bana yaptıklarıyla başa çıkmama yardımcı oldu ve bunun kafamın içinde yer kaplamasına izin vermeyeceğim. Ama King’in kırdığı şeyi hiçbir terapi düzeltemez herhalde. “Hayalet görmüş gibi mi? Burada ne halt ediyorsun sen, King? Artık saçmalama. Artık senin kışından güneş doğduğunu düşünen on altı yaşında bir çocuk değilim. Bana gerçeği söyle ya da siktir olup git.”

“Basit gerçek şu ki, bir işe ihtiyacım vardı. Kendi gözlerimi oyup çıkarmak istememe neden olmayacak ilginç bir işe ihtiyacım vardı. Yemin ederim, kendi kızı yaşında bir kadını siken bir adamı daha kaydetmek zorunda kalırsam, yaşamak için olan lanet olası isteğimi kaybedeceğim.”

“Dürüst olmak gerekirse, bu dünyadaki en kötü şey olmazdı.”

“Dürüst olacaksak,” diye cevapladı, “bu işi kabul ettim çünkü işimde çok iyiyim.”

“Evet, Hotshot. Anlıyorum.”

Yeşil gözleri kısılır. Güzel. Bana kızgın ve ben de buna çok memnunum. Buraya gelip hayatıma müdahale etmesine ve bunun normal olduğunu düşünmesine inanamıyorum. “Sızıntının kaynağını bulabileceğimi düşünüyorum,” der. “Ve bunun patent üzerinde çalışanlardan biri olmadığını zaten biliyorum.”

Ben de öyle düşünmüştüm, ama bu insanlarla on iki yıldır çalışıyorum. Sadece iki gün sonra nasıl bu kadar emin olabilir? “Bunu nereden biliyorsun?”

"Onlarla grtm. Personel dosyalarına tam erişim izni aldım. Ve biliyorum ite. İnsanları okuyabiliyorum."

"yle mi? O zaman Ŗu anda ne dndğm tam olarak biliyor olmalısın." Ona meydan okurcasına sırttım ve o da bunu kabul etti.

Başını sallayarak yaklaştı, aramızda sadece birkaç santim mesafe kaldı. "Beni ne kadar nefret etmek istediğini düşünüyorsun."

"Senden nefret etmek istemiyorum, Hotshot. Aslında nefret ediyorum."

İki parmağını ceketimin yakasına sürtüyor. Yüzüne bir yumruk atmalıyım. "Kendine bunu söylemeye devam edebilirsin, Playboy, ve evet, belki bir parçan gerçekten nefret ediyor." Sesi alçak ve tehlikeli, omurgamdan bir ürperti geçiyor. "Ama diğerk parçan, seni nasıl orgazm ettirdiğini hatırlıyor."

Lanet olsun. Dizlerim neredeyse bükülüyor. Kibirli pislik herif.

"Yarın sabah takım elbise ve kravat giyip geri geleceğim. Bilirsin, sağık ve güvenlik denetimi yapan biri gibi görünmek için." Kaşını kaldırdı. "Ve  ay içinde sızıntıyı bulamazsam, beni kovabilirsin."

Ya da onu Ŗu anda kovabilirim. Aslında, bunu birkaç dakika önce yaptım, değıl mi? Öyleyse neden  aylık sresinin ne zaman dolacağını hesaplıyorum? Kendinden o kadar emin ki. O kendini beğenmiş, bencil bakışı yüzünden silmek için neler vermezdim. Ama yapmıyorum.

"Peki. Ama benden uzak dur. Burada alıtığın sürece lanet olası kafanın arkasını bile görmek istemiyorum. Anladın mı?"

"Beni görmeyeceksin," diyor, elini kaldırarak. "İzci sözü." Gözlerimi deviriyorum. "Sanki sen hiç izci olmuşsun da."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. Kendini kmseyan bir ses gibi geliyor, ama o olduğı için öyle olamaz. "Sana yolumun çıkmaması için elimden geleni yapacağım, Mason." Sesi de samimi geliyor, ki bu da yine gerçek King olamaz. En azından benim hatırladığım King değıl.

"yle yap." Topuklarımın üzerinde dönüp Elijah'ın ofisinden çıkıyorum, damarlarımda kan gümbür gümbür akıyor ve her adımda kalbim deli gibi atıyor. Yanlarından geçerken çalışanlarımızın hiçbirine neredeyse hiç aldırmıyorum; tek amacım ofisime ulaşmak, kapıyı kapatmak ve tam bir sinir krizi geçirmek.

Sonunda oraya vardığımda, arkamdan kapıyı kapatıyorum, başımı kapıya yaslıyorum ve nabzım normale dönene kadar derin, sakinleştirci nefesler alıyorum. Sonra masama sendeleyerek gidip kendime "zel günler" için sakladığımız viskiden bir bardak dolduruyorum. İki büyük yudumda bitiriyorum. Boğazımdaki yanma hissi

dikkatimi dağıtmaya yetmiyor. Alkolün etkisiyle gelen hafif sarhoşluk da öyle. Çünkü sorun sadece King değıl. O, hayatımın o döneminden temsil ettiğı her şey. Uykuya dalmaları için çok uğraştığım hayaletler. Ve hepsi intikam almak için gürültüyle geri döndüler. On yıllık terapi duman olup uçtu.

Kardeşlerime ne olduğunu anlatabilirdim ve onlar da King'le bir daha asla çalışmazlardı. Muhtemelen İrlandalı mafya arkadaşlarına King'in babasını ortadan kaldırtırlardı ki bu kesinlikle daha sonra tekrar değerlendirilecek bir seçenek. Ama doğrusu, onlarla bu karmaşık meseleyi açmak istemiyorum. Gizlice görüştüğümüz on sekiz ay boyunca King'le olan ilişki mi hepsinden gizli tutmayı başarmıştım.

Daha da şaşırtıcı olanı, istemeden de olsa, olayın sonuçlarını da gizli tutmayı başardım.

Boynumu çeviriyorum. Bunu yapabilirim. Üç ay sonra King yine başımdan gidecek. Geçmiş i kurcalamaya gerek yok. İyileştirmek için bir servet ve binlerce saat harcadığım eski yaraları yeniden açmaya gerek yok.

Ellerimi masanın üzerine koyuyorum. Evet, bunu yapabilirim. Daha önce Worthington'lardan kurtulmuş tım ve o zamanlar korkak bir çocuktım. Şimdi ise ben Mason James'im ve hiçbir şey, hiç kimse beni bir daha zayıf hissettiremez ya da olduğumdan daha az hissettiremez.

Bırak King kalsın. Onsuz hayatımı nasıl kurduğumu görsün.

Bölüm

On Bir

MASON - 17 YAŞ

"Siktir!" King'in sıcak nefesi tenime dokunuyor. "Çok güzelsin, Mase." Dişlerini omuz kemiğime geçiriyor. "Sen benim mükemmel küçük seks oyuncuğimsın, değil mi?"

Bütün vücudum zevkten titriyor. "Evet."

"Evet, öylesin." Dudakları kulağıma değiyor. "Seni gerçekten özleyeceğim, bebeğim."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Ben de seni özleyeceğim."

Boynumun arkasına son bir öpücük kondurduktan sonra yanımdaki koltuğa düşüp fermuarını çekiyor.

Kot pantolonumu çekip onun yanına oturuyorum, hâlâ orgazmın coşkusunu yaşıyorum. Kolunu kaldırıyor ve ben ona sokulmak için yaklaşıyorum, her zamanki Jeep'imde sikiş sonrası pozisyonumuz, ama daha yapamadan...

"Ne oluyor lan?" Ses o kadar öfke ve tiksinti dolu ki irkiliyorum. Ama benim tepkim King'inkiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey. Yüzü kardan daha beyaz oluyor ve benden uzaklaşmak için aceleyle kalkıyor.

Kimse buraya gelmediği için bilerek burayı kullanıyoruz. Peki bizi kim keşfetti? Nasıl? Ve neden bu kadar kızgın?

"Siktir," diye mırıldanır King ve sonra olanlar o kadar hızlı gelişir ki başım döner. King, ağzından köpükler saçan, çok iri ve kel bir adam tarafından arabadan çekilir. "Bir şeyler çevirdiğini biliyordum. Seni pis küçük piç. Seni hasta küçük pislik." Adam King'in yüzünün yan tarafına yumruk atar ve erkek arkadaşım yere düşer.

"Hey!" Öfkeden titreyerek arabadan atladım ve King'in üzerinde dikilen öfke yığınıyla yüzleştim. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Öfkeli bakışlarını bana çevirdi, yüzü sadece arabamın iç ışığıyla aydınlanıyordu. "Seni sapık küçük pislik. Lanet

boynunu kırmalıyım.”

Bunu yapmak yerine, dikkatini tekrar King’e çevirir ve onu ensesinden tutup havaya kaldırır, bez bebek gibi sallır. “Açıklama yap, evlat!”

“Hiçbir şey yapmıyorduk efendim,” diye itiraz eder King.

King’i daha sert salladı. “Üzerinde onun kokusunu alabiliyorum, seni pis pislik. Babana yalan söyleme. Şimdi tekrar dene.”

Bu onun babası mı? Vay anasını. Onlara doğru temkinli bir adım atıyorum.

“Sadece onunla dalga geçiyordum,” der King ve ben olduğum yerde donakalırım. “O da beni iğrendiriyor.”

Şimdi donup kalıyorum, gözlerim King ile babası Kyngston Worthington III arasında gidip geliyor. Oğlunu bırakıyor ve o da omuzlarını silkiyor.

“Ona, onun gibi pis küçük sapıklar hakkında ne düşündüğümüzü söyle,” diye emreder babası.

King’in yüzü, tanımadığım birine dönüşüyor. Gözleri benimkilere sabitleniyor. “Beni iğrendiriyorsun,” diyor, ses tonu zehirle dolu. Ama bu benim için olamaz. Babası için olmalı—ona bunu yaptıran adam için.

"King?" diye yalvarırım. "Onu dinlemek zorunda değilsin. Benimle eve gel. Biz..."

"Seninle bir yere gider miyim sanıyorsun? Sana iğrenç geldiğini söylediğimde beni duymadın mı? Bunların gerçek olduğunu mu sandın?"

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum, babasından ve onun neler yapabileceğinden korktuğumu söylememe gerek bile yok.

“Bu, ne kadar ileri gidebileceğini görmek için bir şakaydı, böylece herkese senin ne kadar acınası, muhtaç, hasta bir pislik olduğunu anlatabileyim. Senden nefret ediyorum. Sen lanet olası bir ucubesin! Bunların gerçek olduğunu mu sanıyorsun? Ben eşcinsel değilim. Hiç olmadım. Asla da olmayacağım.”

Bir adım geriye sendeledim. Bunların hiçbirini ciddi olarak söylemiyordu, ama yine de göğsümde fiziksel bir ağrı hissettim.

Nefes alamıyorum.

Babası bana alaycı bir şekilde gülümsüyor, sonra dikkatini tekrar oğluna veriyor.

“Gidelim gidelim.”

King uzaklaşmadan önce bana bakmıyor, yolda giderken duymadığımız karanlık SUV’ye

. Birbirimize o kadar dalmıştık ki, etrafta kimseyi fark edememiştik.

Onların uzaklaşmasını izliyorum, öfke, ihanet ve korkuyla boğulmuş durumdayım. Az önce ne oldu lan?

“NE OLDU, TATLI ÇOCUĞUM?” Annemin yatıştırıcı sesi ağlamak istememe neden oluyor, ama hıçkırığımı boğazımda tutuyorum ve üniversiteli gençlerle ilgili aptal bir diziye dalmış gibi davranarak televizyona bakıyorum.

"Hiçbir şey, anne."

Yanımda oturup ellerini yüzüme koyuyor. “Ağlıyordun Mason. Şimdi lütfen annene neyin olduğunu söyle de senin için halledeyim.”

Keşke o kadar kolay olsaydı. “Sadece bir adamdı, hepsi bu.”

“Ne erkek? Ne yaptı?” Sesi yedi oktav kadar yükseliyor ve sonra İspanyolca küfrediyor.

Ben de hala ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. King'i yarım düzine kez aradım. Sesli mesaj bıraktım. Mesaj attım. Saatlerdir ondan haber almadım ve başına bir şey geldiğinden endişelenmeye başlıyorum. Anneme bunların hiçbirini anlatmaya cesaret edemiyorum, bu yüzden her şeyi önemsizmiş gibi gösteriyorum. “Önemli bir şey değildi. Biriyle çıkıyordum da, o benden ayrıldı.”

Annem dehşete kapılmış bir yüz ifadesi takınıyor. “Ayrıldı mı? Benim güzel, nazik, tatlı oğlumla mı?”

Genelde onun abartılı iltifatlarından rahatsız olurum ama bu gece hiç de fena gelmiyor. Başımı sallıyorum.

Yine İspanyolca küfürler başlar. “Birini öldürttürmem mi gerekiyor?” diye sorar sessizce, haç işareti yaparak. “Yoksa evini ateş karıncalarıyla doldurmam mı?” Yumuşak kahverengi gözlerinde bir ışıltı var, ama ona istesem bu iki şeyi de yapacağından hiç şüphem yok.

“Hayır, anne. Sorun yok.”

"İlk kalp kırıklığımı hatırlıyorum." Abartılı bir iç çekiş bırakır. "Adı Miguel Fernandez'di ve Sevgililer Günü'nden bir gün önce benden ayrıldı. Bastardo!"

Kendimi ne kadar berbat hissetsem de gülümsüyorum.

"Biraz dondurma ister misin? Sebzelerin altına bir kutu nane çikolatalı dondurma sakladım." Bana kaşlarını sallıyor.

Başımı sallıyorum. “Yok, ama teşekkürler.”

"Ah." Alnıma bir öpücük kondurur. "Bu senin ilk kalp kırıklığın olmayacak, benim tatlı, duyarlı oğlum." Sonra beni kucaklar, çiçeksi parfümünün tatlı kokusuyla sarar. "Ve senin

senin gibi bir mucizeyi takdir etmeyen hiçbir erkek, mijo, senin zamanını bir an daha hak etmez. Ve o kesinlikle gözyaşlarının tuzuna değmez.”

Keşke bu doğru olsaydı, anne.

Neredeyse hiç uyumadım ve uyanır uyanmaz telefonumu kontrol ettim. King'den haber yoktu ve artık gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Bugün onunla konuşamazsam, babama polisi aramamız gerekip gerekmediğini sormayı düşünebilirim.

Onu ellinci kez arıyorum ve büyük bir rahatlıkla telefonu açıyor. Ben konuşmadan o konuşmaya başlıyor. “Beni aramayı keser misin lan! Mesaj atmayı da kes. Her şeyi kes. Sana söylemiştim...”

"Sana inanmıyorum King. Biz..."

"Biz diye bir şey yok, pislik. Hepsi sahtaydı. Her bir utanç verici, acı verici saniyesi. Senden nefret ediyorum. Şimdi beni rahat bırak. Git başka bir pislikten sikini yalamana izin vermesi için yalvar."

Göğsümden ateş gibi bir acı geçiyor. Bunları ciddi olamaz. Babası orada olmalı, ona bunları söyletiyor olmalı. “King, lütfen, sadece...”

“Beni bir daha arama. Lanet olası ucube!” Hat kesildi.

Kalbim kırılıyor.

ONA İNANMIYORUM. Ona inanamıyorum. King ile aramızdaki şeyin bir anlamı var ve ne dediği umurumda değil, babasının etkisi olmalı. Daha dün öğleden sonra gelecek için planlar yapıyorduk. Haftaya okula gidiyor—Nathan ve Drake’in de okuduğu Harvard’a. Ve gelecek yıl ben de orada olacağım, o zaman bu kadar gizlice buluşmak zorunda kalmayız. Nathan ve Drake kampüs dışında bir dairede kalıyorlar, annem ve babam da ilk yılımdan sonra benim de aynısını yapmama izin verecekler. O zaman King ve ben istediğimiz kadar mahremiyetimiz olur. Ve üniversiteden sonra...

Başımı salladım, tekrar ağlamayı reddederek. Her şey birkaç saat içinde değişmiş olamazdı. Onu o sözleri söylemeye zorlayan babası olmalıydı. Ailesiyle pek iyi bir ilişkisi yoktu ve onlara açılmaktan çok korkuyordu; bu durum beni hayrete düşürüyordu, çünkü benim ailem ve kardeşlerim bana her zaman destek olmuştu. Ama dün gece babasıyla tanıştıktan sonra, nedenini tamamen anlayabiliyordum.

Yine de, babasının bunu bizim için mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ondan korkmuyorum. Kyngston Worthington önemli bir yatırım bankacısı olabilir, ama babam ve kardeşlerim onu kahvaltıda yerler. Açıkçası, King ona karşı çıkacak kadar güçlü hissetmiyor ve ben bütün gün yatakta yatıp onu bu durumla tek başına baş başa bırakmayacağım.

Bu düşünceyle, Jeep'imın anahtarlarını alıp King'in evine doğru yola çıkıyorum. Onu daha önce orada hiç ziyaret etmedim, ama evin yerini biliyorum. Çıkmaya ilk başladığımızda, oradan geçmiştim. Şehrin dışındaki bu heybetli malikane, diş kanal tedavisi kadar davetkar görünüyor.

Arabayı park ettiğimde ferforje kapılar açıktır ve lastiklerim çakıllı araba yolunda gıcırıyor. Burası son derece ürkütücü ve neye bulaştığımı hiç bilmiyorum. Ama etrafa bakınıyorum ve King'in mavi Audi'sini görüyorum; ilk öpücüğümüzü paylaştığımız araba bu ve neden burada olduğumu hatırlatıyor bana.

Kapıya çıkan birkaç taş basamağı tırmanıyorum, her adımda bacaklarım titriyor, ve zili çalıyorum. Soluk gri bir elbise ve hırka giymiş, gri saçlı bir bayan kapıyı açıyor ve kim olduğumu soruyor.

Omuzlarımı geriye çekiyorum. "King'i görmeye geldim."

"Bir saniye lütfen," diyor. Sonra kapıyı kapatıp ortadan kayboluyor.

Ayaklarımı sürüyerek, dalgın dalgın yanımdaki taş duvara tekme atıyorum. Bir taş yerinden çıkınca neredeyse bayılacağım, ama onu yerine koyamadan kapı tekrar açılıyor.

"Sen!" diye bağırır Kyngston Worthington III.

Ona sertçe bakıyorum. Beni korkutmuyor — en azından pek değil. "King ile konuşmak istiyorum."

O da bana sert bir

bakış atıyor.

"Lütfen,

efendim."

Gözlerini kısıyor ve tam bana gitmemi söyleyeceğinden emin olduğum anda, kapıyı daha da açıyor ve beni içeri davet ediyor. Tereddütle onu içeriye takip ediyorum. Havada dezenfektanın baskın kokusu var, ama en çarpıcı olan şey, hiçbir sesin olmaması. Dört erkek kardeşle büyüdüm ve evde kimse olmasa bile evimiz asla sessiz olmazdı. Burası ise bir türbe gibidir.

"Bu taraftan," diyor Kyngston ve ben itaatkar bir şekilde onu takip ediyorum, attığım her adımda endişem artıyor.

"King nerede?" diye soruyorum, sesimdeki hafif titremeyi hiç sevmiyorum.

"Kyngston dışarıda," diye soğukkanlılıkla cevap veriyor, bir kapıyı açıp içeri girmem için işaret ediyor. Çalışma odası gibi görünen yere bakıyorum ve içimden gelmese de

, eşiği geçiyorum. King'i görmek istiyorum ve bu ne kadar rahatsız edici olsa da, en azından bu adama karşı kibar ve saygılı davranıyormuş gibi yapmazsam amacımı gerçekleştiremeyeceğim. Sanki bunu hak ediyormuş gibi.

Arkamızdaki kapıyı kapatıyor ve ben rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. Havada hafif bir puro dumanı ve brendi kokusu var.

"Mason, değil mi?" diye sordu, gözlerini yüzüme dikerek.

"Evet, efendim."

"Peki nerelisin, Mason? New York'un en prestijli okulu olan Kyngston'a gitmiyorsun. Ve yedi yıllık bir Jeep sürüyorsun, bu yüzden tahminimce ailen varlıklı görünmekten hoşlanıyor ama pek de zengin değil, doğru mu?"

Yanılıyorsun, pislik. Oğlunla aynı okula gitmiyorum çünkü babamın ve kardeşlerimin gittiği okula gidiyorum. Ve yedi yıllık bir Jeep sürüyorum çünkü bu Elijah'ın eski sınırlı üretim Wrangler'ı. Onu o kadar çok sevmişim ki, annemle babam bana yeni bir tane almayı teklif etmelerine rağmen, ehliyet sınavını geçtiğimde bana onu verdi. Ama bunu Kyngston'a söylemiyorum çünkü o kibirli bir pislik ve açıkçası benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil.

"Peki, sen ve oğlum nerede tanıştınız?"

"Nero'nun pizzacısında."

Elini çift çenesinden aşağıya doğru gezdirerek, tüylerimi diken diken edecek şekilde beni inceledi ve sonra sadece alaycı bir şekilde sırıttı.

"King ne zaman eve gelecek?" diye soruyorum.

"Daha sonra. Ama o döndüğünde sen burada olmayacaksın." Sesi zehirle doluydu. "Oğlumdan uzak duracaksın ve eğer onu yine yoldan saptırmaya çalıştığını öğrenirsem, sana merhamet göstermeyeceğim, Mason." Adımı sanki küfürmüş gibi tükürdü. "Sen iğrenç birisin ve Kyngston seninle artık hiçbir şey yapmak istemiyor. Anlaşıldı mı?"

Çenemi kaldırıyorum. "Belki de bunu yüzüme karşı söylemelidir."

Dudakları kıvrılıyor. "Belki de sana, doğduğunda boğulması gereken pis küçük günahkarların başına ne geldiğini öğretmeliyim." Yanımdan geçip kapıyı kilitledi. Ve nedense, ancak o anda onun benden ne kadar büyük olduğunu fark ettim. Babamdan daha uzun ve bir WWE güreşçisi gibi yapılı olan adam, tehditkar bir hava yayıyordu ve dün gece kendi oğluna ne kadar acımasız davrandığını hatırladım. Onu ne kadar sert vurduğunu ve yere ittiğini, King düşerken yaralanmasını umursamadığını hatırladım.

Cep telefonum cebimde. Babamı aramalıyım. Ya da Elijah'ı.

Ama donup kalmışım. Kalbim göğsümde çılgınca atıyor ve ağzım kuruyor. Konuşamıyorum. Bir şeyler söylemek istiyorum. Yüzüne yumruk atmak istiyorum, ama bunun onu daha da kıskırtabileceğinden şüpheleniyorum ve hayatta kalma içgüdüm devreye giriyor. Doğru ya da yanlış, bana ne isterse onu yapmamı ve sonra buradan hemen kaçmamı söylüyor.

Kyngston kemerini çözüp pantolonunun fermuarını açtığında, ben hâlâ kıpırdamıyorum. Dudaklarını yalıyor. "Dizlerinin üstüne çök."

Hâlâ kıpırdamayınca, etli avucunu başımın üstüne koyup beni yere zorla indiriyor. "Dedim ya, dizlerinin üstüne çök."

PARMAKLARIM BEYAZLAMIŞ. Başım zonkluyor ve gözyaşlarımı tutmaktan gözlerim yanıyor. Mide asidim boğazıma yükseliyor ve onun tadını alıyorum. Yolun kenarına doğru yönelip, tam zamanında kenara çekip başımı pencereden dışarı sarkıtıyorum. İçimden kusmuk fişkırıyor, yemek borumu yakıyor.

Eve gitmem lazım. O zaman her şey yoluna girecek. Anneme ve babama ne olduğunu anlatacağım, ve bunun olmasına izin verdiğim ve karşı koymaya çalışmadığım için umursamayacaklar. Başka seçeneğim olmadığını bilecekler. Ve polisi aramakta ısrar edecekler ya da babamın güvenlik ekibinden birini gönderecekler. Her halükarda, Kyngston Worthington bana elini sürdüğü için pişman olacak.

Eve varmak sonsuza kadar sürüyor. Ellerim kilitteki anahtarla uğraşıyor ve derin bir nefes alıyorum. Geldim. Güvendeyim. Aileme ne yaptığını anlattığım anda Kyngston Worthington hak ettiğini bulacak.

Annemin mutlaka orada olacağı mutfığa yöneliyorum. Gözlerimin arkasında yaşlar yanıyor. On yedi yaşındayım ve annemin kucaklamasına ihtiyacım var. Ama o her şeyi daha iyi hale getirecek. Neredeyse parfümünün kokusunu alabiliyorum ve başımın üstünde yumuşak dudaklarını hissedebiliyorum.

"Mase?" Maddox'un acı dolu çığlığı beni durdurur. Topuklarımın üzerinde dönerim ve on iki yaşındaki yüzünden gözyaşlarının aktığını görürüm. Kendi acımı unuturum.

Bana doğru koşar ve ben onu kollarıma sararım. "Mad? Ne oldu dostum?"

Sonra Nathan çalışma odasından çıkar. Burada ne işi var? Drake ve arkadaşlarıyla birlikte Hamptons'ta, üniversiteye dönmeden önce yazın son haftasının tadını çıkarıyor olması gerekiyordu. Nathan yaklaşıyor ve ancak o zaman gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu fark ederim. Midem dizlerime kadar düşer. Nathan asla ağlamaz. Asla. Neler oluyor?

Ağabeyim kolunu omzuma doluyor ve bana sıkıca sarılıyor, Maddox'un başı ise hâlâ göğsüme gömülü. "Üzgünüm, Mase. Bütün gün sana ulaşmaya çalıştık. Bunu bu şekilde duymanı istemedim."

Neyi duymamı? Neyden bahsediyor bu? Neden bir şey duyduğumu düşünüyor? Sonra berbat görüldüğümü hatırlıyorum. Eve gelirken yol boyunca ağlamıştım.

"Annem hepimize birden söylemek için beklemek istedi, ama hepimiz çıldırmak üzereydik ve babam da resmen yıkılıyor..." Sesi hıçkırıklarla kesiliyor.

Bacaklarım titriyor. Bir yanım, bana söyleyeceği korkunç haberi bilmek istemiyor, çünkü o zaman cehalet içinde yaşamaya devam edebilir ve bugün başıma gelen en kötü şeyin Kyngston Worthington III'ün az önce yaptığı şey olduğuna inanabilirim. Ama diğer yanım, Maddox ve Nathan'ın dünyaları başlarına yıkılmış gibi davranmalarının nedenini bilmek istiyor. "Ne oldu, Nathan?"

Bana gözlerini kırptırıyor. "Annemin kanseri nüksetti. Çok yayılmış, artık onlar için..." Derin bir nefes alıyor.

Dizlerim titriyor, ama o beni tutuyor ve hem beni hem de Maddox'u kollarına alıyor. "Sorun yok," diye fısıldıyor Nathan. "Hepimiz iyi olacağız."

Ona sarılıyorum, parmaklarım tişörtünün arkasını tutmaya çalışıyor. Annem hasta. Geçen sefer kanseri yenmek onu çok yıpratmıştı. Ama hepimiz bunun kesin olarak bittiğinden emindik.

"Hey." Elijah'ın yatıştırıcı sesi içimi kaplıyor. "Sizler iyi misiniz?" "Ona söyledin mi?" diye soruyor Drake.

Kimse cevap vermez. Hiçbirimiz konuşmuyoruz. Elijah ve Drake de aramıza katılır ve hep birlikte Maddox'a ve bana sarılırlar. Sanki bizi o korkunç gerçeklerden koruyabileceklermiş gibi. Mad'in sıcak gözyaşları tişörtümü ıslatır. Aileler böyle yapar, değil mi? Birbirimizi koruruz. Ve şu anda önceliğimiz annem. Başıma gelenler çok korkunçtu, ama onlara her şeyi anlatmak sadece daha fazla acı getirecektir. Kyngston Worthington III ile başka bir zaman ilgilenebiliriz. Annem iyileştiğinde.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silip, annemle babamı görmeye gitmek için kendimi hazırlıyorum. Hepimizin en güçlü halimize ihtiyaçları var ve ben de onlar için öyle olacağım. Güçlü. Güvenilir. Onlara asla sorun çıkarmayan, uysal çocuk.

Bölüm
On İki
MASON

"Siz susamış pislikler için viski, senin için portakal suyu, Mad," diyor Drake, içecek tepsisini masaya koyarken.

Amelia, Mel ve Amber bugün Amber'ın hayır kurumu için düzenlenen bir öğle yemeğine katıldılar. Elijah'ın anlattığına göre, yemek boyunca kahkahalarla geçirdiler ve sonrasında alkolsüz kokteyl içmeye gittiler. Eşlerinden geri kalmamak için kardeşlerim, iş çıkışı en sevdiğimiz barda bir şeyler içmek için buluşmamızda ısrar ettiler.

Bu, bugün karşılaştığım hoş olmayan geçmişimden sonra benim için mükemmel bir kaçış oldu.

"King nasıl?" diye sordu Drake. "Sızıntının kaynağını buldu mu?"

Onun adı geçince tüylerim diken diken oluyor. Drake artık ona ismiyle hitap ediyor. Gerçek ismini önceden bilsen, belki de bu bağlantıları kurup bugün sabah yaşadığım o ufak kalp krizi olayından kendimi kurtarabilirdim. Kyngston adında pek fazla insan yok. Ne yazık ki, bunlardan ikisiyle tanıştım ve ikisini de aynı şiddetle nefret ediyorum.

Neyse ki Elijah benim yerime cevap veriyor. "Henüz pek bir şey öğrenemedi, ama daha sadece üç gün oldu. Yine de iyi biri. Verimli. Gizli saklı. İnsan Kaynakları'ndan biri bugün kim olduğunu ve orada ne yaptığını sordu, o da bir tür sağlık ve güvenlik denetimi yaptığına dair bir şeyler uydurup dilinden döküldü."

Evet, bu tam ona göre. İnanılmaz bir yalancıdır. "Onun hakkında ne düşünüyorsun, Mase?" diye soruyor Drake.

O, yangın musluğu kadar duygusal zekası olan, kibirli, kalpsiz bir pislik. Omuz silkiyorum. "Fena değildi."

Drake kaşlarını kaldırır. "Sadece fena değil mi?"

"Evet, fena değildi, Drake. Bunda bir sorun mu var?"

Nathan sakinleştirici bir şekilde elini omzuma koyar. "Sakin ol, Mase. Sen genellikle Elijah'tan çok daha kolay memnun olan birisin, hepsi bu."

"Hey!" Elijah itiraz eder, ama hepimiz bunun doğru olduğunu hatırlatınca hemen susar.

“Dürüst olmak gerekirse, onun tam senin tipin olduğunu düşünürdüm,” diyor Drake sırtarak.

Bu, zaten az kalan sabrımın son damlasını da taşır. "Bu ne demek oluyor?"

“Onu gördün mü? Kaslı, dövme ve köşeli çeneli. Tam senin tipin gibi görünüyordu, tek demek istediğim bu.”

"Ben çalışanlarımla takılmam, Drake," diye bağırırım. "Ouch," diye mırıldanır Nathan.

"Tanrı aşkına, Mason." Drake kaşlarını çatıyor, sözlerimden anlaşılır bir şekilde incinmiş. Amelia onun sekreteri olmadan önce tanışmışlardı ve ona umutsuzca aşık, Amelia da ona.

Öfkem kendime duyduğum nefretle yer değiştirir ve başımı ellerimin arasına gömerim. “Özür dilerim. Uzun bir gün oldu.”

Nathan sırtıma bir şaplak atar. “Hepimiz bu durumdan geçtik dostum. Bir içki iç ve sakinleş.”

Biri elime bir bardak viski tutuşturur. Drake'in koyu renkli gözlerine bakarım. "Üzgünüm dostum," derim yine.

"Sorun değil. Öyle demek istemedim. Sadece onun eşcinsel olup olmadığını merak ettim, sen genellikle bu tür şeyleri bilirsin."

Şimdi kaşlarımı çattım. “Neden eşcinsel olduğunu düşünüyorsun?”

Omuzlarını silker. “Hiçbir fikrim yok. Ama onu hiç bir kızla görmedim.”

Görmedi mi? Bir yanım, King'in şimdiye kadar evlenip bir karısı ve birkaç çocuğu olacağını varsaymıştı. Dünyaya, üreme yeteneğine sahip heteroseksüel bir erkek olduğunu kanıtlamak için elinden geleni yapıyor. "Onu hiç bir erkekle gördün mü?"

Scotch'ını yudumlarken sorumu düşünür. “O da yok.” “O zaman neden eşcinsel olduğunu varsayıyorsun?” diye soruyorum, inanamadan.

Maddox gözlerimin içine bakıyor. “Neden eşcinsel olmadığını varsayıyorsun?”

Siktir. Beni köşeye sıkıştırdı. “Evet, şey, heteroseksüel, eşcinsel, biseksüel ya da panseksüel olsun, o benim tipim değil.”

Elijah kaşlarını kaldırır. “Ofisteyken ikinizi ayırmam gerekecek mi?”

İçkimin bir yudumunu alıyorum. “Saçmalama. Onunla yatmayı düşünmemiş olmam”—bu tam bir yalan—“onun yanında olamayacağım anlamına gelmez.”

Elijah gülümser. “Bunu bilmek güzel, çünkü gelecek hafta Amber’ı Seyşeller’de bulduğum bir spa merkezine götürmek istiyorum.”

“Seyşeller mi? Dostum, İspanya’dan döneli birkaç ay oldu.”

Yüzünü buruşturur. “Biliyorum. Ama orası çok özel bir yer ve onun bayıldığı sıcak tuz terapisi yapıyorlar. Az önce bana e-posta gönderip yer açıldığını söylediler. Programımı boşalttım ve gerekli işleri uzaktan halledeceğim. Bir sızıntı olduğunu biliyorum ama bu işin üstünde sen ve King varsınız. Yasal işlem yapmamız gerekirse Nathan ve Drake devreye girebilir. Seni zor durumda bırakıyorsam özür dilerim, ama on yıldır karımla tek bir tatile bile çıkmadım.”

“Evet, çünkü o her zaman bize göz kulak oluyor,” diye hatırlatıyor Nathan.

Elijah'ın hayatı ve evliliğini ailemiz ve şirketimiz için askıya aldığı doğru. Jamestech'i bugünkü devasa şirket haline getirmesine yardım etti ve vicdanım el vermez, sırf yeni müteahhidimizden rahatsız olduğum için onun biraz nefes almasına izin vermemem, değil mi?

“Sadece beş gün, Mason,” diyor.

"Peki. O zaman git Seyşel Adaları'nda kışına tuz sürsünler. Ben burayı idare ederim."

“Emin misin?” diye soruyor, ama adamın kafasında çoktan karısını plajda mini bikinili olarak canlandırıyor, bunu biliyorum.

Berbat bir gün geçirmiş olmam ve bunun uyandırdığı korkunç anılara rağmen, onun ve Amber için gerçekten mutluyum. “Eminim,” diye söz veriyorum.

"O zaman King'e sana rapor vermesini söyleyeceğim," diyor, cebinden telefonunu çıkararak.

Viski bardağımdaki son damlayı da içiyorum. Lanet olsun hayatıma.

Bölüm
On Üç
MASON

Ofisimin penceresinden dışarı bakarak Hudson Nehri'nin muhteşem manzarasını hayranlıkla seyrediyorum. Neredeyse her gün gördüğünüz için alışabileceğiniz türden bir manzara, ama gerçekten dikkatinizi verip baktığınızda nefesinizi kesecek kadar güzel. Dünyayı gezme şansına sahip oldum, ama New York gibisi yok.

Açık kapım çalınıyor ve sekreterim, "Bay Blackthorn sizi görmek istiyor, efendim," diyor. Deborah, sadece tanıdık olmayan bir ziyaretçim olduğunda bana "efendim" der. Bunun dışında, aramızdaki ilişki çok samimidir.

"İçeri al."

Kendimi hazırlayıp arkamı döndüm. Sözünde durmuş, takım elbise ve kravat giymişti. Dün ne kadar rahat ve havalı görüldüğünü düşününce, bugün ortama uymayacağını, belki biraz rahatsız olacağını düşünmüştüm, ama takım elbise içinde de aynı derecede yakışıklı görünüyordu. Lanet olsun ona.

Sanki bir pusu bekliyormuş gibi odaya göz gezdiriyor. "Elijah'a rapor vereceğimi sanıyordum?"

"Elijah son anda bir seyahate çıktı, o yüzden benimle görüşeceksin. Bununla başa çıkabilir misin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sence sen halledebilir misin?"

Görünüşe göre hâlâ on sekiz yıl önce beni küçük düşüren o kendini beğenmiş herif. Sanki hiçbir şey olmamış gibi buraya girmeye cesaret etmesi, bunun yeterli kanıtıydı. Masama oturuyorum ve o da bunu karşımda oturmak için bir işaret olarak alıyor.

"Peki, stratejin nedir?" diye soruyorum.

Alt dudağını yaladı. İstemediğim ve son derece uygunsuz bir anı zihnimden geçti.

"Dört yüz çalışanın var," diyor. "Hepsinin iş e-postalarını tek tek inceleyeceğim ve..."

"Dört yüz kişinin tüm e-postalarını mı?"

Sırıtarak kaşlarını kaldırıyor. "Kullandığım bir program var. Bazı belirli anahtar kelimeler gireceğim ve bunu kullanarak şüpheli havuzumu daraltacağım."

Bunu tam olarak nasıl yapacağını sormak istiyorum, ama açıkçası vaktim yok ve yaptığı şeye fazla ilgi göstermiş gibi görünmek istemiyorum, çünkü bu ona ilgi duyduğum şeklinde yanlış anlaşılabilir. Ki kesinlikle öyle değil.

King Worthington, şimdi Blackthorn. Hasta büyükbabasına bakmak için New York'a geri dönmüş. Drake onu hiç bir kadınla ya da erkekle görmemiş. Evli değil. Çocuğu yok mu? Evet, ona hiç ilgim yok.

Derin sesi, kafamdaki düşünceleri kesiyor. "Bilmek istediğin başka bir şey var mı, Mason?"

Boğazımı temizledim. "Şüphelilerinizi daralttıktan sonra ne olacak?" "Burada, ofiste çok zaman geçireceğim, insanları, alışkanlıklarını, özel hayatlarını tanıyacağım. Kim oldukları konusunda bana ipucu verecek her şeyi."

"İnsanları okumakta iyi olduğunu söylemiştin." Başını sallıyor. "Öyleyim."

Kibirli pislik. "Ve bunun yeterli olacağını mı düşünüyorsun? Herhangi bir özel dedektifin yapabileceği bir şeye benziyor. Drake, senin çoğundan daha iyi olduğunu söylemişti."

Öne doğru eğildi, gözleri benimkilere dik dik bakıyordu. "Öyle, Mason. Bol bol iş yapacağım, bu konuda endişelenme. Yöntemlerimi sorgulamana gerek yok, ama sana sonuç vereceğime söz verebilirim."

Tanrım, ne kadar da kendini beğenmiş bir herif. Nasıl oluyor da benim şirketimin sahibi olduğu ofisimde oturuyor, ama yine de sanki işin başındaki oymuş gibi hissediyorum? Boynumu çevirip kendime kim olduğumu hatırlatıyorum. King'den çok daha güçlü ve korkutucu insanlarla başa çıkmıştım. "Her gün bana ilerlemenle ilgili rapor vereceksin."

O sırtıyor. "Nasıl istersen, Mason."

Keşke New York'tan defolup, Chicago'da çıktığın o deliğe geri sürünerek gitsen. Çenemi kapıya doğru sallayıp, "Hepsi bu kadar," diyorum.

Sinirlenir. Ellerimi başımın arkasında birleştirip gülümserim. Benim dünyama hoş geldin, King.

BU, King'in günün sonunda karşımda oturup bana ilerlemesi hakkında bilgi verdiği altıncı sefer. Elijah Seyşeller'den döndü, ama

nedense King'in irtibat kişisi ben olmaya devam ettim. İkimiz de itiraz etmedik ya da mevcut durumu değiştirmeye çalışmadık, bu da ya ikimizi de mazoşist ya da tamamen kafayı yemiş yapıyor.

Gözleri üzerimde dolaşüyor ve aç bakışları cildimde bir okşama gibi hissettiriyor. Ben de ona aynı yoğunlukla bakıyorum. Gömlek kollarının içinden özgürlüğe ulaşmak için gerilen şişkin pazı kaslarına, bembeyaz kumaşın altından görünen cildine kazınmış koyu mürekkebe. Günün sonunda en az iki ton daha koyulaşan çenesindeki sakal gölgesine.

Burada oturup birbirimizi gözlerimizle sikiyor olmamız son derece uygunsuz olmalı. Ama ikimiz de bunun farkında olmadığımız sürece, ikimiz de öyle değilmiş gibi davranabiliriz.

King davada belirgin bir ilerleme kaydetti, ama ben sabırsızlanıyorum. Beni ve ailemi ihanet eden o pisliğin kim olduğunu bilmek istiyorum. Güvenilir konumunu kullanarak bizim emeklerimizi satan kişiyi.

Bu beni çok sinirlendiriyor ve bunu pek iyi gizleyemediğim belli ki, çünkü o şöyle diyor: "Yavaş ve zahmetli geldiğini biliyorum, sanırım öyle de, ama zaman alacak."

"Üç aydan az süreceğini söylemiştin." "Henüz iki hafta bile olmadı, Mason."

Sinirim doruğa ulaşmış, sandalyemi geriye itip kendime bir kahve yapmaya gidiyorum. Ve son üç gündür yaptığı gibi, King yanıma geliyor. Çok yakın değil, ama vücut ısını hissedeabileceğim kadar yakın.

"Sen de ister misin?" diye homurdandım. İlk birkaç gün ona teklif etmemiştim, ama doğuştan gelen nezaketim galip gelmiş olmalı ki, bu haftanın Pazartesi günü ona bir fincan teklif ettim. Reddetti. Salı günü kabul etti, Çarşamba günü yanımda durup izledi, sonra dün kendi şekerini dökerek yardım etti. Ve şimdi sanki bir Craig David şarkısında sıkışıp kalmış gibiyiz.

King'den hâlâ nefret ediyorum, onu absürt derecede çekici bulsam da, ama ben bir hayvan değilim. Birkaç hafta boyunca temel arzularımı bastırabilirim. Ve sanırım öngörülebilir gelecekte onunla çalışmak zorunda kalacaksam, en azından nazık davranabilirim.

"Evet," diye cevaplıyor kahve teklifime, sesi o kadar alçak ki neredeyse bir hırıltı gibi. Şekeri almak için uzandığında parmakları elimin arkasına dokunuyor ve ön koluma bir sıcaklık yayılıyor. Yanağımın içini ısıırıyorum ve dışarıdan herhangi bir tepki göstermediğimi umuyorum. Bu sadece kas hafızası, hepsi bu. Başka bir şey değil.

Sonra kaşığı uzanıyor ve yine aynı şey oluyor, küçük parmaklarımız birbirine değiyor ve hissedilebilir bir elektrik kıvılcımı yaratıyor. Bunu kasten yaptı.

Bana yan gözle bakar. "Krema?" Orospu çocuğu.

Cevap vermeme gerek kalmadan ikimizin fincanına da birer damla döker, ben de karıştırıp birini ona uzatırım. Son üç gündür olduğu gibi, kahvemizi sessizce içeriz, artık masanın üzerinden değil, fincanlarımızın kenarlarından birbirimize gözlerimizi dikerek. Gerçekten de, "siktir et" anı yaşayıp fincanımı yere fırlatıp onu boğazından tutup duvara yapıştırsam nasıl olurdu diye hayal ediyorum. Onu yerinde tutarken, gözlerimin gittiği her yere ağzımı ve ellerimi de gezdirirdim. Özellikle de sikine, ki deneyimlerimden biliyorum ki kocaman ve kalın, yalanabilir damarlarla kaplı. Gözlerimi oraya sık sık kaydırmıyorum, ama kaydırıldığında, lanet olsun ki takım elbisesinin pantolonundaki o canavarın hatlarını görmüyorum.

Kupasını bitirip tepsiye geri koyuyor. Sonra bana bakıyor, sanki bir şey söylemek istemiş gibi üst dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış. Ya da belki de beni boğazımdan tutup duvara yapıştırmayı düşünüyor ve bu senaryo, kafamda canlandırdığım senaryodan daha az çekici gelmiyor bana.

"Sanırım pazartesi görüşürüz," diyor sonunda. Bütün o düşüncelerden sonra bana pazartesi görüşürüz mü diyecek?

Hayal kırıklığımı yutarak başımı sallarım.

"İyi geceler, Mason." Onun sesinde de hayal kırıklığı mı duyuyorum? Yoksa hayal mi ediyorum?

Ofisimden çıkar ve ben derin bir nefes alıp saçlarımı elimle tararım. Her ne olduyorsa, gitmesi en iyisi. Vücudum birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlasa bile, beynim onun bana verdiği acıyı asla unutmamı izin vermeyecek. Ona bir daha asla öyle güvenemem.

Sikim de buna uymak zorunda kalacak. Kral Blackthorn'un mükemmel vücudu ve devasa siki, onun devasa bir pislik olduğu ve bu nedenle kesinlikle yasak bölge olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Bölüm

On Dördüncü

KING

Sabah, sertleşmiş bir penisle uyanıyorum ve her zamanki gibi düşüncelerim hemen Mason James'e yöneliyor. O günahkar dudakların penisimi sarması için neler vermezdim. Bunun yerine kendi elimi penisimin etrafına doluyorum ve sertçe çekerken onun koyu renkli gözlerini hayal ediyorum. Gençken iyi bir vücuda sahipti, ama şimdikinden çok daha zayıftı. Ama rutinini yeterince inceledim ve haftada altı gün spor yaptığını biliyorum; o özel dikim takım elbiselerinin altında ne kadar iyi görüldüğünü sadece hayal edebiliyorum. Kışındaki gergin kasları ve parmaklarımı oraya gömmek ne kadar iyi hissettireceğini neredeyse hissedebiliyorum. Sikimi ona sokmak.

"Siktir!" Delikten ön sıvı akıyor ve taşaklarım kasılıyor. Sürekli onu hayal ediyorum. Benim için diz çökmüş halini, dilimin ağzında olduğunu ya da kalkan gibi kullandığı o lanet masanın üzerine eğilmiş halini hayal ediyorum.

Sıcak sperm fişkirirken ışık görüşümü parçalıyor. Başımı yastığa gömüp derin bir nefes veriyorum. Keşke dün gece kahve içerken ve birbirimizi soyunmayı düşünmüyormuş gibi davranırken bir şey söyleyecek cesaretim olsaydı. Belki de bana siktirip gitmemi söylerdi.

Ya da tam burada, benim yatağında, içindeki spermimle son bulabilirdi. Bu, reddedilme riskine kesinlikle değerd.

Kör değilim, beni istediğini biliyorum. Ve o da şüphesiz benim de onu en az onun kadar istediğimi biliyor. Ama sanırım bu, ciddi bir itme olmadan geçmek istemediği bir sınır. Yaptıklarımın sonra onu itmeye hakkım olduğundan emin değilim.

Yataktan kalkıp duşa giriyorum. Amanda nadiren yaptığı bir şey olarak Cumartesi günü izin almış ve ben de bugün büyükbabayı evden çıkarıp biraz güneş almasını sağlamaya kararlıyım. Aynı şekilde, Mason'ı mümkün olduğunca uzun süre kafamdan çıkarmaya da kararlıyım.

"Neden temiz havaya ihtiyacım olduğunu BİLMİYORUM," diyor büyükbaba boğuk bir sesle, sonra hemen öksürmeye başlıyor.

Tekerlekli sandalyesini itmeyi bırakıp oksijen maskesini nazikçe takıyorum ve ona keskin bir bakış atıyorum. "Gerçekten mi? Sana üç tahmin hakkı veriyorum." Gözleri bana cehenneme gitmemi söylüyor ama bunu sözleriyle söyleyecek ne nefesi ne de enerjisi var. "Cidden büyükbaba, bütün gün o dairede tıklıp kalmak sana iyi gelmiyor. Şimdi sızlanmayı bırak da biraz eğlenelim, seni yaşlı keçi."

Onun itirazlarını görmezden gelerek, tekerlekli sandalyesini kaldırımda itmeye devam ediyorum. "Nereye gidiyoruz?" diye homurdanıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Dondurma yemeye."

Dudaklarını şapırdatır. "Romlu ve kuru üzümlü alabilir miyim?"

"Evet."

"Ve krem şanti?" "Evet."

"Ve şekerleme?"

"Tabii ki, dede." Şahsen, rumlu kuru üzümlü dondurmanın üzerine şekerleme serpilmesinin iğrenç olduğunu düşünüyorum, ama onu mutlu edecek ne varsa yiyebilir.

BÜYÜKBABA BANA GÜLÜMSER ve ben peçeteyle çenesinden romlu kuru üzüm dondurmasının bir parçasını silerim. "Dondurmanı beğendin mi?"

Cevabını iyice düşünüyormuş gibi dudaklarını büzüyor. Maskesi yanındaki kol dayanağında asılı duruyor. Bugün onun için daha iyi günlerden biri. Doktorların tahmin ettiğinden çok daha uzun süre hayatta kaldı ve birlikte bir rutin oluşturduk. Ve bugün kesinlikle güzel bir gün. Güneş parlıyor. Lezzetli bir dondurma yedik. En büyük farkı yaratan, en küçük şeylerdir. "Daha iyileri de oldu," diyor sonunda.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

O başını sallıyor. "1972'de Kentucky'deki bir sinemadaydı. Hayatımda yediğim en iyi romlu kuru üzümlü dondurmaydı." Yeşil gözleri parlıyor ve ben başının üstüne kısa bir öpücük konduruyorum, bu da onu kıkırdatıyor.

Ve tekrar doğrulduğumda, bam! Mason James'in koyu kahverengi gözlerine bakıyorum, sanki kafamda fazladan bir kafa varmış gibi bana bakıyor. Utangaç bir şekilde, elimle ağzımı siliyorum. Yüzümde kalan nane çikolata parçacıkları varsa, o zaman bana bakacak başka bir şey kalmaz

. Ama o yine de bakmaya devam ediyor. Ve ikimizden birinin konuşması sonsuza kadar sürüyor gibi geliyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın var? Belki bir fotoğraf?" O konuşmadan önce ben patladım. Ama burada büyükbabamın yanında kendimi savunmasız hissediyorum ve bundan nefret ediyorum, özellikle de Mason'ın yanında.

"Ben-ben," diye bir an kekeliyor, sonra soğukkanlı görünüşüne geri dönüyor. "Sadece seni bir dondurmacıda göreceğimi beklemiyordum, hepsi bu."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. Özellikle de burada, Marble Hill'de. Konfor alanının biraz dışında, değil mi?"

Çenesi seğiriyor. Büyükbabam boynunu uzatıp kiminle konuştuğuma bakmaya çalışıyor. "Beni arkadaşınla tanıştır, evlat," diyor.

Bir iç çekerek, onu da Mason James'le yüz yüze gelene kadar döndürürüm. 1,88 metre boyunda, kaslı ve çekici bir adam, müstehcen derecede iyi oturan kot pantolon ve takım elbiseleri kadar şık görünen rahat bir gömlek giymiş. "Dede, bu Mason. Mason, büyükbabamla tanış."

Büyükbaba elini uzatıyor. "Arthur Blackthorn. Tanıştığımıza memnun oldum, evlat."

Mason, büyükbabamın soyadını duyunca yüzünde bir tanıma ifadesi belirir, ama hemen bir gülümseme takınır ve elini sıkar. "Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum, efendim."

Büyükbaba ikimize de birer bakış atar. Saygıyla hitap edilmesinden hoşlanır ve Mason'ın onu çoktan kendine hayran bıraktığını biliyorum. "Siz çocuklar birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"King benim için çalışıyor," Mason ben cevap veremedim cevap verdi. "Oh, yani o senin patronun mu?" Büyükbaba şimdi gözlerini bana çevirerek sordu.

O tam bir pislik, işte o. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Tam olarak değil."

Mason elini ağzının kenarına götürür ve dedeme fısıldıyormuş gibi yapar. "Ben ona benim için çalışması için para ödüyorum, ama insanlar bana patronu diyorlarsa biraz alıngan oluyor, Bay Blackthorn."

"Çünkü ben kendi patronum," diye tersliyorum. Mason dedeme göz kırpmıyor. "Gördünüz mü? Alıngan."

Dedem yüksek sesle gülüyor. "Ben de onun yaşındayken aynen öyleydim. Ve lütfen evlat, bana Arthur de."

Mason ona gülümser. Bu onun samimi gülümsemesi, birkaç saniye önce kesinlikle olmayan bir şekilde sikimi titretiren gülümseme. Aynı zamanda kaybettiğim adamı da hatırlatıyor bana.

"Manhattan'dan bu kadar uzakta ne halt ediyorsun, Mason? Gündüz vakti ilçe sınırını geçtiğinde alev almıyor musun ya da ne?"

Başını yana eğiyor ve kahverengi gözleriyle beni süzdüğü bakışları, kot pantolonumun içindeki durumu hiç de rahatlatmıyor. Tam önümde duran büyükbabamın tekerlekli sandalyesine şükrediyorum. “Marble Hill, Manhattan’ın bir parçası, ukala. Ve ben Maddox’la buluşmaya geldim. Köşedeki vegan kafede çalışıyor.”

“Maddox arkadaşın mı?” diye sordu dedem. “Yoksa özel biri mi?”

Lanet olsun, büyükbaba. Neden ona eşcinsel olup olmadığını doğrudan sormuyorsun?

Mason’ın gülümsemesi genişliyor. “O çok özel biri, Arthur. O benim küçük kardeşim.”

“Benim de bir zamanlar bir kardeşim vardı,” der büyükbabam hüzünle. “Henüz birkaç yaşındayken öldü.”

Mason’ın yüzü yumuşar, çömelir, yüzünü dedemin yüzüne yaklaştırır ve elini dedemin dizine koyar. “Bunu duyduğuma gerçekten çok üzıldüm, Arthur. Mad’i bir keresinde neredeyse kaybediyorduk.” Sesinde çok uzun zamandır duymadığım bir titreme var. Bundan hiç haberim yoktu. “Onun hâlâ yanımda olduğu için minnettar olmadığım tek bir gün bile geçmiyor.”

Dedem başını salladı, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

“Geç kalırsam nerede olduğumu merak edecektir, o yüzden gitmem gerek, ama seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Arthur.”

“Ben de, evlat.”

Mason dik durur, gözleri benimkilerle tekrar buluştuğunda biraz daha yumuşar. “Seni görmek güzeldi, King.”

Uzaklaşırken, yanından geçen insanların ona hayranlıkla bakışlarını izliyorum. Erkekler ve kadınlar. İnsanları kendine çeken bir enerjisi var. Karizma, feromonlar ya da başka bir şey olsun, Mason James bunlardan bolca sahip. Bu yüzden onu izlemeye devam ediyorum.

“O eşcinsel, değil mi?” Büyükbaba, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi sorar. “Bunun ne önemi var ki?”

“Önemli değil.” Omuz silkiyor. “Sadece kendimi gay radarı konusunda oldukça yetenekli sayıyorum. Arkadaşım Leonard’ın oğlunu, o fark etmeden önce ben fark etmiştim.”

Gözlerimi devirdim. “Gaydarın ne olduğunu nereden biliyorsun ki, ihtiyar?”

Kıkırdayarak güler. “Ben dünyayı görmüş geçirmiş bir adamım, genç dostum.” Öksürür ve eve dönmeden önce maskesini tekrar takarım.

Birkaç dakika sonra maskeyi kenara çekip, “Ee, haklı mıyım?” diye sorar.

Aklım hâlâ Mason’da, işte ve işteki Mason’da; onu her gördüğümde ona dokunmamak için tüm irademi kullanmam gerektiğinde. “Ne konuda haklısın, dede?”

“Patronunun eşcinsel olduğu konusunda.” “O benim patronum değil,” diye hatırlatırım ona.

Elini küçümseyici bir şekilde salladı. “Ama haklıydım, değil mi?” “Evet, dede, haklıydın.”

Zaferle sırtıyor ve beni yanına çağırıyor. Çömelip ellerimi dizlerine koyuyorum. Yeşil gözleri, hayatı sönüp giderken bile her zaman hayat dolu. Keşke onun için yapabileceğim daha fazla şey olsaydı. Ellerini ellerimin üzerine koyuyor, buruşuk parmakları, zayıf sağlığının elverdiği ölçüde ellerimi sıkıca kavırıyor. “Doğduğun günden beri hayatımın ışığı oldun.”

Gözlerim yaşlarla doluyor ama sokakta ağlamak istemiyorum, özellikle de Mason yakınlarda olduğu için. “Duygusal mı oldun, ihtiyar?”

Küçük bir çocuğun tüm gücüyle ellerimi biraz daha sıkıyor. “Sen özel bir cocuksun, King. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. Kimsenin senin kendin olmanı engellemesine izin verme. Anlıyor musun?”

Anlıyor muyum? Büyükbaba...? Benim hakkımda bir şey biliyor mu?

“Kimseyi memnun etmek için, özellikle de anne babanı, olduğun kişiden daha azmış gibi davranma, evlat. Ve onların seni aşkı bulmaktan alıkoymasına asla izin verme.”

Alnımı onun parmak eklemlerine dayarım. Elbette biliyor. “Ne zamandır biliyordun, büyükbaba?”

“Muhtemelen senden daha uzun süredir.” Kahkahayı patlatıyor ve bu, bu hassas anı hem korumak hem de bozmak için mükemmel bir yol. Kalabalık bir şehir caddesinin ortasında duygularımı göstermeye pek yatkın değilim.

Ona bakıp gülümsüyorum. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Şakaklarına dokunup göz kırptıyor. “Dediğim gibi, çok hassasım.”

“Sen sevimli bir ihtiyarsın, biliyor musun?” Ayağa kalkıp alnına hızlıca bir öpücük konduruyorum.

“Tüm çekiciliğini oradan alıyorsun herhalde.”

Eğer bir çekiciliğim varsa, o zaman ona tamamen katılıyorum. Büyükbabamın iyi ayarlanmış bir gay radarı olduğu düşüncesi, Mason'la karşılaşmamın yarattığı kalıcı garip hisse rağmen beni gülümsetiyor. Mason'ın büyükbabamla beni birlikte görmesi ideal bir durum değil. Normalde kişisel hayatımı iş arkadaşlarımla paylaşmam ve bunun iyi bir nedeni var. Ama nedense Mason'ın büyükbabamla tanışması, sanki kaderinde varmış gibi geliyor. Sanki çoktan gerçekleşmesi gereken bir şeymiş gibi.

Bölüm

On Beş

MASON

Oraya vardığımda Maddox bir masada oturuyordu. Masada iki yeşil milkshake duruyordu ve karşısına oturduğumda tiksiniş bir yüz ifadesi takındım.

Gözlerini devirdi. "Sen tam bir ilkel insansın, Mase."

Pipeti çıkarıp, altından bir damla yeşil malçın bardağa geri düşmesine izin verdim. "Hayır, ama ben de senin gibi Budist bir keşiş değilim. Bu bok da ne lan?" Yeşil bir parça çıkardım. "Bu lanet olası bir yaprak mı?"

"Nane, aptal. Hani mojito'da kullandığın gibi."

Burnumu kırıstırıyorum. Hafif bir nane kokusu alabiliyorum, ama çoğunlukla çim gibi kokuyor. "Evet, ama mojito tadı güzel."

O içini çeker ve pipetle içkisini yudumlar. "Tavuk."

Bardağa bakıp başımı sallıyorum. "Hayır, kesinlikle tavuk değil, Mad." Bu sözüm küçük kardeşimi güldürüyor ve sesimi sahne fısıltısı kadar alçaltıyorum. "Burada o kelimeyi söylemeye iznin var mı ki?"

"Sadece sebze yemekten korkan pislik ağabeylerden bahsederken, bazılarının pazar günleri kızartmayı sevdiği o sevimli tüylü yaratıklardan bahsederken değil."

Ben de gülüyorum. "Duyduğuma göre körde de çok iyiymişler. Hani geçen hafta sonu bizim için pişirdiğin gibi."

O sırtıyor. Maddox vegan bir kafede çalışıyor olabilir, ama o da bizim James erkekleri gibi bir etobur. Sadece onları pişirip yemeden önce hayvanlara hizmetleri için teşekkür ediyor. "Peki, uğrayıp benimle öğle yemeği yemeye razı olmana sevindim."

Maddox ve ben sık sık birlikte yemek yeriz, ama ben hayvansal ürünler sunan yerlerde yemeyi tercih ederim çünkü o haklı — ben bir neandertalim. Ancak, o burada çalışıyor ve işiyle gurur duyuyor, bu yüzden bugün ona geldim. Midemin sağduyusuna karşı gelerek.

Burası kesinlikle benim tarzım bir yer değil. Benim için fazla hipster. Bere ve bol giysiler giyen gençlerle dolu. Őefin, kendi mercimeğini yetiştiren ve yemek pişirirken mantar yiyen yaşlı bir hippie olduğunu hayal etmeyi seviyorum. “Buradaki kahvenin harika olduğunu söylemiştin,” diyorum, yeşil ieeği suçlayıcı bir bakışla süzerek.

"yle. Ama senin de bunlardan birine ihtiyaın olabileceğini düşündüm. Çok arındırıcıdır." "Spor salonumdaki sauna ve buhar odası da yle."

Bir yudum daha alır. “Bu şey ruhunu arındırır.”

Bardağa tekrar bakıyorum ve yumurta kabuğu parçası gibi görünen ama elbette öyle olamayacak bir şey seçiyorum. “İçinde ne var, kutsal su mu?”

"Hayır. O şeyi iersen içini yakar, seni kafır." Doğru. "Ruhumun arınmaya ihtiyaı olduğunu da nereden çıkardın?" Biliyor mu acaba

, olmaması gereken biri hakkında uygunsuz düşüncelerim olduğunu biliyor mu? Teknik olarak benim alışanım olan biri. Birkaç dakika önce sokakta beni neredeyse yere sermiş olan o kişi, tabii ki mecazi anlamda. Onu “bykbabasıyla” görmek, tamamen farklı bir King’e tanık olmak gibiydi. Onun o yönünü daha önce de görmüştüm, ama çok uzun zaman önceydi. Üstelik o zamanlar hepsi rol yapmaktı. En azından o gitmeden önce yaptığımız son konuşmaya göre öyleydi — benimle uğraşmaktan aldığı o hastalıklı heyecanı tatmak için taktığı bir maske. Ama bugün, bu gerçekti. Yaşlı adamın başına ne kadar şefkatle öptüğü.

Boğazıma bir düğüm atıldı.

"Ruhun değil, hayır. Ama son zamanlarda kendinde değilsin gibi görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

Maddox'a bakıyorum, ruh dolu kahverengi gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor. Onunla benim aramda eşsiz bir ilişki var. Belki de yaşlarımız yakın olduğu ve o ergenlik çağına geldiğinde abilerimiz evden çıkmış olduğu içindir, ama diğerlerinden daha çok atışır ve kavga ederiz. Tabii ki şakacı bir şekilde. Sanırım bu bizim aşk dilimiz.

Ama o uzun zamandır benim sinir bozucu küçük kardeşimdi ve onun keşiş statüsüyle ilgili durmadan dalga gesem de, onun gerçekte ne kadar derin ve duygusal olduğunu unutmak kolay. O, diğer insanların görmediği şeyleri görüyor. Herhangi bir kardeşim için kelimenin tam anlamıyla kurşun yiyebilirim ve hepsini eşit derecede seviyorum, ama Mad ve ben diğerlerine göre birbirimize daha yakınız.

En büyük ocuk ve annem öldükten sonra ikinci bir baba gibi olmak zorunda kalan Elijah, çok uzun zamandır kendi başına yaşıyor; Nathan ve Drake ise doğuştan beri ikili bir takım oluşturuyorlar ve bu, birlikte hukuk bürosu kurduklarında daha da sağlamlaştı.

Yani Mad ve ben kaldık. Başına o kadar çok şey geldi ki, Arthur'a da söylediğim gibi, onu neredeyse kaybediyorduk, bu hem korkutucu hem de utanç vericiydi; utanç verici çünkü onun düşüşünü durduramadık.

"Sanırım işlerim çok yoğun," diyorum ona, ki bu tam olarak bir yalan sayılmaz.

"İşinde her zaman çok işin vardır. Ama bu sefer daha fazla gibi geliyor."

Konuşmayı geçiştirmek için, o saçma sapan yeşil smoothie'den bir yudum alıyorum. Tadı, bir göletin yüzeyinde bulabileceğiniz pislik gibi ve öğürüyorum.

"Ne drama kraliçesin sen be dostum," diye mırıldanıyor Maddox.

Dilimi peçeteyle siliyorum. "Aynı cümlede bana hem kraliçe hem de dostum diyebilirsin?"

O sırtıyor. "Kraliçelerden bahsetmişken, arkadaşım Yanko son birkaç haftadır Xylophone'a gitmediğini söyledi."

Onun drag arkadaşlarından birinin orada barmen olduğunu unutmuşum. "Sen ve casusların, dostum."

"Her yerde casuslarım var. Küçük kardeşin seni her zaman izliyor." Gözlerini genişletip kobra gibi başını eğiyor ve bu beni o kadar çok güldürüyor ki, yine o yeşil şeyin tadını alıyorum. Siktir, o şeyin içinde ne vardı?

"Cidden ama Mase. Partiye çıkmamak sana göre bir şey değil. Başka bir şey mi var?"

"Senin gibi erdem abidesi mi oldum demek istiyorsun?" Maddox ayık, ki bunu yüzde yüz alkışlıyor ve takdir ediyorum. Onun bu yönünü anlıyorum ve öyle kalacak gücü olduğu için minnettarım çünkü bu, onu hayatımda tutabileceğim anlamına geliyor. Ayrıca cinsel ilişkiden uzak duruyor, ki bunu anlamıyorum. Objektif olarak, inanılmaz derecede yakışıklı ve o kadar sık spor yapıyor ki vücudunda neredeyse hiç yağ yok. Akıllı, nazik ve tanıdığım herkesten daha komik. Kadınlar ve erkekler onu gizlemeye çalışmadan arzu dolu bakışlarla süzüyorlar, ama o bunu umursamıyor bile. Bu uyuşturucu ya da alkol gibi değil; seks onu neredeyse öldürmedi. O, kendi seçimi olduğu için uzak duruyor ve bu, benim anlayamadığım türden bir fedakarlık.

Benim alaycı sözlerime cevap vermiyor, bunun bir konuyu saptırma girişimi olduğunu anlıyor. "Bana söylemek zorunda değilsin, ama bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım. Tamam mı?"

Ona King hakkında her şeyi anlatmayı düşünüyorum. Gerçekten düşünüyorum. Hatta King ve onun manyak babasıyla geçmişte olan her şeyi anlatmayı bile düşünüyorum. Hayatımdaki tüm insanlar arasında, Maddox bu tür bir acıyı anlayabilecek tek kişi olurdu. Bu yüzden on üç yıl önce, bir gece partiden

bir gece partiden eve geldiğinde ve beni karanlıkta, yarım şişe viski içmiş halde otururken bulduğunda ona neredeyse anlatıyordum.

Yanımdaki koltuğa çöktü ve neyin var diye sordu. Annemle ilgili olduğunu sandı, ben de patladım ve her şeyin annemle ilgili olmadığını söyledim. Sonra kendimi çok suçlu hissettim, ama on yedi yaşında bile Maddox anlayışlı biriydi. Sürekli kafası güzeldi, ama okyanus kadar derindi. Annemin hastalığıyla yaşamak hepimizi farklı şekillerde etkilemişti. O yüzden beni suçlu hissettirmedi. Yanımda oturdu. Sessiz. Sakin. Ona anlatmak üzereydim, ama sonra hayatının gidişatını sonsuza dek değiştiren o telefon geldi.

Belki de bu yüzden ona şimdi söylemiyorum. Çünkü bilge bir bilge kadar akıllı küçük kardeşim dikkatle dinleyecek ve sonra konuşmayı ustaca öyle bir yöne çekecek ki, ben de bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini kendim bulacağım. Ve tabii ki bu, yapmam gereken şey olacak, çünkü bu Mad ve o her zaman doğru olanı yapar. Ve King konusunda ne yapacağıma karar verdiğimde, bunu yapana kadar içim içimi yiyecek. Onu istemek ve ona sahip olamamak gibi bu cehennem gibi belirsizlik içinde yaşamaya devam etmek daha iyi, daha kolay.

"Teşekkürler, Mad," diyorum içtenlikle. "Ama biliyor musun, bana gerçekten iyi gelecek olan ne? Bana söz verdiğin o kahveden biraz. Eğer sana inanacak olursam, beni günlerce uyanık tutacak olan kahve."

Yeşil smoothie'ne hüzünlü bir bakış atıyor ve omuzları çöküyor. "Peki. Hemen dönerim. Öğle yemeğimizi de alayım." Koltuğundan kalkıp mutfağa doğru yöneliyor.

Bir kez daha kendi başıma kaldığımda, düşüncelerim tahmin edilebileceği gibi King'e dönüyor. Bugün gördüğüm adam, içimde pek çok istenmeyen duyguyu uyandırdı. Ne yapacağımı hiç bilmediğim duygular.

Hayır, ne yapacağımı çok iyi biliyorum: Onları Maddox'un günlerdir demlenmiş kahvesinin içine gömmek ve her şey yolundaymış gibi davranmaya devam etmek. Bundan sonra gitmem gereken bir randevum var.

Bölüm

On Altı

MASON

Jack'in banyo aynasında görünüşümü kontrol ediyorum, dilimi dişlerimin üzerinde gezdirip, akşam yemeğinde yediğimiz sebzelerden kalıntı kalmadığından emin oluyorum. Banyosu düzenli ve zarif, rafta pahalı bakım ürünleri özenle dizilmiş.

Kendine iyi bakan erkekleri severim ve Jack Donnelly kesinlikle bu kategoriye giriyor. O benim spor salonumun müdavimi ve haftalardır birbirimize göz atıyoruz. Dün gece sonunda bana çıkma teklif etti ve şans eseri ikimizin de bu akşam için planı yoktu. Adam çok yakışıklı. Kaslı bir vücudu var, göğsünün ve kollarının çoğunu kaplayan dövmeleri var, tabii ki o muhteşem gülümsemesinden bahsetmiyorum bile. Ayrıca çok da komik. Ve umutsuz bir bekar. Kısacası, tam benim tipim.

Peki neden olacaklar karşısında sevinçten uçmuyorum? Beni bir içki içmek için evine davet etmesi, sevişmek anlamına geliyor ve ikimiz de bunu bilecek kadar çok insanla çıkıyoruz. Yine de ben... Tam olarak gergin sayılmam, ama heyecanlı da değilim. Oysa heyecanlanmam gerekirdi. Benim işim bu. Çok çekici erkeklerle anlamsız ama tatmin edici seks yapmak için birlikte oluyorum. İşler yolunda giderse, birkaç hafta çıkabiliriz, sonra da yollarımız ayrılır.

Ellerimi yıkayıp kendime moral veriyorum. Bunun, King Blackthorn'un hayatıma geri dönmesiyle hiçbir ilgisi yok. Ve onu görmekle ortaya çıkan anılarla da kesinlikle hiçbir ilgisi yok. Kendine gel, Mase.

Kendime moral verdikten sonra, açık plan oturma odasına geri dönüyorum. Güzel bir daire. Temiz, düzenli, zevkli bir şekilde döşenmiş.

Jack bize içki hazırlamış, benim viskim ve onun votkası odanın ortasındaki sehpa da yan yana duruyor, ama bana doğru yaklaşırken gözlerindeki bakıştan, bunları yakın zamanda içeceğimizden pek emin değilim.

Karşımda duruyor ve içgüdülerimizle hareket ediyoruz, dudaklarımız birbirine çarpıyor ve ellerimiz çılgınca dolaşıyor.

Nefes nefese geri çekiliyor. "Seni gördüğüm andan itibaren seninle sevişmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyordum, Mason."

Kaşımı kaldırıyorum, elimi saçlarına geçirip başını geriye çekiyorum. Gözleri açgözlülükle kararmış. "Öyle mi?"

"Evet. Sen çok seksisin."

Tişörtü sert göğüs kaslarına geriliyor ve dilimi teninde gezdirme düşüncesi ağzımı sulandırıyor.

"Tadına bakabilir miyim?" diye nefes nefese soruyor. "Keyfine bak, yakışıklı."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve kemerimi ve kot pantolonumu hızla çıkarıyor. Ustaca parmaklarının dokunuşuyla sikim sertleşiyor, elinde kalınlaşıyor. Beğeniyle mırıldanıyor, sonra dilini dışarı çıkarıp başımın üstüne dokunuyor. İnliyorum, içimde zevk birikiyor. Saçlarını tekrar tutuyorum ve onu bekleyen sikime yönlendiriyorum. Boğazının en arkasına değene kadar beni tamamen içine alıyor. Sonra bana bakıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor.

Bir anı zihnime yerleşiyor ve başımı sallayarak onu silkelemeye çalışıyorum. Ama çok geç. Artık üzerimde Jack'in ağzı değil, benimki var.

Dizlerimin üstündeyim. Boğuluyorum. Ağlıyorum. Başım sabit tutuluyor. Yaptığı şeyden zevk almamın ne kadar iğrenç olduğunu söylüyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, anının ait olduğu beynimin en derin köşelerine geri çekilmesini diliyorum. Ama o inatçı küçük bir pislik.

Ve şimdi onun tadını alabiliyorum. Kokusunu alabiliyorum. Midem bulanıyor.

Bir adım geriye sendeleyerek, Jack'in ağzından kayıyorum. "Yapamam," diye mırıldanıyorum. Jack bana bakıyor, gözlerini kırıştırıyor.

"Ben... ben..." Gözlerim odanın içinde dolaşıyor. Jack'in dairesindeyim, ama kafamda Kyngston Worthington III'ün çalışma odasındayım. Tek kokladığım şey purolar ve ucuz konyak. Ve o. Bayat sidik ve kurumuş sperm.

Tereddüt ediyorum.

Jack ayağa fırlar. "Mason. İyi misin?"

Elimi ağzıma kapatıp avucumun içine mırıldanıyorum. "Yediğim bir şeyden olmalı."

Beni sakinleştirmek ya da belki yardım etmek için yanıma yaklaşıyor, ama onu elimle uzaklaştırıp aceleyle pantolonumu çekiyorum. Buradan çıkmam lazım. Eve gitmem lazım. Güvende olmam lazım.

Aceleyle özür dilerim ve daha da aceleyle çıkarım, kalabalık sokağa çıkar çıkmaz ciğerlerimi New York havasıyla doldururum.

Hâlâ terliyorum. Hâlâ kusacakmışım gibi hissediyorum. Temiz havaya ihtiyacım olduğu için eve yürüyerek gitmeye karar veriyorum.

Aniden, sanki gökten bir hediyeymiş gibi, küçük kardeşimle karşılaşıyorum ve her şey daha iyi hissettiriyor. Sanki hayatımın fırtınasında bir cankurtaran salıymış gibi ona sarılıyorum. "Maddox! Burada ne işin var?"

O da bana sarılır, sıkıca tutar ve tam da ihtiyacım olan şeyi verir. "Vardiyam bittikten sonra bir toplantıya gittim."

Başım hâlâ dönüyor, başımı sallıyorum. "Tabii, evet." Maddox düzenli olarak NA toplantılarına katılıyor ve en sevdiği toplantılardan biri buraya yakın bir kilisede yapılıyor. Yine de, şu anda ona rastlamak bir tesadüften daha fazlası gibi geliyor.

"Her şey yolunda mı, Mase?"

Kahretsin. Berbat görünüyor olmalıyım ya da en azından her zamanki halimden çok farklı. Yine de başımı sallıyorum. "Evet. Evet. Seni gördüğüme sevindim. Eve mi gidiyorsun?"

O sırtıyor. "Cumartesi gecesi başka nereye gidebilirim ki?"

"Benim evimde kalmak ister misin?" Bu gece bir arkadaşın olması gerçekten iyi gelirdi

—kaçtığım felaket randevudan kafamı dağıtacak her şeye ihtiyacım var.

Maddox bir göçebedir ve Queens'te kendi evi olmasına rağmen sık sık benimle, babamızla ya da kardeşlerimizden biriyle kalır, bu yüzden benim çatı katımda geceyi geçirmesi alışılmadık bir durum değildir. Yine de, hiç soru sormadan hemen kabul etmesine sevindim.

Şehirde yürüyoruz ve o sessiz, ki tecrübelerimden biliyorum ki bu, beni konuşturmak için kullandığı bir taktik. Bu sabahki brunch'ımızdan sonra, bende bir şeyler olduğunu düşündüğünü biliyorum. "Toplantın nasıldı?" diye soruyorum.

"Harika." Gülümsüyor ve onu baştan aşağı süzüp bakan çift bebek arabalı bir anneyi ustaca atlatıyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Her zaman sorabilirsin. Ama cevap vereceğim anlamına gelmez." Göz kırıyor.

"Yedi yıldan fazladır içki içmiyorsun, ama toplantıları hiç kaçırmıyorsun.

Neden hâlâ gidiyorsun?"

"Belki de toplantıları hiç kaçırmadığım için hala ayık kalabiliyorumdur."

Başımı sallıyorum. "Artık kendi başına da yapabilirsin, değil mi?"

Gülüyor. "Ama mecbur değilim, o zaman neden gideyim ki? Ayrıca, ilgisizlik ya da aşırı özgüven – hangisi insanları yardıma ihtiyaçları olduğunu düşünmekten alıkoyarsa – bağımlıların en büyük düşüş nedenleridir. Toplantıya ihtiyacın olmadığını düşünmeye başladığın an, başın belaya girer."

"Peki, hayatının geri kalanında her hafta gideceğini düşünüyor musun?"

"Belki. Belki de hayır." Omuzlarını silker. "Şu an için toplantılar hayatımın büyük bir parçası

. Hayatımın anlamlı bir parçası. Sadece kendim için gitmiyorum; arkadaşlarımı desteklemek için de gidiyorum. İnsanlar başkalarının hikayelerini dinleyerek çok şey kazanıyor, peki ya benim

hikayem başkasının ayık kalmayı seçmesine yardımcı olacak hikaye ise? O zaman buna değmez mi?”

“Evet, sanırım öyle.”

“Ve seni, babamı ve arkadaşları ne kadar sevdiğim ve desteğinize ne kadar değer verdiğim bir yana, bir bağımlının yolculuğunu başka bir bağımlıdan daha iyi anlayan kimse yoktur. Mücadeleler ya da zaferler. Senin şu anda bulunduğun yerde—ya da daha önce bulunduğun yerde—bulunmuş insanlarla dolu bir odada olmanın olağanüstü iyileştirici ve hayranlık uyandıran bir yanı var.”

Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim, ne de küçük kardeşimin yardıma ihtiyacı olduğunu itiraf etmesinin ne kadar zor olduğunu. Cesaret ister. “Bu çok mantıklı.”

“Muhtemelen tüm destek grupları böyle çalışır,” diye devam ediyor Maddox. “Bunu yaşamış olanlarla bu konuyu konuşmak genellikle en kolay olanıdır.”

“Bir şeyle mücadele eden insanlar için başka tür destek grupları da var mı?” Mesela, uzun zaman önce yaşanan bir olay yüzünden, yakışıklı bir adamın aletini yalarken çıldırıp panikleyen erkekler gibi.

O başını sallar. “New York’ta her şey için bir destek grubu bulabileceğine eminim.”

İstemediğim bir şeyi ifşa etme ihtimalim çok yüksek, ama Maddox’a, bunu yaparsam beni zorlamayacağına yeterince güveniyorum. “Teorik olarak konuşursak, şu tür insanlar için bir grup var mı...” Sözleri yutuyorum, kendimi onları söylemeye ikna edemiyorum. Taktik değiştiriyorum. “Bir arkadaşım... Çocukken başına bir şey geldi. O... yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlandı. Bunun için bir destek grubu var mı?”

Sorumla Maddox’un cevabı arasındaki süre sonsuzluk kadar uzun geliyor. Kalbim boğazımda atıyor. Elbette arkadaşşımdan bahsetmediğimi biliyor. Sorunlu olanın ben olduğumu biliyor.

“Cinsel tacizden mi bahsediyorsun?” diye soruyor sadece. Başımı sallıyorum.

“Evet,” diyor. “Aslında birkaç tane var. Biri, Salı günleri NA toplantımın yapıldığı yerde iki haftada bir toplanıyor. Senin evine vardığımızda detayları yazayım, sen de arkadaşına iletirsin.”

“Teşekkürler Mad. Eminim çok memnun olacaktır.”

“Rica ederim. Erkeklerin neredeyse yüzde yirmi beşi hayatlarında bir tür cinsel şiddet yaşadığını bilmek onu ilgilendirecektir.”

Bu rakamın bu kadar yüksek olduğunu bilmiyordum. “O kadar mı?”

“Evet, erkek tecavüz mağdurlarının yüzde ellisinden fazlası bunu on sekiz yaşından önce yaşıyor.”

Bunu da kesinlikle bilmiyordum. Ama neden kardeşim sanki cinsel şiddet üzerine bir sunum yapıyormuş gibi konuşuyor? “Bütün bunları nereden biliyorsun?”

Omuz silkiyor. “Çok okurum. Ayrıca hem erkekler hem de kadınlar için birçok cinsel saldırı yardım kuruluşuna destek veriyorum.”

Tabii ki destekliyor, lisedeki kız arkadaşı Yasmin’e olanlardan sonra. Jamestech, onun anısına her yıl belirli bir yardım kuruluşuna bağış yapıyor ve ben de yıllık bağış listemize erkek mağdurlar için bir yardım kuruluşu eklemeyi aklımda tutuyorum.

“Erkeklerle yönelik cinsel saldırı nadiren açıkça tartışılır ve eminim ki, örneğin senin arkadaşın gibi birçok mağdur, yalnız olduğunu düşünüyordur. Ne yazık ki, yalnız değiller.” Bana hüzünlü bir gülümseme atıyor.

Cinsel saldırıya uğramış erkekler için bir destek grubu nasıl olurdu? Bariz olanın dışında, onlarla ortak bir yanım olur muydu? On yıl boyunca terapiye gittim, tüm çalışmaları yaptım, sırtımı sıvazladılar ve mezun oldum. Bu, düzeldiğim anlamına gelmeli.

Maddox ve ben bir süre sessiz kalıyoruz ve bu lanet olası gerginlik ve garip hissi nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Tabii ki, o ustaca konuyu değiştirerek ortamı yumuşatıyor. “O zaman *Top Gun*’ı mı izleyeceğiz?” Onu yanımda gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Sadece orijinalini izlersek," diye cevap veriyorum.

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Hiç aksini ısrar ettim mi?"

“Evet. İki yıl önce, Yeni Yıl Günü. Korkunç bir akşamdan kalmalığım vardı ve bunu çok net hatırlıyorum.”

Gözlerini devirdi. “O sadece ben henüz izlememiştim diyeydi.”

Yine sessiz kaldık.

“Popcornun var mı?” diye soruyor.

"Tabii ki patlamış mısıрым var. Beni ne tür bir cahil sanıyorsun?"

Gülerek kolunu omzuma atıyor. “Ama yeşil çayın olmadığına eminim.”

“Çünkü tadı tadı kış boks ben elime gazoz içiyorum—
popcorn'a uygun eşlikçisi.”

Bu sözüm üzerine yine gözlerini devirdi.

“Peki. Bir yere uğrayabiliriz, sana o lanet çayından alırım.”

“İyi.” Bana yan gözle baktı. “Ben de senin kışın tadını sevdiğini sanırdım.”

O kadar yüksek sesle gülüyorum ki etrafımızdaki insanlar durup bize bakıyor. Tam da ihtiyacım olan şey bu—adımı bile bilmeyen yabancılarla dolu bir destek grubu değil.

Bölüm

On Yedi

MASON

Elimdeki kağıt parçasının kıvrımını parmağımla okşayarak, Maddox'un özenli el yazısıyla yazılmış detayları binlerce kez okuduğum halde yine gözden geçiriyorum. Kağıdı yeniden katlayıp kot pantolonumun cebine geri koyarken, Episkopal kiliseye bakıyorum. Biri beyzbol şapkası, diğeri takım elbise ve kravat giymiş, ama ikisi de elinde Starbucks kahve bardağı olan iki adam yanımdan geçip içeri giriyor. Destek grubu için mi buradalar?

Ben destek grubu için mi buradayım? Bugüne kadar hayır derdim. Yine de kendimi burada buluyorum, o lanet olası herifin yüzünü bir daha asla gözümün önüne getirmeme yardımcı olacak bir şey, herhangi bir şey olabilir mi diye merak ediyorum.

On dakikadır binanın etrafında dolaşıyorum ve yakında biri polisi arasa hiç şaşırmam. Burada olmamı nasıl açıklayacağımı hiç bilmiyorum. Salı akşamı Bronx'un kalbinde önemli bir iş toplantısı için bulunduğuma kimse inanır mı? Buraya biriyle buluşmak için geldiğimi söyleyebilirim. Bu daha inandırıcı olur. Cumartesi gecesi yaşadığım felaket buluşmanın hatırası, beni binaya doğru bir adım atmaya itiyor. En azından içeri girip nasıl bir yer olduğunu görmeliyim. Muhtemelen bana göre bir yer değildir ve oradaki kimseyle ortak bir yanım olması pek olası değildir, ama denemeden bilemem.

Onurumdan başka kaybedecek neyim var ki?

Derin bir nefes alıp kendimi hazırlayarak içeri giriyorum. Girişte *MSASG* yazan el yazısı bir tabela var ve bir ok, meşe ağacından yapılmış çift kanatlı kapıları gösteriyor. Kapılara yaklaşırken kalbim deli gibi atıyor. Kolu tuttuğumda parmaklarım titriyor. Kapıyı açtığımda, hafif bir lastik ve plastik kokusunun üzerine katmanlanmış kahve ve temizlik ürünleri kokusu burnuma çarpıyor. Hayır. Burası bana göre değil. Gitmek için henüz geç değil.

"İçeri gel," diyor biri. "Bir koltuğa otur."

Kahretsin! Çok geç. Yanlış yere girdiğimi mi söylemeliyim? Sesin sahibi, kırklı yaşların sonlarında, kızıl saçlı ve kalın sakallı bir adam,

bana gülümsüyor. "Doğru yerdesin," diyor yumuşak bir sesle. "Bu kapıdan ilk kez içeri girmek zor, ama zamanla kolaylaşacak, söz veriyorum."

Tereddütle odaya adım atıyorum ve içerideki diğer yirmi kadar erkeği fark ediyorum. Bazıları odanın ortasında daire şeklinde dizilmiş plastik sandalyelerde otururken, diğerleri uzak duvardaki bir masanın etrafında dolaşp kahve ve brownie gibi görünen şeyler alıyor. "Ben Chris." Adam elini uzatıyor ve ben de elini sıkıyorum.

Sahte bir isim vermeyi düşünürüm, ama nedense yapmam. "Mason."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mason. Biraz kahve ister misin?"

Ev yapımı brownie? Tuzlu karamelli, karımın spesiyalitesi." Başımı sallıyorum. "Gerek yok, teşekkürler."

"O zaman lütfen oturun." Sandalyeleri işaret ediyor ve ben her iki tarafı da boş olan bir sandalye seçiyorum. Bacaklarımı ve kollarımı kavuştururken, ait olmadığım ve olmak istemediğim bir okulda yeni gelen çocuk gibi hissediyorum. Bu bir hataydı. Kocaman bir hata. Ve şimdi önümüzdeki bir saat boyunca burada oturup Erkek Cinsel İstismar Destek Grubu'na ilgi duyuyormuş gibi davranmak zorundayım.

Herkes oturunca, Chris gizlilik kurallarını hatırlatmak ve yeni gelenleri karşılamak için kısa bir konuşma yaptı. Yeni gelenler, ben ve yirmili yaşlarının başında olan ve benden bile daha rahatsız görünen Isaac adında bir adamdı.

Grup, durumunu paylaşmak isteyenler için kısa bir kontrol ile başlıyor ve ben şimdiden bunun bana hiç yardımcı olmayacağından eminim.

Sonra ilk kişi hikayesini paylaşır. Jeff bir inşaat işçisidir; bunu bize güncellemesinde söyler, çünkü dün büyük bir işe başlamıştır ve yorgun hissediyordur. Elli sekiz yaşındaki bir büyükbaba olan Jeff, hayatının kırk yılından fazlasını, on beş yaşındayken amcasının kendisine tecavüz ettiğini unutmaya çalışarak geçirmiş. Ancak ikinci torunu doğduğunda ve kızı, bebeğe Jeff'in amcasıyla aynı adı taşıyan dedesinin adını vermek istediğinde, artık yalan söyleyemeyeceğini anladı.

Torununun kendisine tecavüz eden kişiyle aynı adı taşıma ihtimaliyle karşı karşıya kalan Jeff, karısına ve kızına başına gelenleri anlattı. Onlar ona destek oldular ve ona sadece sevgi gösterdiler, ancak Jeff hala olanları anlatmakta zorlanıyor ve amcasına karşı hiç direnememiş olmanın utancıyla başa çıkmaya çalışıyor. Grubun kendisine destek olduğu ve yargılamadan söylemesi gereken her şeyi söylemesine izin verdiği için teşekkür ederken gözyaşları yüzünden süzülüyor.

O konuşmasını bitirdiğinde benim de gözlerim yaşlarla doluyor ve grubun geri kalanıyla birlikte onun cesaretini alkışlıyorum. Sırada, stajyerken patronu tarafından cinsel tacize uğrayan Jason var. Katılımcıların çoğu konuşuyor, kimisi sadece bir dakika, kimisi daha uzun süre, ama her birinin

hikayeleri benzersiz ama aynı zamanda rahatsız edici derecede tanıdık. Plastik cerrah Peter ve savaş gazisi Max dahil hepsi, ezici suçluluk ve utanç duygusunun yanı sıra, olanları bir şekilde durdurabilmeleri gerektiği inancını paylaşıyor.

Odadaki neredeyse herkes konuştuktan sonra, Chris yeni gelenlerin bu gece bir şeyler paylaşmak isteyip istemediklerini sorar ve Isaac başını sallar. "Mason?" der Chris yumuşak bir sesle.

Konuşmak istiyor muyum? Başıma gelenleri terapistimden başka kimseye anlatmadım; o da, gizliliği garanti eden sertifikalarla dolu duvarların bulunduğu, ofisinin güvenli ortamındayken olmuştu. En karanlık sırlarımı, bir oda dolusu yabancıların önünde ifşa etmek istediğimden pek emin değilim. Beni tanıyıp hikâyemi en yüksek teklifi verene satabilecek yabancılar.

"Burada güvendesin, Mason," diyor Jeff.

Diğer herkes de onaylıyor.

Sözler ağızımdan dökülüyor. "On yedi yaşındayken erkek arkadaşımın babası tarafından cinsel tacize uğradım. Beni ve oğlunu birlikte yakaladı ve o homofobik bir pislikti. Onun sikini emmeye zorlanmak, sapık olduğum için aldığım cezaydı." Konuşmam bittiğinde, çemberdeki herkesin bana baktığını görüyorum. Gözlerinde acıma değil, anlayış var. Bu odadaki her erkek, güçsüz olmanın, utanmamız gereken bir şey için utançla dolup taşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor.

Kendimi daha hafif hissettiğime şaşıyorum. Anlaşıldığımı ve kabul edildiğimi hissediyorum ve çok uzun zamandır bu duyguları gerçekten hissetmediğimi fark ediyorum.

TOPLANTI BİTTİKTEN SONRA, sandalyeleri toplamaya yardım etmek için geride kalıyorum ve Chris'e bu kadar misafirperver davrandığı için teşekkür ediyorum.

"Umarım tekrar gelirsin," diyor. "Gerçekten yardımcı oluyor. Buradaki bazı arkadaşlar yıllardır geliyor ve içlerinde büyük bir değişim var. İlk ziyaretinde konuşmanı iyi yaptın." Sırtımı okşuyor ve Peter'a kahve fincanlarını toplamaya yardım etmeye gidiyor.

Diğer yeni gelen, Isaac, yanıma yanaşır. "Herkes hikayeni öyle anlatman çok cesurcaydı. Keşke ben de anlatsaydım."

Burada nasıl davranılması gerektiğini bilmiyorum ama içimden bir ses onu şimdi paylaşmaya teşvik etmek istiyor. Belki onu kahve içip sohbet etmeye davet edebilirim ama bunun iyi bir fikir olmayacağını düşünüyorum. Gerçek dünyada bu

bu tür sorunlarla yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değilim. “O zaman bir dahaki sefere. Geri geleceksin, değil mi?”

Burnunu kırıştırıp omuz silkiyor. “Belki. Bilmiyorum. Gruplar pek bana göre değil, ama kız arkadaşım... o çok zeki. Ayrıca ilk bebeğimize hamile.”

“Tebrikler dostum,” diyorum.

Dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirir. “Teşekkürler. Şey, kız arkadaşım, baba olmadan önce olanlar için gerçekten yardım almam gerektiğini söyledi. Ve, bilirsin, diğer insanların hikayelerini dinlemek rahatlatıcıydı. Kahretsin, bu kulağa berbat geliyor. Sanki diğer insanların da benim yaşadığım türden boktan şeyleri yaşamış olmalarından mutluymuşum gibi.”

“Hayır, öyle değil,” diye onu temin ettim. “Ne demek istediğini anlıyorum.” “Geri gelir misin?” diye sordu Isaac.

“Sen gelirsen ben de gelirim,” diye söz veriyorum ve elimi uzatıyorum. Elimi sıkıyor, dudakları hafifçe kıvrılıyor. “Anlaştık.”

Bölüm

On Sekiz

KING

Açık ofis kapısından kahkahalar geliyor. Sınırsız kahkahalar, sadece birbirine bağları olan iki kişi arasında duyulabilecek türden. Saat altı geçiyor ve binanın çoğu boşalmış durumda, yani muhtemelen iş ile ilgili değil. Mason'ın ofisinde bir erkek mi var?

Cumartesi günü dedemle ona rastladığımızdan beri onu görmedim ve bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, onu özledim. Son iki gecedir her zamanki güncellememiz için buraya gelmedi ve bunun nedenini hiç bilmiyorum.

İçeri girdiğimde neyle karşılaşacağıma kendimi hazırlıyorum. Bu gece buraya geleceğimi biliyordu çünkü ona e-posta ile söylemiştim. Yani bu bir tür ceza mı? Onu bu adamla birlikte görmemi mi istiyor? Uzun zaman önce o hakkı kaybettiğim için bir daha asla paylaşamayacağım bir şeyi, başka birinin onunla paylaştığına şahit olmamı mı istiyor?

Kapı ardına kadar açık, bu yüzden kapıyı çalmadan içeri giriyorum. Mason hâlâ gülüyor ve yanındaki adam — iri, dövme, kaslı, tam bir Playboy tipi — sanki dünyanın en inanılmaz erkeğini kapmış gibi ona gülümsüyor.

Mason hakkındaki araştırmalarım, tekliflerden mahrum kalmadığımı, ancak yine de ölümcül bir bekar olarak kaldığı sonucuna varmamı sağladı. Ama belki de bu bir maske. Belki de New York'un en gözde bekarı olmak, sadece yaratmayı sevdiği bir imajdır. Belki de o ve bu adam aslında birlikte yaşıyor ve iki yavru köpekleri ile kanalizasyondan kurtardıkları tek gözlü yaşlı bir kedileri var.

Büyük kanepede yan yana oturmaktan başka bir şey yapmıyorlar, ama damarlarımda dolaşan kıskançlık hissi yüzünden sanki sevişiyorlarmış gibi geliyor. Uylukları birbirine değiyor. Yakınlar, ve bu sadece fiziksel anlamda değil.

Mason başını kaldırıyor ve birdenbire kahkahası kesiliyor. Yüzünde artık en ufak bir gülümseme bile yok. Bu canımı yakıyor, ama her zamanki gibi öfkemi yutuyorum. Bir gün bu, şiddetli bir kalp krizi ya da başka bir şeye neden olacak.

"Sonra görüşürüz, Ty," diyor Mason sert bir sesle. Onun bu yönünü, yani savunmasız, açık yönünü görmemi istemediğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ty, Mason'ın omzuna hafifçe dokunur ve bize nazıkçe veda eder, sonra bizi yalnız bırakır.

"O senin erkek arkadaşın mı?" diye soruyorum, o duyamayacağı bir mesafeye ulaşır ulaşmaz, ve bu kadar bariz davrandığım için kendime kızıyorum.

"Evet desem rahatsız olur musun?" Mason şimdi tam önümde duruyor. "Ellerimin onun sikinde olduğunu düşünmek seni iğrendirir mi? Onu siktiğimi hayal etmek mideni bulandırır mı? Tam burada. Masamın üzerinde." Masasına doğru başını sallıyor ve son iki haftadır tutunduğum irade ve itidal, sıkıca gerilmiş bir lastik bant gibi kopuyor.

Yaptığım şeyin sonuçlarını düşünmeden elim boğazına dolanıyor. Onu öne doğru çekiyorum ve göğsü benimkine çarpıyor. "Beni mide bulandıran tek şey, Mason, başkalarının ellerinin üzerinde olduğunu hayal etmek." Serbest elimi sikine kaydırıyorum ve sikinin şimdiden yarı sert olduğunu görünce bir homurtuyu bastırıyorum. "Benimkiler hariç herkesin."

Göz bebekleri o kadar genişliyor ki, gözlerinin parıldayan kahverengisini görmek zorlaşıyor.

Takım elbisesinin pantolonunun üzerinden onu sıkıyorum ve o inliyor. "Siktir git, King."

Boğazını sıkıca kavrayarak, kulağının altındaki noktaya ulaşana kadar dudaklarımı çenesine sürüyorum. "Eminim bunu çok isterdin. Ama sikişmeyi yapan benim, yoksa bunu mu unuttun?"

Dokunuşumla sikini sertleştiriyor, kemerini arayıp açıyorum. Mason'ın nefesi hızlanıyor ve ağırlaşıyor. Pantolonunun fermuarını açıyorum, ses umut ve baştan çıkarma dolu. Kendi sikim fermuarımın içinde gerginleşiyor. Elimi boxer'ının içine sokarken, onu döndürüp masanın üzerine eğersem ne yapacağını merak ediyorum. On sekiz uzun yıldır hayalini kurduğum şekilde onu sikerdim.

Kalın penisinin tabanını elimle kavradığımda inliyor. "Bana karşı hep çok uslu bir çocuk oldun, Mase."

Elime sürtünüyor. "Siktir git dedim!"

"Beni sikiyorsun, bebeğim. Sanki dokunmamı çaresizce bekliyormuşsun gibi elimi sikiyorsun." Dilimi kulağının kabuğuna değdiriyorum. "Çaresizsin, değil mi? Benim muhtaç küçük seks oyuncuğım."

Anlaşılmaz bir şey mırıldanıyor.

Elimi onun sert penisi üzerinde yukarı aşağı gezdiriyorum, sıcak ve pürüzsüz dokusunun tadını çıkarıyorum. Başparmağımın ucuyla başını okşayarak, oradaki ön sıvıyı topluyorum ve onu tatmin etmek için kayganlaştırıcı olarak kullanıyorum. Bunu yaparken, ona olan vahşi arzuyla, ağrıyan penisimi onun kalçasına sürüyorum. Onun

benim ona dokunduğum gibi bana dokunmasını ya da kendimi onun herhangi bir yerine gömmemi sabırsızlıkla bekliyorum. Mason James beni parçalıyor. Onunla her temas kurduğumda, başka bir gevşek iplik daha çekiliyor. Yakında benden geriye sadece bir arzu yığını kalacak.

"Bunca zaman sonra ellerimin üzerinde olması ne kadar iyi hissettiriyor, söyle bana," diye kulağına homurdanıyorum. "Sana tekrar dokunmak için çok uzun süre bekledim."

O elimi sikerken elleri saçlarımı okşuyor. "Tanrım, lanet olsun, King," diye bağıyor ve sıcak menisini yumruğumun üzerine fişkirtiyor.

Nefes nefese, geriye sendeleyerek çekilir ve bana öfkeyle bakar. "Defol git ofisimden."

Siktir. Onu fazla mı zorladım? Bunu istiyordu, değil mi? "Mason, özür dilerim, ben sadece..." Elim gömleğime silerim, gömleğimi onun menisiyle lekeliyorum.

"Defol git, King!" diye bağıyor.

Pişmanlık ve öfkeyle dolu bir şekilde ofisinden çıkıyorum ve bir daha asla geri dönmeyeceğime yemin ediyorum. Bu iş bir hataydı ve patronumu ofisinde mastürbasyon yapmak daha da büyük bir hataydı. Bir daha yapmayacağım bir hata.

Bölüm

On Dokuz

KING

Benden öğreniyorum lan! Senden nefret ediyorum. Sen bir ucubesin. Tanrı'nın gözünde bir iğrençlik. Seni doğduğunda boğmalıydım. Emmeline ve Kyngston Worthington III'ün sözleri eve dönüş yolunda kulaklarımda çınlıyor. Sanki bisiklet kaskımın içine hapsolmuşlar ve ben onları oradan çıkaramıyorum.

Sonra Mason'ın bana inmem için bağırdığını duyuyorum. Yüzündeki incinmiş ifadeyi hatırlıyorum. Gözlerindeki korkuyu. Benden mi korkuyordu? Ona asla zarar vermezdim.

Ama yaptım.

Şimdi kendi sözlerim kafamda durmadan yankılanıyor. Babam bizi birlikte yakaladıktan sonra Mason'a söylediğim sözler. *Sana "Benden öğreniyorum" dediğimde beni duymadın mı? Bunların hiçbirinin gerçek olduğunu mu sandın? Bu, ne kadar ileri gidebileceğini görmek için yaptığım bir şakaydı, böylece herkese senin ne kadar acınası, muhtaç, hasta bir pislik olduğunu anlatabileyim diye. Senden nefret ediyorum. Sen lanet olası bir ucubesin! Bunların gerçek olduğunu mu sanıyorsun? Ben eşcinsel değilim. Hiç olmadım. Asla da olmayacağım.*

Beni yoldan çıkardığı için onu suçladım. Beni — daha büyük, daha iri ve daha güçlü olan beni. Onu koruması gereken kişiyi. Bunun yerine, onu kurtların önüne attım. Onu, benim hayatım boyunca hissettirildiği gibi küçük ve değersiz hissettirdim. Ve geri dönüp ona bunların hepsinin bir yalan olduğunu hiç söylemedim. Hâlâ ebeveynlerinin sevgisini ve onayını arzulayan, korkmuş küçük bir çocuğun söylediği bir yalan. Birkaç gün sonra, elimden geldiğince çabuk oradan ayrıldım ve her sözümün samimi olduğuna inanmasına izin verdim.

Işıқта durduğumda, vizörümü açıp gözlerimden yaşları silerek net görebilmeye çalışıyorum.

Marble Hill'e vardığımda, kafam yeterince berraklaşmış oluyor ve Amanda ile dedem, bir şey olduğunu düşünmeden yüzlerine bakabiliyorum. En son istediğim şey, ikisine de yük olmak.

Apartmanın önünde park etmiş Dr. Lichtenstein'in arabasını görünce kalbim sıkışır, motosikletimin motorunu kapatıp içeri koşarım.

Amanda kanepede ağlıyor. Artık nefes alamıyorum.

Başını kaldırıyor. "King! Sana sesli mesaj bıraktım. Bir saat önce doktoru aramak zorunda kaldım. Aileni de aradım ama gelmek istemediklerini söylediler." Yüksek sesle hıçkırıyor.

Telefonumu çıkarıp bir saatten biraz fazla bir süre önce bıraktığı sesli mesajı dinliyorum; New York trafiğinde buraya gelmem o kadar sürmüştü. Sormaya korkuyorum... "Öldü mü?"

Kafasını sallıyor ve rahatlamaktan neredeyse yere yığılacağım. O anda, Dr. Lichtenstein, yüzünde ciddi bir ifadeyle büyükbabamın odasından çıkıyor.

"Doktor? O iyi mi?" diye yalvarırım. Bu sabah nefes alış normalden biraz daha zorluydu, ama buradaydı. Hayattaydı. Ona anlattığım aptalca bir şakaya gülmüştü.

"Rahat, ama bilinci kapalı. Fazla zamanı kalmadı, Bay Blackthorn. Veda etmek isteyen biri varsa, hemen onları aramanızı öneririm."

Acı içimi bir düğüm gibi sıkıştırıyor. Demek bu kadar. "Teşekkürler, Doktor."

Bana hafif bir gülümsemeyle, teselli edici bir şekilde elini koluma koydu. "O gerçekten bir savaşçı. Onu özleyeceğim."

O ayrılmadan önce tek yapabileceğim şey teşekkür etmek için başımı sallamak.

Amanda burnunu çekerek, hırkasının koluyla yanaklarını siliyor. "Keşke kalabilseydim ama... Perşembe geceleri kız kardeşimin yerine yeğenime bakıyorum... ve o gelemiyor..." Bir hıçkırık, cümlesinin geri kalanını kesiyor.

Onu kucaklarım, muhtemelen insan temasına ondan daha çok ihtiyacım vardır. "Sorun değil. Kimsenin bekleyebileceğinden fazlasını yaptın. Seninle vakit geçirmeyi gerçekten çok seviyordu. Her şey için teşekkür ederim."

Oğlumun odasının açık kapısına bakıyor. "Gidip vedalaşabilir miyim?"

"Tabii ki."

Onun odaya girmesini izliyorum ve o onunla oturup sessizce konuşurken dışarıda bekliyorum. Birkaç dakika sonra, alnına bir öpücük kondurup, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış halde odadan çıkıyor.

Elimi sıkıca tutar. "Artık acı çekmiyor, biliyorsun. Bence bu önemli."

Kafamı sallayarak onaylıyorum. "Kesinlikle öyle."

Yüzüne hüznünlü bir gülümseme takıyor. “Hey, ama o doktorları yendi, değil mi? Dört hafta demişlerdi.”

“Kesinlikle öyle. İnatçı yaşlı keçi.” İkimiz de gülüyoruz, ama bu gülüş boş ve hüznünlü. Onun yaklaşan ölümünün korkunç sessizliğini doldurmak için.

“Beni arar mısın... eğer... bilirsin. Böylece haberim olur?” “Tabii ki ararım,” diye söz veriyorum.

“Ailenizi tekrar aramamı ister misin? Belki açıklarsam...” “Hayır, sorun değil.

Gerçekten,” diyorum ona. Sadece onun zamanını boşa harcamakla kalmaz zamanını boşa harcamış olur, ama zaten onların buraya gelmesini istemiyorum. Onların burada olmasına izin vermem, bunu hoş karşıladığım anlamına gelmez. Onlar, düşmanlıkları ve onaylamamalarıyla onun son saatlerini sadece kirletirler.

“Yanında oturması için arayabileceğim kimse olmadığına emin misin?”

Anında ve nedenini anlayamadığım bir şekilde, aklıma Mason'a yönelir. Onları geldikleri kadar çabuk kafamdan silerim. “Hayır. Başka kimse yok.” Bu sözler havada ciddiyetle asılı kalır. Ben ve dedemden başka kimse yok.

Saatine bir göz attı. “Gerçekten gitmem gerek.” Hızla büyükbabamın yatağına gitti, yanağına son bir öpücük kondurdu ve ona duyamadığım bir şey fısıldadı.

Ve sonra gider, geriye gerçekten sadece ben ve o kalırız. Çocukluğumun en güzel anlarını geçirdiğim gibi. Çok nadir de olsa, en sevdiğim anılarımın hepsi onunla ilgilidir. Puro dumanı ve gürültülü kahkahası. Kırılmalığı ve gücü. Bir erkek olmakla ilgili bildiğim her şeyi bana o öğretti.

Yanına oturup alnımı parmak eklemlerine dayıyorum ve zaman varken konuşmam gereken her şeyi konuşuyorum. Ona Mason'dan, nasıl tanıştığımızdan, nasıl her şeyi mahvettiğimden ve şimdi bunu telafi edebilmeyi ne kadar çok istediğimden bahsediyorum. Büyükbabama onu ne kadar sevdiğimi, onu ne kadar özleyeceğimi ve o olmadan dünyanın biraz daha sıkıcı olacağını söylüyorum. Uzakta geçirdiğim tüm zamanlar için özür diliyorum ve bunun için beni azarlayamayacak olması beni inanılmaz derecede üzüyor.

Vefat ettiğinde, ortam sessiz ve huzurludur. Ben daha fazlasını bekliyordum. Son bir nefes. Gideceğini bana haber vermek için elimi sıkmasını. Ama o, bu dünyadan, yaşadığı gibi, nazikçe ve telaşsız bir şekilde ayrılır.

Kafam karışık bir halde Amanda'yı arıyorum ve telefonda hıçkırarak ağlarken onu teselli ediyorum. Annemle babamı arıyorum ve konuşmamız kısa ve mesafeli geçiyor. Onu götürdükten sonra, yatağından çarşaflarını çıkarıyorum; öksürük pastilleri ve lavantanın kokusunu da beraberinde götürüyor. Bu koku o kadar ona ait ki, beni sendeletiyor. Ama düşmüyorum. Çarşafları dikkatlice katlayıp

Çamaşır odasına koyuyorum, yarın yıkanmaya hazır. Ya da belki de onları hiç yıkamayacağım ve burada onun varlığını sürekli hatırlatacaklar.

Oyalanarak dairede dolaşıyorum — burası sadece o buradayken evim gibi hissettiriyordu. Gök gürültüsü patlıyor ve şimşek gökyüzünü ikiye bölüyor, ardından yağmur pencere camına vurmaya başlıyor. Sanki gökler bile onun gittiğini biliyor.

"Hoşça kal, dede," diye fısıldıyorum.

Bölüm

Yirmi

MASON

Nasıl bu kadar zayıf olup onu yanıma yaklaştırabildim ki? Bira şişesini mutfak tezgahına sertçe vuruyorum. Bana dokunduğu anda, mantıklı düşünme yeteneğimi tamamen kaybettim.

Ona gitmesini söylediğim için kendimden nefret ediyorum, hatta daha da çok, bunu söylediğimde yüzündeki ifadeyi nefret ediyorum. Hak ettiği şeyden başka bir şey değildi, ama adil değildi. O zihin okuyucu değil. Olanları ben istedim, ama kontrolümü kaybetmemden onu sorumlu tutmak daha kolaydı, her ne kadar ona istediğim zaman durmasını söyleyebilirdim. Onu itebilirdim. Yüzüne yumruk atmalıyım.

Ama gerçek şu ki, durmasını istemedim. Bana dokunması, vücudumu sadece onun yapabildiği şekilde tepki vermesi çok iyi hissettiriyordu. Ne zaman ne istediğimi bir şekilde tam olarak biliyor. Ne zaman hızlanıp ne zaman yavaşlayacağını, ne zaman yumuşak ne zaman sert olacağını. Ve hissettiklerimden nefret ettim, bu yüzden öfkemi ondan çıkardım.

Şimdi kendimi dünyanın en büyük pislği gibi hissediyorum ve her şey mahvoldu çünkü lisedeki ona takıntılı o garip genç kız gibi onun elinin üzerine boşaldım. Bu yüzden mi yaptı? Hâlâ benim üzerimde bir kontrolü olduğunu kanıtlamak için mi? Hâlâ tüm gücün onda olduğunu kanıtlamak için mi?

Buzdolabından bir bira daha alıp mutfak tezgahına yaslandım. King haklıydı. Ben iğrenç biriyim. Ama onun düşündüğü nedenlerden dolayı değil.

Cep telefonum yanımdaki tezgahın üzerinde titriyor. Şeytanı düşünürsen gelir. Cevap vermemeliyim, ama parmaklarım granit tezgahın üzerinde seğiriyor; telefonu açıp neden aradığını öğrenmek için can atıyor.

Sinirli bir iç çekişle telefonu kaldırıp hoparlöre alıyorum. Yağmurun sesi kulakları sağır ediyor; dışarıdaki fırtınaya bir göz atıyorum. Bu havada dışarıda ne halt ediyor bu adam? O konuşmayınca ben konuşuyorum. "Ne istiyorsun?"

"Dışarıdayım." Sesi zayıf geliyor. Kaybolmuş gibi. Hiç de kendisi gibi değil.

Yağmur ve otuz kat yukarıda olmam nedeniyle onu görebileceğimi sanmıyorum. Yine de pencereye doğru yürüyor ve aşağıdaki sokağa bakıyorum.

Nerede yaşadığımı nereden biliyor? “Burada ne işin var?”

Yağmur kaldırıma ve park edilmiş arabalara vuruyor, ama onu göremiyorum. “Kapıcın beni içeri almıyor.” Sesi titriyor gibi.

Elbette içeri almaz. Hâlâ soruma cevap vermiyor. “Ne istiyorsun, King?” Onu görebilmeyi umarak alnımı cama dayıyorum. Buradan sokak lambaları dışında pek bir şey görünmüyor.

“Ben... Bilmiyorum, Mase. O... Ve ben bilmiyordum...” Hıçkırıyor.

Lanet olsun, ağlıyor mu? Göğsümde panik kabarıyor. "King, ne oldu?"

"O öldü, Mase."

Büyükbabasından mı bahsediyor? Onları birlikte gördükten sonra, onun ölümünden bu kadar üzülecek kadar yakın olduğu başka birinin olduğunu hayal etmek zor geliyor.

"Başka nereye gideceğimi bilemedim," diye ekliyor.

Lanet olsun. Sesindeki çaresizlik yüzünden kalbim ikiye bölünüyor. “Kapıcım seni içeri alır. Git ona telefonunu ver.”

Ayak sesleri duyulur ve birkaç saniye sonra Bill ile konuşur ve ona King’i özel asansörüne götürmesini söylerim.

Hat kesilir ve sadece şort giydiğimi düşünmeden, asansörün yukarı çıktığını gösteren ışığı görmek için koridora koşarım. Onu beklerken kalbim boğazımda atıyor. Sesi çok perişan geliyordu ve buraya gelmiş olması için öyle olması gerek. Hem de onca insan arasından bana gelmiş olması.

Asansör kapıları açıldı ve o dışarı çıktı, omuzları çökmüş, sıırıslıklam tişörtü tenine yapışmıştı. Başını kaldırdı, koyu yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda gözyaşlarıyla doluydu. "O öldü."

"Arthur mu?"

Tek bir kez başını sallıyor.

"Kahretsin. Üzgünüm, King." Ona doğru birkaç adım atıyorum.

“Başka nereye gideceğimi bilemedim. Ben...” Gözlerini sıkıca kapatıp başını sallıyor, başından yağmur damlaları sızıyor. “Üzgünüm, buraya gelmemeliydim. Gelmemeliydim...” Omuzları titriyor ve burnunun köprüsünü sıkıyor. “Siktir!”

King buradaysa, başka gidecek yeri olmadığı anlamına gelir. Başka kimsesi yok. Bunun ne kadar acı verici olduğunu tahmin bile edemiyorum. Annemi kaybetmek yıkıcıydı ve kalbimi parçaladı, ama yine de sığınabileceğim kardeşlerim ve babam vardı.

İçgüdülerim devreye giriyor ve onu teselli etmek için elimi omzuna koyuyorum. “Burada olman sorun değil. İçeri gel, sana bir şeyler içireyim. Kurulanıp sonra konuşabilirsin. Ya da sadece oturabilirsin. Tamam mı?”

Gözlerini tekrar açıp başını sallıyor; o kadar savunmasız ve King'e yakışmayacak bir haldedir ki, birkaç dakika önce ikimize de ne kadar kızgın olduğumu unutmak kolay oluyor. Beni açık planlı mekanın içinden takip ediyor ve ben ona bir viski doldururken mutfak adasına oturması için işaret ediyorum.

İyi olup olmadığını kontrol ettikten sonra, kuru giysiler almak için onu yalnız bırakıyorum. Islak giysilerini tam da mutfağında değiştirmeye karar veriyor ve ben de bir kaseye bir paket cips dökerek kendimi oyalıyorum; soyunurken ona bakmamak için ne olursa olsun. Bana bakarken yakalanmamak için ne olursa olsun.

Cipsleri ve sosu hazırladığımda, benim eşofmanımı giymiş ama sinir bozucu bir şekilde tişörtünü mutfak tezgahında bırakmış, şimdi de konuşurken onun kaslı vücuduna bakmak zorunda kalacağım. Harika.

Boynunu çeviriyor. “Burası biraz sıcak. Onu giymemem sorun olmaz, değil mi?” Katlanmış tişörtlü bakıyor.

Burası gerçekten sıcak. Sıcak havayı seviyorum çünkü şu anda olduğu gibi sadece şortumla burada dolaşmaktan hoşlanıyorum. Kahretsin, geleceğini bilseydim, termostatu kırk derece düşürür ve takım elbisemi giyer kalırdım. Viskisini bitirdi, ben de ona bir tane daha doldurup karşısına oturdum. “Büyükbaban için üzuldüm.”

İçkisini bir dikişte içip başını eğdi, elini ensesine sürdü. “Teşekkürler. Buraya bu halde geldiğim için özür dilerim. Sanırım yalnız kalmak istemedim ve başka nereye gideceğimi bilemedim.”

“Özür dilemene gerek yok.”

Etrafına bakınıyor. “Hiçbir şeyi bölmedim, değil mi?”

Başımı salladım. Ne yazık ki, hayatıma geri döndüğünden beri, bölünecek pek bir şey kalmadı. Akıllıca davranarak, bu düşünceyi kendime sakladım. “Deden gerçekten iyi bir adama benziyordu,” dedim bunun yerine, konuşmayı daha güvenli, bana uygunsuz bir ereksiyon yaşatma olasılığı daha düşük bir alana yönlendirerek.

“Öyleydi.”

“Annenin babasıydı, değil mi?”

King şiddetle başını sallıyor. “Evet. Babam ondan nefret ederdi. O da babamdan.”

Eh, şimdi merhum Arthur Blackthorn'u daha da sevdim. “Onlar biliyor mu?”

Kıkırdayarak gülüyor. “Evet. Umurlarında bile değil. Kendi kızı bile ölürken onu görmeye gelmedi. Ne kadar berbat bir durum bu?”

"Oldukça berbat." Viski'mden bir yudum alıyorum ve bardağımı tezgaha koyduğumda King bana dikkatle bakıyor.

“Gerçekten üzgünüm, Mase,” diyor, sesi duygudan boğulmuş. Ne için özür dilediğini tam olarak bilemediğim için boğazımı yutkunuyorum.

“Bugün olanlar için. Ama aynı zamanda on sekiz yıl önce yaptıklarım için de. Söylediğim tüm o sözler için. O şekilde ayrıldığım için.”

On sekiz yıl önceki olaya hiç girmedim çünkü her şey zaten yeterince hassas ve duygusal bir hal almıştı. “Bugün olanlar için özür dilemene gerek yok. Ben de öyle tepki vermemeliydim. O...,” derin bir nefes aldım. “Kafamda sindirmem gereken çok şey vardı ve bu beni hazırlıksız yakaladı. Ama olanları ben istedim ve sana öyle hissettirdiysem özür dilerim.”

“Bunu söylediğin için minnettarım.” Şimdi koyu yeşil gözleri utanmadan üzerimde dolaşıyor. “Biliyor musun, sanırım buraya neden geldiğimi biliyorum.” Sesi karanlık ve baştan çıkarıcı, ve o uygunsuz ereksiyon durumu her saniye daha da gerçek hale geliyor.

Lanet olsun, bu durum birdenbire bambaşka bir yoğunluğa büründü. Bugünün anıları—ellerinin üzerimde olması ne kadar iyi hissettirdiğini, vücudumu ne kadar kolay yönlendirdiğini—beni hem utanç hem de arzu ile dolduruyor. “Peki neden?”

“Sanırım...” Yutkunurken boğazındaki adem elması sallanıyor. “Sanırım beni seven birinin yanında olmaya ihtiyacım vardı. Çok uzun zaman önce olsa bile.” Gözyaşları yine o güzel yeşil gözlerini dolduruyor ve itirafının gücü beni vurduğunda derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. Viski kadehini bir dikişte içiyor. “Ayrıca sana böyle bir şeyi itiraf etmenin tehlikeli olduğunu düşünüyorum.”

"Nasıl tehlikeli?"

Mutfak adasının etrafında dolaştı. “Seninle duygular hakkında konuşmak tehlikeli, Mason. Sence de öyle değil mi?”

Onunla ilgili olarak beni korkudan öldüren şey duygular hakkında konuşmak değil. Onlara göre hareket etmek. Yine de, vücudundan yayılan ısıyı fazlasıyla hissederek ona biraz daha yaklaşıyorum. Kral Blackthorn ateş gibidir ve ben kendimi yakmaya niyetliymişim gibi görünüyor. Bu aptalca bir hareket – ben de biliyorum, o da biliyor. Yarın bunu pişman olacağız, ama ne kadar aptalca olsa da kendimi durduramıyorum. O koyu yeşil gözler, kaya gibi sert karın kasları ve gri eşofman altı beni hipnotize ediyor. Aşağıya bakıyorum. Evet, kesinlikle gri eşofman altı yüzünden, ya da daha çok, içinde net bir şekilde görebildiğim etkileyici, yarı sert penisin silueti yüzünden. Siktir. Sanırım az önce IQ'm 50 puan düştü.

O, durduğum yerin hemen yanındaki tabureye oturuyor, bana bakıyor ve bir sonraki hamleyi yapmam için beni kışkırtıyor—bugün ofisimde gösterdiğim tepkiden sonra, onu suçlayamam.

"Hayır, ama senin mutfağında böyle oturman tehlikeli bence." Parmak uçlarımı çenesinin çizgisinde gezdiriyorum, tırnaklarım kalın sakallarına sürtünüyor.

Kalçalarımı kavrayıp beni açılmış bacaklarının arasına çekiyor ve ben onu durdurmaya çalışmıyorum. "Ne gibi?" Sesi alçak ve boğuk, her kelime cildimde bir okşama gibi hissettiriyor.

"Yarı sarhoş ve yarı giyinik."

Başını yana eğiyor. "Sarhoş değilim. Birazcık bile değilim. Sen sarhoş musun?"

Gerginlik omurgamda kıvılcımlar saçıyor. Bu konuşmanın nereye varacağını çok iyi biliyorum ve bunu durduracak gücüm yok. Onu durduracak gücüm yok. "Sarhoş değilim, hayır."

Ağır ağır nefes alıyor, sıcak nefesi tenime dokunuyor ve beni titretiyor. Parmakları kalçalarımın geriliyor, kaslarıma batıyor. Alt dudağını dişlerinin arasından geçirip inliyor. "O kadar seksi ki. Bunun farkında mısın?"

Cevap vermiyorum. Tek kelime bile edemiyorum. Tüm gücümü, ağzımı onun ağzına yapıştırıp sonra da beni sikmesi için yalvarmamak için harcıyorum.

"Evet, bunu zaten biliyorsun, değil mi, Playboy?"

"Siktir git, Hotshot."

Beni, kalçalarımın onun uyluklarına değene kadar öne doğru çeker. Aşağıya bakarsam onun da benimki kadar sertleşmiş olacağını biliyorum, o yüzden bakmıyorum. Bana yaklaşır, ağzı kulağıma birkaç santim uzaklıktadır. "Hayır, ama seni gerçekten sikmek isterdim."

İnliyorum. Gerçekten inliyorum. Tanrım, kendimden utanıyorum.

Biraz geri çekiliyor ve ben onun koyu yeşil gözlerine bakakalıyorum. "Sana ihtiyacım var, Mase. Lütfen?"

Bunun gerçek olduğuna ve onun bu sözleri söylediğine inanamıyorum. Onun kederinden ve teselli aradığı gerçeğinden yararlanıyor muyum? Herhangi bir sıcak, istekli vücut işini görür mü, yoksa özellikle bana mı ihtiyacı var? En azından ikincisiyle ilgili umursamadığımı fark ediyorum. En azından şu anda değil, elleri üzerimdeyken ve sikim onun dokunuşuna can atarken, damarlarımda sanki yaşam gücümü gibi dolaşan arzuyu saymıyorum bile. Ama aklı başında olmayan birinden yararlanmak umurumda. "Bu kederin konuşuyor. Sen eşcinsel değilsin, hatırladın mı? Yarın olmasa bile, aklı başına geldiğinde pişman olacaksın."

Karanlık bir kahkaha attı. “Mason, bunu asla açıkça itiraf etmesem de, ben yüzde yüz eşcinselim. Ve bu kederimin sesi değil. Bu, birkaç hafta önce kardeşinin ofisine girip beni paramparça ettiğinden beri seni istediğim halim. Ne daha fazlası, ne de daha azı.” Lanet olsun, ama ben de onu istiyorum, ondan ne kadar nefret etmem gerekse de. Şortumun üzerinden sikimi avuçluyor ve dokunuşuyla sikim daha da sertleşiyor. “Sen de beni istiyorsun. İsteddiğini biliyorum.”

Demir gibi sertleşmişken bu gerçeği inkar edemem. “Bunu yaparsak, tek seferlik olsun, King.”

Elini boğazıma doluyor ve hafifçe sıkıyor, zevk omurgamdan yukarı doğru yayılıyor. “Elbette öyle. Ciddi bir şey aramıyorum, Playboy.”

Ona öfkeyle bakıyorum. Küçümseyen ahmak. “Artık ben üstteyim.”

Sırıtarak boynumu daha sıkı kavrar. “Benimle olmaz, bebeğim.”

Ona cehenneme gitmesini söyleyecek vaktim yok çünkü ağzı benimkine çarpıyor. Beni kendine çekiyor ve dilini ağızma sokarken boş elini kıcıma koyuyor ve her şey o kadar iyi hissettiriyor ki ben de kendimi bırakıyorum, ona eriyip gidiyorum ve sanki bana sahipmiş gibi beni öpmesine ve dokunmasına izin veriyorum.

Nasıl oldu da nefret etmem gereken bir adamın üstümde durduğu, beni sikmek üzere olduğu için sikinin kayganlaştırıcıyla ıslandığı bir yatakta çıplak bir şekilde buldum kendimi? Parmaklarını içime sokup beni açıyor ve ben bu alışılmadık hisse inliyorum.

Sıcak ağzı kulağıma yaslanıyor. "En son ne zaman birinin seni sikmesine izin verdin, Mase?"

Nefesimi tıslayarak veriyorum. "On sekiz yıl."

"Tanrım," diye mırıldanıyor, burnunu ensemin üzerinde gezdiriyor. "Tek ben miyim?"

Cevap vermiyorum. Bunu ona itiraf etmek, sanki o özelmiş gibi gösterir ve öyle olsa da, ikimizin de bunu hatırlatılmasına gerek yok.

Kulağımın altına yumuşak bir öpücük kondurur. “Ben miyim?” Ses tonundaki o kendini beğenmiş kibir tamamen kaybolmuştur ve belki de bu yüzden ona evet diyorum.

“Benim için bacaklarını biraz daha aç.” Sabırsızlıkla, ben uymaya fırsat bulamadan dizleriyle uyluklarımı ayırıyor. Sonra göğsü sırtıma yapışıyor, ben beklentiyle titrerken beni yatağa bastırıyor. “Rahatla, bebeğim. Nasıl sikilmeyi sevdiğini çok iyi biliyorum.”

"Ne diyorsun sen..." Cevabım, prostatımı bulup usta parmaklarıyla masaj yapmaya başladığında yüksek bir iniltiyle kesildi.

"Evet, bunu seviyorsun, bebeğim. Hatırlıyorum."

Ben de hatırlıyorum. Ve bu hem çok fazla, hem de yetersiz.

Bunu yapmamalıyız.

Ama bu sadece bir kez. Bu seferlik kendimi bırakabilirim. Sonra yine birbirimize zar zor nezaket gösteren iş arkadaşları olacağız. "Sik beni, King."

"Oh, bebeğim. Bana yalvarmanı seviyorum." Boynuma bir öpücük konduruyor ve parmaklarını içimden çekiyor. Kalın sikinin başı kığıma sürtünüyor. Bilincimin en karanlık köşelerinde, King'le ilgili tüm anılarımı sakladığım yerde, içime ilk girdiğinde hissettiğim yakıcı zevk içinde nasıl nefes alacağımı hatırlıyorum. Direnç göstermeden içine girebilmesi için kaslarımı nasıl gevşeteceğimi hatırlıyorum.

"Siktir, Mase." Dudaklarını boynumun kıvrımına dayadı. "Harika hissettiriyorsun. Çok. Lanet. Harika, bebeğim." Tamamen içime girdi ve kalçaları kığıma çarptı.

Ön kollarını başımın iki yanına koyuyor, kalın damarlarla kaplı kaslı sütunlar gibi. Zevk verici hisler beni sararken sertçe nefes alıyorum. O da iyi hissettiriyor. Hatırladığım kadar iyi. "Tanrım, siktir." O dışarı çıkıp tekrar içeri girerken bu kelimeleri dişlerimin arasından sıkıştırıyorum.

Kulağıma homurdanıyor ve beni yatağı çiviliyor, her hareketinde beni doruğı yaklaştırıyor. Ağrıyan sikim yorgana sürtünüyor, kalçalarının her itişinde yumuşak kumaşa gömölüyor.

Dişlerini ensemdeki kaslara geçiriyor. Boşalacağım. O pislik, sikini kığıma sokup ağzını üzerime yapıştırarak beni bu şekilde boşaltacak. Bütün vücudum titriyor. "İşte böyle, bebeğim," diye inliyor. "Benim için boşalacaksın."

"Siktir!" Orgazm, elli tonluk bir kamyonun gücüyle içime çarptığında yastığı ısıyorum.

"Aferin oğlum."

Bana öyle dediğı için cehenneme gitmesini söylemeliyim, ama umurumda değil. Tamamen erimiş durumdayım. O içime boşalırken ben yatağı eriyorum. İşini bitirdiğinde, başını omuzlarımın arasına dayayıp nefesini toparlıyor, parmaklarını kaburgalarım boyunca gezdiriyor. Eskiden yaptığı gibi.

Bu an çok fazla samimi. Çok fazla tanıdık. Kesinlikle olamayacağımız şeylerin fazlasıyla var. O da bunu hissediyor olmalı ki, içimden çıkıp yataktan atlamadan önce anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

O prezervatifi atarken ben sırt üstü yuvarlanıyorum. O tanıdık his çoktan yok olmuş, yerine ikimizin de nasıl bozacağını bilemediği garip bir sessizlik çökmüş. Sonunda King konuşuyor. "Gitmeliyim."

Bu kesinlikle en iyisi. Kendimizi bu kadar kaptırmamızın ne anlamı vardı, hiç bilmiyorum. "Giysilerin kurumuş olmalı. Gidip alayım."

Başını sallıyor. "Hayır."

Sesi sert ve keskin, kendi aptallığımdan yüzümü buruşturuyorum. Ona o lanet kapıyı asla açmamalıydım.

"Gidip alayım. Sonra da..." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sana yük olmayayım da, sen de temizlenebilesin."

Bu kadar çabuk gitme isteği, beklediğimden daha fazla canımı yakıyor. Temizlenmeme gelince, bu dünyada King'i benden temizleyebilecek hiçbir şeyin olduğundan emin değilim. Odadan çıkmadan önce bana bir daha bakmıyor ve ben de o çıkarken sinir bozucu derecede güzel kışına bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Asansör kapılarının sesini duyup onun gittiğinden emin olana kadar düş almak için kalkmıyorum. Geri gelmesini mi umuyordum? Hayır, elbette hayır.

Bir dakika sonra, başımı eğmiş, suyun üzerime akmasına izin vererek, kaynar sıcak duşun altında duruyorum. Hâlâ kokusunu alabiliyorum. Hâlâ cildimde ağzını, vücudumda ellerini hissediyorum. Yaptıklarımızın anısı kaslarımı ağrıtıyor. Ne kadar süre burada durduğumu bilmiyorum ama tahmin ettiğim gibi, burada sonsuza kadar durup dünyadaki tüm sabunları kullansam bile, onu üzerimden yıkamak için yine de yetmezdi.

Bölüm

Yirmi Bir

KING

"Günaydın, Bay Blackthorn." Genç asistanın adını hatırlayamıyorum, ama önümdeki kaseden bir muz almak için üzerime eğildiğinde selam vermek için başımı sallıyorum.

Ne kadar süredir kahvemi karıştırıp dün gece yaptığım aptallığı düşünüyordum, hiç bilmiyorum.

Yağmurda yaptığım basit bir yürüyüş nasıl oldu da beni Mason James'in apartmanına götürdü? Neden beni içeri aldı ki?

Bunun cevabını biliyorum. Çünkü tüm o kibirli tavırlarının ve çekici kişiliğinin ardında, o iyi bir adam. Gerçekten iyi bir adam. Ayrıca teknik olarak benim patronum ve dün gece yattığım adam.

Yine de iyi hissettirdi. Onun içine dalmak inanılmazdı. Hem tanıdık hem de yeniydi. Ellerimi onun yontulmuş vücudunda gezdirmek cennetteymiş gibi hissettirdi. O muhteşem bir adam, ama bunu yaptığım için hala bir aptalım. Bu yüzden biter bitmez oradan kaçtım. Ne kadar da korkakım.

"Bu gece için planın var mı?" O kadar yakın ki nefesini yüzümde hissediyorum, varlığını bana hatırlatıyor. Ben onun patronunun patronunun patronunun seksi kıcını düşünürken, gözleri üzerimde dolaşıyor.

"Paylaşmak istediğim bir planım yok." Ona gergin bir gülümseme atıp uzaklaşıyorum. Buradaki çalışanlarla ilişki kurmamaya özen gösteriyorum. Bu, onlara soru sorma ve hakkımda bilmemeleri gereken şeyleri keşfetme fırsatını azaltıyor.

Buraya sağlık ve güvenlik denetimi yapmak için geldim. Başka bir şey değil. Bu insanlardan hiçbiriyle arkadaş olmak istemiyorum, gerçi Chanel'in aradığı son şeyin arkadaşlık olduğunu sanıyorum. Evet, adı bu. Chanel. Parfümün adı gibi. Koridordan ilerlerken, İK'dan Hayden'in Mason'ın ofisine girdiğini görüyorum.

Hayden ilk günden beri radarımdaydı. Birincisi, Mason'ın ofisinde çok fazla zaman geçiriyor. İnsan kaynakları müdürü neden

COO ile bu kadar çok yüz yüze görüşüyor? İki olası neden var: Ya onunla yatmak istiyor ya da sahip olmaması gereken bilgileri almaya çalışıyor. Ya da her ikisi de. Ama kesinlikle onunla yatmak istiyor. Kimsenin bakmadığını düşündüğü her an gözlerinin Mason'ın kışında takılı kalmasından bu çok açık. Ama ben her zaman izliyorum.

Duvara yaslanıp, sıcak kahvemi üfleyerek Hayden'in çıkmasını bekliyorum. Orada asla uzun süre kalmaz, belki Mason da ondan şüpheleniyordur. Cep telefonum cebimde titriyor, onu çıkarıyorum.

Büyükbabanın vasiyetini konuşmamız gerekiyor.

Annemden bir mesaj. Taziyeler yok. Duygu yok. Soğuk. Mesafeli. Tam bir Emmeline Worthington. Vasiyeti itiraz edeceklerini bekliyorum ve belki de buna her türlü hakları var. Büyükannem o vasiyeti otuz yıl önce yazmıştı, belki de artık geçerli değildir.

Telefonu cebime geri koyarken, şu anda bunun umurumda olmadığına karar veriyorum. Büyükbabam öldü. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar için minnettar olsam da, bunun onun kaybını daha da acı hale getirdiğinin de farkındayım. Hayatımda şimdi kocaman bir boşluk var ve onu dolduracak hiçbir şeyim yok. Eskiden işimi bir kaçış yolu olarak kullanırdım, ama bu tür bir boşluk, daha fazlasıyla doldurulabilir. Daha fazla bağ. Daha fazla duygu.

Bu sabah cenaze müdürüyle konuştum ve son isteği üzerine dedem yakılacak ve sadece birkaç seçkin konuğun katılacağı küçük bir anma töreni düzenlenecek. Amanda ve ben, balıkçı arkadaşı Leonard ve ailem — eğer katılmayı seçerlerse. Bu, yaslarını dile getirmek ve biraz sempati toplamak için halka açık bir fırsat olduğu için, şüphesiz katılacaklardır.

Kahvemi yudumlarken Mason'ın ofisine bakmaya devam ediyorum. On dakika oldu. Orada ne halt ediyorlar? Kapı açılıp Hayden yüzünde utangaç bir gülümsemeyle dışarı çıktığında, gidip kendim bakmayı düşünüyordum.

Piç kurusu.

Boş fincanımı bir saksıya koyup koridordan büyük adımlarla geçiyorum. Deborah nedense masasında değil, muhtemelen bu yüzden o sinsî küçük pislik o kadar uzun süre içeride kalabildi, ama bu aynı zamanda kapıyı çalmadan içeri girebilmemin de nedeni. Bu kaba ve saygısızca, ama içgüdülerimle hareket ediyorum. Onu görmem lazım. Dün gecenin her şeyi mahvetmediğinden emin olmam lazım.

Bana bakarken suçluluk ya da utanç duymamasını istiyorum. Yaptığımız şey pervasız ve aptalcaydı, ama aynı zamanda inanılmaz bir şeydi.

Masasının arkasında oturuyor, alnı çatık bir şekilde bilgisayarına bakıyor. Kapıyı kapatıyorum ve ses onun dikkatini çekiyor. Hemen alt dudağını ısırmaya başlıyor. Keşke ne düşündüğünü anlayabilsem. Gözlerindeki o bakış, ya yüzüme yumruk atmak ya da sikimi yalamak istediği anlamına gelebilir.

"Dün gece için teşekkür etmek istedim," diye patladım. Kaşlarını kaldırdı.

Siktir. "Beni yatak odana aldığın ve beni dinlediğin için." Elimi boynuma götürdüm. Burası çok sıcak. Neden her yerin güneşin yüzeyi kadar sıcak olması gerekiyor ki? "Diğer şey için değil."

"Sikiştigimiz için bana teşekkür etmiyor musun?" Ona dik dik bakıyorum. "Etmem mi gerekiyor?"

Gülümsüyor. Dizlerim neredeyse çöküyor. Neyim var benim? O gamzeleri görünce bacaklarım tamamen pes etmeden önce karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "Hiçbir şey için bana teşekkür etmek zorunda değilsin, King."

O zaman neden teşekkür etmem gerektiğini hissediyorum? "Şey, beni yukarı çıkarmak zorunda değildin, yani..." Omuz silkiyorum, kendimi garip hissediyorum.

"Büyükbabanın öldüğünü söyledikten sonra seni yağmurda bırakır mıyım sence?" Sesi incinmiş gibi.

"Muhtemelen hak ettiğimden az değil. Mükemmel bir intikam olabilirdi." Gülüyorum, ama bu kötü şaka pek işe yaramıyor.

"Nasılsın?" diye soruyor, sesi artık endişeyle dolu.

Başımı sallıyorum. "Biraz sersemlemiş gibiyim. Yapacak çok iş var. Cenaze. Vasiyet."

"Evet, çok iş var. Yardıma ihtiyacın var mı?" Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

Boğazını temizliyor. "Yani avukat anlamında. Eminim Drake sana yardım ederdi."

"Açıkçası, henüz bilmiyorum. Her günü olduğu gibi yaşamak zorundayım." Kapı çalınıyor ve Hayden geri dönüyor. "Ne var?" Mason rahatsız edildiği için sinirlenmiş gibi iç çekerek sordu, ki bu hiç ona göre bir davranış değildi. O, çalışanlarına her zaman bolca zaman ayıran türden bir patrondur.

"Sadece yardıma ihtiyacın var mı diye merak ettim," der neşeyle. "Bilirsin, Deborah bugün hasta olduğu için."

"Bir gün idare edebilirim eminim. Ayrıca toplantıdayım." Bana doğru eliyle işaret eder bana işaret eder.

Hayden telaşlı görünür. “Özür dilerim, efendim.”

Hayden'ı başından savmasına gülümsememi zor tutuyorum. Ben toplantıyı kestiğimde bana hiç böyle davranmamıştı, ki bunu hem kasten hem de kazara yaptım.

Mason sandalyesinde öne doğru eğilir. Gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıvamıştır ve ön kollarını masanın üzerine dayamıştır. Dün gece oradaki kalın damarın üzerinde dilimi gezdirdiğimi çok net hatırlıyorum. “Söylediklerinde ciddi miydin?”

Kahretsin, bunu mu konuşmak istiyor? Belki de bilmiyormuş gibi davranırsam... "Neyi?"

"Bana gelme sebebin hakkında."

Yalan söyleyebilirdim, ama ona gerçeği borçluyum. “Evet. Ciddiydim.”

Cevap vermez, sadece başını sallar ve sandalyesine yaslanır. Birbirimize bakarken, oda söylenmemiş sözler ve cinsel gerilimle dolup taşar. Tek gecelik bir ilişki üzerinde anlaşmış olsak da, ikimizin de daha fazlasını istediğini biliyorum.

Bunu, karanlık gözlerinin gövdem üzerinde dolaşmasından, göz bebeklerinin genişlemesinden anlayabiliyorum. Nefes alıp verme ritmindeki en ufak değişiklikten.

Kravatını gevşetip gömleğinin düğmelerini açıyor ve ben boynuna bakıyorum. Dün gece ağzımı koyduğum yer. Cildinin tatlı, tuzlu tadı, sikimin pantolonumdan çıkmak için can atmasına neden oluyor.

"Bunu yapamayacağımızı biliyorsun, değil mi?" Sesi acı dolu.

"Neden olmasın?"

Kaşlarının arasındaki noktayı parmaklarıyla sıkıştırıyor. “Yapamam. Tek seferlik olacağına karar vermiştik. İkimiz de öyle demiştik.”

Onu incittiğimi biliyorum, ama lanet olsun, bu on sekiz yıl önceydi. Bunun bedelini bana daha ne kadar ödetecek? “Lanet olsun, biz çocuktuk, Mase.” Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Gözlerindeki ışık sönüyor. “Evet. Haklısın, King. Çocukluktuk. Hiçbir anlamı yoktu. Doğru. Bunu bana zaten söylemiştin.” O da şimdi acı çekiyor. Sesinden bunu anlayabiliyorum.

“Bunu hiç söylemedim,” diye homurdandım, öfkem alevlendi. “Sadece demek istedim ki... On sekiz yıl önce yaptığım bir şey için beni daha ne kadar cezalandıracaksın?”

“Ne kadar süre?” diye tekrarlıyor. “Sanki on sekiz yıl boyunca beni hayalet gibi ortadan kaybolup, birkaç hafta önce hayatıma geri dönüp, olan biten her şeyi unutmamı beklemiyormuşsun gibi konuşuyorsun. Ve biliyor musun? Keşke unutabilsem. Gerçekten çok isterdim.”

Bazen onu anlamıyorum. O kadar şefkatli ve bağışlayıcı ki, ama bu tek konuyu bir türlü unutamıyor. Her şeyi mahvettim. Onu incittim.

Ama onu her zaman sevdiğimi nasıl göremiyor?

“Bence gitmelisin. Bu konuda iyisin, değil mi?”

Derin bir nefes alıyorum ve ona siktirip gitmesini söylemekten kendimi alıkoyuyorum. Nefes alamayana kadar onu öpmekten kendimi alıkoyuyorum. Bu iki senaryonun da sonu iyi bitmeyecek gibi görünüyor.

Bu yüzden en iyi
yaptığım şeyi
yapıyorum. Gidiyorum.

Bölüm

Yirmi İki

KING

Dün ve bugünün büyük bir kısmını New York'ta kalan dövme stüdyolarını gezerek geçirdim. Hepsini dolaşmak haftalarımı aldı ve zaman alıcı, baş belası bir işti, ama bu işin bazı kısımları mutlaka şahsen halledilmesi gerekiyor. Ne yazık ki, sonuç da verimsiz oldu. Hiçbiri Cassidy Jones'u tanımadı ya da bir yıldan fazla bir süre önce kimseye "King's Princess" dövmesi yaptığını hatırlamadı. Çoğu, kendi çalışmalarını tanıyacaklarını söyleyerek dövmenin fotoğrafını istedi, ama ne yazık ki, dövmenin varlığını kanıtlayan tek şey Curtis'in yaptığı tanım.

Bu ipucunun bir yere varmaması sayesinde, Graham Reese'in ofis binasına vardığımda zaten kötü bir ruh halindeyim. Büyükbabamın vasiyetini tartışmak için ailemle burada buluşmayı kabul ettim, ama bunun bir hata olduğunu şimdiden hissediyorum. Avukatlarının ofisi tam olarak tarafsız bir yer sayılmaz.

Camla çevrili toplantı odasının diğer tarafında Graham'la baş başa oturmuşlar, komplo kuruyormuş gibi görünüyorlar. Dürüst olmak gerekirse, büyükbabamın parasına hak kazanamıyorsam umurumda bile değil, ama o iki dalkavuğun paradan bir kuruş bile alması umurumda. Hepsini hayır kurumlarına bağışlamayı tercih ederim.

Sekreteri geldiğimi duyurur, annemle babam otururlar, Graham ise beni karşılamak için dışarı çıkar ve beni gördüğüne sevindiğini söylerken yüzünde sahte bir gülümseme vardır.

"King?"

Tanıdık sese doğru dönüp Nathan James'in bana doğru geldiğini görüyorum. Jamestech'te çalışmaya başladığımdan beri Mason'ın diğer ağabeyiyle birkaç kez karşılaşmıştım. "Burada ne işin var?" diye soruyor.

"Büyükbabamın vasiyetini görüşmeye geldim. Sen?"

"Bir toplantım vardı." Gözlerini Graham'a diyor ve iki adam birbirlerini tanıyor gibi hissetmeme rağmen, birbirlerine selam bile vermiyorlar. "Vasiyetnameye itiraz mı ediliyor?"

"Öyle görünüyor," diyorum.

Kimin itiraz ettiğini veya sorunun ne olduğunu sormadı. Bunun yerine, “Temsilciye ihtiyacın var mı?” dedi.

“Buna gerek yok,” diye bağırır Graham.

“Bence bunu Bay Blackthorn’un karar vermesine izin verelim, değil mi Reese?” Sesi buz gibi. Nathan’ın acımasız bir üne sahip olduğunu duymuştum ama onunla olan etkileşimlerimizde onu hep hoş bir insan olarak görmüştüm. Bu, rakiplerinin gördüğü tarafı olmalıydı; ona mahkeme salonunda bir köpekbalığı olarak ün kazandıran tarafı. Bana bakıyor. “Bir saat boş vaktim var, isterseniz tamamen sizin.”

"Aslında, biliyor musun, bir avukata ihtiyacım olabilir." Graham ikimize de somurtarak baktı, ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu

Hayatta sonsuza kadar aklımızda kalan anlar vardır ve Nathan James'in birkaç cümleyle sistematik olarak argümanlarını çürütürken annemle babamın ve o serseri avukatın yüzlerindeki ifade, sık sık hatırlamak istediğim anılardan biridir.

Babam ağzından köpükler saçarken, annem her zamanki soğuk tavrıyla bize bakıyor ve Graham itiraz üstüne itirazda bulunarak çuvallıyor.

Nathan ön kollarını masaya dayadı. “Elinizde hiçbir şey yok ve bunu biliyorsunuz. Bu kararın şu anda yazıldığı haliyle, kelimesi kelimesine geçerli olmamasını gerektirecek tek bir hukuki neden bile yok. Bunu bir yargıcın önüne bile götüremezsiniz. Ve bu saçmalıkla müvekkilimin vaktini daha fazla boşa harcarsanız, sizi tacizden dava edeceğim. Beni anladınız mı?” Cevap beklemeden ayağa kalkar, ceketini ilikler ve ayrılacağımızı belirtir.

Graham babamı sakinleştirmeye çalışırken babam küfürler savuruyor, annem ise sanki bizim bir an önce ölmemizi diliyor gibi bize öfkeyle bakıyor.

O odadan çıkıp asansöre bindiğim için mutluyum. “Teşekkür ederim,” diyorum Nathan’a.

O, kaşlarını çatarak başını salladı. Bir dakika sonra konuştu. “O vasiyeti itiraz etmek için hiçbir gerekçeleri yok ve Reese de bunun farkında olmalı.”

"Ama onlar öyle olduğunu düşünüyor. Ailem, dedemin parasını almaya hakları olduğuna inanıyor," diye açıklıyorum.

"Ailelerde sıkça olduğu gibi, ama o vasiyetname kusursuz. Graham Reese'i pek sevmesem de, o iyi bir avukat. Bu yüzden, müvekkillerine bu gerçeği söylememesi bana

bu gerçeği müvekkillerine söylememiş olması bana tuhaf geliyor.”

“Belki de benim pes edeceğimi düşündüler.” Bu sonuca varmak için hiçbir gerekçeleri yok değil, ama bunu Nathan’a söylemiyorum.

Kaşları daha da çatıldı. “Belki. Ya da belki de işin içindeki çıkarlar sandığından daha büyük.”

Şimdi kaşlarını çatan benim. “Nasıl yani?”

“Ailen o parayı ele geçirmek için oldukça çaresiz görünüyor, King. Bunu fark etmedin mi?”

İnsanları iyi okuyabildiğimle gurur duyarım ve onun bu kadar çabuk fark ettiği bir şeyi benim gözden kaçırmış olmam canımı sıkıyor. “Bunun onların her zamanki hak iddia etme tavrı olduğunu düşünmüştüm.”

O başını salladı. “Hiç şüphesiz bu da bir faktör, ama bahse girerim bundan daha fazlası söz konusu. Herhangi bir mali sorunları mı var?”

“Bildiğim kadarıyla yok. Annemin sanat koleksiyonu tek başına milyonlar değerinde, mücevherleri çoğu tröst fonundan daha değerli ve evlerinin değeri en az on milyon. Hâlâ bir hizmetçileri var. Önemli ölçüde sıkıntı yaşadıklarını hayal edemiyorum.”

Nathan, hâlâ düşünüyormuş gibi mırıldanıyor, toplantının ayrıntılarını hâlâ kafasında işliyor. “Evler ipotek edilebilir, mücevherler taklit edilebilir ve sanat koleksiyonları kopyalanıp satılabilir. Demek istediğim, parasız olsalardı davranışları daha mantıklı olurdu.”

Söylediklerinde haklı, ama annemle babamın parasız kalmış olması fikri saçma. Sahip oldukları serveti israf etmenin imkanı yok. “Bilmiyorum. Mali durumlarını hiç araştırmadım. Ama parasız kalmışlarsa, iyi bir maske takıyorlar.”

“Yanılıyor olabilirim, ama üzerinde düşünmeye değer. Bu konuyu son kez duyuyor olmayabilirsin. Yasal yollara başvurmasalar bile, başka aldatıcı yöntemler kullanmaya çalışabilirler.”

Onlardan bunu kesinlikle beklerim. “Mesela?”

“Mesela eski usul suçluluk duygusu aşılması.”

Gülüyorum. “Eh, o benim üzerimde işe yaramaz.”

“O kadar emin olma. Ebeveynlerimiz söz konusu olduğunda genellikle kör noktalarımız olur. Sadece tetikte ol.” Asansör zemin kata ulaşır ve ikimiz de dışarı çıkarız. “O vasiyetname çok sağlam. Ben bile daha iyisini yazamazdım. Ama daha fazla tavsiyeye ihtiyacın olursa çekinmeden bana ulaş.”

Ona teşekkür ederim ve faturayı nereye göndereceğini söylerim, ama o zamanını bedavaya sunmakta ısrar eder. En azından ona güzel bir şişe viski ısmarlayacağımı kabul ettikten sonra el sıkışırız. Motosikletime bindiğimde, Nathan’ın sözleri

hala aklımda. Worthingtonlar iflas mı etti? Eğer öyleyse, tüm paralarını ne halt ettiler?

Bölüm

Yirmi Üç

KING

“Başın sağ olsun. Taziyelerimi sunarım, Emmeline.” Bu sözleri defalarca dinliyorum ve annem her kelimesini içselleştiriyor.

Tören sırasında tek bir damla gözyaşı döktü, gözyaşının yanağından aşağı akmasına izin verdi, sonra da peçetesiyle nazıkçe sildi. Bugün tüm dikkatler onun üzerinde ve bundan çok hoşlanıyor. İlgiyi çok seviyor. Tahmin edilebileceği gibi, babam bu fırsatı eski dostlarıyla bağlantı kurmak ve ilişkilerini güçlendirmek için kullanıyor. Onlar beni hasta ediyor.

Birkaç gün önce avukatlarının ofisinde yaptığımız görüşmeden bu yana birbirimizle neredeyse tek kelime bile konuşmadık ve bütün gün bana sadece küçümsemeyle davrandılar. Eğer bu durum onları kötü göstermeyecek olsaydı, buraya gelip saygılarımı sunmama izin vermeyeceklerini sanıyorum. Ama cenaze töreninden sonra onların evine gelmek bir hataydı. Bugün burada büyükbabamı gerçekten seven üç kişi vardı: Leonard, Amanda ve ben. İkisi de benim planladığım törenin ardından ayrıldılar ve ailemin evinde düzenlenecek, yemekleri özenle hazırlanmış cenaze yemeğine gelme teklifini reddettiler.

Burada bir saniye daha kalmaya dayanamıyorum. Yüzümü göstermemek büyükbabama saygısızlık olur diye düşündüğüm için geldim. Ama bu insanların hiçbiri onu tanı mıyordu. Hiçbiri onu umursamıyordu.

Kimseye tek kelime etmeden bisikletime atlayıp şehre geri dönüyorum. Belki de beni Jamestech binasına götüren içgüdümdür. Saat altı biraz geçiyor. Muhtemelen hâlâ oradadır. Bunun aptalca olması ya da birbirimize karşı hislerimiz yokmuş gibi davranmamız umurumda değil. Ona ihtiyacım var.

Bu yüzden, birkaç dakika sonra kendimi ofisinin kapısında buluyorum. Neyse ki hâlâ burada, kolları sıvamış, gözleri monitöre yapışmış bir şekilde masasının arkasında oturuyor. Bana hiç yakışmayan bir şekilde, kapıyı çalıyorum.

Beni görünce gülümsediğinden eminim, ama haklıysam, bunu çabucak sakladı. "Selam."

“Girebilir miyim?”

Sandalyesini geriye itip ellerini başının arkasına koydu. “Genelde sormazsın.”

İçeri giriyorum ve alışkanlıktan kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ondan bir şey beklediğim için değil. Karşısındaki her zamanki koltuğuma oturmak yerine, kahve makinesine doğru yürüyor ve parmak uçlarımla bir fincanın kulpunu okşuyorum.

“Bugün nasıldı?” Derin sesi içimi kaplar, rahatlatıcı ve tanıdıktır.

Gözlerim doluyor. “Berbat.” “Üzüldüm.

Cenazeler berbat. İyi misin?”

İyi olmadığımı itiraf etmek istemediğim için duvara bakıyorum. Gözlerine bakıp onun beni çözmesine izin vermek istemiyorum.

Cevap vermediğimde, sandalyesini geriye itiyor ve ayak sesleri yaklaşıyor, ta ki arkamda durduğunu hissedene kadar. “Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

Başımı sallıyorum.

Parmak uçlarını ensemin üzerinden gezdiriyor ve lanet olsun, bu çok iyi geliyor. Zevk omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Arkanı dönüp, uyanırken her düşüncemi, rüyalarımı saymıyorum bile, ele geçiren o yoğun koyu renkli gözleriyle ve yüzüyle yüz yüze geliyor. “Sadece...” Yutkunuyorum, geri kalan kelimeler ağzımdan çıkıyor.

Bir adım daha yaklaşır. “Ne istiyorsun, King?” Sesi boğuktur, sıcak nefesi tenimde dans eder. Ellerini ceketimin içine sokar ve belimi kavrar.

"Bunu," diye fısıldıyorum.

Dudaklarını benimkilere değdiriyor, en hafif bir öpücükle beni kışkırtıyor.

"Biriyle bağ kurmak istiyorum." Sesim çatlıyor.

Onunki de öyle. Dudaklarını benimkilere yapıştırıyor ve dilini istekli ağzımın içine kaydırıyor. Temas anında inliyorum ve o sesi yutuyor, dilini açgözlülükle keşfediyor. Kontrolü ele geçirme arzusunu durduramadan, elimi onun kalın, koyu saçlarına geçiriyorum. Başını eğip dilimle ona karşılık veriyorum, onu yutarken dilimi ağzının karanlık köşelerinde gezdiriyorum. O, ihtiyacım olan her şey gibi geliyor.

"Tadın ucuz brendi gibi," diye mırıldanıyor.

Onu tekrar öpüyorum. "Tadın benim gibi."

"Siktir, King," diye inliyor ve adımı söyleme şeklini seviyorum. Tamamen ihtiyaç ve açlık. Pantolonunun fermuarını açıyorum ve elimi penisinin tabanına doluyorum.

Onu duvara doğru ittiğimde o da bana aynısını yapıyor. Ağzlarımız birbirimizi keşfediyor, boğaz ve çene hattı, kulaklar ve alın. Öpüşüyor

ve ısıyoruz, emiyoruz, birbirimizi aynı acımasız tempoda mastürbasyon yaparken. Zirveye yaklaşınca, dudaklarını bir kez daha dudaklarımla yakalıyorum, o kadar derin öpüyorum ki oksijen yetersizliğinden bayılacağım gibi hissediyorum.

Öpüşmeyi kesip, hırpalanmış bir nefes alıyorum. "Benimle birlikte gel, bebeğim."

Sıcak sperm şeritleri elime fişkirirken İspanyolca küfrediyor. Beni daha sıkı kavıyor ve son bir hamle ile benim de onunla birlikte boşalmamı sağlıyor.

Alnımı alnına dayıyorum ve nefesimizi toparlıyoruz.

"Bu bağlantı senin için yeterli miydi, Hotshot?" diye soruyor gülerek. "Kıçına boşalmayı tercih ederdim ama evet, yeterliydi bebeğim." "Beni delirtiyorsun, mi rey," diye fısıldıyor.

Bana eskiden böyle derdi, çok uzun zaman önce. *Kralım*. Ve az önce yaptıklarımıza ve dilimin boğazının ne kadar derinliklerine girdiğine rağmen, gerçekten özlediğim bağlantı buydu.

Bu bağlantı kök salamadan, o onu koparıyor, uzaklaşıyor ve pantolonunun fermuarını çekiyor. "Gidip biraz kağıt havlu alayım."

O banyoya girerken, bunu kişisel almamayı kendime söylüyorum. Benimle ilgili konularda kendini korumak onun içgüdüğü ve onu suçlayamam. On sekiz yıl önce Mason'a onu hiç sevmediğimi söyleyerek yalan söylemiştim. Onu bu lanet olası dünyadaki herkesten ve her şeyden daha çok seviyordum.

Gerçek şu ki, hâlâ seviyorum.

Bölüm

Yirmi Dört

MASON

Astyn Bartley ile ilgili manşet beni güldürüyor: "AI dünyasını kasıp kavuracak teknoloji dehası."

Daha çok "Bir şekilde Jamestech'in patentini çalan ve tüm övgüyü toplayan teknoloji dehası" gibi. Tam bir sahtekar. Sayfayı aşağı kaydırıp resmine bakıyorum ve ekranın arkasından ona öfke dolu bakışlar atıyorum. Bugatti'sinin önünde durmuş, boynuna bir süveter bağlamış. Kim böyle giyinir ki? Kibirli ahmak. Gülümsüyor ve dişlerinin gerçek olmadığını anlayabiliyorum. Eminim porselen kaplamalardır.

E-postanın altındaki mesaja kaydırıyorum. *Bu yarın yayınlanacak. Önce sen görmek istersin diye düşündüm. Shelby xoxo*

Shelby ile üniversitede birlikte okuduk ve bir keresinde tekiladan o kadar sarhoş olmuştuk ki, kütüphaneden Shakespeare'in büstünü çaldığımız için kampüs güvenliği tarafından tutuklandık. Oradaki kalan zamanımız boyunca ayrılmaz bir ikiliydik. O şimdi gazeteci. Savaşlar ve başkanlık seçimleri gibi önemli haberleri yapan birinci sınıf bir gazeteci, ama benim ilgimi çekeceğini düşündüğü türden haberler için de kulaklarını dört açıyor. İyi bir arkadaşı.

Hızlıca bir teşekkür e-postası attım, ardından King'e bir mesaj göndererek neden henüz sızıntı kaynağını bulamadığını sordum. Üç hafta oldu ve gerçeğe yaklaşmış gibi görünmüyor. Kişisel trajedisini göz önünde bulundurarak ona biraz müsamaha göstermeye hazırım, ancak makale cevapları bulmanın önemini gerçekten ortaya koydu. Şu ana kadar King'in güncellemeleri, sızıntı kaynağının kim olmadığıyla ilgiliydi.

Komik olan şey, Astyn'i, o havalı ismine ve berbat moda zevkine rağmen, bir meslektaşım olarak saygı duyuyordum. Rakiptik, ama insanların yetenekleri ve sıkı çalışmalarıyla kazandıkları şeyleri asla kıskanmam. Şimdi onun bir sahtekardan başka bir şey olmadığını görüyorum ve bu adama hayranlık duymuş olmam canımı sıkıyor.

Mesajımı gönderdikten iki dakikadan az bir süre sonra, sekreterim King'i ofisime aldı. Her ne kadar tanıdığım hiçbir iş sağlığı ve güvenliği

denetçisine hiç benzemese de, buraya uyum sağlamakta başarılı olduğunu kabul etmeliyim. Ofisimiz rahat bir ortam ve erkek çalışanlarımızın çoğu her gün takım elbise ve kravat giymiyor. King de kıyafetini buna göre uyarladı; artık pantolon ve dar kesim, uzun kollu beyaz bir gömlek giyiyor ve kolları da tabii ki kıvrıyor. Madem mecbur değil, o güzel dövmeleri neden saklasın ki? Takım elbise giydiği zamankinden daha rahat görünüyor. Lanet olsun, çok seksi görünüyor.

Keşke o ofisime süzülüp geldiğinde aklıma ilk gelen şey, kötü ruh halimi gidermesi için ondan beni rahatlatmasını istemek olmasaydı. Dünkü karşılıklı mastürbasyonun bu duruma pek yardımcı olmadığına eminim. Ayrıca bunun en az bir sağlık ve güvenlik politikasını ihlal ettiğinden de eminim. Eğer ihlal etmediyse, o zaman muhtemelen bir tane yazmalıyız. Şu anda küçük yazıları görebiliyorum: *Üst yönetim, çalışanlarına veya herhangi bir yükleniciye kesinlikle el ile mastürbasyon yapmayacak veya onlardan el ile mastürbasyon almayacaktır.*

Kaşlarını çatarak karşımdaki koltuğa oturdu. "Beni görmek mi istemiştin?"

"Bazı cevaplar istiyorum. Lanet olası sızıntı kim?"

Boğazını temizledi. "Üzerinde çalışıyorum. Dört yüzden fazla çalışanınız var. Eğer bu işin gizli kalmasını istiyorsanız, zaman alacaktır. Birinin kişisel e-postalarına sızmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"İnsanların kişisel e-postalarına mı giriyorsun?"

Kaşlarını daha da çattı. "Sizce şirket sırlarını iş e-postalarını kullanarak satacak kadar aptal olacaklarını mı sanıyorsunuz? Elbette onlarla başladım, çünkü işimi titizlikle yapıyorum. Ama cevapları orada bulamayacağım ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Bana bu son derece etik olmayan yöntemlerinden bahsetmek yerine, sadece sızıntıyı bulmaya ne dersin? Böylece, çalışanlarımızdan biri gizlilik ihlali nedeniyle bize dava açtığında, hiçbir şeyden haberim olmadığını söyleyebilirim."

Karanlık ve tehlikeli bir şekilde gülüyor. "Kimsenin yöntemlerimi anlayabileceğini düşünüyorsanız, beni ciddi şekilde hafife alıyorsunuz, Bay James."

Gözlerimi birden açıp somurtuyorum. "Bay James? Ciddi misiniz?"

O sırıtıyor. "İşimi yapmadığım için bana bağırırken bu daha uygun olur diye düşündüm. Bu sabah seni kızdıran bir şey mi var?"

Sandalyeyi geriye itip odada volta atmaya başlıyorum. Hareket etmem lazım. Düşünmem lazım. Bu sürekli gerginlik hissini dindirmek için bir şeyler yapmam lazım. "Astyn Bartley'in yapay zeka dünyasını kasıp kavurduğuna dair bir makale," diye homurdanıyorum.

"Ah, sebebi bu olmalı." Koltuğundan fırlayıp bana doğru yürür ve odada dolaşmamı durdurur. "Sızıntının kaynağını bulacağıma söz veriyorum. Sana

“Eğer bunu yapmak istiyorsan, Bartley’i mahvetmek için ihtiyacın olan kanıtlar elimde. Birçok konuda bana güvenmediğini biliyorum, ama lütfen bu konuda bana güven.” Sesi samimi geliyor. Samimi ve endişeli; keşke sesinin tınısı tek başına beni sakinleştirecek güce sahip olmasaydı. Ama lanet olsun, öyle. Hem sakinleştiriyor hem de ateşliyor.

Yarım adım daha yaklaşıyorum, böylece birbirimize dokunabilecek mesafedeyiz. Öpüşebilecek mesafede.

Ellerini ceketimin içine kaydırıyor ve beni kendine doğru çekerken parmakları belime saplanıyor. “Bana güveniyor musun?”

Yutkunuyorum, arzunun damarlarımda dolaşmaya başladığını hissediyorum. “O konuda, evet.”

“Peki, seni tekrar sikmeme izin verecek kadar bana güvenmen için ne gerekiyor?”

Bana böyle konuşmaya devam edersen, güvenin bir önemi kalmayacak. Bunu yüksek sesle söylememek için yanağımın içini ısıtıyorum. Ama gerçek şu ki, geçen gece benim dairemde olanlar inanılmazdı. Bu, tüm o eski yaraları deşip yine onun itaatkar küçük seks oyuncağı olmak istediğim anlamına gelmez. Kesinlikle hayır.

"Ya sana bunun asla olmayacağını söylersem, Hotshot?"

Aşağıya bakıp sırtıyor. “Olmaz mı? Bunu sikine de söylemek ister misin?”

“Şey, sikim tam bir aptal. Ciddiyim. Kafasında tek bir beyin hücresi bile yok.”

"Onu öyle aşağılamayın." Sağ elinin parmak uçlarını fermuarımın üzerinde gezdiriyor. "O hassastır."

"O bir pislik. Cidden."

King'in dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkar. Tahmin edilebileceği gibi, benim sürtük aptal sikim sertleşir ve King'in dilinin başını yaladığını, orada biriktiğini hissettiğim ön sıvıyı yaladığını hayal ederim. "Benimle oyun oynamayı bırak da seni sikeyim," der.

"Bu çok tek taraflı bir durum," diye itiraz ediyorum. "Elbette biraz karşılıklı bir şey olmalı."

Göz bebekleri kocaman açılmış, göğsü her zorlu nefesle inip kalkıyor. Bu dansı çok uzun süredir yapıyoruz ve o da en az benim kadar istiyor. Yutkunuyor. “Ne tür bir karşılıklı bir şeyden bahsediyoruz, Mase?”

Mase mi? İnlemekten kendimi alıkoymak için kendi dudağımı ısıtıyorum. Bir sürü insan bana öyle seslenir, ama onun söyleme şekli... Lanet olsun, içimde bir şeyler uyandırıyor. Vahşi bir şey. Onu ne kadar zorlayabilirim? “Sikimi yala. O zaman seni tekrar sikmeme izin veririm.”

Göz bebekleri büyür ve nefesi boğazında takılır. Tanrım, onu bir kez olsun savunmasız durumda görmekten çok hoşlanıyorum. Gözlerimi kısarak, genellikle kendinden emin olan ifadesindeki en ufak değişikliği bile içime çekiyorum. “Hâlâ sik yiyorsun, değil mi?” Lisedeyken çıktığımız zamanlarda bunu pek sevmezdi, ama yapardı. Ve bu konuda da çok iyiydi.

Kışkırtıcı bir yavaşlıkla dilini dudaklarında gezdiriyor. Gözlerindeki şeytani parıltı ve kibirle sınırlı olan kendine güveni yeniden yerine oturmuş. “Şimdiye kadar yaladığın herkesten daha iyi.”

"Bu oldukça iddialı bir söz."

Başını yana eğip beni dikkatle inceliyor. Beni sınıyor. “İddia değil. Daha çok bir söz."

Başımı sallıyorum, dudaklarımdan bir kahkaha fişkırıyor. "Sen kendini beğenmiş bir pisliksin, biliyor musun?"

Omuz silkiyor ve biraz daha yaklaşıyor, aramızdaki kalan boşluğu dolduruyor. “Sadece yeteneklerimden eminim.”

Elimi ensesine koyup parmaklarımı kısa saçlarının üzerinde gezdiriyorum. "Ne kadar iyi olduğundan bahsetmeyi bırakıp dizlerinin üzerine çöküp o akıllı ağzını çok daha iyi bir şekilde kullanmaya ne dersin?"

Daralmış gözleri yüzümü tarıyor. Bir anlık tereddüt hissediyorum ve bu şekilde konuşulmaya alışkın olmadığı açık. Bu noktada, işlerin nasıl gelişeceğinden tam olarak emin değilim. Belki de sonuçta benimle başa çıkamayacaktır. Karmaşık geçmişimiz ve yeni kurduğumuz profesyonel ilişkimiz göz önüne alındığında, belki de bu en iyisi olur.

Ama o dizlerinin üzerine çöküyor ve vücudumdaki her damla kan, sağduyumdan bahsetmeye gerek bile yok, aşağıya doğru akıyor.

Kemerimi çözer ve bu sese karşı zaten sertleşmiş olan sikimin tepki verişinde tuhaf bir Pavlov etkisi var. Parmak uçları fermuarımı okşar, ben başımı geriye yaslar ve King'i güldüren bir inilti çıkarırım.

"Ağzımı o kadar sabırsızlıkla bekliyorsun ki, bebeğim."

"Çünkü sen, oral seks tarihindeki herkesten daha yavaş hareket ediyorsun," diye tersliyorum.

Bu sözlerim yine karanlık bir kahkaha koparır, ama rahatlamama neden olan şey, sonunda fermuarımı indirip ağrıyan sikime biraz yer açmasıdır. Ama bana acımak yerine, King boxerımın üzerinden sikimi ağzına alır, tükürüğü kumaşı ıslatana kadar emip yalar.

"Siktir!" diye homurdanıyorum ve kalçalarımı ona doğru sallıyorum.

Uyluklarımı sıkıca kavrayarak, çok fazla hareket etmemi engelliyor ve arzuladığı kontrolü elinde tutuyor. "Sık emmek, cilde gerçekten dokunmak anlamına gelir, biliyorsun, değil mi?"

Parmak uçlarını dörtlü kaslarıma batırıyor. "Bazen ne kadar da şımarık oluyorsun, Mase." Cevap veremedim, boxerımın bel kısmını aşağı çekiyor ve sıcak dilini ağrıyan aletimin boyuna doğru gezdiriyor. Tanrım, bu cennetteymişim gibi hissettiriyor.

İnleyerek parmaklarımı onun kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdiriyorum.

Birkaç saniye sonra beni ağzına aldığı anda, beynimde havai fişekler patlıyor, beni boğazının derinliklerine alırken sinapslarım sağda solda yanlış ateşleniyor. Bayılmadığımdan ve alternatif bir gerçeklikte uyanmadığımdan emin olduğumda, ona bakıyorum. Bu manzara beni alt üst ediyor—King Blackthorn dizlerinin üstünde, sikim ağzında, beni yalarken yumuşak uğultu sesleri çıkarıyor. Neredeyse o anda boşalacaktım.

Sekreterimin kapının hemen dışında olması, Elijah'ın her an buraya dala bileceği gerçeği, durumu daha da ateşli hale getiriyor. İkisinin de görmesini ya da duymasını istediğimden değil, ama bu ihtimal, tüm bu olayın heyecanını artırıyor.

Durumun daha da ateşli hale gelemeyeceğini ya da King'in sikimi açgözlülükle emişinin sesinin daha da müstehcen olamayacağını düşündüğüm anda, parmağını kıcıma sokuyor ve ben de onun adını haykırmamak için yumruğumu ağzıma sokmak zorunda kalıyorum.

O parmağını içimde gezdirirken dili de sikimin başını yalıyor ve havai fişekler geri dönüyor, eskisinden daha renkli ve patlayıcı bir şekilde. Elektriksel bir zevk damarlarımdan akıyor.

"Boşalacağım." Titreyerek, boşalmamı onun istekli ağzına boşaltıyorum. Gözlerimi bırakmadan hepsini yutuyor.

Sikimi dudaklarının arasından çıkardığında bacaklarım titriyor ve destek almak için masama yaslanıyorum. Ağzını siliyor ve ayağa kalkıyor, gözlerinde kötü niyetle arkamdaki masaya bakıyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Masamın üstünde olmaz."

İleri adım atıyor ve vücutlarımız birbirine yapışıyor. "Evet, masan. Orada her oturduğunda, seni orada ne kadar iyi sikeceğimi hatırlamanı istiyorum."

Farkına bile varmadan, spor çantamda prezervatif ve kayganlaştırıcı olduğunu söylüyorum ve onun için kendi masama eğiliyorum. Ceketimi çıkarıyor ve pantolonumu hızla indiriyor. Beni hazırlarken, omuzlarımdan arasındaki güçlü eli

beni tahtaya bastırıyor, o da beni hazırlıyor. Adını inleyerek söylüyorum, o da bana övgüler yağıdırıyor.

Kalın ve sert bir şekilde içime kayıyor ve binanın her yerinde duyulacak kadar yüksek sesle adını haykırmamak için ön kolumu ısırarak zorunda kalıyorum. Onun tarafından kullanılması bu kadar iyi hissettirmemeli. O içime girerken, kulağıma müstehcen sözler fısıldarken, tüm vücudum canlanıyor, zevkle şarkı söylüyor. Zirveye yaklaşınca, elini benimle masa arasına sıkıştırıyor ve sertleşmiş aletimi kavlıyor.

"Yine benim için sertleş, bebeğim. Tekrar boşalmak için can atıyorsun, benim küçük seks oyuncağım." "Lütfen, King."

"Anladım, bebeğim." Sikimi okşuyor ve ikimiz de arka arkaya doruğa ulaşana kadar içime girip çıkıyor ve ben bir kez daha kendi spermimle kaplanıyorum.

Nefes nefeseyim, tamamen güçsüz ve nefes alamıyorum, King hâlâ üzerime eğilmiş, sıcak ağız kulağımda. "Sikişmek için harikasın, Mase."

Gerçeklik bir anda yüzüme çarpıyor. İyi bir seks partneri... Onun için hep olduğum tek şey buydu. Hep olacağım tek şey de bu. Ve bu, birlikte olduğum diğer erkeklerde beni hiç rahatsız etmemişken, onda rahatsız ediyor. Bu bizim için sadece seksle ilgili değil ve asla da olamaz. Ne kadar eğlenceli olursa olsun ve beni ne kadar inanılmaz hissettirirse de, bunun sona ermesi gerekiyor. Çünkü ona karşı hislerim oluşmaya başladı bile.

Ya da belki de başından beri bu duygulardan hiç vazgeçmedim.

Onu itip ayağa kalkıyorum. "Toparlanmam gereken bir toplantım var

."

"Ne? Oh. Ah, tamam." Elini kısa kesilmiş saçlarının üzerinden geçirip gözlerini kırıyor,

. Onu daha iyi tanımıyorsam, biraz incinmiş gibi görüldüğünü söyleyebilirdim, ama onu tanıyorum. Hem de çok iyi.

Prezervatifi çıkarır. "Tuvaletini kullanabilir miyim?"

"Evet." Pantolonumu ilikleyip onun bakışlarından kaçınıyorum. Toplantım yok ve o sinsî küçük pislik takvimime erişebiliyor. Ama ben işletme müdürüyüm. Aniden ortaya çıkan ve programımda olmayan toplantılar düzenleyebilirim.

Su kesildikten birkaç saniye sonra ortaya çıkıyor, kendi iyiliği için fazla yakışıklı görünüyor. "O zaman belki yarın o konuları gözden geçirebiliriz?"

Dikkati dağılmış bir şekilde başımı sallıyorum.

"Evet." "Her şey yolunda mı?"

Her şeyin yolunda olduğunu söyleyip gitmesine izin vermeliydim, ama ben açıkça bir mazoşistim. "Hayır. Değil. Bunu yapmaya devam edemezsin."

Kaşlarını çatıyor. “Neyi yapmaya devam edemem, Mason? Çünkü az önce olanlardan bahsediyorsan, sen de buna çok istekli bir şekilde katıldın.”

“Öyleydim. Bunu yapmaya devam edemeyeceğimizi biliyorum, ama aynı zamanda sen... evet, sen. Buraya geliyorsun ve sen...” Konuşmayı kesiyorum. O ne yapıyor? Beni domine mi ediyor? Beni kendi spermimle kaplı halde mi bırakıyor? Kahretsin, aptal gibi konuşuyorum. “Beni yine o aptal on altı yaşındaki çocuk gibi hissettiriyorsun.”

Kaşları daha da çatıldı. “Bunun nesi yanlış?”

“Onu sevmiyorum, King. O adam olmaktan kurtulmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Senin ilgine muhtaç olan o küçük, sefil herif.”

Yüzünde bir anlık bir incinme belirir. “Sen benim için asla öyle biri olmadın. Sen...” “Dur!” Onu keserim. “Bu bir daha olamaz. En azından böyle olmaz.”

“Ne demek bu şekilde olmasın?” Yalvaran sesi içimde bir şeyleri harekete geçirdi, bana onun ilgisine muhtaç o ergen çocuk olmadığımı hatırlattı. Ben Mason James’im lan.

İleriye doğru adım atıp, aramızda sadece birkaç santim kalana kadar yaklaşıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. “Gelecekte bunu yaparsak, seni siken ben olacağım. Bunun tekrar olması için tek yol bu.”

Dudakları kıvrılır. “O zaman bu asla olmayacak. Bunu yapmadığımı biliyorsun.”

Bunu biliyorum ve bu lanet olası bir şekilde canımı yakıyor. Ben onun için bunu yapabiliyorsam, o neden benim için aynısını yapamıyor? Yine de bunun beni ne kadar incittiğini ona göstermeyeceğim. “O zaman sanırım bu kadar,” diyorum, omuz silkiyorum.

Hırıldıyor, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, sonra ofisimden çıkıp gidiyor, çıkarken arkasından kapıyı çarpıyor. O gittikten sonra, koltuğuma çöküyorum ve uzun, yavaş bir nefes veriyorum. Görünüşe göre King Blackthorn ile aramızdaki ilişki sona erdi. Yine.

Acı veriyor, ama geçen seferki kadar değil. Artık daha dayanıklıyım. Her açıdan daha güçlüyüm. Yeni pazarlama başkan yardımcısı pozisyonu için gelen başvuruları incelerken kendime bunu tekrar tekrar söylüyorum. İstekli ve hevesli genç adayların oluşturduğu denizi taramak, dikkatimi dağıtmak için en iyi yol.

Bölüm

Yirmi Beş

KING

Ekrandaki kelimeleri tekrar okudum. Bu, aynı e-postayı yazmak için üçüncü denemem olmalı, ama içeriği hâlâ kafama girmiyor. Sinirli bir şekilde başımı salladım ve kendime Mason James'i düşünmeyi bırakıp işime odaklanmamı emrettim.

Cassidy Jones, ona verdiğimden çok daha fazlasını hak ediyor. Ama o, dikkatimi o kadar çok dağıtır ki. Onunla ilgili her şey, en kötü ve en iyi şekilde içime işliyor. Onu her gördüğümde, tek düşünebildiğim şey ellerimi ona dokundurmak ya da sikimi onun içine sokmak. Ona yakın olmak için gerekiyorsa ona bir kez daha oral seks yapardım ve bu, ona ne kadar düşkün olduğumu anlamam için yeterli olmalı. Çünkü ben oral seks yaptırırım; nadiren yaparım.

Ama Mason... Onun kalın sikini yutma düşüncesi bile ağzımın suyunu akıtıyor. Ne halt yiyorum ben? Onunla ne kadar daha çalışıp da sonunda onun içine gömülmeden durabileceğimi hiç bilmiyorum. Ama o, saçma sapan ultimatomonun hâlâ geçerli olduğunu gayet açık bir şekilde belirtmiş durumda. Bunu yapalı bir hafta oldu ve o zamandan beri en az yarım düzine kez baş başa ve birbirimize çok yakın olsak da, o sadece profesyonel ve kaba davrandı.

Cep telefonum titriyor ve ekranda beliren mesaj, hayal kırıklığımı dindirmiyor ya da kafamı boşaltmıyor.

Bu vasiyeti konuşmalı ve herkesi memnun edecek bir anlaşmaya varmalıyız.

Hiçbir sevgi belirtisi yok. Sevgi dolu bir öpücük yok. Zaten böyle bir şey beklememeliydim — o sadece beni doğuran kadın. Büyürken bana sayısız kez hatırlattığı gibi, bedenini mahvettiğim kadın. Sırf babası öldü ve dünyada hayatta kalan tek kan bağı ben olduğum için neden şimdi bir şey değişsin ki?

Lanet olsun, kendine gel. Annemin, bir kertenkelenin soğuk kalbinden bile daha az sıcaklığı olan bir robot olması yeni bir gelişme değil. Kendime acımayı bırakıp bir an önce büyümem lazım. Önümdeki ekrana son bir bakış attıktan sonra dizüstü bilgisayarını kapatıyorum. Belki de Cassidy'nin son bir yıllık e-postalarını taramaktansa ailemin evine gitmek daha iyidir. Şu ana kadar bulduğum tek şey, ev sahibine yazdığı şikayetler ve çeşitli restoran zincirleri ile güzellik sitelerinden gelen sinir bozucu haber bültenleri. Orada pek kişisel bir şey yok, ki kırk yaşın altındaki çoğu insanın artık kişisel iletişim için e-posta kullanmadığını düşünürsek bu pek de şaşırtıcı değil. Artık her şey WhatsApp ve Snapchat üzerinden oluyor ve bu sunuculara erişmek e-postaya erişmekten çok daha zor.

Curtis Jones'un baş şüpheliyle konuşmak gibi eski usul bir dedektiflik çalışması yapmak en doğru yol.

Babamı çalışma odasında, puro içerek buluyorum.

Bana oturmamı söylüyor ve ben de alışkanlıktan bunu yapıyorum. "Annem nerede?"

"Migreni var, yatıyor."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Daha çok, bana mesaj atmanın ıstırabına katlandıktan sonra içtiği bir şişe şarabın etkisiyle bayılmış gibi görünüyor.

"Bugün seni beklemiyordum," diyor, bana şüpheyle bakarak.

Omuz silktim. "Ondan bir mesaj aldım. Konuşmak için geldim."

"Ah." Puroyu masasındaki siyah mermer küllüğe söndürüyor. On dört yaşındayken, bir şey için onu yatıştırmaya çalışırken ona aldığım bir hediye. Onu saklamış olması beni pek şaşırtmıyor. Eminim ziyaretçilere oğlunun ona aldığını söylüyor ve sanki yılın babası adayımış gibi davranıyordur. "Dedenin vasiyeti."

"Onun kusursuz vasiyeti," diyorum, ona Nathan'ın sözlerini hatırlatarak.

"Bunu avukatlar ve evraklarla kirletmeyelim, evlat. Biz aileyiz."

Oğlum mu? Her şeye rağmen ve bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bu kelime benim için hâlâ bir anlam ifade ediyor. Beni kendi tarafına çekmek için kurduğu oyunu çok iyi anlıyorum, ama yine de boyun eğiyorum. "Tam olarak neyi konuşmak istiyordun, baba?"

Diliyle üst dişlerini yaladı. "Büyükkannen o paranın annene, yani kızına kalmasını istemişti."

Başımı salladım. "Dedem ya da vasiyetname öyle demiyor."

“Deden hasta bir adamdı. Annenin...” “Eğer annenin sadece bildiği bir milyonu alacağını bilseydi, demek istiyorsun? O bunu biliyordu. Her şeyi biliyordu. Evet, bedeni hastaydı, ama zihni tanıdığım herkesten daha keskin bir zihne sahipti. Sakın bana bunun nasıl sonuçlanacağını bilmediğini söylemeye kalkma.”

Sağ gözü seğiriyor ve öfkesi güneşin ısısı gibi ondan yayılıyor, ama kendini tutuyor. Bu da bana, beni burada tutup konuşturmak istediğini gösteriyor, çünkü başka bir zaman olsa, öfkesini patlatır ve benim ona ne kadar sürekli bir hayal kırıklığı olduğumu söylerdi. Boğazını temizliyor. “Yirmi beş milyon dolara ne ihtiyacın olabilir ki, Kyngston? Bir anlaşmaya varabiliriz. Birkaç milyon, hatta beş milyon bile, ömür boyu rahat etmeni sağlar.”

"Sen ve annem, onun güzel eşyalarıyla dolu bir malikanede yaşıyorsunuz. Senin 25 milyon dolara ne ihtiyacın var ki?"

Çenesini oynatıyor. “En azından bir tür anlaşma yapmayı düşünür müsün, evlat?”

Tabii ki düşünceğim. Ama bunu söylemek bu konuşmayı aniden sona erdirecek ve benim bilmek istediğim şeyler var. Bunun yerine konuyu değiştiriyorum. “Eski belediye başkanına borsada bir servet kazandırdığını duydum. Yani işler iyi gidiyor olmalı?”

Babam, ahlaki açıdan iflas etmiş olmakla, şehir yetkililerinden uyuşturucu baronlarına kadar her kesimden zengin ve güçlülerin hizmetlerini talep edecek kadar saygın olmak arasında ince bir çizgide yürüyor. En azından iş hayatında, fırsat eşitliğine büyük önem veriyor. Bu, ona dostları kadar düşman da kazandırıyor, ama hayatında hiçbir sonuçla karşılaşmadan yoluna devam edebilecek kadar güçlü insanı borcuna ve cebine almış durumda.

“İyi gidiyor. Her zamanki gibi. Aynı yolu izlememiş olman çok yazık, Kyngston. Kendine bir gelecek yapabilirdin.”

O iğneleyici sözü görmezden geliyorum. “İşimi seviyorum.”

“Ah, evet. Özel dedektif.” Bu unvanı sanki bir hakaretmiş gibi söylemeyi başardı, ama ben onun küçümsemesine karşı başışıklığım var.

“Evet. İlginç bir iş. Mesela şu anda üzerinde çalıştığım dava. Gerçekten kafa yoran bir vaka.”

O da yemi yutuyor, merakından kendini alamıyor. “Peki nedir o?” “Bir kaybolma vakası. Cassidy Jones.”

Adını tanıyorsa da bunu dışa vurmuyor, ama gerektiğinde gerçek duygularını gizleme konusunda her zaman ustadır.

"Genç bir kız. Babasıyla sorunları var. Polisler, ondan kaçmak için evi terk ettiğini düşünüyor."

Sağ gözü yine seğiriyor. Tek ele veren işareti bu. “Evet, bazı çocuklar işte böyle nankör küçük pisliklerdir.”

Bu iğneli sözün de beni etkilemesine izin vermedim. Bu konuda en iyi hamlelerini bana o öğretti, bunu kabul etmeliyim.

"Mesele şu ki, kızın kaçma geçmişi yok. Ayrılıp başka bir yerde yeni bir hayata başladığını destekleyecek hiçbir kanıt yok."

"O zaman belki de değişmiştir. Belki niyetini iyi saklamıştır." Omuzlarını silker, çalışma odasının duvarında asılı olan babasının portresine, sanki o yıl gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi bakarak.

"Ama bunun için biraz planlama gerekir, değil mi? Ve bununla ilgili de hiçbir kanıt yoktu," diyorum, kollarımı kavuşturup onun bakışını takip ediyorum. En azından iyi yapılmış bir portre, babamın onu neredeyse benim kadar nefret ettiği bir adamın portresi. Neden burada asılı olduğunu bilmiyorum, ama şu anda benim bakışlarımdan kaçmak için ona bakıyor. "Gizli banka hesaplarına dair hiçbir kanıt yok. Hiçbir yerde erkek arkadaşına dair bir kanıt yok. Şey, babasına bahsettiği New York'taki zengin adam hariç."

Gözlerini devirdi. "Neden beni bunlarla sıkıyorsun, Kyngston?"

"Oh, ilgileneceğini düşündüm. Bilirsin, polisler sana ondan bahsetmişti. Onu hayatta gören son kişilerden biriydın, değil mi?"

Boynundaki damar atıyor, çenesini sıkıyor, sonra yüzünü çabucak kayıtsız bir ifadeye büründürüyor. "Ah evet, bana bundan bahsedildiğini hatırlıyorum. Kayıp ya da ölü olduğu varsayılmadığı için, onu hayatta gören son kişilerden biri olduğumdan emin değilim."

"Teknik olarak öylesin, çünkü o zamandan beri onu gören kimseye dair bir kayıt bulamıyorum. Kayıp mı yoksa ölü mü olduğu konusuna gelince, bu kiminle konuştuğuna bağlı. Babası kesinlikle ilkinin düşünüyor, ama ben..." Başımı eğip, itiraf ettiğinden daha fazlasını bildiğine dair herhangi bir ipucu var mı diye onu dikkatle inceledim. "Şey, on dört ay geçtiğine göre, ben ikincisi derdim, sizce de öyle değil mi?"

Üst dişlerini emiyor, bu da sinirlendiğinin açık bir işareti. "Sanırım New York'un en iyileri ve onun ikisi de olmadığına dair profesyonel değerlendirmelerine katılıyorum." Artık ses tonuna da öfke karışıyor. Kışkırtıldığında öfkelerini çok uzun süre bastıramıyor—en azından ben kışkırttığımda.

"Sana planları hakkında bir şey söyledi mi? Hani, sana kucak dansı yaparken?"

Şimdi boynundaki damar şişiyor. "Neden beni zorlamaya devam ediyorsun, Kyngston?"

“Çünkü bir davada çalışıyorum ve sen kesinlikle onu New York’ta gören son kişilerden birisin. Muhtemelen onun anlamlı bir sohbet ettiği son kişisin.”

Alaycı bir şekilde gülümsedi. “O fahişe göğüslerini yüzüme dayarken onunla sohbet etmekle ilgilendiğimi mi sanıyorsun evlat? O zaman beni hiç tanımıyorsun.”

Seni çok iyi tanıyorum, seni kadın düşmanı, homofobik pislik. “O zaman sana hiçbir şeyden bahsetmedi mi?”

“Hayır.”

“Onu evine götürüp siktikten sonra bile mi?”

Hızla hareket ediyor, tahmin ettiğimden çok daha hızlı. Eli boğazımı sarmış, dişlerini göstererek bana hırlıyor ve bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Kendini sakın ve soğukkanlı gören Kyngston Worthington—en azından görünüşte öyle olabilir. Ve en azından kendini köşeye sıkıştırılmış ve savunmasız hissedene kadar.

Cassidy’yi eve götürüp onu suçladığım şeyi yapmamış olsaydı, beni başından savardı. Ve asıl önemli olan, onun da bunu bilmesi, yani çok fazla şey açığa vurduğunun farkında olması. “Ne cüretle beni suçlarsın?”

Parmaklarını boynumdan çekip, onu geri itmeden önce yüzünü buruşturacak kadar büküyorum. “Seni suçlamıyorum, *baba*. Sadece doğanı biliyorum. Güzel esmer kızlar senin tipin, değil mi? Onu eve götürüp becermediysen hayal kırıklığına uğrardım.”

Gözü yine seğiriyor ve bana öfkeyle bakıyor. Artık beni zapt edemeyecek kadar güçlü olmadığı için sinirli ve şüphesiz onu mahvetmek için ne kadar ileri gideceğimi merak ediyor. Ve gerçek şu ki... bilmiyorum. Bu noktada, Cassidy’nin ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğuna dair gerçek kanıt bulursam ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Yetişkin olarak ebeveynlerinden nefret etmek, ama içindeki çocuk hâlâ onların onayını ve sevgisini arzulamak... Bu tuhaf bir kavram.

Ofisinin kapısı hafifçe tıklanıyor ve o, içeri girmesini söyleyince, hizmetçi başını içeri uzatıyor. "Akşam yemeğine katılacak mısınız, Bay Worthington?" Onun bana seslendiğini anlamam bir saniye sürüyor.

Babam dudaklarını büküyor. “Hayır, onun planları var.”

Kadın özür diler gibi mırıldanır ve koridora geri çekilir. Bir kez olsun, babamın beni reddetmesi hiç canımı yakmaz. Hiçbir planım yoktur, ama sarhoş annemle

Sarhoş annem ve acımasız, narsist babamla bir akşam yemeğine katlanmaktansa gözlerime iğne batırmayı tercih ederim. Saatime bakıyormuş gibi yapıyorum. “O zaman gitsem iyi olacak sanırım.”

“Öyle olması en iyisi gibi görünüyor.” Sesi yine buz gibi hesaplı bir tona dönüyor. Bir an önce bana karşı kaybettiği öfkenin izi yok. “Sen de o davayı rahat bırakırsan iyi olur, Kyngston. Kendi iyiliğini düşünüyorsan tabii.” Bu bir tehdit ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ayrıca ikimiz de bunun benim bulmam gereken bir şey olduğu anlamına geldiğini biliyoruz, ama o, o şekilde saldırdığında bunu zaten açığa vurmuştu. Çocukken beni dövdüğü ve "içimdeki tüm kötülüğü çıkarmak" için o lanet bodruma zincirlediği zamanlarda bile nadiren öfke gösterirdi. Sadece buz gibi bir acımasızlık, ki bu da onu daha da korkutucu yapıyordu. Sadece korktuğunda öfkelenir.

Ve ben onu korkuttum. Cassidy Jones'un adı onu korkuttu. Ve ben bunun nedenini öğreneceğim.

Bölüm

Yirmi Altı

MASON

Ültimeumumu vereli sadece sekiz gün oldu ve bu uzun bir süre olmasa da, King söz konusu olduğunda bir ömür gibi geliyor. Onun benim önerimi asla kabul etmeyeceğini bilsem de, içimdeki aptal ve berbat bir parça, her ofisime girdiğinde pes edeceğini ummaya devam ediyor; ki o da endişe verici bir düzenlilikle bunu yapmaya devam ediyor. Dizlerinin üzerine çöküp bana, insanlık tarihinin en kötü testis ağrısını yaşadığını söyleyeceğini ve onu sikmem için yalvaracağını umuyorum.

Beklendiği gibi, hayatımı değiştirecek bu olay gerçekleşmedi. Ve kronik bir "mavi toplar" sorunu yaşayan da benim. Ne kadar mastürbasyon yaparsam yapayım, hiç tatmin olamıyorum. Son üç seferinde, işi bitirecek iradeyi bile toplayamadım.

Kardeşlerimle erkek meseleleri hakkında konuşabilirim ve sık sık konuşurum da, ama asla derin konulara girmeyiz. Gerçek duyguları içeren hiçbir şey, en azından benimkileri. Mad hariç herkesin King'i tanıdığı bir ortamda onun hakkında konuşmak çok karmaşık olurdu. Mad'le konuşabilirdim, ama bu gece çalışıyor. Son zamanlarda çok fazla çalışıyor, ama bu onu meşgul ediyor ve bundan hoşlanıyor gibi görünüyor.

King'den kurtulmak için iyi bir tavsiye verebilecek tek bir kişi geliyor aklıma. Ve işte bu yüzden kendimi kanepede, Tyler'ı hoparlörde dinlerken, söylememem gereken çok daha fazla şeyi itiraf ederken buluyorum. Ona tüm gerçeği söylemiyorum. Sadece King'in on sekiz yıl önce nasıl gittiği hakkında, içinde bulunduğum durumun bağlamını sağlayacak kadarını anlatıyorum.

"Yani öylece ortadan kayboldu mu?"

"Evet. Planladığı gibi Harvard'a bile gitmedi. Yeryüzünden silindi. O kadar iyi bir iş çıkardı ki, üniversiteye gelmeyince başına korkunç bir şey geldiğini düşündüm. Aptalca bir şekilde, onu bulması için bir özel dedektif tuttum. Birkaç hafta sonra, bana King'in Idaho'da bir pizzacının önünde bir kızla otururken çekilmiş fotoğraflarını gösterdi. Gülüyorlardı." O özel dedektifin yüzündeki acıma dolu bakış hâlâ beni utandırıyor. Ne kadar

acınası görünmüş olmalıyım. Evet, olanları anlamaya çalışmak beni acınası bir duruma düşürdü. O zaman anladım ki acı çeken tek kişi bendim. King gerçekten hayatına devam etmişti. Sanki birlikte geçirdiğimiz zamanın hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Hiç bu kadar değersiz, bu kadar lanet olası boş hissetmemiştim. Babasının yaptıkları bile, uğruna seve seve öleceğim adam tarafından bu kadar kolayca bir kenara atıldığımı fark etmek kadar acı vermemişti. Ve o an, bir daha kimsenin beni böyle hissettirmemesine yemin ettim.

“Vay canına. Anlaşılan tam bir pislikmiş. Ama kaç yaşındaydı, on sekiz mi? “Belki de kim olduğu konusunda kafası karıştıktı. Belki de değişmiştir.”

“Bilmiyorum, Ty. Emin olduğum tek şey, beni her açıdan mahvettiği.”

“Onunla birlikte olmak isteyip istemediğini kendine sormalısın,” diyor, sadece onun yapabileceği şekilde saçmalıkları kesip atarak.

Yorgun bir iç çekiş bırakıyorum. “Sorun da bu zaten. Onunla olmak istiyorum, ama bunu istemiyorum. Sanki patates püresine fazladan tereyağı ve krema eklemek ya da son bir kadeh viski içmek gibi, bunun sana zararlı olduğunu ya da kusmana neden olacağını bilsen de pişman olacağını bilsen de.”

“Siktir,” diye mırıldanıyor. “Bu King denen adam seni gerçekten mahvetmiş.” Burnumdan kahkaha atıyorum. “Hem de nasıl.”

“O zaman sana ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum dostum. Daha önce hiç birinin seni bu kadar etkileyip sinirine dokunduğunu görmedim ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu sadece sen belirleyebilirsin.”

"Oh, bu kesinlikle kötü bir şey."

“Tamam,” diyor, ama ikna olmuş gibi gelmiyor. Bu mantıklı, çünkü ben de buna inanmıyorum. “Yani, aklından çıkaramadığın adamla yatamıyorsan ve istediğin şey bu adamı istememekse, o zaman git ve bu konuda bir şeyler yap.”

Bu, tek bir cümle için çok fazla istek. “Ne yapayım, Ty?”

"Terk edilmiş, talihsiz ya da kalbi kırık her aşığın, sevdiği kişiyi unutmak için yaptığı şeyi yap: başka birinin altına ya da, senin durumunda, üstüne yat."

Derin bir nefes veriyorum. Keşke o kadar kolay olsaydı.

Tyler gülüyor. “Neler düşündüğünü adeta duyabiliyorum.”

Gülümsemeden edemiyorum. “Oh evet, peki ne düşünüyorum, dostum?”

"Şey, öncelikle, keşke orada olsaydım da birlikte dışarı çıkıp sana yardımcı olabilseydim diye düşünüyorsun."

“Doğru,” diye kabul ediyorum. “Sen gelmiş geçmiş en iyi kanat adamsın.”

Yine gülüyor ve arkadaşlığımızın ne kadar kolay olduğunu hatırlıyorum. İlişkiler de böyle olmalı. Kolay, karmaşık olmayan. “İkincisi, başka biriyle yatarsan ve bu adam hala kafanda kalırsa ne olur diye düşünüyorsun.”

Her iki konuda da haklı olduğunu kabul etmeyi reddederek burnumdan soluyorum. “Ve bence bunu öğrenmenin tek bir yolu var.”

“Sence başkasıyla yatmalı mıyım?” Sesimdeki inanmazlık karşısında yüzümü buruşturuyorum. Bu da ne demek oluyor? Ty’ın önerisi gayet mantıklı. Bu, duygusal bağ kurma ihtimali olan herhangi bir ilişkiden çıkarken benim de yapacağım şey.

“Evde tek başına oturup kendini hırpalamaktan iyidir. Sen ve bu adam birbirinize ait değilsiniz, seni engelleyen ne var?”

Ya başka bir adamla sevişirken King’i hayal edeceğim gerçeği ne olacak? “Sadece birbirimize ait değiliz. Çıkmıyoruz bile. Hiçbir şey yok. Halka açık yerlerde birbirimize gülümsemişimiz bile görülüyor.”

“Doğru. Açıkça eşcinsel olmadığını söylemiştin,” diye mırıldanıyor, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

“Hayır, o kesinlikle dolabın içinde.”

Şimdi odada volta atıyorum, dudagımı ısırp kafamın içinde kendimle tartışıyorum. Tyler sinir bozucu bir şekilde sessizliğini koruyor. “O zaman en iyi tavsiyen bu mu? Gidip başka biriyle yatıp onu kafamdan atayım mı?” Ona sert çıkıyorum ve o bunu hak etmiyor, ama ben özür dileyemeden o cevap veriyor.

“Ben öyle bir şey demedim, aptal.”

“Bana başka birinin üstüne çıkmamı söyledin,” diye hatırlatıyorum ona.

“Sanırım ya gerçekten istediğin adamla yatmanı ya da başka biriyle yatmanı önermiştim.” Gülümsemesini, o gamzelerini gözümün önüne getirebiliyorum. Keşke burada olsaydı. İş için bu kadar çok seyahat etmesi çok kötü.

Ben de kendimi gülümserken buluyorum. “Ama sevişmek tek çözümün mü?”

“Her zaman öyle değil mi, dostum? İnsanlık tarihinde iyi bir sikişin cevap olmadığı ne zaman oldu ki?”

“Hmm. Aklıma gelen ilk örnek, O.K. Corral’daki silahlı çatışma?”

“O adamların hepsi birbirleriyle sevişmiş olsaydı, o çatışmayı çok daha çabuk çözmüş olurlardı,” diyor, daha da gülerek.

“Sen bir pisliksin.”

“Her zaman haklı olan bir pislik.”

Yanak içimi ısıırıyorum. Genelde haklıdır. Peki ben Perşembe gecesi dairemde ne yapıyorum,

Zamanımı harcamaya değmeyen bir adam için? Benim gizli bir seks partnerinden başka bir işe yaramadığımı açıkça belli eden bir adam için? Dışarıda eğleniyor olabilirdim. Perşembe geceleri Xylophone, geçici ilişkiler arayan seksi, bekar erkeklerle doludur. Belki de tam da ihtiyacım olan budur.

Arka planda bir ses duyuyorum ve Tyler'ın randevusunun gelmesini beklediğini hatırlıyorum. "Randevun geldi mi?" diye soruyorum.

Cevap olarak mırıldanıyor ve bunu evet olarak alıyorum, ayrıca ne diyeceğini bilemediğini de, ki bu ya çok iyi ya da çok kötü bir şey.

"Ne kadar seksi?"

"Güneşin yüzeyi kadar," diye sessizce cevaplıyor.

Onun için ne mutlu. Tyler en iyisini hak ediyor. "O zaman seni yalnız bıraksam iyi olacak.

İyi eğlenceler. Kendine dikkat et."

"Her zaman, dostum. Sen de, tamam mı? Bana ihtiyacın olursa ara."

Bunu içten söylediğini biliyorum. Onun ateşli randevusunu bölsem bile, o kadar iyi bir adam olduğu için telefonu açardı. King Blackthorn'un tam tersi, o sadece işine geldiğinde iyi adam kılığına girer.

Tyler haklı; King'i unutmam lazım. Bunu yapmanın en iyi yolu konusunda da haklı.

Bölüm

Yirmi Yedi

KING

Bu gece, sosyal hayatımdaki kronik eksiklik her zamankinden daha şiddetli. Apartman dairemde oturup Mason'ı ve ne yapıyor olabileceğini düşünmekten başka yapacak hiçbir şeyim yok. Ya bunu yapacağım ya da kendimi işe gömeceğim, ama şu anda ikincisi bana hiç çekici gelmiyor.

Babamın Cassidy'nin ortadan kayboluşunda bir şekilde parmağı olduğu artık benim için çok açık ve bunu sindirmek ve bir sonraki adımlarımı belirlemek için biraz zamana ihtiyacım var. Artık onun peşinde olduğumu bildiği için, onu fazla kızdırmamak için dikkatli bir araştırma yapmam gerekecek. Zayıf ve korkak bir adam olabilir, ama önemli olan her konuda güçlüdür. Doğru yerlerdeki doğru insanları tanıyor ve neredeyse her şeyi ortadan kaldıracak kadar parası var. Zavallı Cassidy Jones ve onu ona bağlayan her türlü kanıt da dahil. Dikkatli davranmazsam, Curtis'in ihtiyaç duyduğu cevapları asla alamayabilirim.

İşim olmadığı için, düşüncelerim tek diğer hayal kırıklığım olan Mason James'e geri dönüyor. Evde tek başına oturup, boş bir televizyon ekranına bakarak kutudan mısır gevreği yediğini sanmıyorum. Hayır, eminim ki şık bir yerde dışarıdadır. Belki de karın kasları kesilmiş elmas gibi olan ve ona hayran hayran bakan bir adamla randevudadır. Kıskançlık damarlarımda yanıyor. Biliyorum, bu onun mahremiyetine bir tecavüz, ama yine de telefonunun konumunu kontrol ediyorum. Ve nerede olduğunu keşfettiğimde hemen pişman oluyorum. Xylophone'da — erkekleri tavlama için gittiği yer. Ne oluyor lan. Sanırım "bu bir daha olamaz" konusunda ciddiymi. Ama bu tam olarak söylediği şey değil, değil mi? Ben...

Teklifini yaptığından beri en az yüz kez düşünmüş olmalıyım. Ve her seferinde biraz daha cazip geliyor, bu da beni endişelendiriyor. Ben sikilmem. Ben sikerim. Nokta.

Derin bir nefes alıp, içimden taşmak üzere olan öfkeyi yatıştırmaya çalışıyorum — hissetmeye hakkım olmayan bir öfke. Mason ve ben birlikte değiliz. Onun

Bu gece bir adamı almaya gitmeye her türlü hakkı var. Onu öpmeye, ellerinin o inanılmaz seksi karın kaslarında, sıkı kışkırtıcı dolaşmasına izin vermeye. O muhteşem sikine.

Hayal kırıklığıyla inleyerek paltomu ve anahtarlarımı alıyorum. Görünüşe göre ben de Xylophone'a gidiyorum.

Dans pistindeki sıcak, sert bedenlerden oluşan kalabalığın arasından sıyrılırken gözlerimi yerden ayırmıyorum. *Burada kimse seni tanımıyor, King. Kimse seni tanımıyor.* Bu sözü kendime defalarca tekrarlıyorum. Burada geçmiş hayatımdan tanıdığım kimseyle karşılaşma tehlikesi olmadığına eminim. Her neyse, lanet olası Mason James hariç kimse.

Dans etme ya da içki ısmarlama tekliflerini görmezden gelerek, içeri girdiğimde onu gördüğüm yere, bara doğru ilerliyorum. Lanet olası bir adamla konuşuyor. Öfke ve kıskançlık damarlarımda yanıyor ve kendime ne kadar sakinleştirici mantra söylersem söyleyeyim, hiçbir işe yaramıyor. Hiçbir şey işe yaramıyor. O hariç hiçbir şey.

Mason'la konuşan adam, bunun gelecekteki sağlığı için harikalar yarattığının farkında olmadan, ben ona ulaşana kadar çoktan uzaklaşmış. Mason bana gözlerini kırıştırıyor, beni böyle bir yerde gördüğü için benim kadar şok olmuş.

"O pislik de kim lan?" Kafamı, şu anda tuvalete doğru giden adamın yönüne doğru çeviriyorum.

O kendini beğenmiş piç kurusu bana sırtıtmaya cüret ediyor. Ellerini başka bir adamın üzerinde gördüğüm için ne kadar sinirli olduğumu çok iyi biliyor. "Öncelikle, bu seni hiç ilgilendirmez, Hotshot. İkincisi, o pislik değil. Adı Dax ve aslında çok tatlıdır. Seksi ve komik olduğunu söylemeye gerek bile yok." Bana doğru eğilir, dudakları kulağıma tehlikeli bir şekilde yaklaşır. "İtaatkar. Bu tipleri bilirsin, değil mi?"

Evet, o tip adamları tanırım. Mason'ın da öyle bir adam olmasını istiyorum—benim için. Sadece benim için. Onun her parçasını kendime istiyorum. Neyim var benim?

"Bence daha uygun soru, burada ne işin var? Bizi, tüm bu eşcinselleri burada görünce, birinin seni burada görmesinden endişelenmiyor musun? Kafalarında hesap yapmaya başlayıp, senin söylediğin kişi olmadığını anlayabilirler." Beni kışkırtıyor ve ben onu bu bara yapıştırıp, buradaki herkese tam olarak kim olduğumu, tabii ki kime ait olduğunu da göstermeye ramak kalmış durumdayım.

Koyu renkli gözleri yaramazlık ve günahla parıldıyor. Mason James baş belası ve ben ondan uzak duramıyorum. "Seni aramaya geldim."

Tuvaletin yönüne bakıyorum. “Başını belaya sokmadığından emin olmak istedim.”

Kaşlarını çatıyor. “Bu kadar büyük bir ahmak olmasaydın, benim iyiliğimi düşünmen dokunaklı bile olabilirdi. Burada olduğumu nereden bildin ki?”

Telefonunu takip ettiğimi söylersem, elindeki mojitoyu yüzüme fırlatacağından eminim, bu yüzden sadece omuz silkip, bir yolunu bulduğumu söylüyorum. “Nasıl öğrendiğin umurumda değil. Git işini yap

ve benden uzak dur.”

Keşke yapabilseydim. O zaman her şey çok daha kolay olurdu.

Belki de evden çıkmadan önce içtiğim dört shot viski yüzündendir. Belki de onu başka biriyle düşünmemdir. Ya da belki de, genellikle çeşitlilik gösteren en sevdiğim anlar listemdeki ilk on sırayı şu anda lanet Mason James’in işgal ediyor olmasıdır ki bu da bana “Beni de yanına al” dedirtiyor.

Derin ve seksi kahkahası, kot pantolonumun içindeki sikimi sertleştiriyor. Bitirdiğinde, bana tekrar göz kırpmıyor. “Ciddi misin lan?”

Ciddi görünmüyor muyum? Dudaklarımı yalayıp on sayıyorum, burada, barda bir tartışma başlatıp olay çıkarmamak için kararlıyım. “Kesinlikle.”

“Geçen sefer yattığımızda sana söylemiştim King, bunun tekrar olmasının tek yolu...” Gözleri benimkilere dalarken parıldıyor ve cümlesini bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok. İkimiz de bana ne söylediğini biliyoruz. Söylediği her kelimeyi şaşırtıcı bir netlikle hatırlıyorum—ve o gecedan beri teklifini kabul etmeyi kaç kez düşündüğümü.

Kalçasını kavradım, parmaklarım gergin kaslarına gömülürken onu kendime doğru çektim. Direnmedi. Beni izlemeye devam ederken, günahkar dudaklarının köşeleri seğirdi. Benimle alay ediyordu. Tanrım, onu olduğu yerde sikebilirdim. “Dax’la olmaktansa benimle olsan çok daha iyi vakit geçirirsin, bunu çok iyi biliyorsun.” Ona yaklaşarak, baş döndürücü, erkeksi kokusunu içime çekiyorum. Ağzım çenesinden kulağına doğru kayıyor. “Kimsenin seni benden daha iyi sikemeyeceğini biliyorsun, Playboy.”

"Belki." Sesi bir oktav düşer. "Ama bu gece sevişmek istemiyorum, pislik. Yani şansın yok."

İnatçı küçük pislik. Sikim sertleşiyor. Ağzım sulanıyor. Seksi, istekli bedenlerle dolu bir kulüpteyim. Buradaki diğer birçok erkekle eve gidebilirim, ama ben sadece Mason’ı istiyorum. Onu hayatımda istediğim her şeyden daha çok istiyorum. Yeterince...

“Kuyruk çılgınca.” Dax aniden Mason’ın yanında belirir. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanmıştır. Uzun boylu ve kaslı, yırtık kot pantolon, dövmeleler, hafif sakal. Evet, bu tipleri tanırım. Mason’ın neden ondan etkilendiğini anlıyorum. Ama o benim tipim değil. Gerçi son zamanlarda benim tipim inanılmaz derecede sınırlı hale gelmiş ve sadece önümde duran kibirli, kendini beğenmiş milyarder playboydan ibaret gibi görünüyor.

“Gitmeye hazır mısın?” Dax umutla sorar, Mason’ın yakışıklı yüzüne gülümser ve elini omzuna rahatça koyar.

Siktir mi hazır. Dax, benim olana bir daha dokunursa o elini koparıp kışına sokacağım. "O benimle birlikte," diyorum, hırlayarak.

Dax irkilir ve bir adım geri atar. Mason bana öfkeyle bakar. “Ne oluyor lan, King?”

"Hey, bana boş olduğunu söyledi. Burada bir şeyi böldüğümü bilmiyordum," der Dax, ellerini aramızda sallayarak.

“Eh, kesinlikle kesiyorsun,” diye homurdanıyorum. “Hayır, kesmiyorsun,” diye tersliyor Mason.

Dax bir ayağından diğerine geçer, beni süzerek, ikimizin de bu gece eve götürmeyi umduğumuz bu adamın çabaya değer olup olmadığını merak ediyor. Kesinlikle çabaya değer, ama buradaki Dax bunu asla bilmeyecek. “Siktir git, Dax,” derim, ama gözlerim artık Mason’ın somurtkan yüzüne sabitlenmiştir.

Mason’ın dudağı hırlama izleri verecek şekilde seğiriyor, koyu kahverengi gözleri öfkeyle parıltıyor. Tüm dikkati üzerimde, tam da istediğim gibi. Kahretsin, ondan bu tür tepkiler almayı seviyorum. Benim neyim var böyle?

“Evet, sanırım ikinizi... ne yapıyorsanız onu yapmaya bırakacağım,” diyor

Dax, sonra uzaklaşıp kalabalığın içinde kayboluyor.

Bu gece eve gidecek başka bir gönüllü bulabilir. Mason benimle gidecek.

"Sen tam bir pisliksin," diyor, burun delikleri genişlemiş. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Hâlâ kıskançlıktan yanıp tutuşuyorum. Sahip olamadığım adamın – yıllar önce reddettiğim o adamın – başka biriyle eğlenmeye çalışmasına hâlâ mantıksız bir şekilde kızgınım. “Ben burada durmuş, beni eve götürmen için yalvarırcasına yalvarırken, sen cidden o adamla eve gitmek mi istiyorsun?”

Kollarını göğsünde kavuşturur ve bakışlarını vücudumda gezdirir. Aç. Vahşi. Sinirlenmesine rağmen, o da beni en az benim onu istediğim kadar istiyor.

Ve ben de onu istiyorum. Hem de çok. “Yalvarmaya yakın bir şey duymadım. Ve sana bunun bir daha olmayacağını zaten söyledim. Tabii ki... yoksa...” Kaşını kaldırıyor, her zamanki gibi bana meydan okuyor.

Haklı. Yalvarmadım. Ergenliğimden beri hiçbir şey için yalvarmadım, ama bu, yalvarmaya en yakın olduğum an. “Mase...” Tek söylediğim bu, tek yapabildiğim bu.

Gözleri biraz yumuşar ve bana şeytani bir gülümseme atar. Ağzımı onun ağzına yapıştırmak istememe neden olan o gülümseme. “Düşündüğüm gibi. İyi geceler, King.”

Sonra arkasını döner, sanki Dax'ı aramak için kalabalığın içine dalmak üzereymiş gibi görünür, ama ben onu bileğinden yakalarım, yapamadan onu durdururum.

Kurtulmaya çalışır, ama onu kendime doğru çekerim, sert vücudunu benimkine bastırırım. Altımda yatarken, merhametime teslim olmuş ve sikimle dolu hali, beynime kazınır ve onu tekrar sikmek için can atmamı sağlar. Ne halt ediyorum ben?

"Yapacağım." Bu sözleri asla yüksek sesle söylemeyeceğime emin olmama rağmen, ağzımdan çıktığını duyuyorum. Hain, zonklayan sikim bu gecenin geri kalanında ipleri elinde tutuyor ve Mason James'i elde edebileceği her şekilde istiyor.

Mason bana gözlerini kırıştırıyor. “Ne yapacaksın?”

Bir homurtuyu bastırıyorum. “Ne yapacağımı biliyorsun. Beni bu kulübün ortasında bunu söylemeye zorlama.”

Farkına varmaşafak onun yüzüne yüzünde O kahverengi gözler gizlenmemiş gizlenemeyen bir arzu ile. “Benimle dalga geçme, King.”

Derin bir nefes alıyorum. “Seninle dalga geçmiyorum. Bunu istiyorum. Beni eve götür.”

Gözleri kısılr, sırtışı şeytani bir hal alır. “Sen söyleyene kadar olmaz.”

Boğazımdan bir hırıltı çıkar. Kafamı sallarım. Bundan zevk alıyor.

Bana işkence ediyor.

Elini göğsüme koyar ve karın kaslarımdan aşağı doğru kaydırır, ağrıyan sikimin dışarı çıkmak için patlamak üzere olduğu kot pantolonumun bel kısmına tehlikeli bir şekilde yaklaşır. Onun içine girmek için. “Ne istediğini söyle bana, King. Rıza benim için çok önemli ve senin rızanı almam gerekiyor.”

Yanağımın içini ısıırıyorum. Lanet olsun. Neden beni bu kadar etkiliyor? Neden onu kafamdan atamıyorum? Söylerken o kendini beğenmiş suratına bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi kapatıyorum. “Beni sikmeni istiyorum.”

Eli kaybolur ve gözlerimi açtığımda, dans pistinde, kıvrılan insan kalabalığının arasından ilerlemektedir. Kulüpten

. Bir saniye sonra, ben de hemen arkasından gidiyorum.

Bölüm

Yirmi Sekiz

KING

Kulüpten Mason'ın çatı katına taksiyle gidiyoruz ve az önce içtiğim viskinin etkisi tamamen geçip geçmediğini bilmiyorum ama çok gerginim. Ve ben seks konusunda asla gergin olmam. Bu durumda ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Kontrol her zaman bende olur.

Mason cep telefonunu ve siyah Amex kartını sehpayaya koyar, sonra ellerini takım elbise pantolonunun ceplerine sokar ve sadece beni izler, koyu renkli gözleri vücudumda dolaşır, sanki benim gerginliğimden zevk alıyormuş gibi. Belki de bu büyük bir hataydı.

"Buraya gel," diyor o derin, yatıştırıcı sesiyle, milyarder yatırımcıları ve alıcıları istediği her şeyi yapmaya ikna ederken kullandığı sesle.

Ona uzanıp onu yakalamak isteğiyle birkaç adım yaklaşıyorum. Ağzımı onun ağzına yapıştırıp, ikimiz de nefes alamayana kadar onu öpme dürtüsüne direnirim — onu kanepenin üzerine eğip, boyun eğene kadar onu sikmeden önce. Ellerimi yanlarımda yumruk yapıp titrek bir nefes veririm.

Mason'ın gözleri kısılr. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, King. O kadar da pislik değilim. Kapı hemen orada." Omzumun üzerinden bir bakış atar.

O hiç de pislik biri değil, ama ben bunu istemediğim için gergin değilim. Bu benim için çok önemli bir mesele olduğu için çok korkuyorum. Başımı sallıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bunu bilmek güzel." Bir elini enseme kaydırıyor ve alnını alnıma dayarken beni sahiplenircesine tutuyor. "Bunun büyük bir mesele olduğunu biliyorum." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Ama yine de sadece sen ve ben varız. Ve bunu daha önce defalarca yaptık. Ne olursa olsun, ben yanıdayım, tamam mı?"

Ondan bu kadar ilgi ve rahatlık görmeyi hak etmiyorum. Ona öyle davrandıktan sonra değil. Ama bu, onda en çok hayran olduğum özelliklerden biri—

o gerçekten iyi bir insan. Asla kasten kimseye acı çektirmeyecek. Asla kimseyi küçük düşürmeyecek ya da ihanet etmeyecek. Hayatımda bunu bir kez yapacaksam, o zaman onunla yapmalıyım. Omuzlarım düşer, kaslarımdaki gerginlik kaybolur. “Evet.”

"Aferin oğlum." Bana göz kırptı ve bu hareketim sikimin seğirmesine neden oldu. "Önce seni güzelce rahatlatmaya ne dersin?" Tek kelime etmeden dizlerinin üzerine çöktü ve becerikli parmaklarıyla kot pantolonumu hızla çıkardı.

“Kulüpten beri sertleşmişsin, ha, Hotshot?” diye alay eder, ağrıyan aletimi kavrayarak.

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, şimdiden daha fazla kontrol sahibi olduğumu hissediyorum, ki eminim ki onun amacı da buydu. “Senin yanımdayken hep sertleşirim, Playboy.”

Dudaklarını sikimin başı üzerine koyup mırıldanıyor ve içimden zevk dalgaları yayılıyor. “Evet, öylesin.” Dilini dışarı çıkarıyor ve şişmiş başımın üzerinde gezdiriyor, ben de onun adını inleyerek söylüyorum.

Parmaklarımı saç derisine geçiriyorum. “Tanrım, bu konuda çok iyisin.” Kıkırdıyor, nefesi tenimi okşuyor. “Seni sikene kadar bekle.”

Bu sözleri sindirecek vaktim yok çünkü o, penisimi usta ağzına alırken, dili penisimin altını yalarken, beni zevk dolu bir şimşek çarpıyor.

Beni tamamen yutuyor, boğazı sikimin ucunu sıkıyor. Lanet olsun. Bu konuda gerçekten çok iyi. Ellerimi başının arkasına koyup kalçalarımı ileri itiyorum, sikimi daha derine sokuyorum. O da açgözlülükle emiyor. Ona bir bakış atmaya cesaret ediyorum ve bu manzara beni neredeyse mahvediyor. Gözleri yukarı doğru bakıyor, nemle parlıyor, açlık ve... güvenle dolu mu? Bir erkeğin boğazını bu şekilde sikmesine izin vermek için ona güvenmen gerekir. Ve bu, hak etmediğim bir güven, en azından ondan, ama buna inkar edilemez bir şekilde minnettarım.

Gözünün köşesinden süzülen bir gözyaşını silip atıyorum. “Sikim boğazındayken çok yakışıklısın, Mase. Lanet olasıca mükemmelsin.”

Yine yutkunuyor ve ön sıvım yarığımdan sızıyor. Ağzı nasıl bu kadar günahkar, ama aynı zamanda bu kadar lanet olası cennet gibi olabilir? Mason James benim bağımlılığım. Ne kadar kötü olursa olsun, onsuz yaşayamayacağım tek şey. Parmakları kotun içinden uyluklarımı deliyor, kaslarımı sıkıca kavırıyor. Coşku damarlarımda dolaşıyor, zevk omurgamın dibinde kıvrılıyor. Son bir kez daha itiyorum ve yükümü boğazına boşaltıyorum. Boğulmuyor bile. Mükemmel küçük seks oyuncağı.

Bir elim hala saçlarında, birkaç santim geri çekilip nefes almasına ve son damlayı bile yutmasına izin veriyorum. Hala bana bakıyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor, beni iplik iplik çözüp giderken izliyor.

Derin bir nefes alıp, boşalmış sikimi ağzından çıkarıyorum. Dudaklarını yalıyor, bakışları her zamankinden daha aç. İkimiz de bundan sonra ne olacağını biliyoruz. Bacaklarım titriyor, ve bu sadece bana yaşattığı akıl almaz orgazmdan kaynaklanmıyor. Ayağa kalkıyor, yüz yüze geliyoruz.

Vücudumu hâlâ saran zevk, panikle karışıyor. “Sıra bende, Hotshot,” diye homurdanıyor Mason ve ses doğrudan taşaklarıma ulaşıyor. Parmaklarım hâlâ onun kalın saçlarına dolanmış durumda, tutuşum bir saniye öncesinden daha az sahiplenici ve kontrolcü değil, ama o artık itaatkar değil. Birazcık bile değil. Tamamen üstte olan bir enerji var, koyu kahverengi gözleri tehlikeli bir parıltıyla ışıltıyor. Sırıtsı şeytani—kurt gibi. Bu onun gerçek hali. Herkese gösterdiği adam. Onun diğer tarafı—benim sikimin her santimini dizlerinin üstünde almasına neden olan taraf—o sadece benim için. Bu güven verici düşünceye tutunuyorum, çünkü bu benim sadece ona ait olacak bir parçam.

Elini çeneme koyup sıkıca sıkıyor, bana onun da benim kadar güçlü olduğunu hissettiriyor. Liseden kalma sıkı çocuk değil, o zamanlar ondan 60 kilo ve birkaç santim daha uzundum. Hayır, o beni yere sermeye fazlasıyla muktedir ve bunu bilmemi istiyor. Kendimi neye bulaştırdım ben?

Bunu fazla düşünmeden kaçamadan, Mason dudaklarını benimkilere çarpıyor. Dili istekli ağzıma kayıyor ve kendimin tadını alıyorum. Her zamanki gibi, dilindeki spermimin tadı sikimin tekrar sertleşmesi için yeterli. Dizlerimin arkası bir şeye çarpma kadar beni geriye doğru yönlendiriyor. Yatağı.

Ellerini tişörtümün altına kaydırıyor ve tişörtü yukarı doğru iterek, sıcak avuç içlerini karın kaslarımdan göğsüme doğru kaydırıyor, cildimi serin havaya maruz bırakıyor. Tişörtümü, kot pantolonumu, çoraplarımı ve ayakkabılarımı, boxerımı çıkarıyor, her birini aceleyle getirmeden, parmakları ve dudakları ortaya çıkardığı teni okşuyor. Taş gibi sertken nasıl bu kadar telaşsız, hareketleri bu kadar yavaş olabilir? Sikim yine sertleşiyor, ucundan sıvı sızıyor. Onu çaresizce istiyorum. Dokunuşunu arzuluyorum. Parmaklarını başımın üzerinde gezdiriyor ve ben titriyorum, bu da dudaklarından karanlık bir kahkaha kopmasına neden oluyor. Sonra ağzı boynuma geliyor, ısırıyor ve emiyor. Onun kıyafetlerini yırtıp onu yatağa yapıştırmamak için ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum. Çünkü o zaman onu sikerim. Çıplak ve sert. Prezervatifsiz. Aramızda hiçbir şey olmadan.

Bu düşünce, omurgamdan aşağı doğru dalgalar halinde yayılan bir arzu hissi uyandırıyor. "Benim için çok uslu bir çocuk oluyorsun, King."

İçgüdüsel olarak hırladım. "Lanet olsun, haddini aşma, Mase."

Yine gülüyor. Her şey tamamen onun kontrolünde ve bu durumdan hoşlanmasam da, nefret de etmiyorum. Eli bacaklarımın arasına kayıp, yeniden boşalma arzusuyla zaten ağırlaşmış testislerimi sıkıtiğinde kesinlikle nefret etmiyorum. Beni geriye doğru yatağı ittiğinde de nefret etmiyorum. Özellikle de giysilerinin her bir parçasını çıkarıp, kusursuz kaslı vücudunu ortaya çıkardığını izlemekten hiç nefret etmiyorum. Her yeri dalgalanan kaslar ve zeytin rengi bir ten. Kalın, sert ve kalın damarlarla kaplı, yarıklarından ön sıvı sızan kalın sikinden bahsetmiyorum bile. O tam bir sanat eseri. Ağzım sulanıyor. Sik emmeye hiç bu kadar meraklı değildim — çok bencilim — ama Mason'la birlikteyken... Onu şu anda ağzıma almak için bir böbreğimi bile satardım.

Komodinden bir prezervatif ve biraz kayganlaştırıcı alır ve onları yanımdaki yatağı atar. Bu, o devasa sikini bu gece ağzıma sokmayı düşünmediğini açıkça hatırlatır. Kalçalarım sıkılır ve derin bir nefes alırım. Bu beni ne kadar korkutsa da, bunu istiyorum. Onu istiyorum.

Mason, açılmış bacaklarımın arasına diz çöküyor ve kaygan parmaklarını kalçalarımın arasına kaydırıyor. "İyi misin, Hotshot?"

Başımı sallıyorum, dilimi çıkarıp kuru dudaklarımı ıslatıyorum. Parmağının ucu içime giriyor ve kaslarım geriliyor. Üzerime uzanıyor, ağzı kulağıma değiyor. "Rahatla bebeğim. Beni alabilirsin." Daha derine itiyor ve bu garip his testislerimi kasıyor. Kesinlikle durmasını istemiyorum.

"Siktir, Mase," diye inliyorum.

İkinci parmağını da ekler ve onları biraz daha derine sokar, beni sikine hazırlar. Ve lanet olsun, o parmaklarıyla bir sihirbaz. Prostatımı masaj yapma şekliyle sikim ağlıyor. Ve ben inleyip yatağı sürtünürken, parmaklarını içimden çıkarır ve kendini yukarı iter.

Bir eliyle sikinin dibini kavrayarak, dişleriyle prezervatifi yırtıp takıyor. Yaptığı her hareket çok yavaş ve kasıtlı. Beklenti yaratmada tam bir usta. Beni olabildiğince uzun süre bekletmekten zevk aldığına şüphe yok.

Elini kalın penisi üzerinde yukarı aşağı hareket ettiriyor, bol miktarda kayganlaştırıcı sürüyor, ama sanırım ne kadar sürerse sürsün yetmeyecek.

Dirseklerine yaslanıp bana tekrar sordu. "Hazır mısın?"

Alt dudağımyı dişlerimin arasına sıkıştırarak başımı sallıyorum. Onunla bunu, hayatımda hiçbir şeyi istediğimden daha çok istiyorum, ama hazır olduğumu hissetmiyorum. İyi hissetmeye başlamadan önce, lanet olasıca acıyacağını tahmin ediyorum.

Parmaklarım sıkışıyor, çarşafları buruşturuyorum. Burnunu çenemin üzerinde gezdiriyor, sikinin başını kıcıma dayıyor. “Rahatla, King. Bu iyi hissettirecek, söz veriyorum.”

Yatak çarşaflarını bırakıp ellerimi onun omuzlarına koyuyorum. Kendini tutarken avuç içlerimin altında güçlü kasları geriliyor. Ona güveniyorum ve tek önemli olan da bu. Bu iş sadece benim istediğim kadar ileri gidecek.

Mason içime yavaşça giriyor, sıkı kas halkasını zorlayarak ilerliyor. “Tanrım,” diye inliyor. “Çok darsın.”

O kulağıma cesaret verici sözler fısıldarken ve biraz daha derine girerken derin bir nefes alıyorum. Beni doldurduğu hissi garip ama son derece tatmin edici. İyi olmaktan da öte. Tanrım, bu harika bir his.

Gözlerim geriye yuvarlanıyor. “Daha fazlasını istiyorum.” Bu sözleri homurdanarak söylüyorum ve o tenime yaslanarak gülümsüyor.

"Emin misin?"

"Evet."

"Açgözlü çocuk." Kıkırdar ama daha derine girer.

Bacaklarım titriyor ve göz kapaklarımın arkasında ışıklar patlıyor. "Siktir!"

"Beni çok iyi alıyorsun, bebeğim." Çekilip tekrar içime girmeden önce nefesini tıslayarak çıkarır. "Kıçın benim için yaratılmış. Ve başka kimse onu sikmeyecek. Benden başka kimse, değil mi?" Daha sert girer.

Başımı yastığa atıyorum, onu daha fazla içime alabilmek için kendimi aşağı doğru itiyorum, bu anın tadını o kadar çok çıkarıyorum ki, bunun sadece geçici bir ilişkiden ibaret olduğunu tartışmak ve ikimize de hatırlatmak istemiyorum. Ama o haklı. Mason, bunu düşünebildiğim tek erkek ve bu kadar harika olmasının sebebi, onunla olması.

Parmak uçlarım sırtındaki gergin kaslara gömülüyor. Beni sikerken dişleri ve dudakları boynuma çarpıyor. Kontrolün onda olması umurumda değil. Tek bir kelimeyle beni paramparça edebileceği umurumda değil. Onun sikiyle dolup taşmanın, sert vücudunun benimkini yatağa çivilemesinin o lezzetli hissine odaklanıyorum. Her yerimin onunla kaplı olmasına. Şu anda tamamen arzudan ibaretim, bana az önce yaşattığı muhteşem orgazma rağmen bir orgazm daha peşindeyim.

Elimi terden kayganlaşmış bedenlerimizin arasına sıkıştırıyorum, acıyarak duran sikimi çılgınca kavriyorum, ama o bileğimi tutuyor ve yatağa bastırıyor. “Olmaz. Seni böyle boşaltayım.” Dudaklarını kulağıma bastırıyor. “Ne kadar yaklaştığını hissedebiliyorum. Sikimin kıkında olmasını seviyorsun.” Daha sert giriyor ve gözlerim kararmaya başlıyor. “Öyle değil mi?”

Orospu çocuğu! Bana yapışmış durumda, hareket edemiyorum ve Mason James'in beni yatağına çivilediği bu yerden başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.

"Öyle değil mi, King?"

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum, hayatımda yaşadığım en yoğun orgazm vücudumu orman yangını gibi sararken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Vücudumdaki her hücre, göğsümün üzerine fişkıran boşalmanın gücüyle titriyor.

"Aferin sana," diye homurdanıyor.

Ona bana öyle dememesini söyleyecek kadar gücüm kalmamıştır. Kalçaları bir, iki kez ileri atılır, sonra hareketsiz kalır ve adımı inler. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır, muhtemelen İspanyolca, nefes nefese kalırken göğsü inip kalkmaktadır.

Alnıma bastırdığı şefkatli öpücük, gözlerimi yaşlarla dolduruyor.

Penisini nazıkçe içimden çıkarıyor. "İyi misin?"

Sesimin çatlayıp beni ele vereceğinden endişelenerek, sadece başımı sallayabiliyorum. Mason ve ben çok büyük bir sınırı aştık—en azından ben aştım. Bu bir tek gecelik ilişki değildi. Çok daha fazlasıydı. Neyse ki, yanına dönüp prezervatifi çıkarıyor ve bu bana kendimi toparlama fırsatı veriyor.

Ama o uzaklaşmıyor ve birkaç saniye sonra kolunu belime doluyor ve vücudumu kendine doğru çekiyor. "Bacaklarımı hissedebildiğim anda seni temizleyeceğim."

Kısa bir an için, kendimi onun büyüüne kaptırıyorum. Beni kollarıyla sarmalayıp, uykuya dalana kadar bana bakmasını hayal ediyorum. Ve belki yarın uyandığımızda her şeyi baştan yapardık.

Ne yazık ki bunun olmasına izin veremem. Ben pasif değilim. İtaatkar değilim. Artık seks sonrası sarılan biri de değilim. Onun için bile. "Kendimi temizleyebilirim." Kendimi zorla kollarından kurtarıp yerden boxerımı alıyorum.

"Yapabileceğini biliyorum. Ben sadece..."

"Sadece ne yapıyordum?" Başımı kaldırıp ona dik dik bakıyorum, yüzündeki incinmiş ifadeyi içime almamaya çalışıyorum. Bir saniye bile olsa ne kadar pislik davrandığımı düşünürsem, o yatağa geri sürünür ve şu anda aklındaki her şeyi yapmasına izin veririm. Ve bu olamaz.

"Düzgün bir insan," diyor, yakışıklı yüz hatları derin bir kaş çatışıyla bozulmuş.

O şaşkın, acı dolu ifadeye daha fazla dayanamayarak bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Yerde biraz aradıktan sonra kot pantolonumu bulup giyiyorum, göğsüm hâlâ spermle kaplı.

"Nereye gidiyorsun?"

Ona bakmıyorum, bunun yerine gömleğimi arıyormuş gibi yapıyorum. “Eve.” Sesimdeki soğukluk beni titretir.

"Tanrım." Sırt üstü yatar ve bir kolunu gözlerinin üzerine atar. "Defol git, King."

Acı çekiyor. Onu incittim. İnanılmaz bir şey paylaştık ve şimdi bir korkak gibi kaçıyorum, o da bunu benim kadar iyi biliyor. Ama böylesi daha iyi. O ve ben asla yürümeyiz. İki farklı dünyadan geliyoruz. Ve şüphesiz ki, şimdi biraz acı çekmek, ikimizi de daha sonra yaşayacağımız büyük acılardan kurtarmak için değer.

Bölüm

Yirmi Dokuz

KING

Yağmurda yürümekten her zaman hoşlandığım bir şey var. Belki de her şeyi silip süpürdüğü düşüncesidir — şehrin kirini, pisliğini, utancını. Belki de yağmur yağarken kimsenin birinin yüzünden akan gözyaşlarını görememesi nedeniyledir. Hayatım boyunca son birkaç haftadır ağladığım kadar hiç ağlamamıştım. Bundan nefret ediyorum.

Mason James beni yumuşattı.

Mason... Ben ayrılırken yüzündeki ifade. Ya onu yanlış yorumladıysam? Onun için o kadar da önemli değildi. Kulüpteki Dax'la da aynı derecede iyi vakit geçirmiş olabilir. Belki de iyi bir adam gibi davranıp, toparlanmam için bana birkaç dakika zaman tanıyordu. Bana öyle bir his vermiş olsa da, açıkça gece kalmamı istememişti.

Hayal kırıklığımı homurdanarak dışa vuruyorum, çünkü Mason için bunun sıradan bir şey olduğuna kendimi ikna etmeye çalışsam da, içimden bir ses bunun öyle olmadığını söylüyor. İkimiz için de öyle değil.

Onun apartmanından bu yana sekiz blok yürüdüm. Geri dönüp oraya gitmek, eve gitmekten bile daha hızlı olurdu. Geri dönmeliyim. Ama sonra ne olacak? Bu gece paylaştıklarımızdan deliye dönecek kadar korktuğumu ona itiraf edebilir miyim? Ona o kadar aşık olduğumu, kendimi kaybedeceğimden korktuğumu, on altı yaşındayken ona aşık olduğumu ve o günden beri bir saniye bile onu sevmekten vazgeçmediğimi itiraf edebilir miyim?

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Böyle bir konuşmanın hiçbir faydası olmazdı. Ona sunabileceğim hiçbir şey yoktu. Gerçekte kim olduğumu dünyaya söyleyecek kadar cesur değildim ve asla da olmayacaktım.

Gece gökyüzüne bakarak, yağmur suyunun üzerime akmasına izin veriyorum. Mason James'i unutmam lazım. Chicago'ya geri dönüp New York'la tüm bağlarımı koparmam lazım. Ama önce bir içkiye ihtiyacım var.

Bu blokta bir bar var. En sevdiğim türden bir yer. Tükürük, talaş ve gerçek, dürüst içki. Mason'ın asla girmeyeceği türden bir yer.

İçeri girip üzerimdeki fazla suyu silkeliyorum. Tişörtüm ve kot pantolonum sırlıslık ve sıcak hava ile yıllanmış içkilerin daha da sıcak kokusu çok hoşuma gidiyor. Yakındaki bir masadaki birkaç müşterinin meraklı bakışlarını görmezden gelerek doğrudan bara yöneliyorum.

"King? Burada ne işin var?"

"Sen de neden Hudson Nehri'nden yeni çıkmış gibi görünüyorsun?"

Kahretsin. Seslerin geldiği yöne doğru dönüyorum ve Nathan ile Drake ile karşı karşıya geliyorum. Kahretsin, hem de iki kez. Yüzüme bir gülümseme yapıştırıp sırlıslık kafamı elimle ovuşturuyorum. "Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz? Burasının sizin tarzınız bir yer olduğunu hiç düşünmezdim."

Drake, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle etrafına bakınıyor gibi yapıyor. "Evet, biliyorum. Elijah bize buradan bahsetmişti. Central Park'ın bu tarafındaki en iyi viski burada." Neredeyse boşalmış bardağını kaldırıp kadeh kaldırıyor.

Nathan bana anlamlı bir gülümseme atar ve küçük kardeşinin sırtını okşar. "Bugün büyük bir davayı kazandı."

Drake içkisini bir dikişte içip masalarındaki boş koltuğu işaret eder. "Bize ."

Bana yaptıkları onca şeyden sonra kabul etmemek kabalık olurdu. Kendime böyle söylüyorum ama gerçekte bu adamları seviyorum. Özellikle de aklımdan çıkaramadığım tek adamla akrabalık bağları olmasını seviyorum. Onlara yakın olmak, ona daha yakın hissetmemi sağlıyor ki, o adamı nasıl terk ettiğimi düşünürsek bu durum tam bir felaket.

Nathan bir tur daha fahiş pahalı viski sipariş eder ve garson içkileri masaya koyduktan sonra bana Jamestech'te işlerin nasıl gittiğini sorar.

Bardağımdan bir yudum alıyorum ve içkinin verdiği yanma hissini ve hafif sarhoşluğu keyifle yaşıyorum. "İyi," diyorum.

Drake viskisini yudumlar. "Elijah biraz sert olabilir, ama içten içe bir oyuncak ayıdır. Sızıntının kaynağını bulursan, bir daha işsiz kalmamanı sağlar. Adamın LinkedIn'den daha fazla iş bağlantısı var."

Elijah'ı severim. Evet, insanların neden onu sert biri olarak gördüğünü anlayabiliyorum, ama gördüğüm kadarıyla harika bir CEO.

"Sadece sonuç bekliyor," diyor Nathan. "Bunun onu sert biri yaptığını söyleyemem."

Drake burun kıvrır. "Çünkü senin standartlarına göre kimse sert değildir. Senin yanında, eğitim çavuşları anaokulu öğretmenleri gibi kalır."

Nathan gözlerini devirip başını sallıyor, küçük kardeşine bakarken yüzünde eğlenceli bir ifade var. Sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor. “*Gerçekten* çok büyük bir davaydı.”

Gülümsüyorum, aralarındaki bu atışmalarda beklenmedik bir rahatlık buluyorum. “Aslında, çoğunlukla Mason’a rapor veriyorum.”

"Ah, Mase." Drake gülümser. "Onun da seni kandırmasına izin verme."

İlgi duyduğum için öne eğilip kollarımı masaya dayarım. “Beni nasıl kandırır?”

Nathan, kardeşine uyarı niteliğinde bir bakış atar, ama Drake bunu görmezden gelir. Kalan viskisini bir dikişte içip o da öne doğru eğilir. “Mason, eğlenceli amca gibi davranmayı sever, ama öyle değildir. Aslında değil.”

Nathan yine gözlerini devirdi ve Drake’in önündeki boş bardağı aldı. “Sana içki vermeyeceğim ve sana bir taksi çağıracağım.”

Ama şu anda uyanıkken de uyurken de tek düşündüğüm adam hakkında her türlü bilgiyi öğrenmeye can atıyorum. “Eğlenceli amca mı?”

Drake sırtarak parmağını göğsüne dayadı. “Eğlenceli amca benim.” Sonra bana bakarak sırttı. Drake’i tanıdığım süre boyunca, ne kadar içki içerse içsin, onu hiç sarhoş görmemiştim.

Nathan’a bakıyorum. “Büyük bir dava, ha?” Nathan göz kırpmıyor. “Devasa.”

Başka bir şeyler olduğunu hissediyorum ama ısrar etmiyorum. Drake’in özel hayatı beni ilgilendirmez. Öte yandan kardeşleri... “Mason’ın eğlenceli amca olmadığına inanmakta zorlanıyorum.”

"Oh, öyle." Nathan bir yudum alır ve ben konuşmanın bittiğine ikna olurum, ama o devam eder. "Ama o sadece o değil."

Çok hevesli görünerek şüphe uyandırmaktan korktuğum için konuşmuyorum. Rahatlamamla birlikte, o devam ediyor. “Mason’ın küçük parmağında, çoğu insanın tüm vücudunda sahip olduğundan daha fazla karizma ve çekicilik var. Ama bu, insanların onu genellikle hafife almasına neden oluyor. Onun geliştirdiği o kolay çekicilik ve eğlenceyi seven playboy kişiliğinin, onun gerçek kişiliği olduğunu düşünüyorlar. Ama o tamamen yürekten biridir, benim küçük kardeşim. Bunu iyi saklıyor, ama tanışabileceğiniz en sadık ve dürüst insanlardan biri.”

Yaşlı karışından bir yudum daha alırken, bardağının kenarından bana bakıyor. Neden bana bunları anlatıyor? Mason hakkında bunları zaten bildiğimi biliyor mu? Muhtemelen yatakta yatıyor ve sanki o bir şey yapmış gibi neden ondan kaçtığımı merak ediyor.

Ben tam bir pisliğim.

Bir bahane uydurup içkimin kalanını yudumluyorum ve itirazlarına rağmen masaya bir shot'ın parasını karşılamak için elli dolar atıyorum. Yağmurun altında dışarı çıktığımda, Mason'ın evine doğru yola çıkıyorum, bu gecenin benim için bir anlamı olduğunu ona söylemeye kararlıyım. Onun benim için bir anlamı olduğunu.

Şans eseri, binanın başka bir sakini eve dönüyor ve ben de kapanan kapının arkasından içeri sızıyorum. Kapıcı beni hemen fark ediyor.

"Merhaba Bill. Beni yukarı çıkarabilir misin?" Arkasında, Mason'ın dairesine giden özel asansöre bakıyorum. O asansöre sadece anahtar kartıyla girilebiliyor ve Bill'in iç cebinde o anahtar kartı var.

Başını salladı. "Yapamam."

"Ama birkaç saat önce oradaydım."

"Sonra çıktınız ve Bay James bu akşam başka ziyaretçi gelmeyeceğini söyledi."

Elimi yüzüme sürüyorum. Sarhoşluğum geçiyor ve buraya geri geldiğim için kendimi aptal gibi hissetmeye başlıyorum. Ama en başta buradan ayrıldığım için daha da aptalım. "Çünkü geleceğimi bilmiyor. Aradım ama telefonu açmıyor."

Bill kaşlarını kaldırdı. "Efendim, sarhoşsunuz ve izinsiz girmiş bulunuyorsunuz. Eğer gitmezseniz, polisi arayıp sizi buradan çıkarmalarını isteyeceğim."

"Lanet olsun, Bill. Birkaç saat önce buradaydım. Bana iyi geceler demiştin," diye itiraz ediyorum, ama Bill tavrından vazgeçmiyor. Ben de farklı bir taktik deniyorum. "O zaman sen benim için onu ara. İnterkomdan ara." Bir tane olduğunu biliyorum çünkü görmüştüm. Bu sayede lobideki beklenmedik ziyaretçileri görebiliyor.

"Beyefendi, lütfen." Bir dakika önce gizlice girdiğim kapıyı işaret ediyor. "Gidin."

"Sadece onu ara, sonra giderim. Lütfen, Bill. Sana yalvarıyorum. Hiç büyük bir hata yaptığın ve birinin sana yardım etmesine ihtiyaç duyduğun oldu mu? Lütfen. Ona bir şey söylemem gerekiyor, sonra giderim."

Başını salladı. "Üzgünüm, efendim."

"Siktir," diye mırıldanıyorum, asansöre tekrar bakarak. Ama Bill'in boş tehditler savuran bir adam olduğunu sanmıyorum ve Mason'ın çatı katına girmeye çalışırken tutuklanmak istemem.

Bu yüzden oradan ayrılıyorum ve onun yerine onu arıyorum. Sürpriz bir şekilde telefonu açıyor. Bill muhtemelen ben binadan çıkar çıkmaz ona burada olduğumu söylemiştir.

"Mase?" Ses tonum çaresiz ve yalvaran bir haldedir ve sarhoş olmasaydım, muhtemelen kendimden nefret ederdim.

"Ne istiyorsun, King?"

"Dışarıdayım."

"Biliyorum."

"Yukarı gelebilir miyim?"

diye soruyorum. "Hayır."

"Mase, lütfen."

O içini çekiyor. "Eve git. Saat geç oldu ve ben gerçekten çok yorgunum."

Eminim ki fiziksel olarak yorgun olduğunu kastetmiyor. Şüphesiz aramızdaki bu sürekli gidip gelmeden bıkmış. Ben de bıktım. "Telefonu kapatmadan önce bir şey söyleyeyim."

Cevap vermedi, ben de şansımı denedim. "Daha önce çekip gittiğim için özür dilerim. Ama korkmuştum. O... Yaptığımız şeyin bir anlamı vardı ve ben panikledim. Duygularımı kontrol etmekte hiç iyi olmadım, özür dilerim. Şimdi, lütfen yukarı gelmeme izin verir misin, böylece bunu yüz yüze telafî edebilirim?"

"Hepsi bu mu?" diye soruyor, sesi yorgun.

"Hayır." Yutkunuyorum. "Bana, seni o on altı yaşındaki çocuk gibi hissettirdiğimi ve ondan hoşlanmadığın için bunun seni korkuttuğunu söylemiştin. Ama bil ki, o çocuğu seviyordum. Hâlâ da seviyorum."

Yutkunma sesini duyuyorum. "İyi geceler,

King." Hat kesiliyor.

Kalbim de öyle.

Bölüm

Otuz

MASON

King'den bir sesli mesaj geldiğini bildiren bir bildirimle uyanıyorum, beraberinde ise bir sürü suçluluk ve pişmanlık duygusu. Neden o tam bir pislik gibi davranabiliyor da, bunun için kendini berbat hisseden ben oluyorum?

Ben, o öldürücü gülümsemesini gösterdiğinde koşarak yanına giden aşk acısı çeken bir genç değilim.

Sabah kahvemi hazırlarken telefon ekranına öfkeyle bakıyorum, onun mazeretlerini dinlemeyi reddediyorum. Ne söyleyeceği belli ki beni sinirlendirecek ve berbat bir gün geçirmeme neden olacak. Sanki daire yanıyormuş gibi buradan kaçıp gitmesi yüzünden kendimi yeterince berbat hissetmiyormuşum gibi. Sarhoş halde geldiği ziyaretinden sonra saatlerce uyanık kaldığımı, onu içeri almadığım için kendimi tam bir pislik gibi hissettiğimi söylememe gerek bile yok. Beni kullanmasına izin vermediğim için. Yine.

Bildirim saatine göz atıyorum. Sesli mesaj 05:37'de bırakılmış . Ya ayılma şansı bulmuştur ya da geceyi daha da sarhoş olarak geçirmiştir. Bu seçeneklerden hangisinin daha iyi olacağından emin değilim. Her ne olursa olsun, sesli mesajının günümü mahvedeceğini garanti edebilirim. Onu silip görmemiş gibi davranmalıyım. Peki, neden yapamıyorum? Neden parmaklarım onu dinlemek için titriyor?

Kendimi bu ızdıraptan kurtarmak için karar verip, kahvemi hazırlarken onun acınası bahanelerini dinleyebilmek için hoparlörü açıp oynat düğmesine basıyorum.

"Selam, Mase." Sesi sessiz ve kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. "Gittiğim için özür dilerim." Sessizlik. "İçtikten sonra evine geldiğim için özür dilerim. Sarhoş olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama..." Yine sessizlik. Tezgaha yaslanıp telefona bakıyorum. Heyecan, beklenti, korku... hepsi midemden yukarı doğru yükseliyor. "O kadar sarhoş değildim, Mase. Söylediğim her şeyde ciddiye dim."

Lanet olsun. Dizlerim titriyor ve kendimi tezgaha tutunuyorum.
Hâlâ sarhoş mu?

"Bu benim—ayık kafamla—sana her kelimenin doğru olduğunu söylüyorum."

Çılgınca, söylediği her kelimeyi hatırlamak için beynimi zorluyorum. Söylediği sırayı. Yanlış duymuş muyum, yoksa boşlukları kendim mi doldurmuşum? Çünkü düşündüğüm şeyleri söylemiş ve ciddiye almış olamaz. Benimle oynuyor. Kafamı karıştırıyor. Ne için? Lisedeki gibi hastalıklı bir şaka mı? Ama artık lisede değiliz. Ve King artık o zamanlardaki gibi berbat bir pislik değil. Değil mi?

“Ama tüm bunları yüzüne karşı söylemek isterim. Bu akşam görüşebilir miyiz? Saat yedide benim evimde? Adresi mesaj atarım. Lütfen... Lütfen bana bir şans ver.” Sesli mesaj biter ve ben telefonuma bakarak gözlerimi kırıştırırım. Kafam karışık, sevinçli, şüpheli. Lanet olasıca gerginim.

Dün gece o gittikten sonra kafam netti. King’i hayatımdan sonsuza kadar çıkaracaktım. Şimdi ise ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Elijah’ın ofisinin yarı açık kapısını ÇALDIĞIMDA, kafamı içeri soktum. Kardeşim yerine, Amber içerideydi, ayaklarını masanın üzerine atmış, topuklu ayakkabılarının kendine özgü kırmızı tabanlarını gösteriyordu.

Ben fark edilmeden geri çekilemeden beni fark etti. İlişkimiz karmaşık bir ilişki ve eskisine göre çok daha iyi olsa da, o normalde tavsiye alacağım türden bir insan değil. Ama bugün King’in sesli mesajını en az yirmi kez dinledim ve bu beni deliye çeviriyor. Bu konuda biriyle konuşmam lazım. Herhangi biriyle... Amber dahil.

"Elijah'ı arıyorsan, az önce çıktı," diyor. "Bize akşam yemeği almaya gitti."

Birkaç ay önce yeniden evlendiklerinden beri, Elijah çalışma saatlerini azaltmak ve karısına daha fazla zaman ayırmak için bilinçli bir çaba sarf ediyor. Bu değişimin onu ne kadar mutlu ettiğini görünce, eski alışkanlıklarına geri dönmesini gerçekten istemiyorum. Onun için endişelendiğimden, odaya tam olarak giriyorum. “Onun ofisinde akşam yemeği mi yiyorsunuz?”

Kaşlarını çatmamı bir gülümsemeyle karşıladı ve ayaklarını masadan indirdi. “Evet. Teklif yazmama yardım ediyor.” Önündeki evrakları işaret ederek başını salladı. “Ve neredeyse bitti, o yüzden bitene kadar burada devam edelim dedik.”

Derin bir nefes alıp rahatlamış bir şekilde başımı sallıyorum.

“Ondan bir şey mi istemiştin?” diye soruyor, kahverengi gözleri sanki zihnimi okumaya ya da ruhumu çalmaya çalışır gibi bana kilitlenmiş durumda. Onunla her ikisi de mümkün.

Gerçekten biraz tavsiyeye ihtiyacım var. Ama Amber? “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diyor şimdi ve sesine o Güneyli balını katmıyor değil. Bir seri katili mahkeme salonunda rahat hissettirebilecek türden bir ses. FBI’da inanılmaz bir kariyeri olurdu.

Beni “Kendi iyiliği için fazla yakışıklı olan narsist ve bağlanmaktan korkan tiplerle aranız iyi mi?” diye sormaya iten şeyin onun cazibesi mi yoksa saf çaresizlik mi olduğundan emin değilim.

O dik oturur ve bana en tatlı gülümsemesini gösterir. “Son yirmi yıldır seninle uğraşıyorum, değil mi tatlım?”

Bunu kendim davet ettim ama o kadar öz farkındalığım olduğunu onaylayarak ona bu zevki vermeyi reddediyorum. Bu, özenle oluşturduğum, bir su birikintisi kadar sığ imajımı mahvederdi. Bunun yerine, karşısındaki koltuğa çöküp elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. “Beni yakışıklı mı buluyorsun?”

Burnunu kırıştırır, ama parıldayan gözleri sahte tiksintisini yalanlar. “Kendi iyiliğin için fazla yakışıklısın. Siz James’ler hep birbirinize benziyorsunuz. O yakışıklılık, böyle birine boşa gidiyor...” Duraksayarak mırıldanır. “Hayal kırıklığı yaratan bir kişiliğe.”

Bu sözlerimden bir kakhaha kopar, o da yine gülümser, meraklı bakışlarıyla beni hâlâ yerinde tutar. Öne doğru eğilir, çenesini bir eline dayar. “Ee, sana nasıl yardımcı olabilirim? Lütfen erkek sorunu olduğunu söyle.”

Benimle dalga geçiyor, bunu birkaç saniye sonra yüzüne yerleşen şaşkın ifade de doğruluyor; çünkü hayır, elbette erkek sorunu değil ve bu kadar saçma sapan davranmayı kes demedim. Ve bu gerçekten saçma—bunu kabul edebilirim. Yetişkin hayatımda hiç “erkek sorunu” konusunda kardeşlerimin tavsiyesini istemedim.

Ve teknik olarak, şu anda da istemiyorum. Kayınbiraderimin karısının karşısında oturuyorum. Tarihsel olarak en sevmediğim insanlardan biri olan bir kişi. Ve işte buradayım, sanki pijama partisinde en yakın arkadaşlarmışız gibi içimi dökmek üzereyim.

Kral Blackthorn, bana ne halt ettin sen?

"Şu adam var..." Tepkisini bekliyorum, dramatik bir etki yaratmak için ellerini çırpıp çığlık atmasını yarı yarıya bekliyorum, ama o sadece bana bakıyor, devam etmemi bekliyor. "Onu uzun zaman önce, lisede tanıyordum ve o beni incitti. Ergenlik çağındaki bir kalp kırıklığı gibi değil, yani o gerçekten..." Bunu düşününce adrenalinim yükseliyor, ama Amber hâlâ bana bakıyor, ben de endişemi yutuyorum. “Beni gerçekten mahvetti. Ve bu beni uzun süre mahvetti.” Yine, beni yerle bir edecek bir yorum bekliyorum, hâlâ mahvolmuş olduğumla ilgili bir şey,

ama hiçbir şey gelmiyor. Yine de, ona olanlar hakkında daha fazlasını anlatmaya kendimi ikna edemiyorum.

“Lisedeki sevgilin miydi? Sen ve bu adam?”

Başımı sallıyorum. “Ama aynı okula gitmedik. Ve o eşcinselliğini saklıyordu. O kadar saklıyordu ki, Narnia’ya paket turlar satabilirdi. Hâlâ da öyle.”

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bunun C. S. Lewis referansından kaynaklandığından eminim. Amber de benim gibi çok okur. “Peki şimdi hayatına geri mi döndü?”

Bu çok karmaşık bir soru. Cevabından emin olmadığım bir soru. “Belki. Sayılır.” Omuz silkiyorum. “Sanırım olabilir, ama...”

“Hâlâ gizli mi?”

“Evet, ama sorun bu değil. En azından tek sorun bu değil. Yani bu, uzun vadeli, yerleşip çocuk sahibi olacağımız türden bir ilişki değil, anlıyor musun? Cinselliğini gizli tutsa da onunla yaşayabilirim.”

Kaşlarını çatıyor.

“Ne?” diyorum.

Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallıyor. “Sadece sen kim olduğun konusunda çok açıksın — olması gerektiği gibi. Ben de öyle olmayan biriyle çıkmanın senin için ilişkiyi bitirecek bir neden olacağını düşünmüştüm.”

Başımı sallıyorum. “Herkesin durumu benimki kadar kolay değil. On üç yaşındayken eşcinsel olduğumu açıkladım ve bu, ne kardeşlerim ne de ailem için bir şok olmadı. Ne yazık ki, herkesin ailesi benimki kadar destekleyici değil. Onunkisi kesinlikle öyle değil.”

“Hayır, sanırım haklısın.”

“Bununla yaşayabilirim, ama bu...” Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Doğru zamanda doğru şeyleri söyleyerek geçimini sağlayan bir adam olarak, şu anda bu konuda hiç de iyi olmadığımdan eminim.

Sabırla bekliyor, bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor. Gömleğimin yakasını çekiyorum. Burası sıcak mı? “Ya affedilmeyi hak etmiyorsa?”

Cevap vermeden önce bir an dudaklarını sıkıştırdı. “Sanırım bu, ne yaptığına bağlı. Sana fiziksel olarak zarar verdi mi?”

Çenemi sıkıyorum ve o gece odamda tek başıma yatarken hissettiğim acıyı hâlâ hatırlıyorum. Ama o kısmın King’le hiçbir ilgisi yoktu ve bunu terapistim ve destek grubundaki arkadaşlarım dışında kimseye anlatmadım. Amber’ın sırrımı saklayacağına şaşırtıcı derecede güveniyor olsam da, ona da anlatmayacağım.

“Bana parmağını bile sürmedi. Ama yaptığı şey daha çok acı verdi. O uzaklaştı, Amber, sanki ben hiçbir şeyden daha değersizmişim gibi.” Onun sözleri— ve bunların

neden olduğu acı—neredeyse yirmi yıl sonra bugün bile taze. *Biz diye bir şey yok, pislik. Hepsi sahtaydı. Her utanç verici, acı verici saniyesi. Senden nefret ediyorum. Şimdi beni rahat bırak. Git başka bir pislikten sikini yalamana izin vermesi için yalvar.*

Amber’in yatıştırıcı sesi beni o acı verici anıdan koparıyor. “Peki, o zaman neden şimdi sana bir dakikanı hak ediyor, tatlım?”

“Şey, bu milyon dolarlık bir soru, değil mi? Tek söyleyebileceğim, çok uzun zaman önceydi. Bence artık farklı biri. Özür dilediğini söylüyor ve ben ona neredeyse inanıyorum.”

Kaşını kaldırıyor. “Sadece neredeyse mi?”

Sadece neredeyse, çünkü ne kadar istesem de asla emin olamam. On sekiz yıl önce ondan emin olduğumu sanıyordum. King haklı, o zamanlar sadece çocuktuk, ama gerçekten bir şey değişti mi? Şimdi biri bizim hakkımızda bir şey öğrenirse ne yapar? Babası öğrenirse ne yapar? Büyükbabası öldüğünde bana geldiğinde, onunla ailesinin hâlâ yakın olmadığı izlenimini edindim, ama Kyngston Worthington III’ün tek çocuğu üzerinde ne kadar etkisi olduğunu bilmiyorum.

O ahlaksız pislği düşününce midem bulanıyor. Alnımdan bir damla ter süzülüyor.

"İyi misin, Mason?" diye soruyor Amber. Sesinde duyduğum acıma duygusu bana fazla geliyor. Kimsenin acıma duygusuna ihtiyacım yok. Bütün bu saçmalıklarla uzun zaman önce başa çıktım.

Omuzlarımı geriye atıp gözlerine bakıyorum, zorla gergin bir gülümseme takınıyorum. “Babam her zaman çok çabuk affettiğimi söyler. Kin tutmam ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünürdüm ama...” Bana alaycı bir bakış attığında konuşmayı kesiyorum, tek bir kaş kaldırışıyla artan garip havayı yatıştırdığı için ona minnettarım. Kasıtlı mı değil mi, tam olarak bilmiyorum ama öyle olduğunu sanıyorum.

Savunma amaçlı ellerimi kaldırıyorum. “Hey, sana karşı hiç kin beslemedim. Sadece senden hoşlanmıyordum. İkisi arasında belirgin bir fark var. Ve burada geçmiş zaman kipinin kullanıldığına dikkat et.”

Ellerini göğsünde birleştirip kirpiklerini kırıştırıyor. “Ah, Mason. Şimdi benden hoşlandığını mı söylüyorsun? Gerçekten, içtenlikle hoşlandığını mı?”

Gözlerimi devirdim. “Artık senin şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu düşünmediğimi kabul edersem, benim sorunuma geri dönebilir miyiz?”

Dudakları kıvrıldı. “Elbette, tatlım. Özür dilerim. Ne diyordun?”

Vay canına, garip konuşmalara nerede hafiflik ve gölge katacağını çok iyi biliyor. “Bu adama karşı çok mu yumuşak davranıyorum? O ...”

Duygularım sözlerime dökülmek üzere. Böyle hissetmekten nefret ediyorum—savunmasız ve açık. Ve kendime bu şekilde hissetmeye izin vermedim... Şey, ironik bir şekilde, Kral Blackthorn hayatımda son kez yer aldığından beri.

"O ne, Mason?" Sesi artık daha yumuşak, hatta nazik. Ve cevabımı beklerken kahverengi gözleri endişeyle dolu.

Endişe ve utanç boğazımda kalın bir düğüm oluşturuyor ve en derin korkularımdan birini itiraf edebilmek için kendimi zorlayarak yutkunuyorum. Bağlanma sorunları olan bir erkek fahişesi olabilirim, ama cinsel ilişkiye girdiğim herkese karşı her zaman yüzde yüz açık ve netim. Asla kimsenin, geçici eğlenceden fazlasını aradığımı düşünmesine izin vermem. Birinden yararlanma fikri bana iğrenç geliyor. "O beni sadece kullanıyor mu?"

"Ah, tatlım." Elini masanın üzerinde benim elimin üzerine koyuyor. "Sen zeki, başarılı ve evet, fazlasıyla yakışıklısın. Ama aynı zamanda komik ve nazıksın. Neden herkesin senin etrafında olmak isteyeceğini anlayabiliyorum. Ve eğer bu adamı affetmeyi ve onu hayatına anlamlı bir şekilde geri almayı seçersen, bu senin ne tür bir adam olduğun hakkında çok şey söyler. Eğer o bunu yüzüne vurursa, bu sadece onun ne tür bir adam olduğunu gösterir."

"Ben..." Derin bir nefes veriyorum. "Bir daha öyle hissetmek istemiyorum, Amber. Kendime söz verdim, bir daha kimsenin, hele de onun beni öyle hissettirmesine izin vermeyeceğim. Ve şimdi o..."

"Şimdi tüm güç onda gibi mi geliyor?"

Başımı sallayıp derin, abartılı bir iç çekiş yaptım. "İlişkiler kolay olması gerekmez mi?"

Bu onu güldürdü. "Ah, zavallılığım. Kim söyledi bunu sana?"

"Televizyon mu? Filmler mi? Eşcinsel pornosu mu?" diye sordum.

"Sana bir sır vereyim. En iyi ilişkiler, uğruna mücadele etmemiz gerekenlerdir. Bizi en çok zorlayan insanlar, bizi en iyi halimize getirenlerdir. Birini sevmek kolaydır, ama hayatın iniş çıkışlarında onunla birlikte kalmak... işte zor olan kısım budur. Ama aynı zamanda ruhlarınızı birbirine bağlayan kısım da budur."

Sözleri yankı uyandırıyor, ama her zamanki gibi bir şeyi çok derinden hissettiğimde, bunu uygunsuz bir mizahla örtbas ediyorum. "Tanrım. Maddox'la mı takılıyorsun?"

Gözlerini devirdi ama hiç aldırmadı. "Elijah ve benimle ilgili, yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir şey anlatabilir miyim?"

"Lütfen söyle." Şu anda tutunabileceğim her şeye ihtiyacım var.

“Ayrıldığıımızda ve hala herkesin arkasından gizlice görüşürken, onun üzerimde çok fazla gücü ve etkisi olduğunu düşünerek endişelenirdim. Bazen tüm kozlar onda gibi gelirdi, anlıyor musun? Ama bunun doğru olmadığını fark ettim. Kime aşık olacağımızı her zaman seçemeyiz, ama kalbimize kimi alacağımızı seçebiliriz. Onun hayatının bir parçası olup olmayacağına sadece sen karar verebilirsin. Bu güç tamamen sana ait. Eğer o bunu hiçe sayarsa ya da başka bir nedenden dolayı başarısız olursa, bu senin başarısız olduğun anlamına gelmez. Ve eğer başarısız olursa, ne kaybettin ki? Biraz zaman mı? Biraz gurur mu? Kalbinin küçük bir parçası mı? Ama tanrım, seni içten içe aydınlatan birkaç gün, hafta ya da yıl süren mutluluk için tüm bunlara değmez mi?” Konuşmayı keser, yanakları pembeye döner ve gözleri parıldar, ve anlarım: Buz kraliçesi tam anlamıyla erimiş.

Elijah ve onun için daha mutlu olamazdım. Birbirlerine geri dönmenin yolunu buldular.

Ama King ve ben... Bizim geçmişimiz onlarınkinden çok daha karmaşık. Öyle değil mi?

“Affedebilirsek bile unutmanın zor olduğunu biliyorum, ama onun buna değer olup olmadığına sadece sen karar verebilirsin, Mason.”

Kahretsin, eskisinden daha da kararsızım. Ama Amber haklı; dünyadaki tüm iyi tavsiyeler bana yardımcı olmayacak. Bundan sonra ne yapacağıma sadece ben karar verebilirim.

Ama şu anda değil. Düzgün düşünemeyecek kadar bitkinim. King'in bende uyandırdığı duyguların yelpazesi beni çok bunaltıyor. Suçluluk. Öfke. Utanç. Mutluluk. Kıskançlık. Şehvet. Ve belki de tam olarak söylemeyeceğim o diğer L harfli kelime. Ne dersiniz deyin, o bana onu hissettiriyor. Her zamanki tavrıma geri dönüyorum: alaycılık. “Yani, kısacası bana verecek hiçbir yararlı tavsiyen yok mu?”

Amber tepki vermiyor, en azından umduğum şekilde değil. Cevap olarak ondan keskin dilli, yıldırım hızında bir iğneleme gelmiyor. Bunun yerine, gözleri yumuşuyor, köşeleri kırışıyor ve elimi okşuyor. “Zor olduğunu biliyorum, ama ne diyebilirim ki? Kişisel gelişim çok zor bir şey.”

“Siktir, bu konuda haksız değilsin.” Bir kez daha yüzüne bakıyorum. “Oh lanet olsun, bu benim bir insan olarak geliştiğim anlamına mı geliyor?” Dehşete kapılmış bir yüz ifadesi takınıyorum ve bu onu kıkırdatıyor. Ve lanet olsun, bu beni de güldürüyor. Ve tam da ihtiyacım olan şey bu.

Hâlâ gülüyorken, bir dakika sonra Elijah Tayland yemeğinin kokusunu takip ederek odaya girer, elinde kahverengi bir kağıt torba vardır. “Bütün bunlar da ne?”

Karnımın gurultusunu görmezden gelerek ayağa kalkıp ceketimi düzeltirim. “Buradaki karına küçük bir tavsiye istiyordum.”

Yüzünde şaşkınlık belirliyor, ama bunu hemen o soğukkanlı CEO maskesinin arkasına saklıyor. “Evet, o gerçekten harika tavsiyeler verir.” Torbayı masanın üzerine bırakıyor ve karısının başına bir öpücük konduruyor. “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır, sanırım halledebiliriz. Teşekkürler kardeşim. Afiyet olsun.”

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana ve Amber’a bakıyor. İyi arkadaş olabileceğimiz halde onunla bu kadar uzun süre anlaşmazlık içinde olmamız beni üzüyor. Ama o zamanlar işler çok farklıydı. Hepimiz için. Önemli olan şu anda nerede olduğumuz.

Bu düşünceyle binadan çıkıp bir taksiye atlayarak King'in evine doğru yola çıktım.

Bölüm

Otuz Bir

KING

Lanet saati izlemeyi bırak, King. Lanet telefonunu kontrol etmeyi bırak. Son yedi saniyedir ne aradı ne de mesaj attı.

Bir yudum bira içip dairemin kapısına bakıyorum. Mason dün gece bana eve gitmemi söylediğinden beri benimle hiç iletişime geçmedi. Yarı sarhoş halde ortaya çıkmamın pek de akıllıca bir hareket olmadığını kabul etsem de, bu sabah sesli mesajıma bir cevap almayı umuyordum. Şeytanın kendisinden gelmiş gibi bir baş ağrısı ve pişmanlık ve utançla dolu bir mideyle uyandım. Ama pişmanlığım tamamen Nathan ve Drake ile içmeden önceki davranışlarımdan kaynaklanıyor, itirafımla hiçbir ilgisi yok. En çok pişman olduğum şey, onu terk etmiş olmam.

Bunu yapmamaya kararlı olmama rağmen, saate tekrar bakıyorum. İki dakika gecikti. Muhtemelen hiç gelmeyecek. Ama saat yedi kesin bir saat değildi. Belki yine de gelir.

Bu, bütün gün kafamın içinde tekrarladığım konuşmanın bir kopyası. Bu konuşmanın farklı versiyonlarını tekrar etmeden ya da bu gecenin nasıl geçebileceğine dair senaryoları kafamda canlandırmadan, işe on dakikadan fazla odaklanamıyordum. Bazı senaryolarda, buraya gelecek, gülümseyip bana beni sevdiğini söyleyecek. Diğerlerinde ise, benimle bir daha asla konuşmayacak. Ve bunların arasındaki her şey. Tahmin edilebileceği gibi, karamsar kişiliğim, gelmeyeceği senaryolarına yöneldi.

Bu, eve giderken iki parça birinci sınıf kaburga almamı engellemedi tabii.

Saat yedi dört dakika geçti. Piç gelmiyor. Kapıma gelen yüksek sesli vuruş, birayı dudaklarıma yarı yolda kaldırmışken beni durdurdu. Birayı bıraktım ve ağzımı sildim.

Kahretsin! Ya şişeyi görür ve yine sarhoş olduğumu düşünürse? Ona hislerimi anlatabilmek için alkole ihtiyacım olduğunu düşünürse? Gerçek şu ki, bu bir alışkanlık. İşten eve gelirim ve akşam yemeğinden önce soğuk bir bira açarım, hepsi bu. Ama bu gece,

her zamanki rutinimi otomatik olarak uygulamadan önce bunu düşünmeliydim.

Ama gelen o olmayabilir. Koridorun sonundaki adam kedisini yine kaybetmiş olabilir.

Bir kapı çalma sesi daha beni koltuktan zıplatıyor. Siktir et Mason James'i ve beni böyle davranmaya iten her ne yaptıysa. Ben ilk randevusunu bekleyen on üç yaşında bir kız değilim. Boynumu sağa sola çevirip kapıya doğru yürüyorum, en kötüsüne hazırlanıp en iyisini umuyorum.

Kapıyı açıp onu, dünyadaki hiçbir erkeğin sahip olamayacağı kadar seksi görünen, absürt derecede pahalı takım elbiselerinden birini giymiş halde orada dururken gördüğümde, gülümsemeden edemiyorum. “Mase. Gelmişsin.”

Başını sallıyor. “Bana söyleyecek bir şeyin var demiştin?”

Kahretsin, işimi kolaylaştırmayacak, değil mi? Kapıyı daha fazla açıp onu içeri davet ediyorum. Kapıyı kapatmamı beklerken biraz garip ve kararsız görünüyor. Gözleri, sehpadaki yarısı boş Bud şişesine kayıyor. “Bira ister misin?” diye soruyorum.

Başını salladı. “Sadece söyleyeceklerini dinlemeye geldim.”

Elimi enseme göturdüm. Nereden başlayacağım lan? Dün gece ona tam olarak ne dediğimi hatırlıyorum. Her kelimesini. Ama bunu telefona söylemek, yüzüne söylemekten çok daha kolaydı. Bir makine beni reddedemez.

Gözleri yüzüme dikilir ve bunu yapmam gerektiğini anlarım. Eğer beni reddederse, en azından bunu bilmiş olurum. Hayatımın önümüzdeki on sekiz yılını ona gerçeği söylemiş olmayı dileyerek yaşamam. “Dün gece senden kaçtığım için özür dilerim. Yapmam gereken berbat bir şeydi ve bunu sadece çünkü...” Ses tellerim tutuluyor. Koyu renkli gözleri hâlâ yüzüme lazer gibi odaklanmış durumda. Ama dün gece yaptığımız şeyi yapacak kadar ona güveniyorsam, bunu söyleyecek kadar da güvenebilirim herhalde. “Korkmuştum.”

Bir adım daha yaklaşır ve vücutlarımız birbirinden bir santimden az uzaklıkta kalır. Ondan yayılan ısı gömleğimi delip geçer, tenimi ısıtır. “Neden korkuyorsun, King?”

Korku göğsümde yükselir ve boğazıma takılır. Gözlerimi kapatır ve kendimi zorlayarak yutkunurum. “Seni ne kadar çok istediğimden korkuyorum. Seninle birlikteyken ne kadar iyi hissettiğimden korkuyorum.”

“Bunu söylerken bana bakacak cesaretin yok mu?”

Gözlerimi açtığımda, sanki zihnimi okumaya çalışır gibi bana delici bir bakışla bakıyor. Ona doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor. “Seni istiyorum, Mase.

Seni düşünmeden duramıyorum. Her günün her saniyesini seninle geçirmek istiyorum ve bu beni çok korkutuyor.”

Derin bir nefes alırken burun delikleri genişledi. “Ve?”

Ona gözlerimi kırkıyorum. Ve ne lan? Her şeyi yanlış mı anladım? O ünlü bir playboy, bu yüzden bu lanet lakap takılmış. Ya tüm bunlar tek taraflıysa? Ya ben iyi bir seks partnerinden başka bir şey değilsem?

Bana doğru yaklaşıyor ve artık vücutlarımız birbirine değiyor. Eli enseme kayıyor ve sahiplenici bir şekilde avuçluyor. Neredeyse halının içine eriyip gidiyorum ve umurumda bile değil. “Peki bu konuda tam olarak ne yapmak istiyorsun?” diye soruyor. “Beni buraya neden çağırdın?”

Dudaklarımı yalıyorum. Seni unutulmaz bir şekilde sıkmek istiyorum ve işim bittiğinde, sen de bana aynısını yapsan nasıl olur? Sonra yemek, uyku, tekrar. İstediğim bu, ama söylediğim bu değil. “Sadece seni görmek istedim.”

Kaşını kaldırıyor. Bu kendini beğenmiş herif, kendi iyiliği için fazla seksi. “Benimle çıkmak gibi mi?”

Kahretsin. Kafamı sallıyorum. “Tam olarak öyle değil. Açıkça çıkamam. Henüz değil. Hazır değilim. Ama istiyorum ki...” Kahretsin, New York’un en gözde bekârına tam olarak ne sunabilirim ki?

Alnını alnıma dayadı. “Söyle lan, King. Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı düşünmeyi bırak da bana gerçeği söyle.”

Takım elbisesinin ceketinin altından belini kavradım. “Senden kendinin herhangi bir parçasını saklamayı ya da benimle gizlice görüşmeni istemenin haksızlık olduğunu biliyorum, ama bu seninle birlikte olmak istememi engellemiyor. Eğer bununla yaşayabilirsen, sadece seninle olmak istiyorum. Yemek yerken, çalışırken, televizyon izlerken ya da sevişirken... Sadece seninle olmasını istiyorum.”

“Peki ya ailem?” diyor nazikçe. “Bizi dünyanın geri kalanından saklamak umurumda değil, ama ailem farklı.”

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kimsenin eşcinsel olduğumu bilmesi düşüncesi korkutucu, ama Drake ve Elijah’a zaten güveniyorum. Nathan da dün gece bir şeylerden şüpheleniyor gibiydi. “Hepsi gizli tutacak mı?”

Gözlerimi açana kadar ellerini yüzüme koyar. “Sana söz veriyorum, onlardan istersem sırrını mezara kadar götürecekler.”

Beni bu şekilde korumaya hazır bir ailem olması nasıl bir his olurdu acaba? Bu düşünceleri bir kenara itip ona odaklanıyorum; ellerim onun üzerinde, onun elleri de benim üzerimdeyken, onun burada olması ne kadar güzel bir his. Sabah uyandığımda yatağımda onun yanında olmak ne kadar güzel olacak. “O zaman ailene söyleyebiliriz.”

Gülümsemesi dizlerimi titretir. “O zaman ben seninim, Hotshot.”

Rahatlama ve arzu beni kaplıyor. “Evet, öylesin.” Onu duvara doğru itiyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Özellikle dün gecedan sonra kontrolü ele geçirmek için direnmesini bekliyorum, ama ağzı bir anda benimkine teslim oluyor. Dilimi onun diline değdiriyorum, sertleşmiş sikimi ona sürüyorum ve ağzına inliyorum. Onu döndürüp şu anda, burada o mükemmel kıcını sikmek çok kolay olurdu. Kanepemde oturup tam da bunu yaptığımı hayal ettiğim sayılar, takıntı sınırında. Ama karnı yüksek sesle guruldadı.

Geri çekiliyorum, yüzümde bir gülümsemeye. "Aç mısın?"

Yüzünü buruşturur, dolgun dudaklarında bir sırıtış belirir. “Kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedim.”

"Birkaç biftek var. Patates de yapabilirim. Alıştığın gibi lüks bir şey değil, ama lezzetli bir yemek."

Parmak eklemleriyle yanağımı okşuyor ve ben kendimi onun dokunuşuna doğru eğilirken buluyorum. “Öncelikle, yakışıklı, benim neye alışkın olduğumu bilmiyorsun. İkincisi, yemek mi yapıyorsun?”

“On sekiz yıldır tek başıma yaşıyorum. Tabii ki yemek yaparım.”

Gözleri eğlenceyle parıldıyor. “Belli ki kendine bakabiliyorsun, ama ben senin protein shake’leri ve sporcu granola barlarıyla beslendiğini sanıyordum.”

Yanağımın içini ısırıp ona en sert bakışımı atmaya çalışıyorum, ama feci şekilde başarısız oluyorum. Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi burnunu kırıştırıyor. “Sporcu granola barları da neymiş?” diye soruyorum.

“Spor salonuna gidenler için granola barları.” Başını yana eğip sırıtıyor.

Ellerim hâlâ belindeyken onu kendime doğru çekiyorum ve sikimi onunkine sürüyorum,

içimden gelen iniltiyi bastırıyorum. “O zeki ağzını tutmayı öğrenmelisin, Playboy, yoksa sana biraz terbiye öğretmek zorunda kalabilirim.” “Küçük bir terbiye dersine itirazım yok. Ama kesinlikle önce yemek yemeliyiz önce yemek yemeliyiz.”

Kendime ve erkek arkadaşına akşam yemeği pişirmeye gitmeden önce, o mükemmel dudaklarına son bir uzun, dağınık öpücük konduruyorum.

Bölüm

Otuz İki

MASON

King'in pişirdiği olağanüstü lezzetli biftek ve patateslerden doymuş ama aşırı tok da değiliz, kanepenin iki ucunda oturuyoruz. Yardım etmeyi teklif ettim ama o, bira içip güzel görünmekten başka bir şey yapmamam konusunda ısrar etti; ki bu konuda oldukça başarılıyım. Omzuna bir mutfak havlusu asmış, tişörtünün altından pazı kasları belirgin bir şekilde görünen bu devasa adamın mutfakta çevikçe hareket etmesini izlemek hoşuma gitti.

Mutfakta rahat olduğu belliydi, ama şu anda, sadece ikimiz ve aramızdaki bu yeni şeyden başka odaklanacak hiçbir şeyin olmadığı bu ortamda, açıkça rahatsızdı. Ben tam olarak ilişki kuran bir adam değilim, ama böyle otururken rahat hissedecek kadar yeterince randevuya çıktım. King ise öyle değil.

Çıplak ayak parmaklarımı onun kaslı uyluğunun altına kaydırıyorum. "Gerçekten kaç tane ilişkin oldu?"

Cevap vermeden önce üst dudağını emiyor. "Sadece iki tane, sanırım." "Ciddi miydiler?"

Omuzlarını silkiyor ve bir yudum bira içiyor. "Evet. Biriyle nişanlıyım."

Az önce içtiğim Bud'ı neredeyse tükürecektim. "Nişan mı? Bir erkekle mi?" Yüzünü buruşturdu. "Tabii ki bir erkekle değil."

Ne kadar gizli yaşadığını bilmeme rağmen, bu açık tepkisi canımı yakar. "Tabii ki. Sadece biseksüel olduğunu fark etmemiştim."

Burnunu kırııştırıyor ve bu onu çok sevimli gösteriyor. "Öyle olduğumu sanmıyorum. Bir kadınla sevişebilirim ama onlardan pek hoşlanmıyorum, anlarsın ya?"

Onun dürüstlüğünden etkilenip şok olmuş bir şekilde başımı salladım. "O zaman neden biriyle nişanlandın?"

"On dokuz yaşındaydım ve kendimi heteroseksüel olduğuma ikna etmeye çalışıyordum. Bu büyük bir hataydı. O hamile kaldı ve ben çok korktum. Ama sonra

ve bu ikimiz için de ne kadar acı verici olsa da, ben de rahatlamış hissettim. Hayatım boyunca bir yalanla yaşayamayacağımı anladım. Bu yüzden ilişkiyi bitirdim. Kalbi kırılmıştı, ama bence bunun benimle değil, düşükle daha çok ilgisi vardı. Bir yıl sonra başka bir adamla evlendi ve şimdi beş çocukları var.”

Sesindeki kederi irdelemek isterdim, ama çok hızlı ilerlememenin daha iyi olacağını hissediyorum. “Bebek için üzüldüm,” diyorum.

Omuz silkiyor ve bir yudum daha bira içiyor.

“Peki ya diğeri?”

Kaşlarını çattı. “Diğeri ne?”

“Diğer ilişki mi? İki tane olduğunu söylemiştin.”

Kaşlarını daha da çattı. “Sen, Mase.” Sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi söyledi.

“Lise yıllarını mı kastediyorsun? Senin için ciddi miydi?” Geri

çekilir, hızla gözlerini kırıştırır. “Senin için ciddi değildi mi?”

Sesi suçlayıcıdır ve gözlerimin dolmasını engelleyemediğim için sinirleniyorum. “On sekiz ay birlikteydik. Sen benim ilk öpücüğümdün, ilk... her şeyimdin. Tabii ki benim için çok ciddiydi.”

Yüzü kafa karışıklığı ve üzüntüyle bulutlanıyor, kanepede dizlerinin üzerine çöküyor ve avuçlarını enseme koyuyor. “Babam bizi bulduktan sonra sana söylediğim her şey yalandı. Ondan önceki her şey doğrudu. Bunu bilmen gerek.”

“Ama bunu hiç bilmiyordum, kendime bunun mümkün olamayacağını söylese de. Buna inanmak istemiyordum, o kadar ki, sana korkunç bir şey olmuş olmalı diye kendimi ikna ettim. O kadar aptaldım ki bir dedektif tuttum ve o da birkaç hafta sonra seni bir kızla pizza yerken ve Idaho’da hayatının en güzel günlerini yaşarken buldu. İyi olduğuna sevindiğim kadar, hayatım boyunca o anki kadar değersiz ve önemsiz hissetmemiştim. Yani, evet, sonunda her kelimenin içten olduğuna inandım, King.”

Başını salladı. “Seni öyle hissettirdiğim için kendimden nefret ediyorum. Ama en güzel hayatımı yaşamıyordum. Lanet olası bir yalanı yaşıyordum.”

“Beni mahvettin,” diye boğuk bir sesle söyledim.

Alnını alnıma dayadı. “Biliyorum, bebeğim. Ve çok üzgünüm.”

Onun kollarından kurtulmaya çalışıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor. Neden tam da iyi bir noktaya gelmişken bu eski yaraları deşmek zorunda kaldık ki? “Mase, lütfen beni dinle,” diye yalvarıyor. “O zaman da seni seviyordum ve hiç durmadım.”

Bu itirafından benim kadar o da şok olmuş gibi görünüyor. “Beni sevdiğini mi söylüyorsun?” diye soruyorum.

Alt dudağını yalıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve ben, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca cevabını bekliyorum. Çünkü beni sevmesini istiyorum. Buna ihtiyacım var. “Evet, seviyorum,” diyor sonunda, nefesinin sıcaklığı yüzümde hissediliyor. “Sen, hayatımda sevdiğim tek kişisin, Mason James. Ve bunun değişeceğini sanmıyorum.”

Duymak istediğim şey buydu, ama bu beni çok korkutuyor. Ben de onu hala seviyorum, ama o bunu bilmeyecek. Henüz değil. İşler biraz zorlaşır zorlaşmaz kaçmayacağına güvenemediğim sürece olmaz. Neyse ki, benim de aynısını söylememi beklemiyor. Dudaklarını benimkilere bastırıyor, ben de seve seve verdiğim bir öpücük istiyor.

Çıplak ve aceleyle yatağına ulaşmamız uzun sürmüyor. Birbirimizi okşuyoruz, tutuyoruz, ısıyoruz, emiyoruz ve yalıyoruz. Ellerimiz ve ağızlarımız birbirimizi yutarken alıp veriyor. Çok geçmeden beni yatağa sabitliyor, bir elini enseme koyuyor ve kalın sikini içime itiyor.

Lanet olsun, tüm o kayganlaştırıcıya rağmen yanıyor, ama ihtiyacım olan tek şey bu. “Hiç kimse bana bu kadar iyi hissettirmemişti,” diyor hırıltılı bir sesle.

Bu benim için de geçerli

. Son on sekiz yılda pek çok inanılmaz seks yaşadım, ama onunla her zaman farklıydı. Ağırlığının çoğunu üzerime veriyor, ağzını kulağıma bastırıyor. “Sen her zaman bana aittin ve her zaman da aittin.”

“Evet.” Bu bir meydan okuma olmalıydı, ama ağızımdan çıkan bir onaylama inlemesi oldu.

“Evet.” İçimden çıkıyor ve tekrar içime giriyor, beyaz sıcak bir zevk tüm varlığımın her hücresini yakıyor. “Sen, hiç prezervatifsiz sikiştiğim tek erkeksin, Mase. Bunu tekrar yapmam için bana yeterince güvenmen neye mal olacak?”

Yaptığın şeyi yapmaya devam et, beni istediğin gibi sikebilirsin. Neyse ki, sikim bu cevabı sesli olarak söylememe engel olmadan beynim devreye giriyor. “Temiz olduğunu kanıtla, o zaman konuşabiliriz,” diye nefes nefese söylüyorum.

Dudakları tenime dokunuyor. “Aferin oğlum.”

Tanrım, lanet olsun. “Ben de senin için aynısını yapacağım.”

“Elbette yapacaksın.” Daha derine giriyor, prostatımı uyarıyor ve göz kapaklarımda arkasında yıldızlar parıldıyor.

“Seni tekrar sikeceğim, King,” diye inliyorum.

Gölüyor ve nefesi saçlarını dalgalandırıyor. “Biliyorum, bebeğim. Sabırsızlanıyorum. Ama şu anda seni sikiyorum, o yüzden o yastığı benim için iyice ısı ki, boşaldığında komşularım adımı haykırdığını duymasın.”

Hiç itiraz etmeden yumuşak süngere dişlerimi geçirdim — bir adamın ecstasy'nin doruklarında onun adını haykırması, bu işi gizli tutmamıza pek de yardımcı olmazdı ve o beni o kadar sert ve o kadar derin sikti ki, orgazmın şiddetinden neredeyse bayılacaktım. Yastık olmasaydı, bütün bina King'in adını bilirdi.

Başkasının yatağında uyanmayalı uzun zaman oldu. Göğsümün üzerinde kocaman bir pazı varken bunu yapıp da paniğe kapılmayalı daha da uzun zaman oldu.

King hâlâ uyuyor ve ben kahve yapmak için kolunun altından sıyrılmaya çalışıyorum ama o bir gözünü açıp beni kendine çekiyor. “Nereye kaçyorsun?”

"Kahve içmem lazım."

Yastığa sokulur, dudaklarından memnuniyet dolu küçük sesler çıkar. "Sana birazdan kahve yapacağım. Beş dakika daha."

"Ya da kendim kahve yaparım, sen de istediğin kadar uyursun," diyorum.

Boynuma burnunu sürtüyor. “Beş dakika daha uyumak istemiyorum, Mase. Beş dakika daha bunu istiyorum.”

Oh. Eh, siktir. “Bir dakikalığına bu kadar sevimli olmayı keser misin? Bu senin için tam bir 180 derece dönüş ve dürüst olmak gerekirse, başımı döndürüyor.”

Gözleri kapalıyken sırtıyor. “Hayır, yapamam.”

“Tanrım,” diye mırıldanıyorum, yüzümde yayılan gülümsemeyi durduramadan. Tavandaki ince çatlağa bakıyorum ve onun nefes alıp verişini ve kendi kalp atışlarını dinliyorum.

Pozisyonunu değiştiriyor ve sabah ereksiyonu uyluklarıma sürtünüyor. “Demek beni sevimli buluyorsun, ha?”

“Kahvesiz idare edecek kadar sevimli değilim. Bugün Cumartesi olduğunu biliyorum ama bir saat sonra işte olmam gerekiyor, önce duş alıp üstümü değiştirmem lazım.”

Bacağını benim bacağıma doladı. “Ah, evet. Büyük Fortnam anlaşması için bu hafta sonu bütün bir departmanın fazla mesai yaptığını duydum. Ama

duşunu alıp üstünü değiştirebilirsin.”

"Ve dünkü kıyafetlerimle sekreterimin ve ekibimin önünden geçeyim mi? Senin parfümün ve ateşli seks kokusuyla mı?"

Gözlerini açtı. "Ateşli seksin kokusu normal seksten farklı mı?"

Üstüne yuvarlanıyorum ve burnumu boğazında gezdiriyorum. "Evet, çok farklı."

İnliyor, elleri sırtımdan kalçama doğru kayıyor. "Ama dün gece seni siktiğimden sonra duş almıştık."

Onaylayarak mırıldanıyorum. Kahretsin, kokusu her zaman çok güzel.

"Biliyorum, ama şimdi ben seni becereceğim, Hotshot."

Parmakları saçlarıma dolanıyor. "Bunu çok isterdim ama prezervatifimiz kalmadı."

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyorum, o da kahkaha atıyor.

"Sorun değil, bebeğim. Yine de seni iş için seks kokulu yapabilirim." Kocaman eliyle ikimizin de sikini kavrar. Avucunu siklerimizin üzerinde gezdirir, başparmağıyla ön sıvımızı toplar ve derimizin üzerine sürer. Onu kayganlaştırıcı olarak kullanarak ikimizi birden okşar.

"Siktir, King." Nefesimi tıslayarak, ağzımı boynunun kıvrımına dayadım.

"Bütün gün benden kokacaksın. İnsan Kaynakları'ndaki o pislik ofisine girmek için saçma sapan bir bahane uydurduğunda, o sikik barista kahveni verirken sana gülümsediğinde. Sana yaklaşan ve bir şansı olduğunu düşünen her erkek, senin benim olduğunu bilecek."

Sahiplenici pislik. Ama bunu sevdiğimi inkar edemem—sadece iş günüm hakkında bu kadar çok şey öğrenmeye zahmet etmesini değil, aynı zamanda "*benim*" demesini de. Bu bana... o kadar çok şey hissettiriyor ki. İstenildiğimi. İhtiyaç duyulduğumu. Güvende olduğumu. O her zaman bana güvende hissettirirdi.

Kalçalarımı sallayıp eline sürünüyorum, şu anda yapabileceğim tek şekilde onu sikiyorum.

"Lanet olsun," diyor. "Bunu yaparken çok iyi hissettiriyorsun. Boşalmak için can atıyorsun, değil mi?"

"Senin kadar çaresizim."

O homurdanıyor, ikimizi de daha hızlı çalıştırıyor, tutuşu sıkılaşıyor. Serbest eliyle sırtımı okşuyor ve parmağını kıkırma sokuyor. "Benimle birlikte boşal, bebeğim."

"Tanrım, lanet olsun," diye mırıldanıyorum boynuna, tam ikimizi de doruğa ulaştırmadan önce. Sıcak sperm şeritleri karınlarımızı ve göğüslerimizi kaplıyor ve bu sapık herif onu losyon gibi cildime sürüyor.

Yan tarafa dönüp ona bakıyorum. Gözleri kapalı ve yüzünde alaycı bir gülümseme var. Aramızdaki bu şey her neyse, uzun sürmez. Kim olduğunu asla dünyaya itiraf etmeyecek. Ama ben bununla yaşayabilirim. Sadece bu sefer kalbimi kırmasına izin vermeyeceğim.

Bölüm

Otuz Üç

KING

Cep telefonumu çıkarıp Mason'ın numarasını çeviriyorum, Cassidy Jones'un çalıştığı kulüp Matrix'in sahibi Kendra McIntyre ile görüşmemden sonra doğrudan onun ofisine gitmediğim için şimdiden pişmanım. Yine de zamanımı verimli bir şekilde kullanmış oldum. Kulübün sahibi bana müşteriler hakkında bilgi verdi ve babamın düzenli bir müşteri olmadığını doğruladı. Babam sadece Cassidy çalışırken oraya gidiyor gibi görünüyordu.

Matrix daireme daha yakın, ama orada çok önemli bir şey eksik: Mason James.

"Selam, durum kontrolü için arıyorum," diyorum ona. "Önemli bir gelişme yok, ama ofisine gelemeyeceğim."

"Neredesin?" diye sordu.

Dairemin kapısı arkamda kapandı. "Az önce eve geldim."

"Siktir." Derin bir nefes alır. "Keşke orada seninle olsaydım. Yediye kadar arka arkaya toplantılarım var. Yeni pazarlama başkan yardımcımız işe başladığında, ona Avrupalı müşterilerimizi devretmemi hatırlat."

Botlarımı çıkarırım. "Keşke sen de burada olsaydın, Playboy. Seni çok özledim."

Gülüyor ve ben de o sese gülümsüyorum, benimle bu kadar kolay gülebilmesini seviyorum. "Beni altı saat önce gördün. Ama evet, ben de seni özledim." Bu son birkaç kelimeyle ses tonu hafiften derin ve boğuk bir tona dönüşüyor. Tahmin edilebileceği gibi, sikim buna tepki olarak seğiriyor. "Aslında senden bir ricam var. Şey, ricadan çok bir istek aslında."

"Tamam. Söyle."

"Bu akşam bir tiyatro oyununa gitmeye söz verdiğimi tamamen unutmuşum," diye açıklıyor. "Başrolünde eski bir arkadaşım var ve bu onun ilk Broadway gösterisi. Genelde filmlerde oynar, o yüzden biraz gergin ve bana birkaç bilet gönderdi."

Orada olacağıma söz verdim. Benimle gelmek ister misin? Sonrasında bir şeyler yiyebiliriz."

Tüylerim diken diken oldu. "Randevu gibi mi?"

"Hayır. İki kişinin birlikte bir gösteriye gidip sonrasında bir şeyler yemesi gibi. Centilmen olacağıma ve elini tutmaya bile çalışmayacağıma söz veriyorum. Eğer kendini daha rahat hissedeceksen, sana sadece 'kardeşim' ya da 'dostum' diye hitap edeceğim."

Lanet olası ukala. "Ama bir Broadway gösterisi mi?"

Mason'ın kahkahası kulaklarımı dolduruyor. "Sakin ol, Hotshot. *Starlight Express* değil.

Ciddi bir oyun. Peki benimle gelecek misin, gelmeyecek misin?"

Gerçekten çok istiyorum, ama birinin bizi birlikte görmesi ve bir şekilde aramızdaki ilişkiyi tahmin etmesi fikri beni çok korkutuyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Mase."

Birkaç saniye sonra tekrar konuşuyor. "Tamam. Önemli değil. Yarın görüşürüz." Sesinde duyduğum hayal kırıklığı içimi parçalıyor.

Telefonu kapatıp başımı kanepeye yaslıyorum. Neden hayır dedim ki? Bu bir randevu değil, sadece bir gösteri ve içki içmek. Bir sürü insan arkadaşlarıyla böyle şeyler yapar.

Bu eski arkadaşı, onun eski sevgilisi mi acaba? Mason bir dizi ünlü aktörle çıkmıştı ve bazılarıyla hâlâ arkadaş kalmış olsa da şaşımam. Kimi kandırıyorum ki? Bu gecenin bir randevu olmadığını varsayabilirim, ama ikimiz de bunun bir randevu olacağını biliyoruz. Çünkü Mason James benim.

Ve bir A listesi aktörünün ona salya akıtmasına izin verirsem, canım cehenneme. Onu geri arıyorum ve ikinci çalınıştaki telefonu açıyor.

"Seninle oyuna geleceğim." "Güzel.

Sana bir araba göndereceğim..." "Kendi başıma gelebilirim, Playboy."

Gülüyor. "Peki. Basından kaçınmak için tiyatrodaki buluşuruz. Adresi sana mesaj atarım. İkinci katta bir bar var. Saat sekize çeyrek kala orada görüşürüz."

"O zaman görüşürüz."

Telefonu kapatıyoruz ve ben yine kanepeme yaslanıyorum, bu sefer çok daha mutlu bir şekilde. Mason James ile randevuya çıkacağım ve hem çok korkuyorum hem de çok heyecanlıyım. İkincisine odaklanıyorum.

Scotch bardağımı sanki bir battaniyeymiş gibi sıkıca tutarken, onu tiyatro barının merdivenlerinden yukarı çıkarken görüyorum. Gözlerim onunla buluştuğunda gülümsüyor.

Dar beyaz gömlek ve koyu renkli takım elbise pantolonu giymiş, gerçekten çok çekici görünüyor.

Bacaklarımın sabit kalmasını ve ters yöne koşmamasını sağlıyorum. Bu sadece bir gösteri. Burada yüzlerce insan var, hepsi arkadaşları, aileleri ve partnerleriyle birlikte. Kimse bize dikkat etmiyor. Tabii, her zamanki gibi ona yönelen hayran bakışlar hariç.

Mason bana ulaştığında göz kırpmıyor, elinde kıvrılmış bir program var. "Güzel görünüyor." İçkime doğru başını sallıyor.

Ona da bir tane almayı düşünmemiştim; bu tür şeyleri ne kadar nadir yaptığımı gösteren bir başka açık kanıt. "Muhtemelen sana da bir tane almalıydım." Sırtımdan bir damla ter süzülüyor. "Bir yudum ister misin?"

Gülüyor. "Bana göre senin daha çok ihtiyacın var gibi görünüyor. Rahatla, tamam mı? Altı üstü bir oyun." Kapılara doğru başını sallıyor. "Hazır mısın?"

İçkimi bir dikişte bitirip bardağı yakındaki bir masaya koyuyorum. Hayır, kesinlikle hazır değilim, ama yine de onu takip ederek sinema salonuna giriyorum ve yerlerimize oturuyoruz. O kadar gerginim ki gösterinin adını ya da başrolünde kimin oynadığını fark edemiyorum, ama Mason'ın okuduğu program broşürüne göz attığım anda başrol oyuncusunun adını tanıyorum: Tommy Castle.

"Bu adamla çıkmıyor muydun?" diye soruyorum dişlerimi sıkarak.

Mason omuz silkiyor, hâlâ sayfalara dalmış durumda. "Bir ömür önce, evet."

Boğazımdan beklenmedik bir hırıltı çıkar ve bu onun dikkatini çeker. Gözlerini kısar. "Buraya bunun için gelmedik, King. O bir arkadaşım."

Rahatsız hissederek boynumu çeviriyorum. En ön sırada, salonun en iyi koltuklarından birindeyiz ve kendimi sergileniyormuş gibi hissediyorum. "Biliyorum. Ben sadece..."

Salonun ışıkları kararır ve o, uyluklarımı hafifçe sıkar. "Her şey yoluna girecek."

Her şey yolunda olmaktan da öte. Oyun çok sürükleyici. Tommy harika bir performans sergiliyor ve bir aksiyon filmi kahramanından çok daha fazlası olduğunu kanıtlıyor. Ama Mason'la burada oturmak en inanılmaz kısmı. Sıcak uyluğunu benimkine yaslıyor ve ara sıra ellerimizin birbirine değmesi aramızdaki sürekli kıvılcımı alevlendiriyor.

Oyun bittiğinde Tommy ayakta alkışlanıyor. Biz de alkışlara katılıyoruz ve Mason arkadaşına ıslık çalıyor. Tommy ona göz kırpmıyor.

"Sahne arkasına gelip merhaba demek ister misin?" diye soruyor Mason.

"Tommy'ye mi?" Eski sevgiline mi? Sahneden sana gözleriyle tecavüz eden adama mı? Son iki cümleyi sesli olarak söylemiyorum. "Yemeğe gideceğimizi sanıyordum. Açlıktan ölüyorum."

"Gideceğiz," diye söz veriyor Mason. "Sadece birkaç dakika sürer, sonra buradan çıkabiliriz." Kalabalığın arasından ustaca geçiyor, ben de

. Yüzünde yarım düzine piercing olan iri yarı bir güvenlik görevlisi sahne kapısında duruyor. Mason'ı tanıyor ve bizi Tommy'nin soyunma odasına doğru eliyle işaret ediyor.

İçeride zaten birkaç kişi var, ama Mason içeri girer girmez Tommy doğruca ona yöneliyor. “Mason, gelmişsin!” Yüzü gülüyor, ve onu kim suçlayabilir ki? Mason James insanlarda böyle bir etki yaratır.

Tommy ona sarılacakmış gibi görünüyor, ama Mason elini uzatıp tokalaşmak istiyor. “Tabii ki, Tom. Bunu kaçırmazdım.”

Tom, Mason'ın uzattığı eli tutar ve sonra bana bir göz atar; ben de muhtemelen somurtkan bir ifadeyle baktığımı fark ederim. Mason beni arkadaşısı olarak tanıtır, bu da beni sinirlendirir. Evet, tam da istediğim şeydi, ama onun lanet olası eski sevgilisiyle tanışacağımı bilmiyordum.

“Gösteriyi beğendin mi?” diye soruyor Tommy.

“Evet. Gerçekten harikaydı. Tebrikler.”

O başını salladı. “Teşekkürler dostum.” Dikkatini tekrar Mason’a verdi. “After-party’ye gelmek ister misiniz? Büyük bir şey değil. Sadece oyuncular ve birkaç seçkin kişi.” Gözlerinin erkek arkadaşımı süzdüğünü fark ettim. Sadece ikisinin katıldığı bir partiye gitmeyi çok daha fazla tercih edeceği belliydi.

Mason başını sallar. “Gelemem. Yarın sabah erken bir toplantım var. Ama davet için teşekkürler.”

Tommy gözlerini ikimiz arasında gezdirip tekrar Mason’a sabitler ve kaşını kaldırır. “Öyle değil. Biz sadece arkadaşız,” diye onu temin eder Mason.

Tommy dudaklarını yalar. “Parti için yazık o zaman. Belki bir dahaki sefere?”

“Oyun harikaydı, Tom. Senin adına gerçekten çok sevindim,” der Mason der, sorusunu ustaca geçirir. “Gitsek iyi olur.”

Veda ederiz ve birkaç dakika sonra arka kapıdan sessiz bir sokağa çıkarız. “Onların partisine gitmek istemiyordun, değil mi?” diye sorar Mason.

"Hayır. Peki ya sen?" Ses tonumda suçlama yok. Mason, eski sevgilisiyle bir şey yapmak istediğine dair hiçbir işaret vermedi, ama adam çelik gibi karın kasları ve mermerden oyulmuş gibi görünen bir kızı olan bir Hollywood yıldızı; bunu filmlerde gördüm.

Ayakları durur. “İstemediğimi biliyorsun, King.”

Yanak içimi ısııyorum. Yakınımda duruyor, elleri yanlarında, ve bana dokunmamak için çok çaba sarf ettiğini anlayabiliyorum. Bu benim için de aynı derecede zor. Onu bu binaya doğru itip, onun

ama yapamıyorum. Bu sessiz sokakta bile. “Sana dokunamamaktan nefret ediyorum,” diye fısıldıyorum.

O mırıldanıyor. "Eve gitmek ister misin?"

"Hayır. Yemek demiştin." Cevabımı bir neandertal gibi homurdanarak veriyorum.

Bana birkaç saniye bakıyor ve sırtıyor. “Tam da uygun bir yer biliyorum.”

MASON BİR TELEFON ETTİ ve bir taksi yolculuğunun ardından kendimizi Manhattan'daki seçkin bir restorana giden özel bir asansörde bulduk. Bir maître d' bizi, iki kişilik bir yemek masasının rahatça sığabileceği özel bir odaya yönlendirdi. Duvara gömülü hoparlörlerden hafifçe müzik çalıyor ve yan tarafta birinci sınıf içkilerle dolu küçük bir bar var. Duvarların biri tamamen camdan yapılmış; ana restoran ve bar alanını görebilmemizi sağlayan, ancak bana söylendiğine göre dışarıdan içeriği görmeyi engelleyen türden.

Kobe filetosu ve kızarmış sebze sipariş ediyoruz ve menüde fiyatların yazmadığı bir restorandan bekleneceği gibi yemekler çok lezzetli. Fiyatı belirtilmeyen Ballantine's de öyle.

Yemek yerken Mason ve ben, pek bir anlamı olmayan sıradan şeylerden konuşuyoruz, ama bu çok rahat geliyor. Arada sırada cam duvara bakıp sandalyemde kıpırdanıyorum.

"Rahat ol. Kimse bizi göremez," diyor Mason. "Zaten görecektir bir şey de yok. Sadece akşam yemeği yiyoruz."

Şu anda sadece akşam yemeği yiyoruz, ama birbirimizin eşliğinde vakit geçirmek genellikle tek bir şekilde biter. Beni kimsenin göremeyeceği bir yere bu yüzden mi getirdi? “Buraya kaç erkek getirdin?” diye soruyorum.

Başını yana eğip cevap vermeden önce beni inceliyor. “Yeterince. Ve bazen sahiplenici yanını çok sevmeme rağmen, bu tamamen gereksiz. Burası gizli bir yer, yani evet, buraya pek çok kez geldim. Ama bir erkeği götürdüğüm tüm yerlerden kaçınınsaydım, gidebileceğimiz yerlerin sayısı oldukça sınırlı olurdu.”

“Buraya erkekler getirdiğin umurunda değil. Tommy’yi buraya getirip getirmediğin umurunda.” İşte bu. Bütün gece boyunca içimi kemiren diken.

Başını salladı. “Buna hiç gerek kalmadı. İkimiz de kısa süren ilişkimiz konusunda çok açtık.”

Hatırlıyorum. Kısa süren ilişkisi boyunca dedikodu köşelerinde adları her yerdeydi. İlişkilerimizi karşılaştırmadan edemiyorum. Onları açık ve rahattı, bizimki ise tam tersi.

“Tommy bir arkadaşım ve bu gece sana sürpriz yapmadan önce onun eski sevgilim olduğunu söylemeliydim, ama bu sekiz yıl önceydi. Onu o şekilde görmüyorum. Ve aramızda hiçbir şey yok, yemin ederim.”

Tommy’nin az önce ona nasıl baktığını hatırlıyorum. Mason’ı o partiye davet ederken sesindeki baştan çıkarıcı tonu. “O olsa isterdi ama.”

Mason omuz silkiyor. “Bunu bilemem. Ama o istese bile, ben istemiyorum. Ve bu seni rahatsız ettiyse özür dilerim.” “Rahatsız etmedi.”

Kaşlarını çatarak şaşkın bir ifadeyle bana bakar.

“O bana hiçbir şey hissettirmedi, ama beni arkadaşın olarak tanıtmadan nefret ettim.”

Kaşlarını çatması daha da derinleşir. “Ama sen dedin ki...”

"Ne dediğimi biliyorum, lanet olsun. Bir A listesi üyesi ve ekibinin önünde kimliğimin açığa çıkmasını istemedim, ama..." Elimi yüzüme sürüyorum. "Siktir, yine de canımı yaktı. Bunun tamamen mantıksız olduğunu ve tamamen benim hatam olduğunu biliyorum, ama yine de bundan nefret ettim."

O sadece bana bakıyor.

Kafasının karışık olması beni şaşırtmadı, çünkü benim de kafam karışık. Kimliğimi açıklamaya hazır değilim, ama herkesin onun bana ait olduğunu bilmesini istiyorum. Bu ne tür bir çarpık mantık? “Bunun haksızlık olduğunu biliyorum ve beni arkadaşın olarak tanıttığın için seni suçlamıyorum. Sadece bunun bana nasıl hissettirdiğini dürüstçe anlatmaya çalışıyorum.”

Scotch’ından yavaşça bir yudum alır. “Bunu takdir ediyorum. Seni erkek arkadaşım olarak tanıtmayı çok daha çok tercih ederdim. Sadece o lanet kelimeyi söyle.”

Boğazımdaki kalın düğümü yutuyorum. “Bu geceyi gerçekten çok beğendim, Mase. O sinemada yanında oturup normal çiftlerin yaptığı şeyleri yapmayı çok sevdim. Ama sana dokunmaya cesaret edemediğim için kendimden nefret ediyorum. Bu kadar berbat olduğum için kendimden nefret ediyorum. Keşke her şeyi bırakıp kendim olabilsem, ama ben... Lanet olsun, yapamıyorum.” Başımı ellerimin arasına gömüyorum.

Sandalyesini geriye itip yanıma çömelir, elini enseme koyar. “Hey,” der yumuşak bir sesle. “Sorun yok. Hazır olduğunda oraya varacaksın.”

“Ya hiç o noktaya gelemesem?” Sesim çatlar.

“O zaman bununla başa çıkarız.”

“Senin hak ettiğin türden bir erkek olmak istiyorum. Halka açık bir yerde elini tutma düşüncesiyle kurdeşen dökmeyen türden bir erkek.”

Ayağa kalktı ve birkaç düğmenin tıklama sesini duydum. Müzik, bas sesleri daha ağır basan bir parçaya dönüştü. Hemen, Mason’ın yatak odasında öpüşürken dinlediğimiz

“Boulevard of Broken Dreams”ın giriş ritmini tanıyorum — Mason’ın yatak odasında öpüşürken dinlediğimiz bir şarkı.

"Hiç bir erkekle dans ettin mi, King?" Mason'ın sesi karanlık, tehlikeli ve son derece seksi.

Ona bakıyorum. Ciddi mi? Yüzündeki ifade bana ciddi olduğunu söylüyor.

“Hayır.”

Sırıttıyor. “Her şeyin bir ilki vardır.” “Ne, burada mı?”

“Sana söyledim, camdan kimse göremez.” Elini bana doğru uzatıyor

“Hiç dans etmedim, nokta. Ne bir erkekle ne de bir kızla.”

"O zaman kesinlikle denemenin zamanı geldi. Nazik olacağım." Göz kırıyor ve bu, kot pantolonumun içindeki sikimin seğirmesine neden oluyor.

Tereddütle elini tutuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. Kollarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Yanlış yapamazsın, bebeğim. Sadece doğru hissettiğin şeyi yap."

En azından başlangıçta biraz garip geliyor ama kalçalarını kavriyorum ve üzerimdeki ellerine, kalçalarının benimkilere sürtünüşüne, vücudunun ince sallanışına odaklanıyorum. Hem endişeden hem de arzudan nabzım hızlanıyor, ağzım kuruyor. Ama onunla birlikte hareket ediyorum ve o garip his kayboluyor; geriye sadece ikimiz kalıyoruz—birbirlerini o kadar çok kez tanıyıp sevmiş iki insan ki, kasları bunu nasıl yapacağını içgüdüsel olarak biliyor.

Mason’ın eli boynumun arkasına kayıyor. “Çok iyi gidiyorsun, mi rey.”

Dudakları dudaklarıma değiyor ve beni öpüyor, yavaş ve şefkatli, Serbest eliyle sırtımdan omzuma, oradan da boynuma doğru kayıyor, sonunda çenemi nazıkçe kavrayıp yüzümü tam istediği yere çeviriyor. Ne onun hareketlerinde ne de benimkilerde bir acele var; ellerimi onun kaslı sırtında ve kalçalarında gezdiriyorum. Dillerimiz hassas bir tempoda dans ediyor, keşfediyor ve birbirimizi seviyor. Sanki yeniden on yedi yaşındaymışım gibi hissediyorum ve bu lanet olası bir cennet. Öpüşüyoruz, dans ediyoruz ve nefesimiz kesilene kadar biraz daha öpüşüyoruz.

Alnını alnıma dayıyor. "Seninle dans etmek, yeni en sevdiğim şey olabilir."

Onun kokusunu içime çekiyorum. "Benim de. Bu gece inanılmazdı. Teşekkür ederim."

“Rica ederim.” Başparmağının ucuyla enseme okşuyor, omurgamdan aşağı titreme yayılıyor. “Bu senin ilk randevun muydu, Hotshot?”

"Bunun bir randevu olmadığını sanıyordum. Sadece iki arkadaşın bir gösteriye gidip yemek yediğı bir gece, değil mi?"

Gölümsedi. "Bütün arkadaşlarını böyle öpüyor musun?"

Dudaklarımı yine onun dudaklarına değdiriyorum, çok şey hissediyorum ama yine de yetmiyor. "Hiç kimseyi böyle öpmedim. Senden başka kimseyi."

"Ben de."

Dudaklarımız tekrar birleşti, dillerimiz birbirine kaydı. Ne kadar süre öpüştüğümüzü ve dans ettiğimizi bilmiyorum, ama şarkılar başlıyor ve bitiyor, biz durmuyoruz. Ve biliyorum ki tam da istediğim şey bu. Hak ettiğim şey.

İkimizin de hak ettiğimiz şey.

Ama bunu kabul edecek kadar cesur olduğumdan hala emin değilim.

Bölüm

Otuz Dört

MASON

"Bay James müsait mi?" King'in derin sesi ofis kapımın aralığından içeri süzülüyor ve bu hafta son dört gündür her gün olduğu gibi, beni olduğum yerde durduruyor. Yüzümü tavana doğru çevirip inliyorum, o lanet sesinden sikimin sertleşmemesi için kendime telkin ediyorum. Bu son derece uygunsuz olurdu. Ama her zamanki gibi, King söz konusu olduğunda sikimin hiç sağduyusu yok.

"Şu anda İK'da, ama bir bakayım," diye cevaplar Deborah, bal gibi Gürcü aksanıyla.

King'in bu cevaba verdiği somurtkan ifadeyi gözümde canlandırıyorum ve bir sırtışı bastırıyorum. İnsan Kaynakları'ndayım, ama bu özel bir toplantı değil, bu yüzden kapı açık. Hayden fikrimi almak için "uğradı" — King'in işaret etmesinden sonra onun bunu sık sık yaptığını fark ettim. Bugün konu, ekibin uygulamak istediği yeni bir politika; bu konuda bilgilendirilmem gerekiyor, ama muhtemelen e-posta yoluyla da yapılabilirdi. Ben pratik bir patronum ve ulaşılabilir olmaktan gurur duyuyorum, ama sızıntı beni ürküttü. Sahiplenici gizli erkek arkadaşımın kafama fikirler sokmasından bahsetmiyorum bile.

Deborah başını içeri soktu. "Efendim, Bay Blackthorn sizi görmek istiyor."

Hayden'a bir göz atıyorum. "İşimiz bitti, değil mi?" Son beş dakikayı bana labradoodle'ının alerjilerinden bahsederek geçirdi, bu yüzden tartışacak başka işimiz kalmadığını varsayıyorum.

O başını salladı, ama yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini gözden kaçırmadım. Belki de King haklıdır.

Deborah'a misafirimi içeri alabileceğini söylerim ve bir saniye geçmeden o odaya dalar. Gözleri doğrudan Hayden'a yönelir ve insan kaynakları müdürümü soğuk bir bakışla süzüyor. "Hayden," der, sesi keskin. "Seni görmek güzel. *Yine.*"

Hayden ayağa kalkar, tertemiz takım elbisesinin pantolonundaki hayali bir kırışıklığı düzeltir ve kısa bir baş sallama ile karşılık verir. "Sana da, King."

King dişlerini göstererek adeta hırlar ve ben onun savunmasız tepkisine gülmeme engel olurum. Gerginliği yatıştırmak için Hayden'a iyi akşamlar dilerim ve o da bunu ayrılmak için bir işaret olarak kabul eder.

"Kapıyı kapatır mısın?" diyor King, ses tonunda Hayden'ın kesinlikle kaçırmayacağı bir alaycılık var.

Hayden onay için bana bakıyor ve ben de King'in dediğini yapması gerektiğini işaret ediyorum. Kapı kapanır kapanmaz King odanın diğer ucuna geçiyor ve eliyle çenemi kavıyor. Beni sert bir öpücüğe çekiyor, sonra geri çekiliyor. "Seninle yatmak istiyor, Mase. Dikkatli olmalısın."

"Çalışanlarımla yatmam." Onu süzüyormuş gibi yapıyorum. Kot pantolon ve o saçma sapan dar tişörtlerden birini giymiş, gerçi bunların o kadar da dar olması gerekmediğini sanıyorum. Sadece, gördüğüm en büyük pazılara sahip. "Gerçi teknik olarak benim için çalışıyorsun."

Yeşil gözleri kısılır. "Hayır, ben sana para ödediğin bir hizmet sunuyorum. Bu farklı bir şey."

Kaşlarımı kaldırıp ellerimi beline koyuyorum. "Bir hizmet, ha?"

Burnunu çenemin üzerinde gezdirip derin bir nefes alıyor ve ellerini ceketimin içine sokuyor. "Sen bile benden bu tür hizmetleri karşılayamazsın, Playboy."

"Bu yüzden mi bana bedavaya veriyorsun?"

Cildime karşı mırıldanıyor, tüm vücudumda titreşimler yayılıyor. "Evet, sen tam bir hayır işi vakasısın." Dişlerini boynumdan aşağıya doğru sürüyor ve kalçalarını benimkilere doğru sallıyor. "Az önce çıkan o pislik için değil, benim için sert olsan iyi olur, bebeğim," diye uyarıcı bir şekilde homurdanıyor.

Neden kıskançlığı beni bu kadar tahrik ediyor? "Her zaman senin için."

"Aferin oğlum. Şimdi, seni yine masanın üzerinde sikmemi mi istiyorsun, yoksa seni eve götüreyim mi?"

Kahretsin, King'in ağzı sağlık uyarısı ile birlikte gelmeli. Bana biftek pişirmesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçti ve o zamandan beri boş zamanlarımızı hep birlikte geçirdik. Ondan başka kimseyi neredeyse görmedim ve ailemle pazar brunch'ını da ektim. Bu hafta her akşam, saat beşten biraz sonra ofisime gelip bana son gelişmeleri anlattı – bu, sikini içimde hissetmemi anlatmak için ilginç bir yol. Çünkü genellikle böyle bitiyor. Başlangıçta ben üstte olsam bile, o dizlerinin üstüne çöküp sikimi yalamaya başlasa bile, sonuç hep aynı lanet şekilde bitiyor. Ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ama bu gece olmaz. "Kulağa ne kadar cazip gelse de, bu gece babamın evine akşam yemeğine gitmem gerekiyor. Küçük kardeşimin doğum günü.

Sana bu sabah söylemiştim.”

Yüzü düşer. “Kahretsin. Evet, söylemiştin.” Elini enseme götürür, tam da sevdiğim gibi, sahiplenici bir şekilde kavrar. “Sonra benim eve uğramaya ne dersin?”

Başımı sallıyorum. “Babama orada kalacağıma söz verdim. O kocaman evde tek başına kalınca çok yalnızlık çekiyor.” King başını eğiyor, muhtemelen hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyor. Parmağımı çenesinin altına koyup başını yukarı kaldırıyorum ki gözlerine bakabileyim. “Sadece bir gecelik. Zaten benden biraz uzaklaşmak istemez miydin?” diye şaka yapıyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

“Neden böyle düşünüyorsun? Benden biraz uzaklaşmaya mı ihtiyacın var?” Yüzü artık sakın, ifadesi okunaksız, ama sesinde incinmişlik var.

“Hayır. Öyle demedim. Ama kardeşimin doğum gününü kaçıramam. Senin için bile olmaz, Hotshot.” Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. “Bir gece bensiz geçirebilirsin, değil mi?”

Alnını alnıma dayıyor. “Evet. Ama istemiyorum.”

Ben de istemiyorum. Bu çok saçma. Bir sürü erkekle çıktım, düzinelerce ilişkim oldu, ama hiçbirine bu kadar bağlandığımı hissetmemiştim. Aslında, erkekler fazla yapışkan olmaya başladığında ilişkiler genellikle birkaç randevudan sonra sönüp gider. Ama King? Beni bu kadar çok istemesini seviyorum, çünkü ben de onu aynı derecede arzuluyorum. “O zaman benimle gel.”

“Kardeşinin doğum günü partisine mi?”

“Parti değil. Akşam yemeği. Mad harika bir aşçı ve yeni insanlara yemek pişirmeyi çok seviyor. Bu, onun için ekstra bir doğum günü sürprizi gibi olur.”

“Kardeşin kendi doğum günü yemeğini mi pişiriyor?”

Şu anda Maddox’u gözümde canlandırıyorum; annemin eski önlüğünü giymiş, baharatlarla, adını telaffuz edemediğim sebzelerle ve sayısız tencere ve tavayla çevrili, kendi nirvanasında. “Evet. Ama bunu çok seviyor. Küçük kardeşim biraz gizemli biridir. Onu seveceksin. Herkes sever.”

Dişlerini emiyor ve beni reddetmeden önce biraz mesafe yaratmak için yavaşça uzaklaştığını fark ediyorum. “Ama bu senin ailen. Onlarla bu şekilde tanışmak çok büyük bir mesele.”

Öyle, ama onu gerçekten yemeğe çıkarmak istiyorum. Daha da önemlisi, onun da bunu istemesini istiyorum. Sadece hazır olup olmadığından emin değilim. “Üç kardeşimle zaten tanıştın,” diye hatırlatıyorum. “Ama eşleri de orada olacak, babam da. Ve yeğenim. Kalabalık olacak. Gelmek zorunda değilsin, ama gelmeni isterim.”

Gözleri gözlerime dikildi. “Baban geceyi orada geçirmeme aldırılmaz mı?”

Kahkahayı patlatıyorum. “Otuz beş yaşındayım. Geceyi orada geçirmen onun için sorun olmaz.”

Karar vermeye çalışırken bir ayağından diğerine geçiyor. Kahretsin, gergin olduğunda çok sevimli oluyor. “Ama...” Başını sallıyor. “Ayağınıza dolanırım. Bu sizin aile zamanınız.”

Tek gecelik ilişkilerimi pazar brunch’ına babamın evine götürdüğüm ve bir keresinde yeni tanıştığım bir adamı Şükran Günü’ne davet ettiğim bilindiği için ona bunu söylemek pek akıllıca gelmiyor. “Sorun etmezler. Eğer bu seni rahatlatacaksa önceden arayıp haber verebilirim. Ama karar senin.”

Yanağının içini ısırtıyor, öncekinden daha sevimli bir şekilde gergin görünüyor. Artık gerçekten gelip ailemle tanışmasını istiyorum ve onu daha önce davet etmediğim için kendime kızıyorum. Belki de bunu sindirmesi için biraz zaman verilseydi...

"Tamam," diyor ve kesin bir şekilde başını sallıyor. "Eğer bunun sorun olmayacağından eminsen."

Yüzümde yayılan kocaman gülümsemeyi engelleyemiyorum. Bu, şimdiye kadarki en büyük mesele, ama onun kastettiği şeyin bu olmadığını biliyorum. “Olmayacak.”

“Ona hediye almam gerekir mi? Akşam yemeği için kıyafetim yeterince şık mı?” Kıyafetlerine bir göz atıyor.

"Hayır, hediyeye gerek yok ve akşam yemeği için giyimim gayet uygun." Onu kendime doğru çekerim ve göğüslerimiz birbirine değiyor. "Rahat ol, eğlenceli olacak."

“Uzun zamandır evine gitmedim, Mase. Şu olaydan beri...” Sesi titriyor.

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum ve dilimi onun istekli ağzının içine kaydırıyorum. Kollarını bana doluyor ve bir daha bu şansı asla yakalayamayacakmış gibi beni öpüyor. Onun çocukluğumun geçtiği eve en son ne zaman geldiğini düşünmek istemiyorum. Bana o lanet ceketini verdiği ve Harvard'a giderken beni bekleyeceğini söylediği zamanı. Artık hepsi geçmişte kaldı ve burada bunun için yer yok.

Bölüm

Otuz Beş

KING

Mason'ın ailesiyle tanışacağım için çok gerginim, en azından bu şekilde. Drake zaten bir arkadaşım ve Nathan ile Elijah'ı da artık yeterince tanıyorum. Ama bu farklı. Bu, James klanının tamamıyla tanışmam demek... ve bunu Mason'ın erkek arkadaşı olarak yapmam demek.

Lamborghini'sinden iniyoruz ve eve bakıyorum. Balkonları ve güzelce düzenlenmiş bahçeleri olan muhteşem bir iki katlı malikane. New York'tan çok İngiliz kırsalında daha uygun dururdu. Bu yeri on sekiz yıldır görmemiştim ama hatırladığım gibi görünüyor. Burası, on sekiz değerli ay boyunca hayatımın en güzel gecelerini geçirdiğim yer. Birlikte olmaya bile tahammül edemediğim bir adamın onayını almak için tüm bunları bir kenara attığıma inanamıyorum. Buradan, Mason'ın odasının balkonunu görebiliyorum, o kadar çok gece tırmandığım balkonu.

Mason elini elime kaydırıyor, diğer kolunun altında gümüş folyo kağıda sarılmış bir hediye tutuyor. "İyi misin?" diye soruyor.

"Bu..." Yutkunuyorum. "Buraya geri dönmek garip."

Eve bir göz atıyor, gözlerinde hüzünlü bir bakış var. "Evet, sanırım." Sonra boğazını temizliyor. "Hadi, eğlenceli olacak. Söz veriyorum."

Mason'ın beni ailesiyle tanıştırmaması konusunda gergin olmak için kesinlikle hiçbir nedenim yoktu. Her biri bana karşı son derece sıcak ve misafirperver davrandı.

Elijah, Mason'la benim ilişkimden biraz şaşmıştı, ama sadece kendisi bunu fark edemediği için. Bana karşı hiçbir düşmanlık göstermedi. Hiçbir olumsuz duygusu yoktu. Hatta bana sarıldı ve elime pahalı bir viski kadehi tutuşturdu.

Drake ve Nathan bizim için mutlu görünüyorlardı ve tüm eşler benimle tanışmak için can atıyorlardı. Ve doğum günü çocuğu ve hakkında

hakkında çok şey duyduğum kardeşi Maddox ile tanıştım. Onu gerçekten çok sevdim. Tabii ki Dalton da oradaydı ve muhtemelen onunla tanışmak beni en çok heyecanlandıran şeydi. Ama o adam gerçek bir eski usul beyefendi ve bana biraz da büyükbabamın genç halini hatırlatıyor. Mason'ın ilişkimizi gizli tutmamızı istemesi de hiçbirini rahatsız etmedi.

Maddox, hayatımda tattığım en lezzetli Tayland usulü köriyi pişirdi. Adam bir mutfak dehası. Yeteneklerini övdüğümde bana Asya ve Avrupa'da geçirdiği seyahat günlerinden bahsetti.

Hiçbiri, ön kapıyı kullanmak yerine Mason'ın yatak odası penceresinden tırmanarak bu eve daha önce sayısız kez geldiğimin farkında değil gibi görünüyor. Acaba onlara benden bahsederken adımları hiç anmadı mı? Onlara kalbini nasıl kırdığımı anlattı mı? Nedenini bilmiyorum ama sanırım anlatmadı.

Ben ayrıldıktan birkaç yıl sonra, annesinin uzun süren kanser mücadelesinin ardından vefat ettiğini okudum. Tarihler, ayrıldıktan kısa bir süre sonra hastalandığını gösteriyordu ve Mason'ı tanıyorsam, ailesinden kalp kırıklığının acısını sakladığını iddia edebilirim. O böyle biridir. Dış dünyaya karşı sergilediği sıkı playboy imajına rağmen, o tanıdığım en özverili insanlardan biridir. Çalışanlarına, ailesine. Bana.

Akşam neredeyse mükemmeldi. Neredeyse, çünkü Mason. Buraya geldiğimizde iyiydi, ama akşam yemeğinden beri benimle neredeyse hiç konuşmadı ve şimdi biraz... keyifsiz görünüyor.

"Mase Amca!" Bir çocuk odaya koşarak girer ve kendini Mason'ın kucağına atar. Bu Luke olmalı.

Biz geldiğimizde yatakta uyuyordu, ama yarım saat önce uyanmış. Nathan onu yatıştırmaya gitmişti, ama oğlunun peşinden ağır adımlarla içeri girerken yüzündeki yorgun ifade, vazgeçmiş olduğunu gösteriyor.

Mason, Luke'u sıkıca kucaklıyor ve sonra heyecanlı küçük çocuk ailenin geri kalanının etrafında koşuşturup, herkese sarılmalar ve ıslak öpücükler dağıtıyor, sonra da bana doğru geliyor.

"Luke, bu Mason amcanın erkek arkadaşı King," diyor annesi Melanie

"King," diyor zaferle, bana sevimli dişli bir gülümseme atarak. Sonra, beni şaşırtarak, dizime tırmanır ve oyuncak uçağını yüzümün önüne tutar. "Mase Amca, uçak," der bana ciddiyetle.

"Bu uçağı Mason amcan mı verdi?" Luke mutlu bir şekilde başını sallıyor ve kıkırdıyor. "Luke uçak."

“Bu gece uçak yok, ufaklık,” der Nathan, karısının yanına oturur. “Yatakta olman gerekiyor.”

Luke bundan pek rahatsız görünmüyor ve bana oyuncağını göstermeye devam ediyor. Sonraki otuz dakika boyunca kucağımda kalıyor ve ailesi, bu kadar uzun süre hareketsiz kalmasının onun için büyük bir başarı olduğunu söylüyor. Uçaklar ve hayvanat bahçesindeki hayvanlar hakkında yaptığı sohbetten keyif alıyorum ve nefes almak için durduğunda, ben de onları ne kadar sevdiğimi söylüyorum.

Nathan, o esnemeye başlayınca onu kucağımdan alıp kesinlikle yatağına dönmesi gerektiğini söylüyor.

"Ben de yorgunum. Ben de yatmaya gidiyorum." Mason elini saçlarının arasından geçirir ve yorgun görünse de çenesindeki tik bana kızgın olduğunu gösterir. Ona ne olduğunu hiç bilmiyorum. Bir şey mi oldu?

Bardağımyı sehpayı koyuyorum. "Ben de seninle geleceğim."

“Hayır,” diyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı bir şekilde. “Yorgunum, o yüzden hemen yatacağım. Ailemle kal ve eğlen.”

Hepsi ona iyi geceler diler ve o odadan çıkar. Kardeşleri, eşleri ya da babası, onun erken ayrılmasından hiç rahatsız görünmüyor. Elijah ne kadar çok çalıştığından bahseder ve hepsi anlayışlı sesler çıkarır, ama benim gördüğümü kimse görmemiştir. Mason onlarla konuşurken yüzünde o meşhur gülümsemeyi korudu, ama bir şeye kızgındı.

Siktir, ne kadar pisliğin tekiyim. Tabii ki üzgün, sanki buraya aitmişim gibi ailesiyle birlikte oturduğumu görünce. Beni buraya geri getirmek... Green Day dinlerken yatağında öpüştüğümüz aynı yere. İlk kez seks yaptığımız yere. Yıllar önce gizlice aşık olduğumuz yere. Bu evde geçirdiğim anılarımyın hepsi güzel çünkü hepsinde o var. Ama kalbini kırdığımda, bizimle ilgili anılarımyı mahvettim.

Onunla buraya gelmemeliydim.

Viskimi bir dikişte içip herkese iyi geceler diliyorum ve çıkıyorum.

Bölüm

Otuz Altı

MASON

Onun kahkahasının sesi kafamdan çıkmıyor. Mel'in yanındaki kanepede oturup Luke'u dizinde zıplatırkenki görüntüsü zihnime kazındı. King tüm ailemle çok rahattı. Sanki buraya, onlara aitmiş gibi. Bana aitmiş gibi.

Tüm bunlar beni mutlu etmeliydi, peki neden etmiyor? Neden kanım ateşten yapılmış gibi damarlarımda öfke yaşıyor? Hiç mantıklı değil.

Yumruklarımı açıp, kesilmiş tırnaklarımdan avuç içlerimin yumuşak etinde bıraktığı hilal şeklindeki izlere bakıyorum. Eski kum torbamı indirmiş olmam ne yazık. Kesinlikle işime yarardı. Lanet olası duvara bir delik açma dürtüsü çok şiddetli.

Kapım çalınıyor ve o yakındayken her zamanki gibi vücudum tepki veriyor, enerji ile kayıyor. Ama bu sefer öfkemin sesini bastırıyor. "Mase, girebilir miyim?" diye soruyor.

Hayır diyemem tabii. Bu gece burası onun da odası. Ona yine yorgun olduğumu söyleyeceğim. Biraz uyuyabiliriz, belki sabahleyin kendimi böyle hissetmem. "Evet," diye homurdanıyorum.

Birkaç saniye sonra karşımda duruyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Ona bakmayı reddediyorum. "Evet. Sadece yorgunum."

Açık bacaklarımdan arasına giriyor. "Emin misin? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Başımı kaldırıp ona baktığımda, endişeyle bana baktığını görüyorum. "Sen söyle, King." "Bilsem söyledim, ama hiçbir fikrim yok. Görünüşe göre bana bir şey yüzünden kırgınsın bir şeye kızgın gibisin, bebeğim."

"Bana bebeğim deme," diye hırıliyorum ve sesimdeki acımasız tona şaşkınlık duyuyorum.

"O zaman bana neyin var söyle."

Ayağa fırlayıp onu kenara itiyorum. Üzerimde dikilmesine dayanamıyorum. Onun bu kadar yakın olması öfkemi daha da körüklüyor. “Bilmiyorum lan.”

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. “Evet, biliyorsun.” Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve başımı salladım.

Birkaç adım daha yaklaşır, bir kez daha kişisel alanımı ihlal eder. “Biliyorsun, ama sanırım söylemeye çok korkuyorsun.”

Burnumdan soluyorum. Dalga mı geçiyor benimle? “Bana psikolojik analiz yapma, King. Ben senin çözebileceğin bir vaka değilim.”

Çenesi seğiriyor ve omuzları geriliyor. Sanki ağzıma yumruk atmak istiyor gibi görünüyor ve büyük olasılıkla ben de bunu istiyorum. Belki bu beni daha iyi hissettirir.

Bir adım geri atıyorum, ama o da benimle birlikte hareket ediyor. Sırtım duvara çarpına ve gidecek yerim kalmayana kadar geri çekilmeye devam ediyorum, ama o hâlâ yanımda, vücudu benimkinden birkaç santim uzakta. Ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor, kanım vücudumda gümbür gümbür akıyor. İçimde o kadar çok öfke ve acı kaynıyor ki, artık daha fazla tutamayacağım bir duygu girdabı oluşuyor. Ve eğer yolumdan çekilmezse...

"Söyle gitsin. Bana neden bu kadar kızgın olduğunu söyle." Sesi alçaktır. Emir verici.

Ona öfkeyle bakıyorum, vücudumdaki her kas birikmiş öfkeyle titriyor. “Buraya çok iyi uyum sağladın.” Sözleri tükürüyor gibiyim. “Onları önemsiyormuş gibi davranıyorsun.”

Gözleri kısılır. Bana biraz daha yaklaşır. “Hepsi ile geçinmek kolay. Ve bu rol değil. Onlar senin için önemli ve onlara değer vermek kolay. Sana değer vermek kolay, Mase.”

İşte bu. Tüm öfkemin kaynağı. “Peki neden umursamayı bırakmak senin için bu kadar kolay oldu?” diye bağıriyorum, göğsüne sertçe itiyorum. Dengesini yeniden kazanmadan önce biraz geriye sendeliyor. “Neden bana hepsinin yalan olduğunu söyledin? Neden beni terk ettin?” Gözyaşları yüzümden akıyor ve silmeye zahmet etmiyorum. Bu ev, onunla ilgili anılarımla dolu. Hatırlamak çok acı verdiği için derinlere gömdüğüm anılar. Yaşadığım tüm önemli ilk cinsel deneyimlerim onunla, tam burada, bu odada oldu. Ve bir keresinde de evde kimse yokken çalışma odasında. Bunun canımı yakmadığını numara yaparak onu rahatlatmayı reddediyorum. Yaptığını görsün. Sebep olduğu hasarı görsün.

"Mason." Adımı yalvarır gibi söylüyor, yeşil gözleri endişeden kararmış.

Onu tekrar itiyorum, bu sefer daha sertçe, ve bir kez daha sendelese de aynı yere geri geliyor. "Özür dilerim" diyor sadece.

Ama özrünü dinlemeye dayanamıyorum. On sekiz uzun yıl boyunca içimde sakladığım acı, öfke ve ihanet duyguları beni çok fazla ezip geçiyor. Ona öfkeyle bakıyorum ve tek gördüğüm, on sekiz yaşındaki King, kibirli ve acımasız. Yüzü alaycı bir gülümsemeyle bükülmüş, bana ne kadar iğrenç olduğumu, her şeyin sahte olduğunu söylüyordu. Bir yanım yumruğumu suratına indirmek istiyor, ama diğer yanım hareket edemeyecek kadar bitkin. "Beni mahvettin lan." Bacaklarım artık beni taşıyamıyor, duvarın dibine kayıyorum.

Başımı dizlerime dayadım, sadece hıçkırarak ağlıyorum. Onun görmesi ya da beni zayıf ya da acınası bulması umurumda değil. Hayatımın çok büyük bir kısmını onun onayını arzularak boşa harcadım ve artık bıktım. Her şeyi gözyaşları içinde bırakıyorum.

Ne kadar süredir burada oturduğumu bilmiyorum, ona bakmak zorunda kalmamak için başımı gömmüş durumdayım. Muhtemelen çoktan gitmiştir. Benim halime bakıp ortalığı temizlemeye yardım etmek için buralarda takılacağını sanmıyorum. Otuz beş yaşındayım ve yatak odamın zemininde bir çocuk gibi ağlıyorum. Ben bile ne kadar acınası olduğumu biliyorum.

Ama sonra onun hareket ettiğini duyuyorum, vücudunun ısınısını hissediyorum. Bacaklarını beceriksizce belime doluyor, bir bacağını sırtımla duvar arasına sıkıştırıyor ve beni göğsüne bastırıyor, o kocaman pazılarıyla beni sarmalıyor. Yanağım göğsüne yaslanıyor, gözyaşlarım tişörtünü ıslatıyor. Dudaklarını başımın üstüne koyuyor. "Bunu bir süredir içinde tutuyordun, değil mi?"

Cevap vermiyorum ve o da bir daha konuşmuyor. Ben ağlamayı bırakana ve içimdeki tüm öfke boşalana kadar sadece bana sarılıyor. Beni aşağılayan ve ihanet eden acımasız Kral yerine, yıllar önce ilk kez aşık olduğum halini yansıtıyor. Beni her zaman güvende hissettiren. Sevdiğimi hissettiren.

Başımı onun kollarından kurtarıp ıslak yanaklarımı siliyorum. Nazikçe ellerimi çekip avuçlarıyla yüzümü kavrayarak gözyaşlarımı siliyor. "Yeterli olmadığını biliyorum, ama özür dilerim."

Tekrar ağlamamaya çalışmak için boğazımı yutuyorum. "Biliyorum. O duyguların nereden geldiğini ben de bilmiyorum."

"Anlıyorum. Beni, birlikte çok zaman geçirdiğimiz, baban ve kardeşlerinle mutlu bir aile gibi davrandığımız bu yerde gördün ve bu her şeyi geri getirdi. Bu anlaşılabilir bir şey."

"Sadece o değildi. Şey...", derin bir nefes alıyorum. "Seni onlarla gördüm ve sahip olabileceğimiz şeyi gördüm. Belki başaramazdık, ama özel bir şeyimiz olabilirdi." Kahretsin, sanki romantik bir komedi filmindeymişim gibi konuşuyorum.

“Özel bir şeyimiz vardı,” diyor. “Ben her şeyi mahvettim, ama bu daha önce olanları değıştirmez.” Gözleri bana ona inanmam için yalvarıyor, ama inanabileceğimden emin değilim.

“Mükemmel bir akşamı mahvettiysen özür dilerim.”

Bana küçük bir gülümseme atıyor. “Mahvetmedin. Ben eğlendim ve kardeşin de güzel bir doğum günü geçirmiş gibi görünüyordu. Ama bunların hepsi er ya da geç ortaya çıkacaktı. O tür bir acıyı içinde tutmak iyi bir şey değil.”

Haklı. Yetişkin hayatımın tamamını, ondan kurtulduğuma kendimi ikna etmekle geçirdim, sonrasında olanları saymıyorum bile, ama bu açıkça doğru değildi. “Ergenlik döneminden kalan çözülmemiş sorunlar için beş yüz dolar alacağım, Alex.”

Gülümsemesi genişliyor ve ben de ona karşılık gülümsüyorum. “Gerekirse bütün gece seninle bu yerde otururum. Ama popom biraz uyuşmaya başladı ve tam şurada çok rahat bir yatak var.” Çenesiyle yatağın yönünü işaret ediyor.

Omurgamdaki ağrı kendini hissettirince inliyorum. “Evet, yatak çok daha cazip geliyor.”

İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve nedense kendimi yine o garip ergen gibi hissediyorum. Yatağa yatıp uyumayı mı kastediyor? Uyumak istemiyorum ama şu anda sevişmek istediğimden de tam emin değilim. King boxerına kadar soyunuyor ve kıyafetlerini yere atıyor. Ben de aynısını yapıyorum, ama kıyafetlerimi katlayıp sandalyenin arkasına koyuyorum. Ben işimi bitirdiğimde o çoktan yorganın altına uzanmış, kollarını başının arkasına koymuş durumda.

Bakışları göğsümü tarıyor. “Buraya gel.” Sözlerinde her zamanki emredici tonu yok.

Yorganın altına giriyorum ve o bana dönmek için yanına yuvarlanıyor. Elini uzatıp yanağımı okşuyor. “Aramızdaki ilişkinin bu şekilde bitmesinden pişmanım Mase, keşke söylediğim o korkunç sözleri geri alabilsem.”

“Haklıydın, biz çocuktuk. Bunu çoktan unutmalıydım.”

“Hayır.” Başını salladı. “Bunu yapma. On sekiz yaşındaydım ve tam olarak ne istediğimi biliyordum, ama bizim için savaşacak cesaretim yoktu. Senin gibi değildim. Lanet olası bir korkaktım.” Gözlerini kapattı ve iç geçirdi. “Ama daha çok pişman olduğum şey, geri dönüp bunu düzeltmemiş olmam. Bunu bu kadar uzun süre içinde taşımana izin vermem en büyük pişmanlığım.”

Çenesini avuçlarımla kavrayıp başını yukarı kaldırdım, gözlerini tekrar açana kadar elimi orada tuttum. “Neden geri dönmedin?”

Omuzlarını silker. “Haberlerde seni takip ediyordum. İnternette fotoğraflarını görüyordum. Jamestech’in COO’su olarak açıklandığın günü hatırlıyorum. Bu arada, giydiğin takım elbise sana inanılmaz yakışmıştı.”

“Tabii ki öyle görünüyordu. Tom Ford’du.”

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. “Her zaman mutlu görünüyordun. Özgür. Buraya gelip mükemmel hayatını mahvetmemi istemeyeceğini kendime söyledim. Ama bunu bir bahane olarak kullandım. Kahrolası bir korkaktım ve söylediğim o korkunç şeylerden sonra gözlerine bakmaya dayanamadım.”

Ve babasının yaptığı korkunç şeyler. Onu aramaya geldiğimi biliyor mu? Bence bilmiyor ve bunu şimdi gündeme getirmenin bir anlamı yok. Aramızdaki her şey zaten çok hassas ve kırılgan. “Hayatım oldukça iyi gitti. Ve eminim dışarıdan bakıldığında mükemmel görünüyor. İnanılmaz derecede ayrıcalıklı bir hayatım var ve bunun farkındayım. Ama evet, bu benim için çok anlamlı olurdu.”

Başını sallıyor, çenesi titriyor. “Biliyorsun, çoğunlukla ben...” Sesi çatlıyor. “Bunun hiçbirini kastetmediğimi bilmeni umuyordum.”

Gözlerim yine yaşlarla doluyor.

“Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum. Ama benim kafamda, o tek bir geceydi. Ve sonra berbat bir telefon görüşmesi...” “Sonra beni görmezden geldin,” diye hatırlatıyorum ona.

Başını salladı. “Biliyorum. Bunu mazur göstermeye çalışmıyorum. Sadece nasıl hissettiğimi anlatıyorum. Beni ne zaman düşünürsen, öncesinde yaşanan tüm güzel şeyleri hatırlamanı umuyordum.”

Daha önceki öfke ve incinmişlik duyguları yeniden yüzeye çıkmak üzere ve derin bir nefes alıyorum. “Hatırladım. Bu sadece işleri daha da zorlaştırdı. Anlamıyor musun? Ama söylediklerin ve sonrasında yaptıkların, öncesindeki tüm güzel anıları geçersiz kıldı.”

Yutkunurken boğazı hareket ediyor. “Bunu anlıyorum. Gerçek şu ki, ben senin için asla yeterince iyi değildim, Mason. Asla da olmayacağım.” Kolunu belime doluyor. “Senin hak ettiğin adam olabileceğimden emin değilim.”

Kaslarım gerilir ve kaçınılmaz ayrılık konuşmasına kendimi hazırlarım. Genelde bunu duyan tarafın ben olmamam ironik. Aslında, hiç olmadım. King dışında kimseyle olmadım ve işte yine buradayız. Hayatım siktir olsun.

“Ama seni bir kez kaybettim, Mase,” diyor sessizce. “Ve seni bir daha kaybetmektense, lanet olası bir keşiş olup hayatımın geri kalanını yalnızlık içinde yaşamayı tercih ederim. O zaman seni sevdim, aradaki tüm günlerde seni sevdim ve şimdi de seni seviyorum. Hem de çok. Sen benim sunabileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun, ama izin verirsen, sana olabileceğim en iyi halimi sunacağıma söz veriyorum.”

Siktir, bu bir ayrılık konuşması değildi. Bu sefer gözlerim tamamen farklı bir nedenden dolayı yaşlarla doluyor. Ne zaman bu kadar ağlak oldum ben?

O hala eşcinsel olduğunu açıklamamışken ilişkimizi nasıl sürdüreceğimizi bilmiyorum, ama bir yolunu buluruz. İkimizin de

, ama bir şeyden tamamen eminim. “Ben de seni seviyorum, King. Ve sen benim ihtiyacım olan her şeysin.”

O kadar geniş gülümsüyor ki, sol yanağında o lanet olası sevimli gamze beliriyor. “Sana gösterecek bir şeyim var.” Yana dönüp komodinden telefonunu alıyor, sonra ekranda bir şey açıp bana uzatıyor. Cinsel sağlık kliniğinden aldığı test sonuçları; temiz olduğunu kanıtlıyor. Tek düşünebildiğim şey, içindeki en derin noktaya kadar girmek. Telefonunu yatağın ucuna fırlatıp üstüne yuvarlanıyorum. “Benimkini dün aldım ama toplantıdaydım ve aklımdan çıkmış.” Burnumu çenesindeki sakal izlerine sürüyor ve erkeksi kokusunu içime çekiyorum. “Seni gerçekten sikmek istiyorum.”

Boynumun arkasını kavrar ve kalçalarını benimkilere sürter, sertleşmiş her santimini hissetmemi sağlar. Kavga etmek ikimizi de tahrik eder. “O zaman yap.”

"Telefonumu alayım da sana sonuçlarımı göstereyim." O başını salladı. "Sana güveniyorum."

Ben de ona güveniyorum—en azından bedenim konusunda. Kalbim konusunda ise, ne kadar istesem de henüz emin değilim. “Bana üstte olmamı sadece benim çöküşüm yüzünden kendini kötü hissettiğin için mi izin veriyorsun?”

Başını geriye atıp gülüyor ve bu ses muhteşem. Göğsünden geçip benim göğsüme kadar yankılanıyor. “Hayır, bebeğim. Üstte olmana izin veriyorum çünkü beni sikme şekline bayılıyorum.” Yeşil gözleri koyulaşüyor ve kısa bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırıyor. “Sen, uğruna yer değiştireceğim tek erkeksin, Mase.”

“Ben de,” diye itiraf ediyorum.

Yumuşak bir inilti çıkarır. “Seni sıkmış tek erkek olmamı seviyorum.” Boynumu kavrayan eli sıkılaşıyor ve gözlerinde o sahiplenici kıvılcım parlar. “Seni sikecek tek erkek de ben olacağım. Anladın mı?”

Ön kollarımın üzerine doğruluyorum. “Anladım, Hotshot. Şimdi dön.”

Dediğimi yapar, ben onun güçlü omuzlarına öpücükler yağdırırken yüzünü yana çevirir. “Burada kayganlaştırıcın var, değil mi?” diye sorar.

Dişlerimi boynunun tabanındaki kaslara batırıyorum, tatmin edici bir kırmızı iz bırakıyorum. “Onsuz sikmeme izin verir miydin?”

Yüzünü yastığa bastırıp inler, sonra cevap verir. “Beni istediğin şekilde sikmene izin verirdim, Playboy, ama kayganlaştırıcı kullanmanı tercih ederim. Gerçi çocukluk odanda neden kayganlaştırıcı sakladığını düşünmek istemiyorum.”

Boynunun yanına bir öpücük konduruyorum. “Kayganlaştırıcım var, bebeğim.”

Yataktan atlayıp boxerımı çıkarıyorum, sonra çekmecedeki kayganlaştırıcıyı alıyorum. Yatağa geri döndüğümde King de çıplak. Üzerine çıkıp

sıkı kalçalarını yoğuruyorum. “Kıçın çok seksi.”

Arkasına uzanıp bacağıma sıkıyor. “O zaman sikini içine sok, bebeğim.”

Elime bol miktarda kayganlaştırıcı sıkıp sertleşmiş aletime sürüyorum. İşimi bitirince, kalçalarını ayırıp kış deliğine de biraz sürüyorum. Soğuk jel cildine değdiği anda küfrediyor ve ben gülmeme zor tutuyorum. Kalın bacaklarının arasına yerleşip dizlerimle bacaklarını daha da ayırıyorum. “Sikimi mi istiyorsun, bebeğim?” diye alay ediyorum, başını girişine dayayarak.

Kalçalarını kaldırıyor ve onu kızdırmamam için bana bağıyor.

"Ne kadar sabırsızsın." Ucu onun içine sokuyorum. "Ve ne kadar da sıkı." Kasları beni sıkıyor ve beyaz sıcak bir zevk testislerimi yakıyor. Aramızda hiçbir şey olmadan onu böyle hissetmek cennet gibi.

"Tanrım," diye inliyor.

Ağzımı kulağına dayıyorum ve biraz daha derine giriyorum. "Hoşuna gitti mi?" "Siktir," diye nefes nefese söylüyor. "Evet."

Ona bir santim daha giriyorum, içime tamamen girmek istememe rağmen kendimi tutuyorum. Doldurulma ihtiyacını ve testislerime kadar girdiğimde ikimiz için de ne kadar inanılmaz bir his olacağını çok iyi biliyorum. Aktif ya da pasif, King'le birlikte olmak başkalarıyla seks yapmaktan tamamen farklı. Bu, geçici bir zevk ihtiyacından daha fazlası. Vücudumun her hücresini kaplayan derin, şehvetli bir özlem. “Sikimi bu şekilde alman ne kadar da güzel.”

"Sik beni, Mase."

Kendimi tutuyorum, kaslarım titriyor ve sikim sonuna kadar içine girmek için can atıyor. Beni sikme şeklini seviyorum ama en çok kendimi hissettiğim an bu. "Beni tamamen mi istiyorsun?"

Onun açgözlü inlemesi neredeyse ona teslim olmamı sağlıyor.

Dudaklarım kulağının kabuğuna değiyor. “Yalvarmanı duymak istiyorum.”

Kalçalarını kaldırıyor ama ben geri çekiliyorum, henüz ona istediğini vermeyi reddediyorum. “Lütfen, Mase!” diye haykırıyor.

Ah, bu sözler onun dudaklarından kulağa harika geliyor. “Yalvarışın çok güzel, bebeğim.”

Ben sıkı kıçına sikimin yarısını sokup çıkarırken, o yüzünü yastığa gömüyor. Vücudu titriyor ve bu anda o tamamen bana ait.

"Bu kıçın kime ait olduğunu söyle, sana istediğini vereyim." "Sana!" diye bağıyor ve söz verdiğim gibi, içini sonuna kadar dolduruyorum.

Kalın sikimin sıkı kıçını doldurmasının verdiği hisle ikimiz de inliyoruz.

"Seni prezervatifsiz sikmek inanılmaz bir his."

"Evet," diye homurdanıyor ve elini enseme koyarak beni olabildiğince kendine çekiyor.

Kulağının altındaki hassas noktayı öpüyorum ve sonra onu yatağa çiviliyorum. Onu o kadar sert sikiyorum ki yatak başlığı duvara çarpıyor. Düzensiz bir nefes alıyor ve titriyor. "Tanrım, sik beni! Boşalacağım." Kasları sikimin etrafında sıkıca kasılıyor. Yüzünü yastığa gömüyor ve adımı haykırıyor.

"İşte benim uslu oğlum," diye homurdanıyorum, artık kendimi boşaltmak için can atıyorum. Gözlerim geriye devrilip vücudum zevkle parlamadan önce sadece birkaç kez daha itmeme gerekiyor. Kalçalarımı onun kıkına sürüyorum, içini spermimle dolduruyorum.

Üstüne uzanıyorum, ağırlığının bir kısmını kaldırıp alnımı omuz bıçaklarının arasına dayıyorum. İçinden çıktıktan sonra, yanına dönüyor ve beni de aynısını yapmaya zorluyor, böylece tekrar yüz yüze geliyoruz. Sonra bacağına benim bacağıma doluyor ve beni vücuduna ve spermle kaplı karın kaslarına doğru çekiyor.

Bana göz kırptırıyor. "Harikaydı, Playboy. Daha iyi hissediyor musun?" "Evet. On altı yaşındaki ben, kendimden oldukça memnun."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak, sanki dünyada önemli olan tek kişi benmişim gibi hissettiriyor. "Peki ya 35 yaşındaki sen?"

Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. "Seni ne kadar sert boşalttığını düşünürsek, o da kendinden oldukça memnun."

Karanlık bir kahkaha atıyor. "Bir saniye bayıldığımı sanıyorum."

Elimi boynunun yanına koyuyorum ve burun buruna uzanıp birbirimizin kokusunu içimize çekiyoruz. Ona baktığımda artık hiçbir acı ya da öfke hissetmiyorum. Yıllar önce aramızda olanları düşündüğümde de öyle. Babasının ne yaptığını bilmediğine inanıyorum ve benden asla öğrenemeyecek. Ama kesin olarak söyleyebileceğim bir şey var, o da sonunda her şeyi geride bırakabileceğim.

Bölüm

Otuz Yedi

KING

Mason'ın sırtını göğsüme dayayıp, kolumu ona dolayarak ve ağzımı onun cildine baştan çıkarıcı bir şekilde yaklaştırarak uyanmayı asla hafife almayacağım. Ne zaman istersem ısırarak, yalamak ve tatmak için yeterince yakın. Omuz kemiğine bir öpücük konduruyorum ve o uykusunda inliyor.

Ve şimdi onu istiyorum. Tabii ki istiyorum—onu her zaman istiyorum. Çıplak vücudu bana yapışmışken ona nasıl direnebilirim ki? Bu odada olmanın insana iyi gelen bir yanı var. Onu ilk öptüğüm yer. İlk kez...

"Sikini kıcıma batırıyorsun," diye homurdanıyor.

Boynuna burnumu sürüp onu kendime çekiyorum. "Seni ilk kez siktiğim zamanı düşünüyordum. Sertleşmiş olmam şaşırtıcı mı?"

O burun kıvırıyor. "Sen her zaman sertleşirsin."

Onu uyarmak için derisini ısıtıyorum. "Evet, senin yanındayken, bunu bir süre önce de tespit etmiştik."

Gülerek sırt üstü yatar ve koyu renkli gözleri benimkilere dikilir. "Benim için ilk seferdi, nokta. Senin için değil ama."

Doğru. Mason'la tanışmadan önce pek çok kızla yattım. Sonrasında da epey biriyle yattım. Tam bir ahmaktım. "Ama bir erkekle ilk seferimdi," diye hatırlatıyorum ona.

Parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. "Hiç gergin görünmediğini hatırlıyorum, ama ben lanet bir yaprak gibi titriyordum."

Bu anı beni gülümsetiyor. O zamanlar o kadar tatlıydı ki—dışarıda kendini beğenmiş bir pislikti, ama baş başa kaldığımızda, tamamen gerginlik ve heyecan doluydu. Tıpkı benim gibi. "Gergindim. Sadece bunu senden daha iyi sakladım." Onunla ilk seferim, arabamın arka koltuğunda Penny Harper'a bekaretimi kaybetmekten daha önemliydi. Çok daha önemliydi. On iki yaşında, on beş yaşındaki matematik öğretmenime delicesine aşık olduğumda erkeklerden hoşlandığımı anlamıştım. Daha önce hiçbir kız bana öyle hissettirmemişti ve o zamandan beri de

o zamandan beri de hissettirmedi, erkekleri sevdiğim gibi onları sevmeye ne kadar çalışırsam çalışayım. Mason'dan önce öptüğüm birkaç erkek, tercihimden emin olmamı sağladı.

Bu, babam beni yakaladığında sona erdi. On üç yaşındaydım ve bana verdiği ceza beni ömür boyu etkiledi. Bu yüzden, olmak istediğim iyi bir evlat olarak, o duyguları derinlere gömmek için elimden geleni yaptım. Bunda da oldukça başarılıyım. Ta ki Mason'la tanışana kadar. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ondan uzak duramıyordum. Aramızdaki çekimi inkar edemiyordum ya da onunla birlikte olmak, hayatımda daha önce hiçbir şeyin bana hissettirmediği kadar canlı hissetmemi engellemiyordum. O, öpüşmekten öte bir şey yaptığım ilk erkek. O da bende iz bıraktı; kalbimde ve ruhumda silinmez bir iz bıraktı.

Üstüne yuvarlanıp burnumu boğazında gezdiriyorum, teninin kokusunu içime çekiyorum. Kokusu her zaman ağzımın suyunu akıtmıştır. Ondan önce seks, yapmak zorunda olduğumu hissettiğim bir şeydi. Bir rahatlamaydı, daha fazlası değil. “Sonunda o sıkı kışına girmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum.”

İnliyor. “Evet, beni aylarca beklettin. Pislik.”

Sikimi onunkine sürüyorum, o da benim kadar sertleşmiş. “Sadece on altı yaşına kadar, bebeğim.”

Ellerini sırtıma kaydırıyor ve bacaklarını belime doluyor. “Yani sorumlu bir pisliktin, ama yine de pislik.”

“Ne kadar iyi olduğunu hatırlıyor musun?” Dişlerimi onun adem elmasına sürüyorum. “İkimizin üzerine boşaldığında adımı nasıl inlediğini?” Haftalarca onu parmaklarımla kızdırıp hazırladıktan sonra onu böyle siktim ve sikimi ilk kez içine soktuğumda daha önce hiç yaşamadığım bir coşku hissettim. Hâlâ onun sıcaklığını, kaslarının sikimi ne kadar sıkı sıkıya hatırlıyorum. İçine boşaldığımda aramızda hiçbir engel yoktu. Prezervatifsiz bir kızla sikişip Worthington gen havuzunun devamını riske atacak kadar aptal değildim.

Mason elini aramıza kaydırıp, tek eliyle ikimizin sikini kavradı. “Evet, hatırlıyorum. Ve ne kadar sert boşaldığını da hatırlıyorum, King. Gözlerinin geriye devrildiğini izledim.”

Onaylayarak mırıldanıyorum. “Kimse beni senin kadar sert boşaltmadı, Mase.” Yağı alıyorum ve sikimi yağlamak için ondan biraz uzaklaşıyorum.

“Ve kimse de yapamayacak, Hotshot,” diyor ve ses tonunda beni onun için daha da sertleştiren sahiplenici bir uyarı var. Bunu ilk kez yaptığımızdan on dokuz yıl sonra, ona o zaman olduğu kadar hevesliyim. Endişeli, sıska genç Mason ya da son derece kendini beğenmiş ve Yunan tanrısı gibi vücutlu Mason—ikisi de bende aynı etkiyi yaratıyor. Beni arzuyla çılgına çeviriyorlar.

"Seni yine korunmasız sikmek için çok uzun bir süre bekledim, Playboy." Ön kollarımın üzerine çöküyorum ve o bacaklarını yine belime doluyor, kendini sikimin üzerine yönlendiriyor. Bunu benim kadar çok istemesini seviyorum.

Sikimin başını yavaşça içine sokuyorum ve sıkı kas halkasını geçip beni bekleyen cennete girmeden önce bir nefes tıslıyorum. "Siktir! Böyle çok iyi hissettiriyorsun." Vücudumda coşku dolaşırken bu sözleri dişlerimin arasından çıkarıyorum. O sikine uzanıyor ama ben elini itiyorum. "Olmaz, bebeğim. Bırak da içinden hepsini sikeyim."

İnleyerek alt dudağını ısırır, sonra başını sallar. İçine tamamen girerim. "Aferin oğlum."

Kollarını sırtıma doluyor ve ben ağırlığımı ona veriyorum, ağzımı boynunun kıvrımına bastırıyorum; onu sikerken orayı ısıtıp yalayabilir ve emebilirim. Ve o iki çocuğu düşünmeden edemiyorum; ilk kez sikişiyorlar, beceriksiz ve emin değiller, bizi bekleyen kalp kırıklığından habersizler.

Ama artık çocuk değiliz ve ne yaptığımızı çok iyi biliyoruz. O aşağı doğru bastırıyor, benim daha derine girmeme izin veriyor ve bedenlerimiz uyum içinde hareket ediyor, birbirimizden ihtiyacımız olanı alırken terden ıslak ve kaygan. İnemelerimiz ve inlemelerimiz, tenimin onun tenine çarpma sesiyle birlikte odayı dolduruyor. Ateş gibi bir zevk, varlığımın her hücresinde cızırdıyor. Bir kasırga bu evi yerle bir etse bile bunu durdurmazdım. Durduramazdım. O her şey ve her yerde. Benim duyularımı, içimden başka bir şey kalmayana kadar dolduruyor.

"King, lütfen?" O, doruğa yaklaşırken gözlerini sıkıca kapatıyor. Ağzımı kulağına dayıyorum. "Biliyorum bebeğim, neredeyse geldim."

Sert penisi karın kaslarıma çarpıyor ve ben de ona her girip çıktığımda penisine sürtünüyorum.

"Siktir!" diye bağılıyor ve sıcaklık göğüslerimiz arasında yayılıyor. Yapışkan ve inanılmaz.

Alnımı alnına dayıyorum. "Benim için boşalman ne kadar da güzel."

"Evet," diye inliyor ve onun çaresizliği, sıkı kıcının penisimin etrafında dalgalanması, beni de onunla birlikte unutulmaz bir hazın doruğuna çıkarmaya yetiyor.

DALTON JAMES'in sert sesi beni düşüncelerimden koparıyor. "Günaydın evlat. İyi uyudun mu?" Tezgahın başında sırtı bana dönük, kendine

. Mason'ı görmeyi umarak mutfağa göz gezdiriyorum, ama sadece Dalton ve ben varız.

Bana sesleniyor olmalı. Boğazımı temizleyip, "Evet, efendim," diye cevap veriyorum.

"Efendim mi?" Kahkahayı patlatıyor. "Beni yaşlı hissettiriyorsun." Karşımda masaya oturuyor, gri gözleri parıldıyor.

"Eski bir alışkanlık." Omuz silktim, babamın, ona 'efendim' diye hitap etmediğim her seferinde yemek masasında bana tokat attığı anıyı zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak.

Saatine bakar. "Mason'ın saat sekiz buçuktan önce evden çıkmaması pek ona göre değil. İkiniz geç mi yattınız?"

Kahretsin. Sikişmemizi duymuş, değil mi? Poker suratım için Tanrı'ya şükrederek, ifademi nötr tutuyorum ve oğlunu siktiğimi bilmesinin umurumda olmadığını numara yapıyorum. Ama keşke yer açılıp beni tam burada yutsa. Kahvesinden bir yudum alıyor ve beni izlemeye devam ediyor, ben de sorusuna cevap vermediğimi fark ediyorum. "Pek sayılmaz. Sadece biraz geç uyumak güzeldi."

"Ah," diye iç çekerek söylüyor. "En son ne zaman altıdan sonra uyuduğumu hatırlamıyorum. Biyolojik saatim inatçı bir yaşlı gibi davranıyor ve artık emekli olduğumuza inanmak istemiyor." Her şey ve hiçbir şey hakkında sohbet etmeye devam ediyor ve Dalton James'in bütün gece oğluyla yattığının umurunda olmadığı çok açık. Mason'ı umursamadığı için değil, onun eşcinsel olmasını gerçekten umursamadığı için.

Elbette Mason'ın ailesinin onu olduğu gibi kabul ettiğini biliyordum, ama bunu gözlerimle görmek bambaşka bir şey. Dün gece de görmüştüm, ama burada, benim ailemle aynı nesilde yetişmiş babasıyla oturup sıradan şeyler hakkında rahatça sohbet ederken, her şey daha gerçek ve dokunaklı geliyor. Bunun normal olduğunu nihayet fark ettiğimde, sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Bir bakıma, ailemin berbat olduğunu hep biliyordum, ama şimdi bu durum tam karşımda duruyor.

Mason mutfağa giriyor, temiz gömleği ve takım elbisesiyle çekici görünüyor ve kullandığı pahalı parfümün kokusu geliyor. "Umarım bana biraz kahve ayırmışsındır." Yanımdan geçerken durup, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi başımın üstüne hızlıca bir öpücük konduruyor. Belki de öyledir. Bu evde otururken kesinlikle öyle hissediyorum ve bu lanet olası dünyada her şeyden çok sevdiğim kişinin böyle bir yerde büyümüş olmasına minnettarım. Bu, ona benim gibi biriyle başa çıkabilmesi için şefkat verdi.

Gülümseyerek, Dalton Mason'ın bir fincan kahve doldurmasını izliyor. "Sen buralardayken son kahveyi içmemem gerektiğini çok iyi biliyorum, evlat. Kışına eşek arısı yuvası kaçmış bir boz ayı gibi."

Mason gülüyor ve bizimle birlikte masaya oturuyor. Tanrım, onu o kadar çok seviyorum ki. Masadan atlayıp onu öpmek istiyorum. Bana ne oldu böyle? “Bugün ne yapacaksın, baba?” diye soruyor babasına.

“Maddox beni çalıştığı o vegan lokantaya öğle yemeğine götürecek. Et sevgimden vazgeçmemi sağlayacağına söz verdi.” İğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor. “Ondan sonra Amber beni alışverişe götürecek. Bir iki yeni gömleğe ihtiyacım var.” Giydiği gömleğin yakasını çekiyor. “Sonra da saçımı kestirip tıraş olacağım.”

“Dolu dolu bir gün.” Mason sırtarak sandalyesine yaslanır. “Yani randevuna mı çıkıyorsun?”

Dalton kahvesinden bir yudum alır. “Seni ilgilendirmez.”

“Bu, çıkacağı anlamına gelir,” Mason bana sahne fısıltısıyla söyler ve bana göz kırpar, ama bu, onu öpme isteğimi hiç azaltmaz.

“James erkeklerinden birinin dışarı çıkması lazım.” Dalton homurdanarak güler. “Görünüşe göre tüm oğullarım aşık oluyor ve yuva kuruyor.”

Yutkunurum, Mason’ın babasının iddiasını reddetmesini beklerim, ama o bunu yapmaz. Elbette, bana beni sevdiğini söylemişti, ama ailesinin de bunu bilmesi bambaşka bir adım gibi geliyor. “Mad henüz evlenmedi,” der, babasının ilişkimize dair değerlendirmesinden hiç rahatsızlık duymadan.

“Maddox farklıdır. O kimseyle çıkmaz. Ama onun için doğru kişiyi bulacağından hiç şüphem yok.” Dalton bir kez başını sallır. “İyi insanları çeken bir enerjisi var.”

Mason onaylayarak mırıldanıyor, gözleri yine üzerimde. Mason’ın beni gibi birini kendine çeken ne tür bir enerjisi var acaba? Acı çekmeyi seven türden mi? Sırlarla dolu bir hayat türünden mi? Çünkü bu ne kadar iyi hissettirse de, her şeyin daha önce olduğu gibi yine başımıza yıkılacağından endişeleniyorum.

Sadece, eğer böyle bir şey olursa, parçaları toplayıp bizi yeniden bir araya getirecek kadar güçlü olacağımı umuyorum.

Bölüm

Otuz Sekiz

MASON

"Ben olmadan orada her şey yolunda mı?" diye soruyor Elijah. "Sızıntıyı henüz bulamamışken tekrar ayrılmak içime sinmiyor." Monitörümdeki yüzü bronzlaşmış ve rahat görünüyor, göz çevresindeki çizgiler her zamankinden biraz daha belirgin, ama yorgunluktan değil. Gülümsüyor ve sanki aylardır gülümsemeyi bırakmamış gibi görünüyor.

Eski Elijah, bir kriz sırasında Manhattan'dan ayrılmayı asla düşünmezdi, ama o sadece Charleston'da uzun bir hafta sonu geçiriyor. Sanki ortadan kaybolmuş gibi değil, ihtiyacım olduğunda telefonun diğer ucunda ya da bilgisayar ekranında hemen yanımda. Bu daha rahat halini sevdiğimi söylemeliyim. Hâlâ bir işkolik ve şezlongunun rahatlığında bir başka devasa Kore anlaşmasını daha kapatmayı başardı. Her şeyi sonuçlandırmak için yarın oraya uçacak ve on gün daha yok olacak.

"Her şey kontrolüm altında ve King ilerleme kaydediyor. Sızıntıyı yakında durduracağına emin. Perşembe ve Cuma günü yeni başkan yardımcısı pozisyonu için mülakatlar yapacağım. İşe başlar başlamaz birçok işi devretmeyi planlıyorum."

"Evet, işe başlar başlamaz hemen işin içine girmeleri gerekiyor."

Kafamı sallayarak onaylıyorum. Elimizde birkaç mükemmel aday var, ki bu, aradığımız pozisyonun seviyesine göre beklenen bir şey.

Gülümsüyor. "Seninle gurur duyuyorum,

Mase." Gözlerimi deviriyorum.

"Ciddiyim. Bir adım geri attığımı biliyorum..."

"Bunu hak ettin, Elijah."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim, ama sana daha fazla yük bindirmekten endişeleniyordum ve sen her şeyi bir şampiyon gibi hallettin. Küçümseyen bir ağabey gibi konuşmak istemem, ama seninle gerçekten gurur duyuyorum. Babamın da duyduğunu biliyorum."

Göğüm gururla şişer. "Teşekkürler, kardeşim."

Telefonu kapattıktan sonra pencereden dışarı bakıyorum. Bu işi seviyorum ve her zaman sevmişimdir, ama işin kurumsal tarafında da daha aktif bir rol almaktan keyif alıyorum. Her şeyi mahvetmediğimi bilmek iyi hissettiriyor. Aksi takdirde mükemmel olan ufkumdaki tek leke, o lanet sızıntı. Kim olduğunu bulana kadar, tüm şirket bilgi açısından kilit altında. Temel olarak, her bir bilgi parçası sadece bilmesi gerekenler için paylaşıyor. Bu baskıyı artırıyor, ama aynı zamanda başka bir sızıntı olmayacağı anlamına da geliyor.

Kapım hafifçe çalınıyor ve başımı kaldırdığımda King orada duruyor, hem çok sevimli hem de günah kadar seksi görünüyor.

Neden kapıyı çaldığını merak ediyorum, ta ki Hayden'ın sesini ve bu sabah etrafı gezdirdiği yeni stajyer grubunun o eşsiz, heyecanlı gevezeliklerini duyana kadar.

Göz kırpmaya cesaret ediyorum. "Girin, Bay Blackthorn."

Sırıtarak arkasındaki kapıyı kapatıyor. Her zamanki yerine oturmak yerine, önümdeki masama tırmanıyor ve ona yer açmak için biraz geriye kaymamı sağlıyor. Bacaklarımın arasında bacaklarını hissetmeyi seviyorum. Eğiliyor ve dudaklarını benimkilere yapıştırıyor. Dilimi ağzına sokup öpücüğü derinleştiriyorum, ama geri çekilen ilk kişi ben oluyorum. Hayden her an kapıyı çalarak beni yeni stajyerlerle tanıştıracaktır.

King ellerini ceplerine sokar. "Şüphelileri ikiye indirdim."

"Öyle mi?" diye soruyorum.

"Kimler?" "Birinci şüpheli Olivia Green."

Onu hatırlamak için kafamı yoruyorum. "Adını biliyorum, ama ne iş yaptığını hatırlayamıyorum."

"Geliştirme bölümünde çalışıyor, ama hiyerarşide oldukça alt sıralarda. Ve iki kez terfi almayı kaçırdı."

Şimdi onu hatırladım—Hayden'la son görüşmesini tartıştığımızı hatırlıyorum. "Evet, öyle. İyi biri, ama inisiyatif almıyor. Hiç almıyor, ki bu, junior analist olduğun ve ne yapacağını söyleyecek üç patronun olduğunda sorun değil, ama onun hedeflediği roller için uygun değil."

"Şey, e-postaları, şüphelerimi uyandıran birkaç gizli buluşmaya işaret ediyor. Evli bir adamla ilişkisi olabilir ya da başka makul bir açıklaması olabilir. Ama kişisel banka hesaplarında bir şey çıkmadığı için, yurtdışı hesaplarını da tarıyorum. Ancak, hem sebebi hem de imkânı var."

Başımı salladım. "Bunu yapacak kadar kurnaz olduğunu sanmıyorum. Başka kim olabilir?" Yüzünü buruşturdu. "Bunu beğenmeyeceksin."

“Kim, King mi?”

“Sana söylemiştim” der gibi omuz silkti. “Hayden.”

"Hayden mi? İnsan kaynakları müdürüm mü? Beni sıklıkla istediğini düşündüğün için sevmediğin adam mı?"

"Öncelikle, o gerçekten seninle yatmak istiyor. Ama onu sevmemem bu konuyla alakalı değil."

"O zaman nedir?" diye soruyorum.

"O, diğer meslektaşlarından daha fazla sana ulaşabiliyor. Aslında, bu şirkette gördüğüm herkesten daha fazla. Bir şekilde şifrelerini öğrenmiş olabilir ya da..."

"Beni o kadar dikkatsiz mi sanıyorsun?"

Elini çeneme koydu. "Hayır, ama sence neden son birkaç haftadır ofiste bu kadar uzun süre kaldım? İlk taramamdan sonra, yaklaşık kırk potansiyel şüpheli buldum. Ben de onlara odaklandım. Kahve içerken sohbet ettim, bilgisayarım ile ilgili yardım istedim. İnsanlar farkında olmadan kendileriyle ilgili bilgiler verirler. Sürdükleri ilk araba. İlk evcil hayvanlarının adı. Anlıyor musun?"

"En sevdiğim evcil hayvanın adını şifre ipucu olarak kullanacak kadar aptal değilim, King. Ayrıca, güvenlik sistemimiz bundan biraz daha gelişmiş."

"Aksini iddia etmiyorum. Sadece şunu söylüyorum: Endüstriyel casusluk yapmak isteyenler, sana yakın olmalarını kullanarak bilgi elde etmenin bir yolunu bulacaktır."

Hayden yapışkan ve özenli biridir ve gerçekten de zamanının aşırı bir kısmını etrafımda dolaşarak geçirir. Ama beş yıldır burada çalışıyor. İyi bir adamdır. "Motifi ne?" diye soruyorum.

"Para."

Başımı sallıyorum. "Bu herkesin motivasyonu olabilir."

"Hayır. Herkesin motivasyonu para değildir."

"Peki Hayden'in öyle olduğunu düşünmenizin sebebi ne?"

"Adamı gördün mü?" diyor King. "Lamborghini sürüyor. Manhattan'da. Sadece benzin masrafı astronomik, park etmek için ne kadar ödediğini hayal bile edemiyorum. Giydiği her şeyin üzerinde tasarımcı etiketi var. İç çamaşırları dahil."

"Onun hangi iç çamaşırları giydiğini nereden biliyorsun lan?"

Sırıtarak yine çenemi avuçlar. "Ah, bebeğim, kıskandığında çok hoşuma gidiyor."

Elini itiyorum. "Kıskanmıyorum."

"Ofisinde yedek kıyafetleri var."

Hâlâ ikna olmamışım. “Bunun onu casuslukla suçlamak için yeterli olduğundan emin değilim. Ben de tasarımcı kıyafetleri giyiyorum ve Manhattan’da pahalı bir araba sürüyorum.”

Gözlerini devirdi. “Evet, ama sen milyardersin bebeğim. İnsan kaynakları müdürü değilsin.”

“Yılda yarım milyondan fazla kazanıyor.”

“Evet, biliyorum. Banka hesaplarında da bazı olağandışı hareketler var. Bak, kapsamlı bir soruşturma yapacağım. Kesin kanıtım olmadıkça sana gelmeyeceğim, ama senin için çalışanlar arasında göze çarpan iki kişi bunlar. Ve içgüdülerime güvenmeyi öğrendim.”

“Benim için çalışan insanlar da ne demek?” Bu kelime seçimini kullanması tuhaf.

Diliyle üst dişlerini yaladı. “Bunu daha da az seveceksin.”

Şimdiden hoşuma gitmeyeceğini biliyorum. “Devam et.”

“Ya şirketten biri değilse?” Tüylerim diken diken oldu. “Kim gibi?”

“Sana ve Elijah’a sınırsız erişimi olan biri gibi.

Ailenizin evine. Penthouse'unuza.”

“Şu anda bu tanıma uyan tek kişi sensin.” Yüzünü buruşturur.

"Tabii ki sen değilsin. Ama kimden bahsediyorsun? Yengelerimden biri değil mi?" Onları suçladığını düşünmek midemi bulandırıyor.

Dudaklarını yaladı. “Hayır, elbette değil. Peki ya Tyler?”

Sözleri mideme bir yumruk gibi indi. “Tyler mı? En iyi arkadaşım mı? Melanie’nin kuzeni mi? Teknolojiye en ufak bir ilgisi olmayan adam mı?”

“Senin ve Elijah’ın bilgisayarlarına kolayca erişebilir. Tek ihtiyacı olan şey bir...”

“Hayır,” diye hırladım. “Tyler asla böyle bir şey yapmaz. Beni *asla* bana asla böyle ihanet etmez.”

King çenesini sıkar. “İnsanlar bize ihanet eder. Bu hayatın gerçeği.”

Ondan uzaklaşmak için sandalyemi geriye itiyorum. “Hayır. Bu senin hayatının gerçeği olabilir, ama çoğu insan sevdiğini iddia ettiği insanları kazıklayamaz.”

Bu artık sadece Tyler ve benimle ilgili değil, muhtemelen hiç de öyle olmadı. King homurdanır. “Bana seni sevdiğini mi söylüyorsun?”

Derin bir nefes alıyorum, öfkemi kontrol altına almaya çalışıyorum ama başaramıyorum. “Evet, seviyor. Ve benden daha çok kuzeni Melanie’yi seviyor. Hani, Nathan’ın karısı?”

“Peki sen onu seviyor musun?” der, ilk cümlemden başka her şeyi görmezden gelerek.

"Ne?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. Tanrım, lanet olsun.

Bana doğru yürür ve ofisimde bir kez daha karşı karşıya geldiğimizi fark ederim. “Onu seviyor musun dedim?”

"Evet, seviyorum King. Bir arkadaş olarak. O benim en iyi arkadaşım. Bu yüzden mi bunu yapıyorsun? Tyler ile olan arkadaşlığımı kıskandığın için mi? Bir kez, bir dakikadan az bir süre görüştüğün bir adamı?”

Burun delikleri genişler. “Senden, bunun o olabileceğini düşünmeni istiyorum.”

“Peki, bunu kesinlikle düşünmeyeceğim. Sırf kıskanç bir ahmak olduğun için masum insanları suçlayamazsın.”

Eli boğazımı kavradı ve göğsüm onun göğsüne çarpana kadar beni kendine doğru çekti. Hain sikim buna tepki olarak sertleşti. “Evet, kıskanıyorum. Onun kadar güvendiğin bir adamı kıskanmamak elde değil.”

Kanım kaynıyor ve öfkemi King’den çıkarmak istiyorum, tercihen onu bayılana kadar sikerek. Ama bunun incinmişlikten kaynaklandığını görebiliyorum, bu yüzden birkaç saniye durup nefes alıp veriyorum. “Bana ondan şüphe etmem için hiçbir neden vermedi, King. Güven böyle işler. Ben sana hiç benden şüphe etmen için bir neden verdim mi? Tyler’ı kendi kardeşlerimi sevdiğim gibi seviyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, ona bakıp daha fazlası olup olmadığını merak ettiğim zamanlar oldu, ama bunu asla eyleme dökmedim. Nedenini biliyor musun?”

“Neden?” Sesi gergin.

“Çünkü o benim arkadaşım ve öyle yapsaydım arkadaşlığımızı mahvederdim. Benim hayatımda hep yüzeysel, anlamsız ilişkiler oldu. Tyler ve ben de öyle olurduk. Çünkü onu o şekilde sevmiyorum. O tür bir aşk için hayatımda hep sen vardın. Hep de sen olacaksın.”

Alnını alnıma dayadı, nefes alış zorlanıyordu. “Üzgünüm.”

Elimi ensesine koyuyorum. “Sorun o değil, King. Bana güvenebilir misin?”

Boğazımı sıkarak elini gevşetip parmaklarını boynumun dibine koydu, tutmaktan çok okşamak gibi. “Evet.”

“Seni seviyorum, mi rey.”

"Ben de seni seviyorum, Mase. Ama sana gelince her zaman biraz sahiplenici bir pislik olacağım. Bununla bir sorunun var mı?"

Garip bir şekilde, sorun değil. "Evet. Ve ben her zaman Tyler'la arkadaş olacağım. Senin için sorun olur mu?"

Hayır derse ne yaparım bilmiyorum. İkisini de kaybetmeye hazır değilim. Ve ikisi birlikte vakit geçirmeye başlar başlamaz, hemen iyi anlaşacaklarını biliyorum.

"Evet, bununla başa çıkabilirim."

"Aferin oğlum," gerginliği kırmak amacıyla alaycı bir şekilde söylüyorum. Bunun yerine, tamamen farklı, çok daha hoş bir gerginlik yaratıyorum.

King hırlar, sesi sabırsız ve vahşidir. Ağzı benimkini ele geçirir ve ellerimiz birbirimizi keşfetmek için iki kat daha hızlı çalışır. Saniyeler içinde, bir kez daha ona kapılırım. King Blackthorn benim takıntımdır. Karanlığım ve ışığım, ve aradaki tüm gölgeler.

Bölüm

Otuz dokuz

MASON

King, yatakta yanımda uzanırken parmaklarını tembelce karın kaslarımın üzerinde gezdiriyor. “Randevu olmayan randevumuzdan ne kadar keyif aldığımı düşünüyordum.”

Evet, ben de keyif aldım ve keşke bunu daha sık yapabilsek. Yan dönüp ona bakıyorum. “Eskiden ne yapardın? Hani Chicago’dayken? Hiç randevuya çıkar mıydın?”

“Buna çıkmak demezdim, hayır. Daha çok...” Elini çenesindeki kalın sakal izlerinin üzerinde gezdiriyor. “Dürüst olmak gerekirse, sadece seksti. Çoğu zaman, benim kadar birlikte ortalıkta görünmekten hoşlanmayan erkeklerle.”

“Yani on sekiz yıl boyunca tek gecelik ilişkiler mi? Hiç yemeğe ya da sinemaya gitmedin mi? Kulübe gitmedin mi?”

Kaşlarını kaldırdı. “Kulüpte ne kadar yersiz görüldüğümü gördün.”

Xylophone’da ne kadar garip durduğunu hatırlayıp gülmeme engel oluyorum, ama bunu sadece onu çok iyi tanıdığım için yapabiliyorum. Oysa hiç de ortama uymayan biri gibi görünmüyordu. “Bara bile gitmediniz mi?”

Başını salladı. “Yanlış anlama, Chicago’da New York’ta olduğum kadar dikkatli değildim. Bir erkekle motelden çıkarken görülmek beni burada olduğu kadar korkutmazdı, ama flört gibi şeyleri yapmak istemedim.”

Bunun babasından kaynaklandığını sanıyorum, ama onu konuya dahil edip bu keyifli sabahı mahvetmek istemiyorum. Bunun yerine ona sırtarak bakıyorum. “Ben de kendimi rahatlıkta kral sanırdım.”

“Düzenli olarak görüştüğüm birkaç erkek vardı, ama dediğim gibi, sadece seks içindi.”

Göğsümde mantıksız bir kıskançlık hissi uyandı. “Ve hiçbirine karşı hisler beslemedin mi?”

O, sorduğum sorunun nedenini şüphesiz fark etmiş olarak sırtıyor. “Hayır. Duygularla aram pek iyi değil.” Parmak eklemleriyle yanağımı okşuyor. “Seninle ilgili olanlar hariç, o zaman her şeyi hissediyorum, belki

biraz fazla yoğun hissediyorum. Sanırım ilk aşkıma hiç unutmadım ve unutmaya da niyetim yok.”

“Bu his karşılıklı.”

Aramızda bir an uzar ve keşke kendimiz için kurduğumuz bu güvenli küçük koza içinde kalabilsek diyorum. Ama dışarıda gerçek dünya bizi bekliyor. Ve bunu onunla da paylaşmak istesem de, hazır olmadan onu zorlamanın bir anlamı yok.

“Sence yine o ‘randevu olmayan randevu’ olayını yapabilir miyiz?” diye soruyor.

Gülümsememi engelleyemiyorum. Bu onun için, bizim için çok büyük bir adım. “Aklında belirli bir şey var mı?”

Başını sallıyor. “Nereden başlayacağımı bilemem. Ama geçen seferki gibi olmalı. Sadece iki erkek...”

“Arkadaş gibi görünen. Anladım.” Dudaklarına hafifçe bir öpücük konduruyorum. “Bana bırak.”

Bölüm
Kırk
KING

Mason'ın aramasına, sesini duyduğumda her zaman yüzümde olan aynı gülümsemeyle cevap veriyorum. Ama bu lokantadaki kimse kim olduğumu ya da kiminle konuştuğumu bilmiyor, bu yüzden ondan haber aldığıma açıkça sevinmenin basit zevkini kendime izin veriyorum.

"Bu akşam planlarımız var, Hotshot," diyor.

"Öyle mi?"

"Senin istediğin türden bir randevu değil."

Gülümsemem daha da genişliyor. "Öyle mi?"

"Bir gecelik çanta hazırla ve saat yedide ofisimde buluşalım."

Şimdi iyice meraklandım. "Nereye gideceğimiz konusunda bir ipucu alabilir miyim?"

"Kimsenin bize iki kez bakmayacağı bir yer." "En azından ne giymem gerektiğini söyle."

Yumuşak bir şekilde mırıldanıyor. "Şık ve rahat. Kapatmam lazım. Saat yedide görüşürüz."

Telefonu kapatıyor ve Mason James'in dünyasında şık ve rahat giyim ne anlama geldiğini merak ederek bırakıyor beni. Garson kız gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor. Kahretsin, aptal gibi sırtıyorum. Çünkü Mason James'le randevuya çıkacağım. Sanki yine on altı yaşıdayım, karnımı daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kıpır kıpır eden, gerçekten seksi bir adamla buluşmak üzereyim.

Ofisine vardığımda Mason beni bekliyor, omzuna bir gecelik çantası asılı. Gömlek giymiş—kollarını sıvamış, kaslı ön kollarını sergiliyor—ve şık bir pantolon. Ben de benzer bir kıyafet seçtiğim için memnunum.

"Peki, nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

O sırtıyor. “Çatıya.” Yanımdan geçip asansöre doğru yöneliyor. “Daha önce hiç helikoptere bindin mi?”

Onun yanına yaklaşıyorum. “Bir sürü kez.”

Kıkırdıyor. “Bunu bilmek güzel.”

"Biri bizi bir yere mi götürüyor?"

O gülümsüyor gülümsüyor bir göz göz kırptı. “Kimse biri. Uçuyorum bir bir yere uçuracağım.”

Bu herif beni hayrete düşürmeden tek bir gün geçecek mi acaba? “Helikopter uçurabiliyor musun?”

Bana göz kırptı. “Sanırım yeteneklerimin sonu yok, King.” Kendini beğenmiş pislik. Geç saatlere kadar çalışan birkaç çalışan var ve şu anda onu duvara yapıştırıp

MASON YETENEKLİ BİR PİLOT. Uçarken son derece ciddidir ve çok geçmeden Atlantic City’nin parıldayan ışıkları görünür.

"Atlantic City'ye mi gidiyoruz?" diye soruyorum, pencereden dışarı bakarak.

"Evet. Oraya çabucak varabileceğimiz kadar yakın; kimsenin bizi tanımayacağı kadar uzak ve bizi fark etseler bile eğlenmekle meşgul olacak kadar insan dolu. Mükemmel bir yer gibi görünüyordu."

Buna itiraz edemem. Bu, randevu olmayan mükemmel bir randevu.

İndiğimizde otelin tepesindeki helikopter pistinde bir konsiyerj bizi bekliyor. Mason'a adıyla selam verdikten sonra ona oda anahtarını uzatıyor. Beni başkanlık süitine doğru yönlendirirken midem heyecanla kıpır kıpır oluyor. Belli ki buraya daha önce gelmiş, ama ben bunun üzerinde durmuyorum. Mason'la birlikte Atlantic City'deyim, caddede bulunan en iyi kumarhanelerden birindeyim.

Ben dairemi kontrol ederken o çantasını yere bırakıyor; daire benim dairemden daha büyük. Ben tavandan tabana pencereden muhteşem okyanus manzarasına bakarken o arkamdan yaklaşıyor. “Şuna bir bak,” diyorum, önümdeki muhteşem manzarayı işaret ederek.

Burnunu boynumun arkasına sürüyor ve elini kıçıma koyuyor. “Seni hayranlıkla seyretmekle o kadar meşgulüm ki okyanusa bakmaya vaktim yok,” diyor boğuk bir sesle. “Ve bence bu otel odasından hiç çıkamayacak hale gelmeden önce buradan çıkmamız iyi bir fikir olabilir.”

Arkamı dönüp kalçalarını kavrayarak onu kendime çekiyorum. Elimi fermuarının üzerinde gezdirdiğimde, onun çoktan sertleştiğini fark ediyorum. “Bu hiç de fena bir fikir gibi gelmiyor.”

Sırıtışı şeytani ve kurt gibi, onu yutmak istiyorum. “Bütün gece vaktimiz var. En azından kumarhaneye bir göz atmamak yazık olur.”

“Sanırım. Milyarder bir erkek arkadaşın olması, onunla özel helikopteriyle Atlantic City’ye uçup, servetinin bir kısmını kumarhanede harcaması izlemek için değilse ne anlamı var ki?”

Karanlık bir kahkaha atıp dudaklarını benimkilere değdirdi. “Ah, bebeğim. Ben asla kaybetmem.”

Bölüm

Kırk Bir

MASON

King blackjack'te inanılmaz ve ben sadece onu izlemekten keyif alıyorum. Sekiz bin dolar kazandığında oyunu bırakıyor ve masadan kalkıyoruz.

“Şimdi ne yapmak istersin, Hotshot? Kazandıklarınla beni yemeğe mi çıkaracaksın?”

Ağzını, normalde halka açık yerlerde yaptığı gibi değil, kulağıma çok daha yaklaştırıyor. “Sana akşam yemeği ısmarlarım, Playboy. Ama oda servisi nasıl olur?”

Her türlü duyguyu hissediyorum, çoğu da sikimde. “Oda servisini severim.”

Kumarhaneden geçip özel asansörle başkanlık süitine çıkıyoruz ve orada bile birbirimize dokunmaktan kaçınıyoruz. Aramızdaki cinsel gerilim, sanki canlı, nefes alan bir şey gibi cızırdıyor, onu reddettiğimiz her an daha da şiddetleniyor. Odaya girdiğimizde, çılgına dönmüş durumdayız. Kapı kapanır kapanmaz çarpışıyoruz, ağızlarımız birbirine aç ve çılgınca, vücutlarımız kızarmış, ellerimiz istediğimizi kapıp alıyor. Çılgın, kaotik ve güzel.

Onu kapıya sıkıştırıyorum, bir elim gömleğinde, diğer elim boğazında, onu yerinde tutarken, sanki nefes almamı sağlayan hava oymuş gibi onu öpüyorum. O, beni dudaklarına gülümseten, boğuk bir inilti çıkarıyor. Onu çılgına çevirmeyi seviyorum.

"Bu randevu olmayan randevu, sonuncusuyla karşılaştırıldığında nasıl?"

Kaşlarını kaldırıyor ve ikimiz de çok ihtiyacımız olan bir nefes alıyoruz.

"Sanırım fena değil, ama son randevuda dans ettiğimizi hatırlıyorum."

Lanet olsun, onun bu şakacı tarafını seviyorum ve bunu daha sık ortaya çıkarmak için elimden geleni yapacağım. “Sanırım bunu düzeltebilirim.”

Cep telefonumu çıkarıp süitin Bluetooth hoparlörüne bağladım ve hızlıca bir şarkı seçtim.

“Chasing Cars”ın giriş ritimleri çalmaya başladığında bana sırtıyor. “Eskiden öpüştüğümüz tüm şarkıların bir çalma listesi var mı?”

Yaklaşıp kollarımı beline doluyorum. “Artık var.”

Kalçalarımı kavrar ve daha öncekinden daha az aceleci bir şekilde öpüşmeye devam ederken vücudu benimkine yaslanır. Bu, şehvetli ve tatlı bir öpücük. İhtiyacımız olan tüm zamana sahip olduğumuzu bilmenin doğurduğu bir öpücük.

Şarkı bittiğinde, bir sonrakine dans ediyoruz. Ta ki King'in midesi guruldayana ve benden bir kakhaha kopana kadar. "Sanırım akşam yemeği hakkında bir şey söylemiştin."

O başını sallıyor. “Yemek, sonra sevişmek mi?”

“Sufle sipariş edersen, yemekten önce sevişmek için de vaktimiz olur,” diye takılıyorum.

Birbirimizden ayrılıyor ve o, bir kolunu başının arkasına koyarak yatağa uzanmadan önce menüyü alıyor. "Siktir, karar veremiyorum. Hepsi bana lezzetli görünüyor."

Kalçalarının üzerine oturuyorum. “O zaman hepsinden birer tane sipariş et.”

Menüyü yanına bırakır. “Bu israf olur ve tüm kazancımı bitirir.”

Tişörtümü çıkarıp yere atıyorum. “O zaman ben ödeyeyim. Milyarder bir erkek arkadaşının varken, sana Michelin yıldızlı menünün tamamını ısmarlamasına izin vermemenin ne anlamı var?” Öne doğru eğiliyorum ve ellerim başının iki yanına konuyor, ama o ellerini göğüs kafesime koyarak daha fazla yaklaşmamı engelliyor.

Gözlerini kısarak yüzüme baktı. “Senin paranı istemiyorum, Mase. Bunu biliyorsun, değil mi? Seninle birlikte olmamın sebebi bu değil.”

Başımı eğip ellerinin direncine karşı iterek dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. “Biliyorum, mi rey. Seni kızdırıyordum.”

Sıcak nefesi benimkiyle karışıyor ve kalçalarını kaydırarak yarı sertleşmiş penisini kıcıma sürüyor. “Ve sana akşam yemeği ısmarlamam gerekiyor.”

“Tamam, bana akşam yemeği ısmarla. Ama tatlım zaten burada.”

Avuçlarını belime kaydırır. “Öyle mi?”

"Elbette." Dudaklarını dişlerimin arasına alıp nazikçe ısıırıyorum.

Parmaklarını kalçalarımın geçirip beni penisine sürüyor, bu da benimkini ağrıtıyor. “Bu kulağa gerçekten hoş geliyor.”

Ön kollarımın üzerine yaslandım, dişlerimi çene hattında gezdirip, o arzuyla inleyene kadar kendimi ona sürttüm. “Gerçekten ne istediğimi

"?" diye fısıldıyorum kulağına.

"Ne?" diye homurdanıyor, sırtı kavisleniyor.

Dilimle kulak kepçesini yalıyorum. "İstakoz."

Vahşi bir homurtuyla beni ters çevirip yatağa sabitliyor ve ben onu durdurmaya çalışamayacak kadar çok gülüyorum. Ellerimi yakalıyor ve ben hiç direnmediğim için onları kolayca başımın üstünde tutuyor. "Yemek, bebeğim," diyor boğuk bir sesle. "Sonra da sikileceksin."

Boş eliyle komodinin üzerindeki telefona uzanır ve oda servisini arar. Hâlâ üzerimde otururken, beni güçlü bacaklarının arasında sıkıştırır ve ikimize de istakoz sipariş ederken gözlerimin içine bakar.

"Seni sikmem LAZIM, Mase." Sesi acı ve çaresiz. "Kayganlaştırıcı çantamda," diye nefes nefese söylüyorum.

Yataktan kalkıp benim çantam yerine kendi çantasına gider. Tabii ki onda da kayganlaştırıcı vardır. Ona bir gecelik çanta hazırlamasını söylemiştim.

Birkaç kadeh kaliteli viski eşliğinde istakoz yemeğimizi keyifle yedik ve gecenin yemek kısmının seks kısmını tamamen ortadan kaldırdığını ilan ettik. Sonra bir film izledik, sadece birbirimizin yanında uzanmaktan mutluyduk.

Dişlerimizi fırçalarken her şey altüst oldu. Önce aynada gözlerimiz buluştu. Sonra parmak uçlarımız hafifçe birbirine değdi. Birbirimize duyduğumuz ateşli açlığı yeniden alevlendirmek için tek ihtiyacımız olan buydu. Yatağa yuvarlandık, uzuvlarımız ve dillerimiz birbirine dolanmış, öpüşüyor, sarılıyor ve ısıırıyorduk.

King üzerime geri sürünerek, bir eliyle penisini kayganlaştırıcıya buladı ve dizleriyle uyluklarımı ayırdı. Dilini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirip homurdandı. "Sen çok lezzetlisin."

Saçlarını tutup dudaklarını dudaklarıma çekiyorum. "Sen de öyle, yakışıklı. Ve sanırım sen benim tatlısın."

"O zaman beni alabilirsin, bebeğim." Nefesimi kesen tek bir yumuşak hamlede içime tamamen girdi.

Ona sarılıyorum, beni yatağa çivilesini bekliyorum. Ama o alnını alnıma dayıyor ve acı verici derecede yavaş bir hareketle dışarı çıkıyor, sonra tekrar içeri giriyor, her itişinde penisi prostatımı masaj yapıyor.

Zevk vücudumda patlar. Gözlerim geriye yuvarlanır. "Siktir, King."

Ağır ağır nefes alıyor. "Seni seviyorum, Mase."

Ellerimi sırtında gezdirip gergin kaslarını yoğuruyorum. "Seni de seviyorum
"Ben
de." Daha derine giriyor ve göğsünden bir hırıltı çıkıyor. "Benim olduğunu söyle
benim olduğunu söyle."

Lanet olsun. Bacaklarım titriyor. "Ben seninim, King."

"Sadece ve sadece benim, bebeğim."

"Ve sen de sadece benim olacaksın." Bu sözleri nefes nefese söylüyorum,
aramızda duran sikim boşalma ihtiyacıyla ağrıyor. Ağzını ağzıma çekiyorum ve o da
aynı lezzetli, yavaş ritimle beni sikmeye devam ediyor. Vücutlarımız kas hafızasıyla
çalışıyor, uzuvlarımız uyum içinde hareket ediyor, ten tenin üzerinde kayıyor.
Zahmetsiz ve enfes. Varlığım daralıyor ve ben artık sadece arzudan ibaretim.
Parmaklarımı kaslarına geçirip bacaklarımı kalçalarına doluyorum, onu
olabildiğince derine çekiyorum.

King elini boğazımın dibine koyuyor. "Ben hep sadece senindim." Beni tekrar
öpüyor, dili tembelce ağzımı sikiyor ve ikimizi de uzun, beyin kimyasını değiştiren
bir doruğa taşıyor. Ruhlarımızı paramparça eden türden bir doruk.

Ben sadece ona ait olacağım. O benim bir parçam, DNA'mda var ve başka
türlü olmasını istemezdim.

Bölüm

Kırk İki

KING

Göz kapaklarımı ovuşturup kahveme uzanıyorum, umarım bu odaklanmama yardımcı olur. Ama ekranın parlaması gözlerimi yakıyor ve dizüstü bilgisayarımı kapıyorum. Cassidy Jones davasıyla ilgili bulduğum her ipucunu takip ettim ama hiçbir şey bulamadım. Eğer polislerin vardığı sonuç gibi öylece kalkıp gitmişse, o zaman Jack Reacher'ı gururlandıracak kadar iyi bir şekilde izlerini silmiş demektir.

Ve gerçek dünyada kimse o kadar iyi değildir. Ilık kahvemi bir yudum daha alıyorum. Belki bir avuç insan olabilir, ama Cassidy Jones'un o düzeyde bilgi veya uzmanlığa sahip olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

Tüm içgüdülerim bana onun öldüğünü söylüyor. Ve babamın bu konuda bir şeyler bildiğini. Ne kadar acımasız olsa da, bunu gerçekten onun yaptığını kabul edemiyorum, ama kesinlikle bir şeyler biliyor. Curtis'i arayıp ona kısa ve pek umut verici olmayan bir güncelleme veriyorum ve sonunda ona bazı cevaplar bulacağımı garanti ediyorum.

"Sana henüz ödeme yapmadığımı biliyorum, ama bir kredinin onaylanmasını bekliyorum," diyor, kızının kayboluşunu araştırmaya devam ettiğim için bana teşekkür ettikten sonra. "Bana birkaç gün daha ver."

"Endişelenme," diyorum ona. "Bunu pro bono olarak kabul et." Önceki özel dedektiflik işlerini finanse etmek için araba işini teminat göstererek iki banka kredisi almıştı ve doğrusu, bu davada o kadar çok çıkmaz sokak var ki, ona hak ettiği zamanı ve ilgiyi veremediğimi düşünmeden edemiyorum. Babamın bu işe karışması yüzünden hissettiğim suçluluk duygusundan bahsetmiyorum bile. Ayrıca, paraya ihtiyacım yok. Anne babam büyükannemin vasiyetine itiraz etmeyi başarsalar bile, büyükbabam bana birkaç yüz bin dolar bırakmış. Bu, emeklilik planımı tekrar rayına oturtmak için fazlasıyla yeterli, hatta fazlasıyla.

"Özel dedektiflerin pro bono davalar aldığını bilmiyordum," diyor.

"Ben yaparım. Yeni bir gelişme olduğunda sizi bilgilendiririm."

Bana bol bol teşekkür ediyor ve onu telefonda indirmek tam bir dakikamı alıyor.

İç çekerek dizüstü bilgisayarımı tekrar açtım. Mason geç saatlere kadar çalışıyor ve bir saat daha eve gelmeyecek, ben de boş boş oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Gözümden kaçan bir şey olmalı. Yirmi iki yaşındaki bir kadın iz bırakmadan ortadan kaybolmaz.

Ancak... Babam gibi insanlar var; yeterince parası ve gücü olan, her şeyi gerçekleştirebilen insanlar. Ve genellikle de gerçekleştirirler.

Çoğu insanın bir ömür boyu kazanacağından daha değerli bir çatı katı dairesinde, ortalama bir aile gelirinden daha pahalı olan bu kanepede otururken, Mason'ın ailesiyle benim ailem arasında paralellik kurmamak zor. Ama benzerlikler servetle sınırlı. Mason'ın ailesi benim ailemi elli kat satın alabilir, ama diğer insanlara üstünlük taslamıyorlar.

Onunla ilk tanıştığım anı hatırladığımda dudaklarım gülümsüyor. İkimizin de gittiği okulların öğrencilerinin takıldığı bir pizzacıda olmuştu. Zengin bir velet, bir garsonu itti, garson Mason'a çarptı ve gömleğinin üzerine soda döktü. Bizim gibi okullardan gelen ayrıcalıklı veletlerin çoğu ona küfrededi, ama o sadece garsonun iyi olup olmadığını sordu. Ne dediğini hatırlamıyorum, ama kızın gülümsemesini hatırlıyorum. Muhtemelen bir haftalık maaşından daha pahalı olan gömleği için yaygara koparmadığında duyduğu rahatlamayı. Onu özel hissettirdi. Başarısına ve tanrıdan daha fazla paraya sahip olmasına rağmen, hâlâ insanlara öyle hissettiriyor. İşte bu yüzden ona aşık oldum.

Cep telefonum titreyerek mesaj geldiğini bildiriyor ve ekranda babamın adını görünce içimden bir inilti çıkıyor.

■

Kyngston, büyükbabanın vasiyetinin sonucunu hâlâ konuşmamız gerekiyor.

Hızlıca bir cevap yazıyorum.

■

Avukatımın dediği gibi, itiraz edilecek bir şey yok.

Telefonum elimde çalar ve cevap vermemeyi düşünürüm, ama bir yanımda onun kıvranışını duymak ister. Belki de Nathan, onun ve annemin büyükbabamın parasını ele geçirme konusundaki çaresizliğinin arkasında daha fazlası olduğu konusunda haklıydı.

Elimden gelen tüm nezaketle aramayı cevaplıyorum. "Kyngston, lütfen. En azından bunu yetişkinler gibi konuşabilir miyiz?"

"Tartışacak ne var ki? Vasiyetname kusursuz."

"O annenin parası ve bunu sen de biliyorsun. Büyükbabanın sana verme hakkı yoktu."

"O para, büyükbabamın hayatının son günlerinde ona bakan kişiye verilmek üzere ayrılmıştı. Ve bu kişi açıkça ne sen ne de annemdi."

Hırladı. "Onu eve getirmeye çalıştık, sen ve..."

"Senin burnunu sokan çocuğun olmasaydı mı?" Scooby-Doo şakamı duyunca kıkırdayarak güldüm, ama beklendiği gibi o hiç de eğlenmedi.

"Her zamanki gibi aptal, Kyngston."

"Banka hesabında yirmi beş milyon doları olan bir aptal," diye alay ediyorum, ona sataşmaya dayanamıyorum.

Sessiz kalıyor, şüphesiz öfkesini dizginlemeye çalışıyor. "Lütfen bunu konuşabilir miyiz? Akşam yemeğine gel, medeni bir şekilde konuşalım."

Medeni demek, onun ve annemin tüm bu süre boyunca sessiz kalması gerektiği anlamına gelir. "Neden büyükbabamın parasını bu kadar önemsiyorsun? Yirmi beş milyonun çoğu insan için çok büyük bir para olduğunu biliyorum, ama annemin sanat koleksiyonunun tek başına değeri en az bunun yarısı kadar. Sen çok zenginsin, değil mi?" Cevap olarak boğazımı temizliyor ve bu da onun gerçekte ne kadar çaresiz olduğunu merak etmeme neden oluyor. "Şimdi, eğer zor durumda olduğunu düşünseydim, sana yardım etmeyi düşünebilirdim," diye ekliyorum.

Tekrar konuşması birkaç saniye sürer. "Aslında, şu anda bir tür nakit akışı sorunuz var."

Vay canına. Bunu bana itiraf etmeyi bile düşünmüş olması, onun için gerçekten büyük bir sorun olmalı. Ayaklarımı sehpaye uzatıp, birdenbire bu sohbetten keyif almaya başladım. "Ne tür bir nakit akışı sorunu?"

"Telefonla konuşmak istediğim türden bir sorun değil. Akşam yemeğine gelmeye ne dersin?"

Kafama çivi çakmayı tercih ederim.

"Ya da bir şeyler içmeye gidelim mi? Sadece sen ve ben," davetine hemen atlamadığım için teklifte bulunuyor. "Bu akşam?"

Durum çok vahim olmalı, ama bu akşam Mason'la planlarım var. "Bu akşam olmaz."

"O zaman yarın?"

Jamestech davasını çözmeye çok yaklaştım, yarın tüm vaktim bununla meşgul olacak. "Gerçekten çok meşgulüm."

"Lütfen, King?"

Yutkunuyorum. Bana asla King demez. Onu benimle görüşmeye bu kadar hevesli yapan şey ne olabilir ki? Merakım beni şöyle söylemeye itiyor: “Belki bir içki içmek için buluşabiliriz, ama bitirmem gereken işlerim var, sana haber veririm. Yarın olmazsa, belki bu hafta sonu.”

"Ne zaman uygun olursan, evlat."

Keşke tek oğlunu görme konusundaki bu çaresizliği, paraya ihtiyaç duymaktan başka bir şey için olsaydı. Ne güzel olurdu. Ne yazık ki bu asla olmayacak.

Bölüm

Kırk Üç

MASON

King'in zafer dolu gülümsemesi beni hem heyecan hem de biraz endişeyle dolduruyor. Bu toplantı için Elijah'ı davet etmemi istedi, yani belli ki haberleri var.

"Sızıntının kaynağını buldum," diyor. Elijah koltuğunda öne doğru eğiliyor. "Kim?"

"Olivia Green," diyor King gururla.

Şaşırdım ama Hayden olmadığına sevindim. Öyle olsaydı, insanları çok kötü tanıyormuşum demek olurdu; çünkü yapışkanlığı bir yana, işinde çok iyidir. "Vay canına. Açıkçası onun böyle bir şeyi yapabilecek inisiyatif sahibi olduğunu hiç düşünmemiştim."

Elijah onaylayarak başını sallar.

"Şey, o bir beyin değil. Ama yaklaşık on altı ay önce Virginia'daki bir yoga kampında Astyn Bartley ile tanıştı. Ondan sonra e-posta yoluyla iletişim halinde kaldılar. E-postaların hiçbirinde suçlayıcı bir şey yok, ama o zamandan beri toplam dört kez buluştular. Bu buluşmaların hepsi, Spartan'ın Jamestech'in de geliştirmekte olduğu yeni bir teknolojiyi piyasaya sürmesiyle aynı zamana denk geldi. Ve son iki buluşma, patentinizin çalınmasından bir hafta önce gerçekleşti."

"Bunun kanıtın var mı?" diye soruyor Elijah. King'in araştırmasına ve yargısına güvendiğinden eminim, ama aynı zamanda, haksız fesih davası olmasa bile, gelecekte olumsuz bir kamuoyu algısı oluşabileceğini öngördüğünü de biliyorum.

"Buluşmalarına dair kanıtlar, evet," diye yanıtlar King. "Bir restorandan çıkarken çekilmiş güvenlik kamerası görüntüleri. Otopark için kredi kartı makbuzları ve buluşmalarını teyit eden e-postalar; bunlar mahkemede delil olarak kabul edilmez, ama sanırım o yoldan gitmek istemiyorsunuz."

"Tercihen istemiyoruz," diye yanıtlıyor Elijah.

King anladığını belirtircesine başını sallar. "E-postalar Astyn tarafından imzalanmamış olsa da, IP adresini şirketindeki bilgisayarlardan birine kadar izledim."

“Ve hepsi üç aydan kısa bir sürede,” diyorum gülümseyerek, ona duyduğum gururu saklayamadan.

Bana göz kırpar. “Sana iyi olduğumu söylemiştim.”

Elijah mırıldanır. “İnsan Kaynakları’nı buraya çağırıp Drake’e sözleşmesini inceletmeliyiz. Bu konuyu doğru bir şekilde hallettiğimizden tam olarak emin olmalıyız. Skandal çıkmasın ve bize uygunsuz bir şey yapmakla suçlayabileceği bir gerekçe kalsın.”

King sırtıyor. “Ya da onu buraya getirip konuşturabiliriz,” diye öneriyor.

Elijah merakla öne eğilir. “Konuşmaya mı?”

“Onunla ilgili araştırmam, bu işe sadece para için girdiğini gösteriyor. Zayıf biri. İnisiyatif almaktan yoksun.”

“Kişisel dosyası da bunu doğruluyor,” diye ekliyorum.

“Tek yapman gereken ona kanıtları göstermek, bahse girerim Kawasaki Ninja’mı ki, yumurta kabuğu gibi çatlayacaktır,” diyor King.

Kardeşimin yüzünde çeşitli duygular belirir, sonra başını sallar. “O zaman onu buraya getirelim.”

OLIVIA’NIN ALT DUDAĞI TITRIYOR. Elijah, King’in bulduğu kanıtlarla onu yüzleştirdi ve o, ilk başta inkâr etti, ki bu beklenmedik bir şey değildi. Sonra King, Astyn Bartley ile yaptığı her görüşmeyi ayrıntılı olarak anlattı: tarihleri, saatleri, yerleri. Ben de Jamestech’ten sızdırıldığı şüphelenilen bilgilerin tarihlerini verdim.

Hepimiz ona bakıyoruz, çökmesini bekliyoruz.

“Ben... ben... Öyle değildi... O öyle dedi... Çok ısrarcıydı... Kedimin ameliyat olması gerekiyordu ve benim param yoktu.” Yüksek sesle ağlıyor.

İçimde bir parça sempati duyuyorum, ama Elijah omuzlarını geriye atıyor. “Eşyalarınızı toplayın Bayan Green. Gürültü çıkarmadan gidin, biz de sizi endüstriyel casusluktan yargılamayalım.”

İşte bu yüzden o CEO. Kardeşim iyi bir adam, bu yüzden onun durumuna kesinlikle anlayış gösteriyor. Ama o şirketimizin sırlarını birkaç kez sattı ve babamızın sıfırdan kurduğu şirketi duygusallık uğruna riske atmayacak. Hapse girmeyeceği için şanslı.

Gözlerini sildi. “İnsanlara ne diyeceğim?”

Elijah gözlerini kısar. “Ağır ihmal nedeniyle kovulduğunu söyle ya da tempoya ayak uyduramadığın için ayrıldığını söyle, umurumda değil. Ama bu şirket ve burada gördüğün muameleyle ilgili ağzından tek bir kötü kelime bile duyarsam, yasaların tüm ağırlığıyla peşine düşerim. Anladın mı?”

Olivia başını sallar.

“Şimdi, binamızdan defolup git,” der. Olivia gözyaşları içinde ayrılır.

“Dava açmayacağından emin misin?” King, Olivia kapıdan çıkar çıkmaz sorar.

“Uzun ve sürüncemeli bir dava olur,” diye cevaplar Elijah. “Spartan’ın kendi hukuk ekibi olurdu ve teknolojimizi çaldıklarını kolayca itiraf etmeleri imkansız. Bu bilgiyi yönetim kuruluna iletceğim ve Bartley hafta sonuna kadar işten çıkarılacak. Olivia tanık olsa bile, dava karmaşık ve zorlu olurdu ve zamanımı daha iyi değerlendirebileceğim bir sürü şey aklıma geliyor.”

“Ben de öyle,” diye ekliyorum, King’le birlikte Atlantic City’ye yaptığımız ani geziyi düşünerek. Hayatımda bunun gibi şeylere çok daha fazla ihtiyacım var. “Ayrıca, tüm o olumsuz haberlerin getireceği ekstra iş yüküne de ihtiyacım yok.”

Elijah ayağa kalkıp King’in elini sıktı. “Ama harika bir iş çıkardın dostum. Teşekkürler.”

King gülümser ve o gamzesi belirir. “Rica ederim.”

“Seni tanıdığım herkese tavsiye edeceğim. Ve eğer işin kalmazsa, Jamestech’te sana her zaman bir şeyler bulabiliriz.” Elijah bana bakar. “Tabii senin için de sorun olmazsa?”

Başımı sallarım. “Benim için sorun yok.”

Elijah gülümser. “Amber’ı ve babamı arayıp onlara bu iyi haberi vereceğim. Nathan ve Drake’e de haber verebilir misin?” Saatine bakar. “Sonra saat altıda O’Shaughnessy’s’te kutlama için bir şeyler içmeye ne dersin?”

King ve benim akşamı birlikte geçirme planlarımız vardı, ama o bana kabul etmem için işaret ediyor. “Kulağa hoş geliyor,” diyorum kardeşime.

O’Shaughnessy’s’te, tüm kardeşlerim ve eşleri ile babamın da katıldığı gürültülü ve neşeli bir kutlama yapılır. Saat sekiz buçukta Mel esnemeye başlar ve Nathan, karısını eve götürüp yatıracağını söyler. Karısı biraz itiraz eder, ama Nathan kollarını onun etrafına dolayarak kulağına bir şey fısıldar; bu, karısını güldürür ve kollarında erimesine neden olur.

"Biz de gidelim," diyor Drake.

Amber’a gizlice bir bakış atıyorum. O ve Elijah çocuk sahibi olamıyor, bu da onun uzun zamandır gerçekten zorlandığı bir konu. Zorlu geçmişimizi bir kenara bırakırsak, onu seviyorum ve acı çekmesini hiç istemem. Ama o,

kayınbiraderlerine sadece sevgi dolu bir ifadeyle gülümsüyor. Nathan ona veda etmek için sarılır ve onların da aralarındaki anlaşmazlıkları geride bıraktıklarını görmek güzel. Bu gece o kadar çok gülümsedim ki yanaklarım ağrıyor ve hayatın şu anda ne kadar güzel olduğuna inanamıyorum.

Parti dağıldıktan sonra, hepimiz gitmek istediğimiz başka yerler olduğuna karar veriyoruz. Maddox babamla eve gitmeyi kabul ederken, Elijah ve Amber geç bir akşam yemeği için planlar yapıyorlar.

"Hala benim evimde kalmak ister misin?" King bana sessizce soruyor. Bu, doğaçlama kutlamamızdan önce bu gece için yaptığımız asıl plandı.

"Hâlâ bana biftek pişirecek misin?"

Gülümsüyor. "Sanırım sana biftek, seks ve *The Sopranos* sözü vermiştim."

"Verdiğin doğru."

"Ve sözümü tutacağım. Her zaman tutarım."

Böyle anlarda keşke dışarıda olsaydı da onu sokağın ortasında öpebilseydim, ya da sarılabilseydim, hatta sadece elini tutabilseydim diyorum. Ama bir gülümsemeyle yetiniyorum, onunla baş başa kalır kalmaz tüm bunları ve daha fazlasını alacağım için yeterince memnunum.

Bölüm

Kırk Dört

MASON

Onun evine vardığımızda, King daha önce marketten tereyağı ve brokoli almayı unuttuğunu fark etti ve geri dönmek zorunda kaldı, ben de duş almadan önce patatesleri fırına koydum. Hâlâ kurulandığım sırada kapıdan yüksek sesle bir vuruş duyuldu. Temiz bir boxer giyip oturma odasına çıktım.

"Anahtarını mı unuttun, bebeğim?" diye seslendim.

Ama kapıyı açtığımda karşımda King durmuyor. Bütün dünya donuyor ve dizlerim titriyor. Yere yığılmamak için kapı çerçevesine tutunuyorum.

"Sen de kimsin?" Yüzü şaşkın bir alaycı ifadeyle bükülüyor. O acımasız yüz hatlarını her yerde tanırım. On sekiz yılda neredeyse hiç değişmemiş. Ama görünüşe göre bu manyak herif beni tanımıyor. Ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalıyor.

"Oğlumu arıyorum," diyor, omzumun üzerinden bakıp sonra gözleri tekrar bana takılıyor. Yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle beni baştan aşağı süzüyor. "Sen kimsin?" diye soruyor tekrar.

"Ben onun erkek arkadaşıyım, seni iğrenç pislik," demek istiyorum ama King'i babasına ifşa etmeye niyetim yok, bu yüzden söylemek istediğim her şeyi yutkunup kısmi bir yalan söylüyorum. "King'in bir arkadaşıyım."

Dudakları kıvrılıyor. "Evinde yarı çıplak dolaşp ona '*bebeğim*' diyen bir arkadaş mı?"

Çenemi kaldırıp omuzlarımı geriye çekiyorum. Kyngston Worthington III bir zamanlar beni dehşete düşürmüş olabilir, ama artık beni hiç de korkutmuyor. "Oğlun şu anda burada değil. Hoş karşılanacağın başka bir zaman gelmeye ne dersin?"

Sinirlenerek, beni yeniden değerlendiriyor. Ondan bir iki santim daha kısayım ve yapısı o kadar geniş değil ama ondan yirmi yaşından fazla gencim.

beni alt edip edemeyeceğini sorguluyor olabilir. Herhangi bir şüphesi olsa da, sanki sokakta ayağına takılıp düşen bir şeymişim gibi bana kaşlarını çatmasını engellemiyor.

Onun acımasız alayları aklıma gelip duruyor. *İğrenç küçük sapık. Doğaya aykırı. Doğduğunda boğulmalıydın.* Kokusu aklıma geliyor. O keskin tat. Ağzımda sertleşen sarkık sikiinin hissi. Boğazımdaki acı. Kusma hissi. Onun sikini yutmaya çalışırken yüzümden akan gözyaşları. Nasıl güldüğünü. Bundan ne kadar zevk aldığını.

Bana son bir kez baştan aşağı bakıyor. "İğrenç sapık," diye mırıldanıyor ve koridora doğru yürümeye başlıyor.

On sekiz yıldır bana yaptıklarını içimde sakladım. Sanki utanmam gereken bir şeymiş gibi sakladım. Asla yüzeye çıkmaması için o kadar derine gömdüm ki. Ve şimdi sanki her şeyi mahveden benmişim gibi beni yargılıyor. Patlıyorum. "Bana ne dedin sen?"

Yüzü hâlâ buruşuk bir şekilde arkasını döndü. "İğrenç bir sapık olduğunu söyledim."

"Beni gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi? Seni ikiyüzlü pislik."

Bu onun dikkatini çeker. Kaşlarını daha da çatarak kapıya geri döner ve bana dikkatle bakar. Sanki bir ucube gösterisindeki sergi parçasıymışım gibi beni inceler. Daralmış gözlerinde bir anlık bir tanıma belirtisi parlar. Dudakları acımasız bir alaycı gülümsemeye bürünür. "Sen, oğlumu baştan çıkaran o pis küçük sapıksın."

Sözleri, benzin birikintisine atılan bir kibrit gibi, içimde öfkenin patlamasına neden oluyor. Öyle yoğun ki, gözlerim kararmış durumda. Çeneme indirmek istediğim yumruğu tahmin ediyor ve yumruk isabet etmeden önce eğiliyor. Tüm vücut ağırlığını kullanarak karnıma çarpıyor ve beni King'in dairesine itiyor. Pürüzlü halının üzerine düşüyorum, o da üstümde.

Üzerime çöker, iğrenç, nefret dolu sözler savururken kafama yumruk yağdırır. Kim olduğu yüzünden, sözleri daha da acı verir. Bana yaptıkları yüzünden. Kollarımı başımın üzerinde tutarım ve onu durduramayacak kadar zayıf olan o on yedi yaşındaki çocuğa geri döndüğümü hissederim.

Ama ben zayıf değilim. Ben çocuk değilim.

Bacağımı onun bacağına doluyorum ve ikimizi yuvarlayarak onu altımda sıkıştırıyorum. Gözümün üstündeki bir kesikten kan damlıyor, yanaklarını kırmızı damlalarla süslüyor ve ellerimi boğazına dolayarak sıkıyorum. "Bana tecavüz ettin, seni hasta pislik! Ben daha çocuktum ve sen bana tecavüz ettin!" Boğazını daha sıkı sıkarken yüzünün morarmasını izliyorum.

Her şey çok hızlı oluyor. Bir eliyle bileklerimi tutuyor. Diğer eli ortaya çıkıyor. Metal bir parıltı var. Hızlı bir hareket.

lanet olası bir silahı var.

King'in sesi kulaklarımda çınlıyor. "Mason!"

Yerdeyim, kulaklarımda kanın uğultusu var. Her şey bir film gibi geliyor.

Yanımda, King ve babası silah için boğuşuyor. King galip geliyor ve silahı sallıyor. Babasının üzerinde duruyor, göğsü inip kalkıyor, elindeki silah aşağı doğru. "Bu tetiği çekmemem için bana tek bir lanet neden göster."

Öfke ve kafa karışıklığının sisini yırtarak ayağa fırladım ve elimi onun ön koluna koydum. King parmağını tetikte tutuyor ve bakışlarını yerde yatan o pisliğe dikmiş durumda. Sesim dokunuşum gibi sert ama nazıktı, dedim ki, "Çünkü onu vurursan, hapse girme ihtimalin çok yüksek. Ve o buna değmez, King. Senin hayatını feda etmeye değmez."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Sana ne yaptığını duydum. Bu silahı buraya o getirdi. Kullanacaktı. Meşru müdafaa olduğunu söyleyebilirim."

Babasının bana ne yaptığını duymuş olmasından nefret ediyorum. O bilmediğinde, hiç olmamış gibi davranmak daha kolaydı. O kısmımı unutmak benim için daha kolaydı. Kyngston'a bakıyorum. Gri takım elbisesinin kasık kısmında koyu bir leke yayılmış ve o, ellerini teslim olarak havaya kaldırmış, şiddetle titriyor. "Ona bak," diyorum. "O zavallı bir pislik. Onun için gerçekten tüm hayatını, bizim hayatımızı çöpe atacak mısın?" Elimini yanağına koyup yüzünü çeviriyorum, böylece babasına değil bana baksın. "O buna değmez. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Bana birkaç saniye bakıyor, yeşil gözleri yaşlarla doluyor. Sonra derin bir nefes alıyor ve dikkatini babasına yöneltiyor. "Defol buradan. Ama bir daha ikimizden birine yaklaşırsan, seni gebertirim." Silahı indiriyor ve Kyngston ayağa fırlayıp, tam bir korkak gibi daireden kaçıyor.

Kapıyı kapattıktan sonra King sürgüyü kilitler ve silahı yere bırakır. "Neden bana söylemedin, Mase?" diye sorar alçak sesle, sırtı bana dönük.

"Peki bunu ne zaman söyleyecektim? Beni hayalet gibi ortadan kayboldun, sonra on sekiz yıl sonra hayatıma geri döndün. On sekiz lanet yıl, King. Ve ne oldu? Bunu sohbetin ortasında mı söylemem gerekiyordu? 'Hey, bebeğim, akşam yemeğinde Tayland yemeği mi pizza mı istersin—bu arada, baban sikini boğazıma zorla soktu.'" Sesimdeki titremeye tahammül edemiyorum. Bunun aramıza gireceğini, beni suçlamanın bir yolunu bulacağını biliyordum. Her şeyi mahvedeceğini biliyordum. Gerçeğin böyle bir yanı vardır.

Hızla çöküşe geçiyorum ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bu King'in suçu değil, ama o burada ve benimle sanki... sanki ne gibi? Sanki bana acıyormuş gibi. Sanki tek gördüğü, kendini savunamayan o zavallı küçük çocukmuş gibi. Olanları durduramayan.

King arkasını döndü, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Yüzünü silip kuruttu ve ellerini kalçalarımaya koydu. "Üzgünüm."

Üzgün mü? Boğazımı tıkayan acıyı, öfkeyi ve üzüntüyü yutuyorum. "Bir fark eder miydi? Onun ne yaptığını bilseydin? Benim için geri döner miydin?"

Alt dudağı titriyor, onu ısırtıyor ama cevap vermiyor. "King?" Adını haykırıyorum.

"Keşke bir fark yaratırdı diyebilseydim," der, ellerini geri çekip ayakkabılarına bakar. Yani şimdi gözlerime bile bakamıyor mu?

Geri adım atıp, ciğerlerime ulaşmayan bir nefes alıyorum.

Nefes alamıyorum. Öfkemin ötesinde düşünemiyorum. Lanet olası öfke. İçimde kabarıyor, dışarı çıkmak için mücadele ediyor. King'in acıma duygusunu da hissediyorum. Acıma mı? Yoksa o da benim kadar suçluluk ve utanç mı duyuyor?

Şu anda neler olup bittiğini anlayamayacak kadar bunalmış durumdayım. Gitmem gerek. Nefes alabileceğim bir yer bulmam gerek. Düşünebileceğim bir yer.

"Gitmem gerek." Gece çantamdan kıyafetlerimi alıp giyiniyorum. Beni durdurmaya çalışmıyor ve bunun için ondan nefret ediyorum. Oturma odasına geri döndüğümde, başını ellerinin arasına almış kanepede oturuyor.

Hâlâ başını kaldırmıyor. Benden kalmamı istemiyor.

"Haklıydın King. Daha iyisini hak ediyorum."

Kapıdan çıktığımda kalbim ikiye bölünüyor. Asansöre bindiğimde ve onun dairesinin kapısı kapalı kaldığında kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor. Bir kez daha, hayatımda sevdiğim tek adam bizim için savaşmayı başaramadı.

Dışarıda yağmur yağıyor, yüzümü gökyüzüne çevirip yağmurun gözyaşlarımı silip süpürmesine izin veriyorum. Boş penthouse daireme dönmek istemiyorum. Ama aynı zamanda kardeşlerime dertlerimi anlatmak da istemiyorum; bu haldeyken kapılarına gidersem başıma gelecek olan da bu. Hepsini çok seviyorum ama ağabeylerim aşırı koruyucu ve hemen "yaşamış ya da yaşamamış tüm Worthingtonları yok etme" moduna geçecekler; Maddox ise işte.

Bir taksi çağırıp şoföre Tyler'ın adresini veriyorum. Ailem dışında, en azından şimdilik, bildiğim en güvenli yer orası.

"HA SIKTİR LAN." Tyler, karşımdaki koltukta otururken bana gözlerini kırıştırıyor.

Derin bir nefes alıp, yirmi dakika önce buraya geldiğimde bana doldurduğu viskiyi bir dikişte içiyorum. Bana ne olduğunu sordu, ben de her şeyi anlattım. "Biliyorum."

"Bunu bunca yıldır içinde sakladığına inanamıyorum."

"Aslında, uzun süre terapi gördüm. Sonra hepsini içime attım." Gerginliği azaltmak için gülüyorum.

"Ne pislik herif." Başını sallıyor ve kendi viskisini yudumluyor. "Neden kardeşlerine hiç söylemedin?"

Hemen sinirlerim gerildi.

Elini kaldırdı. "Seni kesinlikle yargılamıyorum, Mase. Neden bana söylemediğini anlıyorum, ama... Hepiniz çok yakınısınız. Sanmıştım ki..."

Ona olayın yaşandığı günü anlatıyorum; aileme her şeyi anlatıp Kyngston Worthington III'ü mahvetmeye ne kadar kararlı olduğumu, sonra da annemin haberiyle hepimizin nasıl paramparça olduğunu. "Onlara bunu yapamazdım, Ty. Bana ihtiyaçları vardı. Annemin bana ihtiyacı vardı. Eğer onun ne yaptığını bilseydi..." Masadaki şişeden kendime bir içki daha dolduruyorum. "Onunla hiç tanışmadın ama annem dünyadaki en nazik, en sert kadındı. Yetişkin erkekleri korkudan titretirdi." Gülümsüyorum, boğaz ağrımı dikkat çekmek için yaptığım bir numara olarak yanlış teşhis ettiği için, bekleme odası dolusu hastanın önünde çocuk doktorumuzu azarladığı anı hatırlıyorum. "Hasta olsun ya da olmasın, o kadın Kyngston Worthington III'ün boğazını kesip bahçemize gömmeden önce ona yeni bir kış deliği açardı. Şaka yapmıyorum."

"İnanılmaz bir anneye benziyor."

O en iyisiydi ve keşke onu tanısaydı. "Evet, öyleydi."

Bana tüm dikkatini veriyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Peki ya sonra? Annen öldükten sonra?"

Viski'den bir yudum alıyorum ve boğazımdaki o tanıdık yanmayı tadını çıkarıyorum. "Yani, kimseye anlatmayı düşündüm mü demek istiyorsun? Evet, birkaç kez, ama annem öldükten sonra Mad'le olan olaylar vardı ve..." Omuz silkiyorum. "O eski yarayı deşmek için uygun bir zaman hiç olmadı sanki, anlıyor musun? Bununla başa çıkıyordum. En azından öyle sanıyordum."

O başını salladı. "Anlıyorum."

“Ve ayrıca...” Yutkunuyorum. Bunu itiraf etmek zor, kendime bile. “Utaniyordum, Ty. Mantıklı bir adam olarak, bunun için hiçbir nedenim olmadığını biliyorum, ama gizli erkek arkadaşımın babası tarafından tecavüze uğradığımı ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamadığımı insanlara anlatmak kolay değil.”

“Bunu da anlıyorum dostum.”

Sessizce oturur, düşünmeme izin verir. Tyler’da sevdiğim birçok şeyden biri de, sadece istendiğinde tavsiye vermesidir. “Bilge adamların buna ihtiyacı yoktur, aptallar ise dinlemez,” diye cevaplamıştı, neden böyle olduğunu sorduğumda. Gerçi bir keresinde Nathan’a bir tavsiye vermişti; ağabeyim, ne zaman bir viski fazla içse, hâlâ ona bunun için teşekkür eder.

“Bunu kendime saklayarak doğru şeyi yaptığımı düşünüyor musun?” diye soruyorum.

Parlak mavi gözleri kısıılır. “Bence hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın, bu nasıl doğru bir şey olmaz ki?”

“Peki ya King?” Yüzümü buruşturuyorum. “Onu terk ettim, Ty. Babasının tecavüzcü bir pislik olduğunu yeni öğrenmişti, ben de toparlanıp gittim.” Başımı ellerimin arasına gömüyorum.

“Gitmeye her türlü hakkın vardı Mason, bunu sen de biliyorsun.”

“Sanki tüm bu karışıklık her şeyi mahvetmiş gibi hissediyorum.” İç çekip rahat koltuğa yaslanıyorum.

Tyler yanıma oturur ve teselli edici bir şekilde elini uyluğuma koyar. “Gitmekle hata etmedin ama King’in sindirmesi gereken çok şey varmış gibi görünüyor. Evet, belki de farklı davranıp kalman için sana yalvarabilirdi. Ama sen kalır mıydın?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama sanki bizi çok kolay vazgeçmiş gibi geldi. Yine.” Göğsümde bir acı hissedirim.

“Babasının sana yaptıklarını duymak onun için kolay olmamıştır. Belki de yapması gerekeni yapıyordu.”

“Hayır.” Başımı salladım. “Bana bakmaya dayanamıyordu. Artık bana her baktığında, tek göreceği bana olanlar olacak. Babasının yaptıkları.”

“Bunu bilemezsin.”

“Ya ben de öyle görürsem?” derim, içimdeki daha derin korkuyu itiraf ederek. Şimdiye kadar yüksek sesle itiraf etmeye korktuğum bir korku bu ve King’in de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etmeden edemiyorum. “Ya bir dahaki sefere onun için diz çöktüğümde, tek gördüğüm şey babasının iğrenç suratı olursa?”

“Daha önce böyle bir şey oldu mu?”

Ağır bir iç çekişle koltuğa daha da gömülüyorum. “Hayır. Ama eskiden onları birbirinden ayırabiliyordum. Sanki benim iki farklı versiyonum varmış gibi, ama artık King ikisini de tanıyor.”

Tyler kolunu omzuma doladı ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu. “Sabah her şey daha iyi görünecek dostum. Söz veriyorum.”

“Öyle mi?”

Bana göz kırptı. “Her zaman öyle olur.”

Bölüm

Kırk Beş

KING

Babama karşı hissettiğim nefret o kadar yoğun ki nefes almakta zorlanıyorum. Sanki yine o bodrumda kapana kısılmış gibiyim. Bir köpek gibi zincirlenmiş. Bir köpekten daha kötü muamele görmüş. Dövülmüş ve aç bırakılmış, hepsi de beni "hastalığımдан" kurtarmak bahanesiyle.

Ta ki sonunda anlayana kadar. Anladım. Sonunda tek yapmam gerekenin değişmek değil, kim olduğumu saklamak olduğunu anladığımda on dört yaşındaydım. Çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım değişemiyordum. Erkeklerden hoşlanıyordum. Bu yüzden bana gülümseyen her kızla yattım ve bundan hiç tatmin olamasam da, bu ailemi memnun etti. Babamın onayını kazandım. Ve bu yeterliydi.

Ta ki Mason James ile tanışana kadar. Onu gördüğüm andan itibaren, sanki bir süpernovanın merkezine bakıp yanacağımı bilmek ama yine de orada kalmak gibi —sanki bir süpernovanın merkezine bakıp yanacağını bilerek yine de orada kalmak gibiydi.

Ve bunu hala iyi sakladığımı sanıyordum. Gerçekten öyle sanıyordum. Ama babam bizi, ıssız bir yerde park edilmiş Mason'ın cipinin arkasında buldu. Sinsi herif bizi takip etmişti. Ve daha önce hiç görmediğim kadar çılgına döndü. Hiç bu kadar korkmamıştım. Sadece kendim için değil, Mason için de.

Bu yüzden hayatımın en büyük yalanını söyledim. Ona her şeyin sahte olduğunu söyledim. Mason'ı onu küçük düşürmek için oraya çektiğimi ve bu yüzden onunla birlikte olduğumu keşfettiğini söyledim. Birlikte olduğumuz için değil. Onu sevdiğim için değil. Sonra da, söylediğimde içimi yakan o iğrenç, nefret dolu sözleri söyleyerek iddiamı pekiştirdim. Ama kendimi koruyordum. Her şeyi yeniden düzeltmeye çalışıyordum. Oğlumun yüzündeki acı beni neredeyse mahvedecekti, ama yaptım. Sonra babam beni eve sürükledi ve beni o kadar sert dövdü ki, ayakta durmakta zorlandım. Ertesi gün, Mason'a daha korkunç yalanlar söylerken babam başımda duruyordu; işte o andan sonra artık bunu yapamayacağıma karar verdim.

Ve şimdi onun Mason'ın peşine de düştüğünü öğreniyorum. O pis sikini Mason'ın mükemmel, masum ağzına zorla sokmuş. Onu tecavüz etmiş! Ve sevdiğim adam

bunca zamandır bununla yaşamış. Kimseye söylememiş çünkü ne hissetmiş? Utanmış mı? Utanacak hiçbir şeyi yok. Tırnaklarım avuç içlerime batıyor, derimi yırtıyor. Babamı öldüreceğim.

Dışarıdaki caddeden bir polis arabası geçerken siren sesi duyuluyor.

Mason gitti. Onu bırakmama izin verdim.

Bana bakıp o iğrenç pisliği görmesi fikrine dayanamazdım. Telefonumu çıkarıp konumunu kontrol ettim, onu çatı katında ya da kardeşlerinden biriyle görmeyi umuyordum, ama Meatpacking District'teki bir dairede olduğu görünüyordu. Lanet olası Tyler.

Kalbimi daha çok neyin kıldığını bilmiyorum: on sekiz yıl önce onu bu kadar kötü hayal kırıklığına uğratmış olmam mı, yoksa bu gece bunu tekrar yapmış olmam mı? Tyler'dan teselli aradığını öğrenmek, kalbimi milyonlarca parçaya ayıran son darbe oldu.

Kıskançlık, öfke ve utanç içimi yakıyor, her biri hakimiyet için mücadele ediyor ve hepsi sırayla kontrolü ele geçiriyor. Güneş doğduğunda, ya Tyler'ın evine gidip kafasını koparmak ya da dizlerimin üzerine çöküp Mason'dan af dilemek arasında kalıyorum. Neyse ki içimdeki bir şey ikisini de yapmamı engelliyor. Birkaç hafta önce Mason'la yaptığım konuşmayı tekrar zihnimde canlandırıyorum; o zaman bana, Tyler'la asla arkadaştan öteye geçmeyeceklerine yemin etmişti. Ve ona güveniyorum — onun yanında benim değil de Tyler'ın olması ne kadar canımı sıkarsa sıkın. Bunun kendi yarattığım bir sorun olduğunu bilecek kadar kendimin farkındayım. Dün gece ona kalması için yalvarmalıydım. İhtiyacı ne olursa olsun onu teselli etmeliydim.

Onu hayal
kırıklığına
uğrattım. Yine.

Ama bu son olacak. Kimsenin ona bir daha zarar vermesine izin vermeden önce cehennemde yanmayı tercih ederim. Özellikle de ben.

Artık dünyadan saklanmayı bırakmanın zamanı geldi. Onunla aynı DNA'yı paylaştığım için utandığım, o kadar aşağılık ve iğrenç bir adamın onayını kazanmaya çalışmayı bırakmanın zamanı geldi.

Görünüşe göre, çok uzun süredir saklandığım o dolaptan çıkmak üzereyim.

Bölüm
Kırk Altı
MASON

“Bay Blackthorn sizi görmek istiyor, efendim,” diyor Deborah, kafasını ofisime uzatarak.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Gelmesini umarken, aynı zamanda bundan da çok korkuyordum. Bu işin nasıl sonuçlanacağına dair en ufak bir fikrim yok ve bu beni deliye çeviriyor. King’le olan ilişkimin hiçbir yanı kolay değil, ama belki de kurtarılmaya değer olduğunu kanıtlayan da budur.

Bu iş nasıl sonuçlanacak olursa olsun, ben yetişkin bir erkeğim ve yetişkin bir erkeğin yapacağı konuşmaları yapabilirim. Derin bir nefes alıyorum. "Onu içeri al."

Bir saniye sonra, kapıdan içeri giriyor ve kapı arkasında yumuşak bir tıklamayla kapanıyor. Neredeyse hiç uyumamış gibi görünüyor. Her şeye rağmen, bu durum kalbimi onun için sızlatıyor.

"Artık burada çalışmıyorsun" ağızımdan çıkan ilk sözler. Ve "Onunla yattın mı?" da onunkiler.

Ne oluyor lan? Şimdi kızgın ve savunmacı bir hal aldım. Harika! "Kiminle yattın?"

"Tyler. Dün gece oraya gittiğini biliyorum."

Nasıl anladı...? O orospu çocuğu telefonumu takip ediyor. O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalyem yere devriliyor. "Evet, Tyler'a gittim, seni lanet olası ahmak." Birbirimize doğru ilerliyoruz ve eminim ki yüzündeki somurtkan ifade benimkiyle aynı. Aramızda sadece birkaç santim kalınca duruyoruz. “Nedenini mi bilmek istiyorsun? Çünkü beni isteyen biriyle birlikte olmak istedim. Bana acımayan biriyle. Bana bakıp da görmezden gelemeyen biriyle...”

Yeşil gözleri yüzüme dikildi. “Neyi görmemek?”

Nefes alıyorum, öfkemi bastırmaya çalışıyorum. “Ne yaptığını görmemek.”

Dili dışarı çıkıp alt dudağını yalıyor, bakışları hiç benimkinden ayrılmıyor. Gözlerindeki acıma duygusuna daha fazla dayanamayıp ilk ben başka yere bakıyorum. Sonra

güçlü elleri boynumun iki yanına kondu, başparmaklarıyla kulaklarımın altındaki deriyi ovuştururken beni tekrar ona bakmaya zorladı. “Sana baktığımda onu görmüyorum. Kendimi görüyorum. Dün gece sana bakmıyorsam, bunun sebebi çok utanmış olmamdı.”

Cevap vermek üzereyim ki sözümü kesiyor. “Babamın sana bunu yapmasından utanıyorum. Sana davranışından utanıyorum. Ve bana bunun bir fark yaratıp yaratmayacağını sorduğunda, ne kadar korkak olduğumu hatırladım. Bizi yakaladığında sana o korkunç şeyleri asla söylememeliydim, ama babamdan ödüm kopuyordu ve yine de öylece gitmiş olurdum. En çok bundan utanıyorum. Sen her zaman benden çok daha cesurdun.”

Onun acısı içimi parçalıyor. “Seni olduğun gibi seven bir ailen varsa cesur olmak daha kolaydır,” diye hatırlatıyorum ona. Senin temel bir parçanı nefret eden ebeveynlerle büyümek ne kadar işkence olduğunu hayal bile edemiyorum.

Bana hafif bir gülümseme atıyor. “Sen yine de cesur olurdun. Senin en sevdiğim özelliklerinden biri de bu.”

Tanrım, ben de onu çok seviyorum. O kadar çok ki, bu beni korkutuyor. “Eh, ben çok sevimliyim.”

Gülümsemesi biraz daha genişliyor ve boynumu kavrayışı sıkılaşıyor. “Ama sana farklı bir gözle bakmıyorum, Mase. Sana yaptıklarından nefret ediyorum, ama endişelendiğin şey buysa, senin için üzülüyorum. Seni her zamanki kadar istiyorum. Seni hiç olmadığım kadar çok seviyorum. Bana baktığında sadece onu göreceğinden çok korkuyorum ve eğer bu birlikte üstesinden gelmemiz gereken bir şeyse, lütfen denememize izin ver.” Bana yaklaşır ve alnını alnıma dayar.

“İçeri girip dudağının kanadığını gördüğümde, sonra da o silahı çektiğinde...” Titriyor. “Tüm dünyam durdu, bebeğim. Şoktaydım ve nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Kalman için sana yalvarmalıyım. Bunu istemeye hakkım olduğundan emin değildim. Ama sensiz yaşayamayacağımı biliyorum.”

Lanet olsun. Bu adamla birlikte olmak, hayatı bir rollercoaster'da yaşamak gibi. Ama onun olmadığı bir hayatı seçmezdim. “Senin bensiz yaşamayı asla istemem, King.” Geri çekilip ona sert bir bakış attım. “Ama gelecekte hatırlaman için, buraya girdiğinde bana en iyi arkadaşımla yattım mı diye sormak yerine, tüm bunları baştan söylemeliydin.”

Yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim. Onun hakkında ağzımı kapalı tutmaya niyetliydim, ama sonra seni gördüm ve her şey uçup gitti. Sana güveniyorum, ama gecenin çoğunu ellerini onun üzerinde hayal ederek geçirdim ve

kendimi deliye çevirdim. Gelecekte bilmen için söyleyeyim, ben hala kıskanç, sahiplenici bir pislik olacağım ve bazen tam bir salak gibi tepki vereceğim. Ama sana her zaman güveneceğim, bebeğim."

Dizlerim titriyor ve içimden bir çiviye ihtiyacım var. "Siktir, bana öyle dediğinde hoşuma gittiğini biliyorsun."

Burnunu çenemden boynuma doğru gezdiriyor. "Evet, biliyorum."

"Tyler'la seviştiğimi hayal ederken mastürbasyon mu yaptın? Eminim bu seni azdırmıştır."

Ondan çıkan hırıltı, kahkahamı bastırmak için mücadele etmeme neden oluyor. "Yemin ederim Mase, bir gün o tavırlarını siktirip atacağım."

Kollarımı boynuna doladım. "Kulağa seksi gelse de, bence gizliden gizliye tavrımı seviyorsun."

Dişlerini boynuma geçirdi ve sertçe emdi.

İnlemeyi zorlukla bastırıyorum. "On dakika sonra toplantım var. İz bırakma."

Uyarıma kulak verip durur. "Sana iz bırakmak beni tahrik ediyor. Ya herkesin senin benim olduğunu bilmesini istersem?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Herkes mi, ha?"

Yüzündeki ifade ciddileşir. "Evet. Herkes."

Bir adım geri çekiliyorum ama o beni takip ediyor, vücutlarımız birbirine yapışık kalıyor. "Açıklamak mı istiyorsun?"

Başını

sallıyor.

Vay

canına.

Sevinç ve endişe arasında kalıyorum. Bu, dün gece olanlara karşı verilen refleks bir tepki mi? Çünkü eğer sadece buysa... "Bu büyük bir adım, King."

Dudaklarıma yumuşak, ama çok kısa bir öpücük kondurur. "Biliyorum. Ama istediğim bu. Çok uzun zamandır yarım bir hayat yaşadım—peki ne için? Nefret ettiğim iki kişinin onayı için mi? Benim için önemli olan tek kişi sensin ve gerçekten değer verdiğim tek görüş de senin görüşün."

Elimi ensesine koyup yüzünü yüzüme yaklaşıyorum. "Bunu yaptığın için gerçekten çok mutluyum. Ve bunun benim için, bizim için ne anlama geldiği konusunda çok heyecanlı olsam da, bunu kendin için yaptığın için en çok mutluyum, King. Bunu hak ediyorsun. Kimsenin yargılamasına maruz kalmadan, olmak istediğin kişi olmayı hak ediyorsun."

"Bunu yapmam için bana cesaret veren sensin."

Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. “Seni seviyorum. Yarım saat içinde toplantımı bitirmeye çalışacağım. Beni bekler misin? Öğle yemeği yiyebiliriz. Ya da benim evime gidip günü yatakta geçirebiliriz.”

Gülümsemesi şeytani ve seksi, ama saatine baktığında kayboluyor. “Teklifin ne kadar cazip olsa da, halletmem gereken bazı işler var.” Boğazını temizliyor. “Ama bu akşam görüşebilir miyiz?” Sanki az önce onunla yatakta bir gün geçirmeyi teklif etmemişim gibi, sesi yalvarıyor, yüzü beklentiyle dolu. Sanki ona hayır diyeceğim bir dünya varmış gibi.

"Benim evimde mi?" diye öneriyorum, onun dairesinde vakit geçirmek istemediğim için.

Bu, gamzelerini ortaya çıkaran kocaman bir gülümsemeyle karşılaşılır. “Altı civarında orada olurum. Senin için uygun mu?”

Başımı sallıyorum. “Uygun.”

Ağzı benimkine çarpıyor ve sanki bana sahipmiş gibi dilini içime sokarken parmaklarını saçlarıma doluyor. Ona sürtünüyorum, sikinin benimkine karşı sertleştiğini hissediyorum. Herkül gibi bir çaba sarf ederek, nefes nefese kendimi ondan çekiyorum. “Toplantıma yedi dakika kaldı ve potansiyel yeni müşterilerimle sikim dik bir halde karşılaşmak istemiyorum.”

Takım elbise pantolonumun içindeki sertleşmiş penisimin izine bakıyor. “Hayır, sanırım bu pek iyi bir ilk izlenim olmaz.” Gözleri benimkilerle buluştuğunda parıldıyor. Dudaklarını benimkilere değdiriyor. “Seksi olmayan şeyler düşünme zamanı, Playboy.”

"O zaman buradan gitmen gerek, Hotshot."

Parmak eklemleriyle pantolonumdaki şişkinliğe dokunuyor ve bu kısa temasta penisim seğiriyor. “Bu gece, bebeğim. Konuşuruz, tamam mı?”

Bu söz havada asılı kalırken, ofisimden çıkıyor. Derin bir nefes alıp, aklımdan onunla ilgili tüm düşünceleri silip, bunun yerine görüşmek üzere olduğum müşterilere odaklanıyorum. Neyse ki, atık arıtma tesisleri için sistem bakım kodu yazan yeni bir yapay zeka yazılımını tartışıyoruz ki bu, aklıma gelen en seksi olmayan şey.

Bölüm

Kırk Yedi

KING

Terli avuçlarımı kot pantolonuma silip boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum, ama sanki şişip kapanmış gibi hissediyorum. Bu eve son kez geliyorum. Ve elimden gelirse, anne babamla da son kez konuşuyorum. Geleceğimi gördüm ve onlar içinde yoklar, bu durumdan daha mutlu olamazdım.

Zili çalıp bekliyorum, kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor. Öfkemi dizginlemeye, söyleyeceklerimi söyleyip gitmeye kararlıyım. Ama onun yüzünü gördüğüm anda tüm bu planlarım suya düşüyor.

Gözümün önüne sadece Mason'a yaptıkları geliyor. Sevdiğim çocuğa. Onun onayını kazanmak için feda ettiğim çocuğa. On yedi yaşındaki Mason'ı görüyorum — ki o sadece iyilik, ışık ve nezaketten ibaretti — bu pislik herif tarafından tecavüze uğruyor.

Onu tüm gücümle göğsünden itiyorum ve o geriye sendeliyor. "Seni iğrenç pislik!" diye bağıriyorum, yirmi yılı aşkın öfke ve nefret bir anda içimden fışkırıyor. Ona doğru ilerliyorum ve o koridora doğru geri çekiliyor.

Mason da böyle korkmuş muydu?

"Neden?" Onu tekrar itiyorum. "Neden benden nefret ettiğini neredeyse anlayabiliyorum. Kendi baban seni mahvetti ve sen de hiçbir şey hissedemeyen bir sosyopatla evlendin, bu yüzden buna katılmasam da kafamda bir yer bulabiliyorum. Ama nasıl yapabildin ki..." Çenesine yumruk atıyorum ve o yere düşüyor.

"Kyingston Worthington!" Annemin tiz sesi koridorda yankılanıyor. Şimdi fark ediyorum ki, koridorda normalde burada duran antika mobilyalar yok. "Bu ne cüret!"

Dönüp ona bakıyorum. "Ne cüret mi?" diye bağıriyorum. "Ona ne yaptığını biliyor musun? On yedi yaşındaki bir çocuğa? Ona tecavüz etti. Bunu biliyor muydun?"

"O çok uzun zaman önceydi," diyor, ifadesiz bir yüzle. "Ne olmuş yani? Sevdiğim adama tecavüz etti."

Yüzü bembeyaz olur. "Bu ne cüret," der yine.

“Sana tepki verdiren bu mu? Sevdiğim adamın
—kocanın on yedi yaşındaki bir çocuğa tecavüz ettiğini
söylemem değil mi?” Dudakları kıvrılır, ama cevap
vermez.

“Kygston, evlat?” Babam yalvarır, sesi yumuşak ve sakindir. “Ne söylediğini
bir düşün.”

Öfkemi tekrar ona yöneltirim. “Ne dediğimi çok iyi biliyorum. Ben.
Eşcinselim. İşkenceye ve beni *arındırma* çabalarına rağmen, sık seviyorum.
Özellikle de Mason James’in sikini seviyorum. Onu seviyorum. Ve sen...”
Parmakla babamı işaret ederim ve sonra onu çıplak ellerimle dövüp püre haline
getirmeden önce öfkemi yatıştırmak için nefes almam gerekir.

Konuyu değiştiriyorum. “Cassidy Jones’a ne yaptınız? O nerede?”

Dudakları titriyor, ama cevap veren annem oluyor. “O aptal küçük fahişe.”

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. “Sen de onu mu biliyorsun?”

Yüzünün önünde elini salladı. “Hepsini biliyorum, canım. Beni aptal mı
sanıyorsun?”

“Peki Cassidy’ye ne oldu?” diye
soruyorum. Omuz silkiyor. “Ben nereden
bileyim?”

“Onun gitmesiyle hiçbir ilgim olmadığını sana zaten söyledim,” diye ekler
babam.

“İyi ki gitti. Aptal kız.” Annem burun kıvrır. “Muhtemelen babanın onunla
gün batımına doğru at sürerek gideceğini düşünerek çok utanmıştır. O ucuz küçük
dövmeyi yaptırırken.”

Bir şey yerine oturur. “Dövmesini mi gördün?” “Emmeline,”
diye homurdanır babam.

Gözleri yüzümden kaçır. “B-baban bana bundan bahsetmişti.” “Gördün, değil
mi? Kaybolmadan önce buraya gelmişti.”

Annem bana bakıyor, konuşmuyor, soruma cevap vererek onurlandırmayı
reddediyor. O gerçekten bir sosyopat.

Babama tekrar soruyorum. “Eğer o dövmeyi gördüyse, Cassidy kaybolmadan
önce buraya gelmiş olmalı. Ona ne yaptın sen?”

Sağ gözü seğiriyor.

“Hâlâ burada mı?” Gözlerim koridorda dolaşıyor. “Hayır.” Başımı sallıyorum.
“Onu öldürdünüz, değil mi?” Bu suçlamanın ağızından çıktığına inanamıyorum, ama
benden bir şey saklıyorlar.

“Saçmalama Kyngston,” diyor annem, ama sesinde bir titreme var.

Babam başını ellerinin arasına gömer. “Oğlum, bu bir kazaydı. Lütfen. Bana inanmalısın.”

“Ne tür bir kaza?” diye soruyorum dehşet içinde.

Bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. “Bir boğuşma oldu. Kafasını vurdu. Kimse onun yaralanmasını istememişti.”

"Yani... Ne? Onu öylece ölmesine mi izin verdin?"

Keskin, beynimi parçalayan bir ağrı başımdan omurgama doğru saplanır. Sonra hiçbir şey.

BAŞIM ZİL ZİL ÇALIYOR. Etraf karanlık, ama belki de bu gözlerimi açamadığım içindir. Koku tanıdık ve dehşet verici. Annemle babamın bodrumu. Tekrar baygınlığa dalıyorum.

“Kendi oğlumuzu öldürmemi mi bekliyorsun, Emmeline?”

Bu konuşmanın geri kalanını duymayı çok istiyorum, ama ikinci kez bayılıyorum.

“... İKNA GÜCÜ.” Annemin sesi bir kez daha geliyor, ardından zincirlerin betona çarpma sesi duyuluyor.

Şimdi babam konuşuyor. “Keşke bize parayı verseydi...”

“Evi kaybetmek üzere olmamız senin suçun, Kyngston. Kendi paranla hiçbir zaman becerikli olamadın.”

“Eğer bu evi geri alırlarsa...”

Tekrar bayılmadan önce, bilincimi kaybetmemek için çılgınca çabalıyorum.

BUZ SUYU ÜZERİME DÖKÜLÜYOR ve bu, beynim için bir defibrilatör gibi. Vücudum şoka girerken derin nefesler alıyorum.

"Gördün mü, sana onun iyi olduğunu söylemiştim," diyor annem acımasızca.

Hareket etmeye çalışıyorum ama yere zincirlenmişim. “N-ne oluyor lan?”

"Bu senin iyiliğin için, evlat," diyor babam, sanki o saçmalığa gerçekten inanıyormuş gibi sinir bozucu bir şekilde şekerli bir ses tonuyla.

"Ben artık çocuk değilim! Bu saçmalık işe yaramaz." Zincirleri tekrar çekerim, öfkem bana bir adrenalin patlaması yaşatır. Ne yazık ki bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Ergenlik yıllarımda önemli bir kısmını bu soğuk,

karanlık bodrumda zincirli olarak geçirdim. Günah işlemeye cazip gelmemem için birkaç ayda bir birkaç gün. O beni ve Mason'ı yakaladıktan sonra beni tam dört gün boyunca orada tuttukları yerdı. Beni çıkarır çıkarmaz oradan ayrıldım, ama yine de onların uslu küçük oğlu olarak kaldım, değil mi?

"Birkaç gün düşün," diyor annem. "Eminim bizim düşünce tarzımıza katılacaksın."

"Ne? Bu evi kaybetmemek ve Cassidy'nin cesedini kimse bulamasın diye büyükbabanın parasını size vermek mi, öyle mi?"

"O bir kazaydı," diye tekrarlıyor babam. Sanki bu, yaptıkları şeyi bir şekilde haklı çıkaracakmış gibi. Son yirmi dört saatte onun hakkında öğrendiklerimi düşününce, bunun bir kaza olduğuna inanabileceğimden emin değilim.

"O zaman lanet olası bir ambulans çağırmalıydın. Ya da polisi!" "Henüz mantıklı davranmayacak, Kyngston, ama sonunda davranacak. Sonunda hep öyle davranırdı

." Birkaç buz banyosu ve birkaç gün yemek yemeden sonra, genellikle tüm kalbimle onlara eşcinsel olmadığımı ve erkeklerden hoşlanan erkeklerin beni iğrendirdiğini söylediğimi kastediyor olmalı. Lanet olsun, buradan çıkmamı sağlayacaksa dünyanın düz olduğunu bile söyledim, bunu anlamıyor mu?

Ama eğer pes edeceğimi düşünüyorsa, belki de buradan çıkabilirim.

Bölüm

Kırk Sekiz

MASON

Sürekli saate bakıyorum ama bu, King'in otuz dakika geç kaldığı gerçeğini değiştirmiyor; bu hiç ona göre bir şey değil. Genelde işleri bittiğinde arar ama bu sabah ofisimden ayrıldığından beri ondan haber almadım.

Telefonu doğrudan sesli mesaja düşüyor ve kendime, sinyal alamadığı bir yerde olabileceğini söylüyorum. Gecikmesini ve iletişim kurmamasını açıklayacak her türlü açıklama var.

Bir kaza geçirmiş ve bir yerlerde kanlar içinde yatıyor olabilir.

Kendime sakın ol diyorum, ama bu beni New York eyaletindeki her hastaneyi arayıp orada olup olmadığını kontrol etmekten alıkoymuyor. King ya da Kyngston adında, Blackthorn ya da Worthington soyadında bugün hastaneye yatırılan kimse olmadığını teyit ettiğimde saat yedi buçuğu geçiyor.

Ona bir şey oldu. Yıllar içinde güvenmeyi öğrendiğim, içimde derinlerde hissettiğim kötü bir his var. Dün olanlardan sonra, ofisimden çıktıktan sonra babasıyla yüzleşmeyi planladığından eminim ve bu ziyaretin olumlu bir sonuç vereceğini hayal edemiyorum. En iyi senaryo, sakınlaşmak için bir yere gitmiş olmasıdır.

Ama o zaman arardı.

Tüm içgüdülerim bana King'in babasıyla yüzleşmeye gittiğini ve kötü bir şey olduğunu söylüyor. Kahretsin, neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyorum ama bir şeyler yapmam gerek. Yaralanmış olabilir, babasına zarar vermiş olabilir. Ya da daha kötüsü.

Bir tür desteğe ihtiyacım var. Personelimizde bolca güvenlik görevlisi var, ama hepsi kişisel korumalar ya da bina güvenliği görevlileri. Bunun için farklı bir uzmanlığa ihtiyacım olacak.

Nathan'ı arıyorum.

Telefonu açıyor ve neşeyle diyor ki, “Selam Mase, naber?”

"Nathan, yardıma ihtiyacım var."

Ses tonumdan anlaşılmış olmalı ki, hemen buz gibi bir savunma avukatı moduna geçiyor. "Ne oldu, ne yapabilirim?"

"King ile ilgili, uzun bir hikaye ama eminim ki başı bir belaya girmiş."

"Avukata mı ihtiyacı var?"

"Keşke o tür bir belaya bulaşmış olsaydı. Ama hayır. Sanırım tehlikede. Ona ulaşamıyorum ve sanırım babasını görmeye gitti... Ve, şey, dediğim gibi, uzun bir hikaye. Ama Kyngston Worthington'la tek başıma yüzleşmek istemiyorum ve..."

"Hemen oraya geliyorum. Drake ve Elijah'ı arayayım..."

"Teşekkürler kardeşim," diye sözünü kesiyorum. "Ama bence bu durum başka tür bir yardıma ihtiyaç duyuyor. Ayrıca, eğer King'in bir avukata ihtiyacı varsa..." *Ya da Allah korusun, benim ihtiyacım varsa.* Derin bir nefes alıyorum. "O zaman bu durumdan olabildiğince uzak durman gerekiyor."

"Mason," dedi, sesi giderek daha da telaşlı hale geliyordu. "Neler oluyor? İyi misin?"

"İyiyim. Şu anda her şeyi açıklayamam, ama King'in babası, şey, o tam bir pislik. Ve sanırım King onunla yüzleşmeye gitti, ve benim... Senin müşterilerinle beni irtibata geçirmen gerekiyor. Onların yardımına gerçekten ihtiyacım var."

"Lanet olsun, Mase. Ryan kardeşlerle gerçekten uğraşmak mı istiyorsun?"

Ryan kardeşlerle birkaç kez tanıştım ve hepsi iyi insanlara benziyor. Özellikle Mikey ile çok iyi anlaşıyoruz; benzer mizah anlayışımız sayesinde birbirimize bağlandık. Ama onların ne tür insanlar oldukları ve ne tür işler yaptıkları konusunda kendimi kandırmıyorum.

"Bu gece tam da onlara ihtiyacım var, dostum."

Telefonu Conor Ryan açtı. Cevap verdiğinde arka plandaki gürültüden, The Emerald Shamrock adlı kulüplerinde olduğu anlaşılıyordu. Nathan'ın söz verdiği gibi, benim aramamı bekliyordu.

"Selam Mason, ne yapabilirim?"

"Nathan sana ne kadarını anlattı bilmiyorum ama..." Gözlerimi sıkıca kapatıp konuşmaya başlıyorum. "Sanırım erkek arkadaşım başı belada. Az önce ailesinin evine gitti ve geri dönmedi. Babası tam bir pislik ve eminim kötü bir şey olmuştur. Burada ne yaptığımı, neye bulaştığımı hiç bilmiyorum Conor ve... Sanırım

yardım edebileceğini umuyordum. Ya da yardım edebilecek birkaç kişi tanıyabileceğini.”

“Şu anda mı?” diye sordu.

“Evet.”

Bir dakika sessiz kalıyor, sonra şöyle diyor: “Yani, el altında birkaç kapı görevlisi var, ama genelde kendi işlerimizi kendimiz hallederiz, anlarsın ya?”

Tahmin edebiliyorum.

“Bu adam kim? Baba mı?”

“Kyngston Worthington III.”

Karanlık bir kahkaha atar. “Yatırım bankacısı mı?”

“Evet,” diye cevap veririm, kahkahasının iyi mi kötü mü olduğunu bilemeden.

“O pislik bizi kapatmaya çalışmıştı,” diye homurdanıyor. Görünüşe göre o kötü kahkaha iyi bir şeydi. “Yirmi dakika içinde biri binanın önünde olacak.”

Telefonu kapattıktan sonra, ona adresimi vermediğimi fark ettim. Ama Conor Ryan gibi insanlar muhtemelen bu tür bilgileri elde etmenin pek çok yoluna sahiptir.

Siyah SUV, söz verildiği gibi yirmi dakika sonra gelir. Camlar koyu renk olduğu için sürücünün ve yolcunun yüzlerini göremiyorum, ama arkaya bindiğimde, sürücü koltuğunda Conor’ı, yolcu koltuğunda ise ağabeyi Shane’i görünce şok olurum. Dürüst olmak gerekirse, kendimi çok onurlandırılmış hissediyorum.

“İyi misin?” diye soruyor Shane.

“Hayır,” diye itiraf ediyorum. “Kusacakmışım gibi hissediyorum.” Bana sırtıyor. “Geçer.”

“Yeni arabama kuma,” diye uyarıyor Conor, ki bu hiç de yardımcı olmuyor. “Worthington malikanesine gidiyoruz, değil mi?”

“Evet. Sanırım o orada.”

Conor nereye gittiğini biliyormuş gibi sürüyor ve ben ona soru sormuyorum. New York’taki tüm önemli kişilerin nerede yaşadığını biliyor olsa şaşırmazdım, ama bu düşünce biraz ürkütücü. Sessizce oturan en büyük iki Ryan kardeşi de öyle. “Bunu yaptığın için teşekkürler,” diyorum, sırf o garip sessizliği doldurmak için olsa bile.

“Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım.” Conor dikiz aynasından gözlerime bakıp başını sallıyor. “Sakin bir geceydi,” diye ekliyor Shane. Sonra omuzlarını silkiyor. “Ve son zamanlarda işler biraz fazla sakın.”

Conor, sanki aralarında bir şaka yapmışlar gibi gülüyor. Nathan ve Drake'den, Ryan kardeşlerin birkaç yıl önce baba olduktan sonra biraz sakinleştiklerini biliyorum

, sürdürdükleri yaşam tarzından vazgeçmenin kolay olmadığını tahmin edebiliyorum. Buraya gelme nedenleri ne olursa olsun, geldiklerine seviniyorum. King ve gideceğimiz yere vardığımızda neyle karşılaşacağımız konusunda endişelenmekten midem düğümleniyor ve onların desteğine sahip olduğum için son derece rahatlamış durumdayım.

Bölüm

Kırk Dokuz

MASON

Hepimizin sürprizine, vardığımızda kapılar açıktı. Conor, araba çakıl yoldan yavaşça ilerlerken sanki bir şey olmasını beklermişçesine ön camdan dışarı bakıyor. Hiçbir şey olmuyor.

"Daha fazla güvenlik beklerdim," diyor Shane'e, o da onaylayarak mırıldanıyor. Eve yaklaştıkça King'in motosikletini fark ediyorum ve hem panik hem de rahatlama ile doluyorum.

SUV'den iniyoruz ve Conor bagajdan siyah bir spor çantası alıyor. İçinde ne olduğunu bilmek istemiyorum, o yüzden sormuyorum. Kalbim zaten patlayacak kadar hızlı atıyor. Birkaç taş basamağı çıkarken de atmaya devam ediyor. Yani sadece kapı zilini mi çalacağız? Sıradan ziyaretçiler gibi mi?

Conor tam da bunu yapıyor ve cevap beklerken üçümüz birbirimize bakıyoruz. "Görünüşe göre gelmeyecekler," diyor Shane, sonsuz gibi gelen bir süreden sonra.

Conor omuz silkiyor. "Sanırım kendimiz girelim mi?" Çantadan devasa, çelik bir çekiç çıkarıyor ve kapıyı parçalamaya başlıyor; Thor ile Don Corleone'nin karışımı gibi görünüyor — tabii Don Corleone İrlandalı olsaydı.

Shane ceketinin içinden bir silah çıkarır ve çarpan kalbim aniden durur. Ama işte bu yüzden onların yardımını istemiştim. İçgüdülerim bana King'in tam da buna ihtiyacı olduğunu söylüyor. Bir dakika sonra, Conor kilidi bize giriş imkanı sağlayacak kadar parçalamıştır.

Üçümüz de temkinli adımlarla evin içine girdik ve karşımızda Kyngston Worthington III'ün elindeki av tüfeğinin iki namlusu belirdi. "Defolun evimden," diye hırladı.

"King'i buraya getir de gidelim," diyorum. "O burada değil."

Yalancı pislik. "Bisikleti dışarıda."

"Umurumda değil. Az önce burada olmadığını söyledim. Şimdi hepinizi vurmada evimden defolun."

Conor burun kıvrarak güler ve kendi silahını çeker. Ryan kardeşler ikisi de silahlarını Kyngston'ın kafasına doğrultur. "Deneyebilirsin, ihtiyar."

Koridorun diğer ucundan bir hareket duyulur ve bir kadın Kyngston'ın adını seslenir.

"Uzak dur, Emmeline," diye bağırır.

Kadın, ipek bir sabahlık giymiş, kocasının emrini duymamış gibi görünüyordu. Bir elini cebine sokmuş, diğer elinde bir kadeh şarap tutuyordu ve hepimizin arasında kalan boş alana sendeleyerek girdi.

"ekil yolumdan, Emmeline," diye emreder Kyngston.

"Hemen." Shane, "Diz k," der.

Kulakları sağır eden silah sesleri havayı yırtıyor. Birkaç saniye boyunca kimin ateş ettiğini ve kimin vurulduğunu anlayamıyorum.

Kyngston acı içinde inler ve dizini tutarak mermer zemine yığılır.

Conor ona doğru koşar ve söz konusu dizinin üzerine basar; kemik ve kırıkdağın mide bulandırıcı çırtırtı sesi resepsiyon salonunu doldurur. "Nerede o?" diye homurdanır Conor.

Kyngston'ın solgun yüzünden gözyaşları akıyor. "B-bodrumda." Shane ve ben Conor'a doğru ilerliyoruz.

"Tüm kirli küçük çocukların gittiği yer," der Emmeline, kelimeleri geveleyerek.

Shane, pantolonundaki bir tüyü koparır gibi rahat bir hareketle, silahının kabzasıyla Emmeline'in şakağına vurur ve Emmeline yere yığılır.

Onun üzerinden geçiyorum, gözlerim o pislik kocasına kilitlenmiş durumda. "Bodrum nerede?"

Adam hıçkırarak ağlar ve Conor dizine daha sert bastırır, bu da onun çığlık atmasına neden olur. Nefes nefese, başını geniş merdivenlere doğru sallar. "Orada, arkada."

"Ona göz kulak ol, Con," der Shane. "Biz King'i bulmaya gidiyoruz."

Bodrum kapısını buluruz ve kilitli olduğunu görürüz. Shane kapıyı deler ve ben kapıyı açarım. Soğuk, nemli hava üzerimize çarpar. Karanlığın içine bakarım ve duvardaki ışık düğmesini ararım ama çok sabırsızım. Cep telefonumun fenerini kullanarak merdivenlerden aşağı koşarım ve King'in adını bağırırım.

Metal bir tıkırtı sesi duyulur ve ışığı sesin geldiği yöne tutarım. Siktir, bu o. Telefonumdan gelen ışık halesi ona ulaştığında, elini gözlerine götürerek geriye doğru sürünür. Yine o kendine özgü metal

ses yine duyulur. Tanrım. Bunlar... zincir mi? O orospu çocuğu onu bodruma zincirlemiş.

"King! King, benim. Buradayım." Ona doğru koşup ayaklarının dibine çömelıyorum.

"Mase?" Sesi titriyor, nefes alması zorlanıyor. Telefonumu yere koyuyorum ve onu kurtarmanın en hızlı yolunu bulmak için neredeyse karanlıkta etrafı arıyorum. Lanet olası zincirlenmiş, sanki kuduz bir hayvan gibi. Ne tür bir insan başka bir insana, hele ki kendi oğluna bunu yapar?

Shane bodrum merdivenlerinin üstünden beni çağırıyor.

"Burada," diye cevap veriyorum. "Bir ışık bulabilir misin?"

Shane'in bodrum merdivenlerinden koşarak inerken çıkardığı ağır ayak sesleri duyuluyor.

Ellerim King'in üzerinde dolaşüyor. Giysileri sırlıslık ve buz gibi, ama parmaklarım derisini okşadığında boynunda sıcak ve yapışkan bir şeye rastlıyorum. "Kahretsin. Kanıyor musun? Nereden yaralandın?" Telefonumu tekrar elime almadan önce, tüm oda parlak beyaz bir ışıkla aydınlanıyor.

"Buldum," diyor Shane.

Keşke bulmasaydı diyorum içimden. Erkek arkadaşımın şakakındaki derin bir yaradan kanlar akarken, ayağı zemindeki bir cıvataya zincirlenmiş halde beton zeminde yatışını görmeye hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Ama dizlerini göğsüne çekip şiddetle titremesi, bana ciddi bir sorun olduğunu gösteriyor. Shane koşarak yanıma gelir ve yanıma çömelir. Hemen King'in nabzını kontrol eder. "Nabız güçlü." Sonra ellerini King'in vücudunda gezdirerek onu nazikçe muayene eder.

Neyse ki ne yaptığını biliyor gibi görünüyor, çünkü ben bu işten çok uzaktayım. Tek bildiğim, gitmeden önce babasını bu bodruma zincirlemek istediğim. Işıkları kapatıp onu çürümeye bırakmak. Annesi de neler olup bittiğini anlayacak kadar ayık olsaydı, ona da aynısını yapardım. "Hastaneye gitmen gereken bir yerden kanıyor musun dostum?" diye sorar Shane.

"H-hayır. Ü-üşüyorum."

"Evet, biliyorum." Shane etrafta bir şey arıyor. "Kötü bir hipotermi vakası yaşıyorsun."

Hipotermi mi? Kulağa kötü geliyor. Bodrum soğuk ve zemin nemli beton, ama bu King'in bu kadar titremesinin nedenini açıklamıyor. Ya da giysilerinin neden sırlıslık olduğunu.

Shane hayal kırıklığıyla homurdanır. "Onu buradan çıkarmalı ve organ yetmezliğine girmeden vücut ısını yükseltmeliyiz."

"Organ yetmezliği mi? Ne diyorsun sen, Shane?" Onu kaybedemem. Kaybetmeyeceğim.

"Hâlâ titriyorsa, durumu iyi demektir. Hadi onu kaldıralım," diyor Shane ve beni harekete geçiriyor. Cevapları sonra alabilirim, panik yapıp kalp krizi geçirebilirim. Şu anda öncelik King'i buradan çıkarmak. Ve Shane'in söylediğine tutunuyorum: titriyorsa, durumu iyi demektir.

Birlikte King'i kaldırıyoruz ve kaburgalarına dokunduğumuzda yüzünü buruşturuyor. Ama o kadar üşümüş ki. Titremesinin şiddetiyle tüm vücudu sallanıyor. "Onu nasıl çabuk ısıtabiliriz?"

"Islak giysilerini çıkarmalı. Vücut ısısı en güvenli seçenek," diye cevaplıyor Shane kendinden emin bir şekilde. "Sonra onu sıcak bir yere götür. Böyle eski bir evde bir yerlerde şömine olmalı."

"H-hayır," diye itiraz ediyor King. "Y-yaratıklar. B-buradan g-gitmeliyiz."

King'in başının üzerinden Shane'e endişeli bir bakış atıyorum. "Hipotermi yüzünden kafası karışmış," diye beni sakinleştiriyor.

"G-gitmemiz l-lazım," diye mırıldanır King.

Shane bana güven verici bir şekilde başını sallar ama King'e seslenir. "Sorun yok. Seni buradan çıkaracağız."

Merdivenlerin tepesine çıktığımızda, Kyngston Worthington III, elleri başının arkasında ve ağzına bir el bombası tıklmış halde Conor'un ayaklarının dibinde diz çökmüş durumda—evet, lanet olası bir el bombası. Dudaklarının arasından sadece pimi çıkıntı yapıyor ve çenesinden kan damlaları akıyor. Sızlanıyor ve her yeri titriyor, yüzünden gözyaşları ve sümük damlıyor.

Emmeline Worthington hâlâ köşede çökmüş durumda.

"Hipotermiye mi yakalandı?" diye soruyor Conor, gözlerini King'e dikerek.

"Öyle görünüyor," diye cevaplıyor Shane. "Onu ısıtmamız lazım, ama buradan gitmek istiyor, o yüzden..."

Conor başını sallar, gözleri bir anlığına bana kayar. "Arabada battaniyeler var ve ısıtıcıları açabilirim. Bir çaresini buluruz." Dikkatini yerde diz çökmüş olan o pisliğe yöneltir. "Peki ya bu manyak herif? El bombası, uslu durmasını sağlamak için. Daha temiz bir yol da bulabiliriz." Gözleri benimkilerle buluşunca parıldar. "İntihar gibi gösterebilirim. Kalp krizi? Haneye tecavüz? Profesyonel suikast?"

"Diz kapağını paramparça edip birkaç dişini kırdığın için kalp krizi ya da intihar gibi göstermek zor olacak, Con," dedi Shane, ifadesiz bir yüzle.

"Dişlerinin kırıldığını nereden biliyorsun?" diye fısıldıyorum.

“El bombasını sığdırmanın başka yolu yoktu,” diye soğukkanlılıkla cevaplar ve bu, karşımda ne tür adamlarla uğraştığımı acı bir şekilde hatırlatır. Onların benim tarafımda olmalarına şükrediyorum. “Ayrıca, annesiyle de ilgilenmen gerekecek,” diye ekler.

Conor başını bir yana eğip, ayaklarının dibindeki çöp torbasını merakla süzüyor. “O zaman haneye tecavüz mü?”

Kyngston ağzındaki silahın etrafında inliyor, yüzü buruşmuş. Konuşabilseydi, merhamet dilenirdi herhalde.

"H-hayır," diyor King. "B-bırakın onları."

“Senin isteğin üzerine buradayız, Mason. Ne olacak?” diye sorar Conor.

King’e bir göz atıyorum, sonra da onun zavallı babasına. Gerçekte olduğu gibi bir korkak gibi sızlanıp ağlıyor. Ondan nefret ediyorum, ama onun için vicdanımda iki canın yükünü taşımaya hazır olduğumdan emin değilim, özellikle de King onların ölmesini istemiyorken. Ve benim en büyük önceliğim onu buradan çıkarıp Ryan’ların arabasına bindirmek, böylece onu ısıtabilelim.

Başımı sallıyorum. “Bırak çürüsün.”

Conor omuz silkiyor, ama sonra Kyngston’ı çenesinden yakalayıp sertçe sıkıyor. El bombasının pimi çıkıp hepimizi havaya uçuracak diye endişelenerek irkiliyorum. "Beni dinle, pislik herif. Bir daha arkadaşlarıma yanına yaklaşırsan, geri gelirim. Ve bir dahaki sefere bu kadar nazik davranmayacağım. Anladın mı?" Kyngston'ın yüzünün yanına hafifçe vurur ve yaşlı adam öfkeyle başını sallar.

King titriyor.

"Onu buradan çıkaralım," derim, kurtarma operasyonunun adrenalin etkisi geçmeye başladığı için artık her şeyden çok onun için endişeleniyorum.

Onu evden çıkarır ve SUV'ye bindiririz. Shane arka koltuğa doğru başını sallar. "Onu o ıslak kıyafetlerden çıkarmalısın."

Conor bagajda bir şeyler karıştırıyor ve elime birkaç tane polar piknik battaniyesi tutuşturuyor. “Vücut ısısına ihtiyacı var. Ama onu çok hızlı ısıtırsan şoka girebilir. Gömleğini ve kot pantolonunu çıkar, sonra ikinizi de bunlara sar. Tamam mı?”

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum ve King'in yanına arka koltuğa tırmanıyorum. Sonra New York'un en tehlikeli iki adamı bizi eve götürürken erkek arkadaşımın kıyafetlerini çıkarıyorum. Onu soyduğumda King'in dişleri takırdamaya başlamış, bunun iyi bir şey olduğunu kendime hatırlatıyorum. Titremesi, iyi olduğu anlamına geliyor.

Hızlıca tişörtümü, spor ayakkabılarımı ve eşofmanımı çıkarıyorum ve onu kollarıma alıyorum, böylece soğuk sırtı göğsüme sıkıca bastırılıyor ve bacaklarım onun bacaklarını sarıyor.

ve sırtındaki morlukların görüntülerini zihnimden silip, vücut ısınıyı yükseltmeye odaklanıyorum. Conor'ın önerdiği gibi, bir battaniyeyi onun göğsüne, diğerini ise ikimizin üzerine sarıyorum.

Cildi buz gibi kalıyor ve ellerimle kollarını yukarı aşağı ovuşturarak elimden geldiğince onu ısıtmaya çalışıyorum.

"Teşekkürler, bebeğim," diye mırıldanıyor.

"Onu hastaneye götürmemiz gerekmediğinden emin misiniz?" Sorumu Shane ve Conor'a yöneltiyorum, ama gitmemiz gerekmediğinde ısrar eden King oluyor.

Shane onu inceliyor. "Doktorumuzu çağırıp senin evinde muayene ettireceğiz."

"Hipotermiye bağlı kalp durması yaşanmaz mı?" diye soruyorum. "İ-iyiyim," diye ısrar ediyor King.

"Teknik olarak evet, ama bence ona zamanında ulaştık," diyor Shane. "Hâlâ titriyor ve ısınmaya başladı. Ama doktor onu muayene edip hastaneye götürmemiz gerekip gerekmediğini söyleyecek."

"Ya onu çok hızlı ısıtırsam ya da..."

King elimi tutar. "Bunu b-bayağ-bayağ yaptım. H-harika gidiyorsun, b-bebeğim."

Bunu defalarca mı yaptı? Hipotermi geçiren birini iyileştirmek gibi mi? Ne zaman lan? Ama şimdi ona bunu sormanın sırası değil, bu yüzden ona daha sıkı sarılıyorum ve iyi olacağına dair dua ediyorum.

Apartmanıma vardığımızda King titremesi durmuş ve dudakları artık mavi değil. Görünüşe göre bu da iyi bir işaret. Hâlâ biraz kendinde değil, muhtemelen kafasına aldığı darbeye hipotermi birleşince böyle olmuş. Kim bilir başka ne yaraları vardır. Bir doktor onu ne kadar çabuk muayene ederse, o kadar rahatlayacağım.

Ryan kardeşlerin ona sevgiyle taktıkları isim olan DR. LISA, lateks eldivenlerini çıkarıp top haline getiriyor. King'in tüm hayati fonksiyonlarını çoktan kontrol etmiş ve durumunun stabil olduğunu, hipotermi nedeniyle kalıcı bir hasar görme ihtimalinin düşük olduğunu teyit etmiş. Ayrıca kırık kemiği ya da iç yaralanmaya işaret edecek bir travma belirtisi de yok gibi görünüyor. Röntgen çekilmesini önerdi ama King reddetti.

"Muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiştir ve en azından önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca yatak istirahati öneririm," diyor bana. "Bol sıvı alması gerekiyor. Yemek yediğinden emin olun. Ona ağrı kesici verdim, size de biraz bırakacağım. Talimatlar şişenin üzerinde yazıyor. Yarın arayıp durumunu kontrol edeceğim. Eğer

durumu kötüleşirse onu acil servise götürün, ama iyi bir gece uykusundan sonra kendini çok daha iyi hissedeceğini umuyorum.”

Elini sıktım. “Çok teşekkürler Doktor Hanım. Bu saatte eve gelip muayene ettiğiniz için gerçekten minnettarım.”

Gülümsüyor. “Hiç sorun değil. Gerçekten.”

Shane, cep telefonunu kulağına dayamış halde odaya girer. “Tabii ki yapacağım tatlım. Yakında evde olacağız.” Telefonu kapatır ve kardeşine bakar. “Jessie istiyor ki...” Burnunun köprüsünü sıkıştırır. “Hayır, Cheetos ve Sour Patch Kids *istediğini* söyledi. Yani eve giderken açık bir yere uğramamız gerek.”

Conor gözlerini sıkıca kapatır ve başını sallar. “Karımın beslenme düzeni ergen bir erkeğinkine gibi.”

Lisa kıkırdar. “En sevdiğim hastam nasıl?”

“O çok sevimli,” der Conor gururla. “Ama karbonhidrat ve şekere bağımlı ve bebeğin bunlara ihtiyacı olduğunu söylüyor, o yüzden...”

Shane sırıtıyor. “İhtiyacı olmasa bile, biz yine de ona alırdık.” Conor gülümsüyor. “Doğru.”

King’in gözleri kapanıyor ve ben herkesi odadan çıkarıyorum. Dr. Lisa’ya ve Ryan kardeşlere bir kez daha teşekkür ettikten sonra, onları uğurluyorum. Onlar gider gitmez, akşamın tüm olayları bir tsunami gibi üzerime çöküyor ve nefes almakta zorlanırken ellerimi dizlerime dayayıp ikiye katlanıyorum.

King, o karanlık, soğuk bodrumda. Bir köpek gibi zincirlenmiş. Titreyen dişleri. Kanlı yüzü. Onu kaybedeceğim korkusu. Babasının hayatını sonlandırmaya ne kadar yaklaştığım.

Kalbimi ve ciğerlerimi sıkı baskı hafifleyince, dik durup derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum.

O iyi. Biz iyiyiz. Burada bize hiçbir şey dokunamaz.

Bölüm

Eli

MASON

“Mase?” King’in boğuk sesi, daldığım uykudan beni uyandırır. Kendim uykuya dalmadan önce saatlerce onun uyumasını izlemiş olmalıyım.

Elini uzatıp elimi tuttu, ben de parmaklarımızı birbirine geçirdim. “Buradayım, mi rey. Bir şeye ihtiyacın var mı? Su mu?” Komodinin üzerindeki saate baktım ve saatin sabah altı biraz geç olduğunu gördüm. “Saat sekize kadar ağrı kesici alamazsın.”

Yanına dönüyor. “Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Seni uyandırdığım için özür dilerim.”

Elimi yanağına koydum ve cildinin yumuşak ve sıcak olduğunu hissedince rahatladım. Ömrüm boyunca o buz gibi, mumsu hissi asla unutmayacağım. “Beni uyandırdığına sevindim.”

Hafifçe gülümsüyor. “Hiç konuşamadık.”

“Sonra konuşuruz. Dinlen.”

“Şimdi konuşmayı tercih ederim.” Sesindeki hüznün, göğsümde endişeyi tırmandırıyor. Artık bunu yapamayacağını söyleyeceği an bu mu?

Ses tonumu sabit tutuyorum. “Tamam. Ne hakkında konuşalım?” “Babamın sana yaptıkları için üzgünüm,” diyor.

Eh, bu beklediğimden daha iyi, ama... “Bu senin özür dilemen gereken bir şey değil, King. Sen bilmiyordun. Yine de sana hiç söylemediğim için üzgünüm. Bana bakışını değiştirmesini istemedim,” diye itiraf ediyorum.

“Bunu anlayabiliyorum, ama gerçekten değişmedi, bebeğim. Bana bakışın değişti mi?” Sesi o kadar sessiz ve kısık ki, hiç de ona benzemiyor. Ailesine karşı yeni bir nefret dalgası beni sarar. Onun değerinden şüphe etmesine neden olan her ne yaptıysalar, başlarına gelecekleri hak etmelerinin bir nedeni daha.

“Hayır,” diye cevaplıyorum. “Hiç de bile.”

Yeşil gözleri yaşlarla doluyor. “Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim. Görünüşe göre kurtarılmaya ihtiyacım varmış, değil mi?”

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. “Seni her zaman kurtarmaya geleceğim, mi rey. Bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım ve bunun için bana teşekkür etmene gerek yok.”

Başını çevirip avucuma bir öpücük konduruyor. “Onlara eşcinsel olduğumu söyledim. Sonra da sana aşık olduğumu söyledim.”

“Bu gerçekten çok cesurcaydı. Seninle gurur duyuyorum.”

Burnunu çeker. “Kendi anne babana gerçekte kim olduğunu söylemek için cesur olman gerekmemeliydi. Hayatımı birlikte geçirmek istediğim birini bulduğum için mutlu olmaları gerekirdi. Ama bunun yerine...” Yanağından bir damla gözyaşı süzülür, ben de başparmağımla onu silerim.

“Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?”

O başını salladı ve ben de annesiyle babasının söylediği o iğrenç sözleri dinledim. Annesinin kayıtsızlığı. Babasının öfkesi. Ailesinin parasız kaldığını ve paraya çaresizce ihtiyaç duyduğunu nasıl öğrendiğini ve bunun nedenini.

"Tanrım, King. Bu akıl almaz bir şey. Ne yapacaksın?"

"Henüz emin değilim. Cassidy kaybolduğunda olanlardan sonra polislere güvenebilir miyim bilmiyorum, ama tanıdığım bir dedektif var. O, olabildiğince dürüst biridir. Sanırım ona kanıtları verirsem..." Bir an durur. "Ya da Curtis Jones'a olanları anlatıp, işi nasıl halletmek isterse öyle halletmesine izin verebilirim."

Parmaklarımla kafasındaki yarayı okşuyorum. Kyngston Worthington III'ü seve seve kendim öldürürdüm, ama uzun vadede ömür boyu hapis cezasının onun için daha acı verici bir seçenek olacağına eminim. “Ne karar verirsen ver, seni destekleyeceğim.”

“Teşekkürler.”

“Nasıl oldu da bodruma düştün?”

Başının arkasını ovuşturur. “Babamla tartışıyorduk ve arkamızda annemin sesini duydum... Sonra bir acı hissettim. Her şey karardı. Annem beni bir şeyle bayıltmış olmalı. Kendime geldiğimde bodrumdaydım. Orada Cassidy'ye ne olduğunu, evi kaybetmekten nasıl endişelendiklerini konuştuklarını duydum.”

Emmeline Worthington artık çürümesi gerekenler listemde. Cehennemde ya da hapiste—ikisi de olur.

King titiriyor. “Dürüst olmak gerekirse, bu sefer orada gerçekten öleceğimi sandım. Yani, mantıklı olurdu. Beni ortadan kaldırmak, büyükbabamın parasını almada sıradaki kişi olmalarını sağlayacaktı. Babamın anneme, beni öldürmesini bekleyip beklemediğini sorduğunu duydum.”

O bodrumda tek başına öleceğini bir an için düşünmüş olmasından nefret ediyorum. Kendi ebeveynlerinin ona bunu yapabileceğini zar zor kavrayabiliyorum. Eğer bu konuda bir söz hakkım varsa, hayatında bir daha tek bir gün bile yalnız hissetmeyecek. “Sence planları bu muydu?”

Başını sallıyor ve gözlerinden daha fazla yaş akıyor. Gözyaşlarını siliyorum. “Arabadayken, bunu birçok kez yaptığını söylemiştin. Daha önce hipotermiye girmiş miydin?”

“Birçok kez. Çocukken, bu benim için...” Yutkunur. “Babam erkeklerden hoşlandığımı öğrendiğinde, bunun iğrenç ve doğal olmayan bir şey olduğunu, içimde bir şeytan olduğunu söyledi.”

Öfke ve çaresizlik göğsümde kabarıyor, ama dudaklarımı sıkıca kapatıp elimi yanağına koyarak konuşmasına izin veriyorum.

“İlk seferinde on iki yaşındaydım. Buzlu suyun beni ‘arındıracağını’ söylerlerdi. ‘Doğru yoldan sapmadığımdan’ emin olmak için birkaç ayda bir yaparlardı.”

“Vay canına, King. Hiç bilmiyordum.”

“Kimse bilmiyordu. Gerçekte kim olduğumu saklamakta ustaydım. Ailemden ve dünyanın geri kalanından.” Dudakları hafifçe kıvrıldı. “Sen hariç herkesten.”

Babası tarafından yakalanmamıza verdiği tepki şimdi bana çok daha mantıklı geliyor. İçten içe ölüyordu herhalde ve yıllardır bu acıyı içinde taşıyordu. Sadece çocukken değil, dün de anne babasının elinde yaşadıkları her şey için kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor. Birinin kendi çocuğuna böyle davranabilmesi akıl almaz bir şey. Yataktan atlayıp o eve geri dönüp, anne babasını içinde bırakarak evi yakmamak için sahip olduğum tüm irade gücümü kullanmam gerekiyor. Aslında, tek bir telefonla bunu gerçekleştirebilirim. Tam da bu çatı katının güvenliğinden.

Bunun yerine, benden yapmamı istediği tek şeyi yapıyorum: dinliyorum.

UYURKEN ÇOK HUZURLU GÖRÜNÜYOR. Sakin. Hayatının büyük bir bölümünde yanında taşıdığı tüm o boktan şeylerden kurtulmak ona iyi geldi. Anlatması ne kadar zor ve dinlemesi ne kadar yıkıcı olursa olsun, tüm o zehri boşaltması gerekiyordu.

Dün gece King’i izlerken uykuya dalmadan önce Nathan’ı aradım ve olanları anlattım, King’in babası ile aramızdaki geçmişi atlayarak, ve onu polisi aramaktan vazgeçirmek için tüm ikna gücümü kullanmam gerekti. King ve benim güvende olduğumuzu teyit etmemle ancak sakinleşti. Ve her şeyi sabah konuşacağımızı söyleyince.

Şu anda King’in yüzüne bakınca, dün psikopat ebeveynleri tarafından neredeyse öldürülmek üzere olduğunu asla anlayamazsınız. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşündüğümde

nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Onu ikinci kez kaybetmeyi hayatta kaldıramam. Birkaç kısa ayda çok yol kat ettik ve tüm varlığım ile biliyorum ki, bir daha hiçbir şey aramıza giremeyecek. O benim için her şey. Diğer erkeklerle takılıp geçici ilişkilerde bulunmamın, bağıllık istememle hiçbir ilgisi yoktu; her şey sadece onu istememle ilgiliydi.

Mad'den gelen bir mesajla cep telefonum titriyor; o ve diğer kardeşlerimin kahvaltıyla birlikte yolda olduklarını söylüyor. Nathan'ın bu sabah ilk iş olarak gelmesine izin verilmesi talebini kabul ettikten sonra topluca geleceklerini bilmeliydim. Dürüst olmak gerekirse, güneşin tamamen doğmasını beklemelerine şaşırdım.

Midem guruldadı ve King'i uyandırmayı düşündüm ama mümkün olduğunca dinlenmeye ihtiyacı var. Onu burada güvende olacağına inanarak kendimi ondan koparmayı başardım. Babasını buraya yaklaştırmaktansa ölmeyi tercih ederim.

On beş dakika sonra, masada oturuyorum, Maddox'un çalıştığı vegan kafeden aldığım, hayatımda tattığım en lezzetli taze kavrulmuş Kolombiya kahvesi, başka bir kafeden alınmış olduğu belli olan hamur işleri, krep ve pastırma ile dolu bir tepsi, bir sepet meyve ve altı çeşit meyve suyu ile çevriliyim.

"Gerçekten elinizden geleni yapmışsınız," diyorum, ağzımda büyük bir ısırkı kirazlı Danimarka çöreği varken.

Elijah gülümsüyor. "Şampiyonların kahvaltısı."

Yanımda oturan Nathan elini omzuma koyuyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum. Dün muhtemelen hayatımın en inanılmaz günüydü, ama iyiyim. Aslında, daha da iyiyim. Yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. "Bana destek olduğunuz için teşekkürler."

Gözlerini kısar. "Her zaman."

"King nasıl?" diye soruyor Elijah.

Cevap veremeden, King sadece benim eşofmanımı giymiş olarak yatak odasından çıkar. Gözlerim şakağındaki iyileşmekte olan yaraya takılır. Ailesi hayatta olduğu için şanslı. Şimdilik.

King elini kafasına sürer ve hepimize göz kırpar. "Pardon, rahatsız mı ettim?"

Lanet olsun, dayak yemiş olsa bile son derece seksi ve her zamanki kadar sevimli. "Hayır." Yanımdaki sandalyeyi çekip oturmasını işaret ediyorum.

Maddox ona bir tabak ve çatal bıçak alır ve uzatır. “Kahvaltı getirdik. Ne istersin?”

"Sizlerin işte olması gerekmiyor mu?" King masanın etrafına bakarak sorar.

"Saat ondan fazla oldu."

"İş bekleyebilir," diyor Drake.

"Evet, bu daha önemli," diye ekliyor Maddox.

King gözlerini ovuşturur ve başını sallar. “Kahvaltı daha mı önemli?”

Nathan, pastırmalı sandviçten kocaman bir ısırık alır, dudağındaki yağın bir kısmını yalar ve "Hayır. Ama seni ve Mase'i kontrol etmek daha önemli," der.

"Nasılsın dostum?" diye sorar Drake.

King, kardeşlerime şüpheyile dolu bir bakış atıyor. Kahretsin. Olan biten her şeyden sonra bu onun için çok mu fazla? Onların başa çıkması zor insanlar olduğunu biliyorum, ama onlar benim kardeşlerim. Ve James erkekleri desteğimizi böyle gösteririz. Birbirimizin hayatının büyük bir parçasıyız. Kahretsin, eşlerimizin ve çocuklarımızın da gelmemiş olması büyük şans. King ve benimle ilgilenip, bizi hastaneye gitmemiz için ikna etmek için elinden geleni yapacak olan babamdan bahsetmiyorum bile.

King bir çatal ile bir krep parçalayıp tabağına atar. “Sanırım iyiyim. Bu ilginç. Uyanıp, hepinizin burada bir müfreze dolusu askeri doyuracak kadar kahvaltı yaptığını görmek biraz garip.” Elini sakalları üzerinde gezdirir. "Garip, ama hoş." Krepin yarısını ağzına tıktırır, çiğner ve yutar, sonra ekler: "Buna alışabilirim."

Elijah boğazını temizler ve bu hareketimiz hepimizin masanın başındaki yerine bakmasına neden olur. “Artık hepimiz karnımızı doyurduğumuza göre, ortada duran sorunu konuşabilir miyiz? Ne haltlar döndü ve kimi öldürmemiz gerekiyor?” Evet. İşte tanıdığımız ve sevdiğimiz o CEO enerjisi.

Bölüm

Elli Bir

KING

Elijah'ta, kardeşlerini korumak için her şeyi yapacağından hiç şüphe duymama neden olan bir şey var ve az önce söylediği sözler tüylerimi diken diken ediyor.

Ya Mason için yeterince iyi olmadığımı düşünürse? Ya dünün tamamen benim hatam olduğunu anladığında, kardeşinin hayatından çıkarması gereken kişilerden biri olduğuma karar verirse? O tanıdık utanç ve suçluluk duyguları beni ezip geçecekmiş gibi geliyor ve az önce tıklararak yediğim krep neredeyse ağzımdan çıkacak. Babamın Mason'a yaptıklarından nefret ediyorum. Ona yaptıklarımın nefret ediyorum. Kafam karışıyor ve bunu Amerika'nın en güçlü ve etkili ailelerinden birinin keskin bakışları altında yapıyorum.

Mason'ın eli masanın altında uyluklarıma konuyor ve sıkıca sıkıyor, parmak uçları gergin uyluk kaslarıma batıyor. O tek dokunuşla her şeyi söylüyor: Bu *bizim* hikayemiz. Evet, utanç verici ve pişmanlık dolu kısımları var, ama yine de biz buyuz. Kardeşleri benden nefret etsin ya da etmesin, o beni seviyor ve gerçekten önemli olan tek şey bu.

"Bu gerçekten uzun bir hikaye," diyor Mason ve ardından kıkırdarak gülüyor.

Maddox öne doğru eğilir, koyu kahverengi gözleri endişeyle doludur ve... Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama içimden bir ses bana onun da kendi içsel şeytanlarıyla boğuştuğunu söylüyor. "Dünyadaki tüm zaman bizim, kardeşim."

Mason derin bir nefes verir ve bana bakar. Ben de onaylayarak başımı sallarım. Onlara tüm gerçeği anlatması gerekiyor. Bunu çok uzun zamandır içinde saklıyor. Ve bu olaydaki benim rolümün duyulması hiç de kolay olmasa da, o kendi gerçeğini anlatmayı hak ediyor. İsterlerse beni yargılayabilirler, ama beni kendim kadar sert yargılayamazlar.

Elimi boynunun yanına koyuyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor. "Onlara her şeyi anlat, bebeğim."

Dudaklarını ısırır ve nefes alır.

Mason'ın kardeşleri geçmişimizin hikâyesini dinliyorlar ve o benim rolümü atladığında, boşlukları ben dolduruyorum. Yaptıklarımı bilmelerini istiyorum ve bir daha asla benim yüzümden bir şey saklamak zorunda hissetmesini istemiyorum.

O, babamın on sekiz yıl önce ona ne yaptığını anlatırken elini tutuyorum. Odadaki öfke hissedilebilir. Ama onlar konuşmasına izin veriyorlar, o ruhunu ortaya dökerken sadece güven verici ve cesaretlendirici sözler söylüyorlar. Onunla o kadar gurur duyuyorum ki.

Sonra son olaylara geliyoruz ve ben, ailemin nasıl insanlar olduğu ve dün olanların aslında hiç de sürpriz olmaması gerektiği konusunda bazı boşlukları dolduruyorum. Yine de sürpriz oldu. “O bodrum, çocukluğumun vazgeçilmez bir parçasıydı, ama yetişkin bir adam olarak bana bunu yapacaklarını hiç beklemiyordum. Onları durduracak kadar güçlü olamadığım için utanıyorum,” diye itiraf ediyorum ve sesimdeki titreme beni daha da zayıf hissettiriyor.

Mason elimi sıkıyor. “Çünkü kim kendi çocuğuna böyle bir şey yapar ki? Arkadan vurulup bayıldın ve bodruma zincirlendin. Hiçbirimiz buna dayanacak kadar güçlü değiliz.”

Başımı eğiyorum, hepsinin gitmesini diliyorum. Yargılarının ağırlığı çok fazla.

“Tanrı aşkına, King.” Drake ıslık çalıyor. “Sen gerçekten de sert bir herifsin.”

Başımı kaldırıyorum ve onun hayranlıkla bana baktığını görüyorum. “Ne?”

“Çocukken tüm bunlara katlanmak. Ailenin sana bu şekilde davranmasına . Uzaklara taşınıp kendi başına yeni bir hayata başlamak...” Başını sallıyor. “O kadar yalnız kalmayı hayal bile edemiyorum. Chicago’dayken bile, telefonu kaldırsam bu adamlardan herhangi birinin birkaç saat içinde orada olacağını biliyordum.”

Omuz silkтім. “Sanırım başka türlüünü bilmiyordum.” Kafam çok karışık. Bana hiç kızgın görünmüyorlar.

“Ben açıldığımda hepinizin, annemle babamın bana bu kadar destek olması benim için her şey demektir,” diyor Mason. “Bir pislik bana hakaret etse de, ne derse desin, fark etmezdi, çünkü ailem vardı. Evim her zaman güvenli bir yerdi.” Bana dönüyor. “Senin buna sahip olmamanı hiç sevmiyorum. Her şeyle tek başına başa çıkmak, seni sandığından çok daha güçlü ve cesur yapıyor.”

Kardeşleri de hep birlikte onaylıyor.

Onların yargılamalarından mı, yoksa acımalarından mı daha rahatsız olduğumu bilemiyorum. Gerçi bu acıma gibi gelmiyor, daha çok anlayış gibi.

Her ne ise, bunu önemsememeye çalışıyorum. “Bunu bilemem. Ve berbat çocukluğumun, yetişkin olarak aldığım kararlar için bir mazeret olup olmadığından emin değilim.”

Maddox başını salladı. “Kimse bunun bir mazeret olduğunu söylemedi. Ama böyle kötü şeyler beyin gelişimini etkiler. Seni farklı bir şekilde şekillendirir. Diğer insanların yapmayacağı şekilde davranmana neden olur.” Maddox kardeşlerine sert bir bakış attı. “Bu bilimsel bir gerçek, pislikler.”

Elijah, Nathan ve Drake başlarını sallar, Mason ise teslim olarak ellerini havaya kaldırır. “Ben tek kelime etmedim ki, kardeşim.”

Maddox ona gözlerini kısarak bakar, sonra dikkatini tekrar bana verir. “Aynı zamanda ruhunda bir leke bırakır ve onu silmenin tek yolu onu dışarı çıkarmaktır. Bunu nasıl yapacağın sana kalmış, ama dışarı çıkarmalısın. Bütün bunları kendine saklayamazsın, yoksa seni yok eder.”

Mason masanın üzerinden uzanıp elini Maddox’un elinin üzerine koyar ve yanında oturan Nathan, en küçük kardeşinin boynuna kolunu dolayarak ona başını sıkıştırır gibi sarılır. Maddox’un deneyimlerinden konuştuğu açıktır, ama bu, ondan o yaraları yeniden açmasını isteyecek zaman değildir. Sadece içgörüsü için ona teşekkür ederim.

Elijah yine boğazını temizler. “Baban tam bir pislik, King.” Buna tamamen katılıyorum. “Kesinlikle öyle.”

Tamamen aynı fikirde olduğum için memnunmuş gibi başını hafifçe sallıyor. “Mason’a yaptıkları için şahsen onun kollarını koparıp, onunla onu döverek öldürmek isterdim.”

Yine aynı fikirdeyim ve bunu ona söylüyorum.

“Ama bunun benim çözmem gereken bir sorun olmadığını anlıyorum ve Mason da ikinizin de bunu istemediğini söylüyor.” Kravatını gevşetir.

“Sen ne istiyorsun?” Nathan sözümü keser. “Bu sadece ikinize olanlarla ilgili değil.”

“Cassidy Jones.” Onun adı hepimizi bir an duraksatır. “Haklısın,” derim. “Babam, gerçeği bildiğimi biliyor ve olası kanıtları yok etmek için ne yapacağı belli olmaz.”

“Peki polise mi gideceksin, yoksa bunu kendimiz mi halledeceğiz?” diye sordu Elijah, ve bunun için ona sarılabıldım. Bu kardeşlerin birbirleri için yaptıkları gibi, senin için mücadele edecek bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedim. Tabii bu, dedeme saygısızlık olur. Eminim bedeni olmasa bile zihni bu fikri desteklerdi.

Drake başını sallar. “Burada bir cinayet söz konusu. Polis en güvenli seçenek değil mi sence?”

Elijah başını sallar. “Sadece seçeneklerimiz olduğunu belirtiyorum.”

Mason'la bu sabah erkenden konuştuğumuzdan beri ne yapacağımı düşünüyordum ve tek seçenek bunu yetkililere teslim etmek. Cassidy ve babası bunu hak ediyor. Anısının korunması gerekiyor. “Babamın NYPD üzerinde büyük etkisi var ama bunu devredeğim bir dedektif tanıyorum. Soruşturulmasını sağlayacaktır.”

“Ama bizim çok daha fazla nüfuzumuz var ve savcılıkta bazı bağlantılarımız var,” diyor Nathan. “Drake ve ben bazı ipleri çekebiliriz. Arama emrinin hızlandırılmasını sağlayabiliriz.”

Başımı sallıyorum. “Kahvaltıdan sonra 25 karakola gideceğiz.” Charlie Evans, karakolda yaşayan, boşanmış bir işkolik. Ayrıca kahvesini ve kreplerini yemeden önce huysuz bir herif.

Mason bana güven verici bir gülümseme atıyor. “O zaman öyle yapalım.” “Ben de hemen ardından Curtis Jones’la konuşmaya gideceğim.”

Nathan hızlıca bir telefon görüşmesi yapar ve telefonu kapattığında, savcılıkla yaptığı konuşmayı bize aktarır. Polis sağlam kanıt bulamazsa, ailemin suçundan paçayı sıyracağı ihtimalini hepimiz kabul etmek zorundayız. Ama ben Cassidy’nin cesedinin o evin içinde ya da en azından bahçesinde bir yerde olduğuna ikna olmuş durumdayım.

“Bundan sonra ne olursa olsun, Kyngston Worthington III’ün New York’taki işi bitti,” diyor Elijah. “Dünyanın herhangi bir yerinde, benim en ufak bir etkim olduğu yerde, işi bitti. Bunu şahsen halledeceğim. Ama daha da önemlisi, baban hemen hapse atılmazsa, ikiniz de güvende misiniz?”

“Babam bir zorba ve bir korkak. Bu aralar güvenlik masraflarını karşılayamıyor, ama karşılayabilse bile, Mason’ın anlattıklarına göre Ryanlar onu ödö patlatmış. İrlandalı mafyayla ters düşmeye cesaret edeceği ihtimali yok. Teknik olarak hâlâ nefes alıyor olabilir, ama o ve annem benim için çoktan ölmüş sayılır. Mason için hiçbir tehlike oluşturmuyorlar.”

“Peki ya sana yönelik bir tehlike var mı?” diye soruyor Drake.

Benim güvenliğim için endişelenmesi beni duygulandırır ve cevap verebilecek kadar kendimi toparlamam bir saniye sürer. “Bana da bir tehdit oluşturmuyorlar.”

“Yine de buradaki güvenliğini artırmalısın, Mason,” der Nathan soğukkanlılıkla. “Bunu sana yıllardır söylüyorum.”

Mason gözlerini devirdi.

“Ben de aynı fikirdeyim, bebeğim,” diyorum, bu da onun bana somurtmasını sağlıyor.

“Neden onların tarafındasın?” diye homurdanıyor. “Az önce babanın bize tehdit oluşturmadığını söyledin.”

“Bunun onunla hiçbir ilgisi yok, Mase. Sen Amerika’nın en zengin adamlarından birisin, ama güvenlik önlemlerin tam bir felaket. Otoparkında daha fazla kamera olmalı, asansörde de en az bir tane. Bir panik odası. En az yarım düzine—”

"Tamam, En Kötü Senaryo Çavuşu. Biraz daha fazla güvenlik önlemi almayı düşüneceğim."

Elijah memnun görünüyor. “Seni güvenlik müteahhitimiz King ile tanıştırayım, sen de bir plan yaparsın...”

“King bir plan yapabilir mi? *Benim* güvenliğim için mi?”

“Evet, Mason,” diye cevaplar Elijah. “Çünkü benim önerilerimi dinlemeyeceksen, King seni kendininkileri dinlemeye zorlayacaktır.”

“Güvenliği ayarlamak için senin sinirli diğer yarından daha iyi kimse yok, kardeşim,” diyor Drake gülerek. “Amelia evimizi Fort Knox’tan daha sıkı kilitliyor.”

“Mel de öyle,” diye ekler Nathan. “Güvenliği hafife alamazsın, Mase. Dün gece olanlar senin paranla hiçbir ilgisi olmayabilir, ama dışarıda istediklerini elde etmek için her şeyi yapacak manyak insanlar var.”

"Hayret," diye homurdanır Mason. "Bunun, 'dün gece erkek arkadaşın ölmedi, hadi bunu kutlayalım' tarzında eğlenceli bir kahvaltı olması gerekiyordu."

Maddox kıkırdar. “Ah, ne ironik.”

Elijah, Mason’ın sızlanmalarını görmezden gelir ve bana seslenir. “Sana onun numarasını göndereceğim.”

“Harika. Aramızda, her ihtimali gözden geçirip kusursuz bir plan yapabiliriz.”

Mason sandalyesini geriye itiyor. “Pes ediyorum,” diye mırıldanıyor. “Şimdi, hayatıma burnunuzu sokmanızı ne kadar sevdiğim bir yana, King’in dinlenmesi gerekiyor ve bunu yapabilmesi için görüşmemiz gereken bir polis var, o yüzden hepiniz gitmelisiniz.”

“Ama bizim burnumuzu sokmamızı gerçekten seviyorsun, küçük kardeş.” Drake son çileği kapar ve ağzına atar.

“Bu bizim sevgi dilimiz,” der Nathan sırtarak.

Sonraki birkaç dakika boyunca, erkek arkadaşım ve kardeşleri vedalaşırken ve hafta sonu planları yaparken aralarındaki iyi niyetli şakalaşmaları dinliyorum. Beni de dahil ediyorlar, ama ben kendimi yeterince geri çekip her şeyi gözlemliyor ve içime çekiyorum, bunun bir parçası olmaktan keyif alıyorum. Bu yeni ve garip ama tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

Kafamın içindeki küçük bir ses, bunun uzun sürmeyeceği için buna alışmamam gerektiğini söylüyor. O sese cehenneme gitmesini söylüyorum.

Bölüm
Elli İki
KING

Planlandığı gibi, Mason ve ben Charlie'yi ziyaret ettik ve o, söyleyeceklerimi dinlemeye çok meraklıydı. Ayrıca, durum hakkında önceden bilgilendirilmiş olan savcılık bürosundaki Nathan'ın irtibat kişinin ayrıntılarını da ilettik. Charlie, yarın gün sonuna kadar arama emri alacağından emindi.

Daha sonra Curtis Jones'u ziyaret ettik. Ona keşfettiklerimi anlattığımda kollarımda hıçkırarak ağladı ve Worthingtonların kamuoyu önünde düşüşüne tanık olmayı sabırsızlıkla bekliyor. Ayrıca adalet sistemi onu yüzüstü bırakırsa meseleyi kendi eline alacağına yemin etti ve onu suçlayamam. Küçük kızının cinayetinden dolayı yıkılmış olsa da, sonunda gerçeği öğrendiği ve yakında tüm dünyanın da öğreneceği için içten içe bir rahatlama hissediyordu.

Zor bir gündü. Duygusal olarak. Fiziksel olarak. Ruhsal olarak. Ebeveynlerinin katil olduğu gerçeğiyle yüzleşmek kolay değil. Mason olmasaydı tüm bunları nasıl atlatırdım bilmiyorum. Her şey boyunca inanılmazdı.

Birkaç saat önce onun evine döndük ve bana akşam yemeği hazırlamakta ısrar etti. Maddox'un ona pişirmeyi öğrettiği lezzetli bir Fas kuzu yemeği ve biz dışarıdayken malzemeleri nazıkçe bırakmıştı. Kardeş sahibi olmaya gerçekten alışabilirim.

Mason, dinlenmem gerektiğini söyleyerek şu anda bulaşıkları topluyor. Doğru programı bulmak için bulaşık makinesinin düğmelerine basmasını izlerken, ellerimi ceplerime sokuyorum — daha doğrusu, onun ceplerine, çünkü onun eşofmanını giyiyorum — ve ona hayranlıkla bakıyorum. Her hareketinde sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar geriliyor ve kot pantolonu mükemmel kıçına yapıyor.

O tam anlamıyla mükemmellik. Hayatımın büyük bir kısmını onsuz boşa harcadığıma inanmak zor.

Ama belki de tam da bu noktaya gelmek için yaşadığımız her şeyi yaşamamız gerekiyordu. Ve zonklayan başım, yaralı dizim ve çektiğimiz onca acıya rağmen, değiştirmek istediğim hiçbir şey yok.

. Kelebek etkisi, diye duyduğumu hatırlıyorum. Tam da bu anda, burada, onunla birlikte olma şansımı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdım.

Arkasını döndü ve ona baktığımı fark etti. "Beğendiğin bir şey mi gördün?"

"Hoşuma giden her şeyi görüyorum, bebeğim. Kıçını buraya getir."

Dudaklarını yalayıp bana doğru yürüyor. Alaycı. "Doktorun bugün dinlenmen gerektiğini söylediğinden eminim. Ani veya sarsıntılı hareketler yok." Sırıttıyor.

"Kesinlikle öyle demedi. Ayrıca..." Elimi saçlarına geçirip başını geriye doğru çekerim. "Ani, sarsıntılı hareketler yapmayı planlamıyorum." Elimi karnından aşağı kaydırıp kot pantolonunun üzerinden sertleşen penisini sıkıyorum. "Yavaş ve kontrollü olacaklar, bebeğim." Ağzımı kulağına dayıyorum ve omurgasından aşağı koşan titremeyi hissediyorum. "Penisin ağzımdayken hareketlerini kontrol edemeyecek olan sen olacaksın."

Tiz bir nefes verir. "Siktir." Başını sertçe sallayarak bir adım geri atar. "Ama hayır."

"Olmaz mı?" Şoktan başka bir şey söyleyemiyorum. Yaramazlık mı yapıyor, yoksa beni gerçekten reddediyor mu?

Yere doğru başını sallıyor. "Dizin incinmiş, Hotshot. Ve bugün yapman gerekenden fazlasını zaten yaptın."

Bu fayansların üzerine diz çökmek çok acıtacaktır, ama onun için dizlerimin üzerine çöktüğümde onu kontrolünü kaybetmesine neden olabildiğim gibi, ben de onu kontrolünü kaybetmesine neden olmak için can atıyorum. Ancak haklı. Ve çok rahat bir yatağı var. "Sikini yalamak için dizlerimin üzerine çökmem gerekmez."

Parmak uçlarını yanağımdan aşağıya doğru gezdiriyor. "Ama ben seni böyle istiyorum, King. Ben boğazını sikerken sen benim için diz çökmüş olacaksın."

Aklımda canlandırdığı görüntüyle sertleşmiş sikim daha da sertleşiyor.

"O zaman dizinin iyileşene kadar, yer değiştirsek mi?" Zaten yere çöküyor, parmak uçlarıyla sert sikimin üzerinde gezdiriyor. "Çünkü bu da acı verici görünüyor." Pozisyonunu aldığı anda, pantolonumun bel kısmını aşağı çekiyor ve ağrıyan sikim serbest kalıyor. Usta dilini bir hareketle, başından damlayan ön sıvıyı yalıyor ve memnuniyetle inliyor. Elim hâlâ saçlarını kavrayan bir yumruk halinde, başını sabit tutuyorum ve başımı dudaklarına yönlendiriyorum. Ucu öpüyor, sonra ağzını genişçe açıp beni sıcak, davetkar ağzının içine kaydırıyor, yetenekli dilini alt kısmı boyunca kaydırıyor.

Zevk içimde alevleniyor. "Siktir, Mase, sikimi ne kadar da iyi emiyorsun."

Gözlerime bakıp göz kırpmıyor ve bu, dizlerimin titremesine yetiyor.

Onun mükemmel ağzını sikerken çenesini avuçlarım, boğazının derinliklerine batırım. Gözlerinden sızan gözyaşlarını başparmağımın ucuyla silerim ve yüzünü izlerim, onu övdüğümde göz kapaklarının titremesine severim. Beni her santimini alırken çıkardığı memnuniyet seslerinde kendimi kaybederim.

"Sen lanet olası mükemmelsin, bebeğim. Lanet olası mükemmelsin ve tamamen benimsin." Çekilip içine giriyorum. Yutkunuyor ve boğaz kasları sikimin ucunu sıkıyor, beni uçurumun kenarına sürüklüyor. Onun adını inleyerek boşalıyorum ve içini doldururken tüm vücudum kasılmaya başlıyor.

Vücudumdaki ruhumu neredeyse tamamen emdikten sonra ayağa kalkıyor, elinin tersiyle ağzını siliyor ve sonra beni öpüyor. Üzerinde kendi tadımı zevkle tadarken, dilimi onun diline doluyorum. Geri çekildiğinde nefesim kesiliyor ve daha fazlasını istiyorum. "Bu masanın üzerine eğilip sikilmeye hazır mısınız?" diye soruyor.

Hayatımda hiçbir şeyin üzerinde ya da üzerinde sikilmeyi istediğimden daha fazla, o masanın üzerinde sikilmek istiyorum. İtaatkar ya da dominant, Mason'ı her şekilde, her yerde kabul ederim. "Tabii ki evet."

"Aferin oğlum." Sırıltısı son derece kendini beğenmiş, ama buna bayılıyorum.

Beni masaya dönük hale getirip öne doğru itiyor. O, kalçalarımı ayırıp deliğime tükürürken, ben ağırlığımı ön kollarımın üzerine veriyorum ve bitkin sikim tekrar canlanıyor. Mason parmağını içime kaydırıyor ve ben bu müdahaleye inliyorum. İnsanların ne düşündüğüne rağmen, tükürük gerçek kayganlaştırıcının yerine geçmek için oldukça berbat bir seçenektir. En azından kıçtaki bir sik için. Bir parmağa ise katlanabilirim.

Parmağını içime sokup çıkarıyor, diğer eliyle sırtımı okşarken prostatımı masaj yapıyor. "Siktir, King, bu kış çok sıkı."

Oradan kaybolur ve ben arkamı dönüp dolaptan bir şişe zeytinyağı almasını izlerim.

Yüzümü pürüzsüz ahşaba yasladım. "Umarım sızma zeytinyağıdır." "Kralım için sadece en iyisi." Kışımı tokatladı ve dudaklarını . "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Sıcak yağ kışımın arasından aşağı damlıyor ve tek yapabildiğim inlemek ve başımı sallamak.

“Kralım için sadece en iyisi. Çünkü sen benimsin.” İçime bir parmağını sokuyor. “Daha iyi mi?”

“Uh-huh.” Çok daha iyi. Ona sürtünüyorum ve o ikinci parmağını da sokuyor. Artık yetmeyene kadar benimle dalga geçiyor. “Sik beni, Mase.”

Gülüyor. “Sikime çok açsın.”

Dudaklarımdan hüsrana dolu bir homurtu dökülüyor ve bu onu sadece tekrar güldürüyor. Ama bana acıyor ve sadece bir saniye sonra parmaklarının yerini kaygan sikine bırakıyor. Sonuna kadar içime giriyor ve İspanyolca bir küfür mırıldanıyor. “Seninle işim bittiğinde, her yerin pis olacak, mi amor.” Günahkar dudaklarını kulağıma bastırıyor, göğsü üzerime baskı yapıyor ve beni masaya daha sert bir şekilde itiyor. “Seni siktirmeyi bitirdiğimde, sana bakmama izin verecek misin? Sana bir banyo hazırlayıp her yerini temizlemek istiyorum.”

Çıkıyor ve çıkardığım ses ancak bir inilti olarak tanımlanabilir. Yine kıcıma tokat atıyor, bu sefer daha sert. “Yapacak mısın?”

Bakılmaktan nefret ederim, ama onun için biraz gevşeyebilirim. “Evet.”

“Buen chico,” diye homurdanıyor ve lanet olsun, bana İspanyolca’da “iyi çocuk” dediğinde kendimi kaybediyorum. “Benim için bir kez daha boşalabilir misin?” Bana sarılır ve akşam yemeğini yediğimiz masanın üzerinde beni sikerken beni okşar. Çok geçmeden benden bir orgazm daha koparır ve o içime boşalırken ben de eline boşalırım. Benden çıkıp pantolonumu yerine çekince uyluklarım hâlâ titriyor.

Yanımızdaki sandalyeye çöküyorum ve nefes nefese kalıyorum. “Siktir.”

Ayağımın arasına çömelip elini boynumun yanına koyuyor. Eli zeytinyağı ve benim menimle kaplı ama artık umurumda değil. “İyi misin bebeğim? Çok sert mi davrandım? Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?”

Başımı sallıyorum. “Hayır. O... ” Duygularımın boğazıma düğümlenmesini yutuyorum. Onunla birlikteyken her şeyi çok yoğun hissediyorum ve yıllarca hiçbir şey hissetmemek için kendimi şartlandırdıktan sonra, buna alışmam biraz zaman alacak. “Harikaydı. Sadece başımın dönmesini durdurmam lazım, hepsi bu.”

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanır. “Oh.” Ayağa kalkar ve alnıma nazikçe öper. “Sen kendine gelene kadar ben bize banyo hazırlayayım o zaman.”

Kendinden emin bir kıkırdama ile uzaklaşır ve ben de yanımdan geçerken kıcına bir şaplak atmayı başarırım. Babamla olanlar hâlâ orada, karanlık bir bulut gibi

düşüncelerimde kara bir bulut gibi asılı duruyor, ama bunun geçeceğini biliyorum. Sonunda kendim ve sevdiğim adam için kendimi savundum ve Kyngston Worthington III'ün yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey artık ikimizi de incitemeyecek. Bugün, her zaman sahip olmam gereken ama uğruna savaşmaya çok korktuğum hayatın başlangıcı.

Bölüm
Elli Üç
MASON

"Bugün çalışman gerekmediğinden emin misin?" diye soruyor King.

"Eminim." Ağzıma bir parça patlamış mısır atıyorum. "Ama bunu üçüncü kez soruyorsun. Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır," diye homurdanıyor. "Ama gerçekten sorun yok. Dün bütün gün izin aldın. Bugün yine benimle burada kalman için bir neden yok. Yapman gereken daha önemli işlerin varsa, filmleri tek başıma da izleyebilirim."

Üstüne yuvarlanıp onu yatağa bastırıyorum, böylece göğüslerimiz birbirine yapışıyor. Daha önce duş aldıktan sonra sadece boxer giymiştik ve King'in yatağa geri dönmesi için ısrar etmişim; doktorun dinlenmesi yönündeki talimatına uyması gerekiyordu, özellikle de dün bunu pek becerememişti, her ne kadar iyi bir nedeni olsa da.

Dedektif arkadaşı onu bilgilendirmiş. Bugün bir arama emri çıkarılması muhtemel ve sonuç ne olursa olsun, o an onun yanında olmak istiyorum. King, evde kalmak zorunda kalırsa en azından bütün gün film izleyebilmesi gerektiğini söyledi; ben de ev ofisimde çalışabilirdim ama yatakta onunla vakit geçirme fırsatını kaçırmayacağım. "Dinle beni King, hiçbir şey, ama hiçbir şey benim için senden daha önemli değil. İş bekleyebilir. Her şey bekleyebilir."

Elini sırtımdan aşağı kaydırıp, popomun üstüne koydu. "Sadece benimle ilgilenmek için işini ihmal etmek zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum. Gerçekten bakılmaya ihtiyacım yok."

"Söylediklerimi duydun mu?" diye soruyorum ve o dudağını ısırtıyor. O kadar sevimli ki, şimdi onu dinlendirmek yerine tam tersini yapmak istiyorum. "*Sana bakmıyorum*. Olmak istediğim başka bir yer yok. Ancak, bu berbat *Road House* yeniden yapımını tek başına izlemeyi tercih edersen, ben..."

"İstemiyorum." Başını sallıyor. "Burada olmanı seviyorum." "O zaman bana çalışmam gerekip gerekmediğini sormayı keser misin?"

Başını sallıyor ve ben de sikim o kadar acı verici bir şekilde sertleşmeden önce üstünden kalkıyorum. Ona dinlenmesine izin vereceğime söz verdim ve öyle de yapacağım. Jake Gyllenhaal'ın karın kaslarına odaklanıyorum, bu film neredeyse izlemeye değer hale geliyor. Ama King yanına dönmüş ve parmaklarını tembelce karın kaslarımın üzerinde yukarı aşağı gezdiriyor. Gözlerinin sıcaklığını vücudumda hissedebiliyorum. "Dinlenmen gerekiyordu."

"Bu sabah duşta beni sikerken de dinlenmem gerekiyordu."

Gülümsememek için dudaklarımı sıkıyorum. "Aynen öyle. Bir gün için bu kadar aktivite sana yetmez mi?"

Kaslı bacağına kalçama doluyor. "Seninle ilgili olarak hiçbir *aktivitenin* yeterli olacağından emin değilim, Mase."

Başımı geriye eğip inliyorum. "Beni öldürüyorsun, Hotshot. Dr. Lisa'ya kırk sekiz saat boyunca bol bol yatak istirahati yapmanı sağlayacağıma söz verdim."

King bana yaklaşıp. "Yataktayız."

Ellerimi başımın arkasına atıp televizyona bakıyorum, bu yeniden çevrim filmin aniden modern sinema tarihinin en büyüleyici filmiymiş gibi davranıyorum. "Senin önerdiğin şeyin nasıl dinlendirici olacağını pek anlamadım, mi amor."

Sıcak dudaklarını pazıma doğru kaydırır. "Bana İspanyolca konuşman gerçekten de işleri kolaylaştırmıyor." Eli aşağıya doğru kayar ve yarı sertleşmiş penisime dokunur. Boxer şortumun içinde güvende olsa da, bunun çok uzun sürmeyeceğini tahmin ediyorum.

"Eres un diablo envuelto en el cuerpo de un dios, mi amor."

İnliyor. "Yine İspanyolca. Az önce ne dedin sen?"

Üstümü dönüp başımı yana çeviriyorum, onu izleyebilmek için yanağımı ön koluma dayıyorum. "Tanrı bedenine bürünmüş bir şeytansın dedim, aşkım."

Gözleri kararır. "Sen günahkar derecede seksi birisin, bunu biliyor musun?" Tahmin ettiğim gibi, üzerime yuvarlanır ve dişlerini boynumun arkasına geçirir. "Sana dokunmamak için kendimi nasıl tutacağım, hiç bilmiyorum."

"Denemiyorsun bile."

Burnunu çeker ve omzumu ısırır. "Oynadığın oyunları bilmediğimi sanma, Mason James." Boxerımı kışkımdan aşağı indirir. "Karnının üstüne yatıyorsun ki bu kışkı..." Sertçe tokatlar. "Bana ait olan bu kışkı, tam olarak ortada. Beni sikmem için yalvarıyor."

Kendini yukarı itip üstüme oturur, böylece uylukları benimkilere bastırılır. Kıpırdamıyorum. Yağdan alıp sikini kapladığını hissediyorum, sonra sıcak, kaygan bir parmak kırımın iki yanağı arasından geçip göt deliğime giriyor. “Siktir, bu çok iyi geliyor.”

“Öyle mi? Seni sikmemi seviyorsun, değil mi?”

Daha derine giriyor ve ben inleyerek yüzümü yastığa bastırıyorum. Üzerime eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor, “Yüzünü yastıktan çıkar, bebeğim. Benim için çıkardığın her müstehcen sesi duymak istiyorum.”

Dediğini yapıyorum, parmaklarını çıkarıp yerine kalın sikini hızla soktuğunda yüksek sesle inliyorum. Sonra çenemi avuçlayıp yüzümü çeviriyor, böylece tüm uzunluğunu içime sokarken aynı anda dilini de ağzıma sokabiliyor. Nefesimi yutuyor ama nefes almam için bırakıyor. Vücut ağırlığını benimkine dayayarak beni yatağa doğru sikiyor ve kulağıma müstehcen, sahiplenici sözler fısıldıyor.

Vücudumdan sıkıp çıkardığı ezici hislerin içinde kendimi kaybediyorum. O her şey—her şeyi tüketen. Kokusu beni sarıyor. Ağzıma daldığında dilinin tadı damak tadımda dans ediyor. Cildinin benimkine değmesi, sert çelik gibi kaslarının üzerinde yumuşak kadife gibi. İçimdeki o noktaya tekrar tekrar vurduğunda zevk damarlarımdan şimşek gibi geçiyor.

"Seni seviyorum, Mase," diye homurdanıyor ve ben kendimi kaybediyorum, o beni boşalmasıyla doldururken onunla birlikte uçurumun kenarından düşüyorum.

“Ben de seni seviyorum, King.” Nefes nefese bu sözleri söylemeyi başarır ve kendimi onun kollarına bırakırım; sırtım göğsüne yaslanırken, onun menisi içimden damlıyor. Boynuma burnunu sürter, ben de gözlerimi kapatırım.

Burada kendimi güvende hissediyorum. Sevdiğimi hissediyorum.

Burada, hayatımın yarısından fazlasını sevdiğim adamın kollarında. Hayatımın geri kalanında da sevmeye devam edeceğim adamın.

Bölüm

Elli Dört

KING

Mason'ın cep telefonu titriyor ve o da onu komodinden alıyor. "Nathan arıyor. Haberleri açmamı söylüyor."

Uzaktan kumandayı alıyorum, ne göreceğimiz konusunda midemde bir endişe kabarıyor. Charlie, arama emri uygulanana kadar beni bilgilendirdi ve o zamandan beri meşgul olduğunu tahmin ediyorum.

CNN'e geçiyorum ve ekranın altındaki kırmızı başlıkta şunlar yazıyor

SON DAKİKA HABERİ: ÜNLÜ NEW YORKLU BANKACI VE EŞİ
TUTUKLANDI.

Bir muhabir, annemlerin evinin önünde duruyor, büyük kırmızı bir şemsiye onu yağmurdan koruyor. Annemin kendi başına bir birey değil de sadece onun karısı olarak gösterilmesinin ironisine burun kıvrıyorum. Bu kadın düşmanı bir yaklaşım ve normalde bundan nefret ederdim, ama garip bir şekilde tatmin edici geliyor.

Muhabirin haberleri çoğunlukla spekülasyondan ibaret. Sanki birden fazla kurban varmış gibi insan kalıntılarından bahsediyor. Cassidy'yi öğrendikten sonra artık hiçbir şey beni şaşırtmaz.

Mason parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum. Her şeye rağmen, saat beş haberlerinde annemle babamın iğrenç suçlarının manşetlere taşınmasını görmek kolay değil. Onların iyi insanlar olmadığını bilerek büyüdüm, ama cinayet işleyebileceklerini asla düşünmezdim.

"Bunu halledebiliriz," diyor. "Sana baskı yapılmamasını sağlayacak bir medya stratejisi geliştirebiliriz, ayrıca bir açıklama yazmana yardım edebilirim ve..."

"Bebeğim," diye sözünü kesiyorum. "Hemen hasar kontrolüne geçmen çok hoş, ama bu iş değil. Kafanı boşaltabilirsin. Sorular olacak ve ben onlarla ilgileneceğim, tamam mı? Ben artık büyüdüm ve bu senin düzeltmen gereken bir karışıklık değil."

“Sadece seni korumak istiyorum,” diyor.

“Biliyorum ve bunun için seni seviyorum. Ama yanlış bir şey yapan tek kişiler onlar. Açıklamalara, hasar değerlendirmelerine ya da hafifletici önlemlere ihtiyacımız yok. Sadece gerçeğe.” Parmak eklemlerini öptüm.

Kolunu omzuma doluyor ve geriye yaslanıp haberin geri kalanını izliyoruz. Ailemin fotoğrafları pek de övgüye değer değil ve annemin, gri kökleri olan ve çift çeneli görünmesine neden olan bir fotoğrafının ulusal haberlerde her yerde yayınlandığını öğrenince ne kadar dehşete düşeceğini hayal ediyorum. Hiç ona benzemiyor. O şaheseri bulmak için epey uğraşmış olmalılar.

Haber, daha önce ortaya çıkardıkları bilgilerin aynısını tekrarlamaya başladığında, zihnim dalıp gidiyor ve duygularım savaşımaya başlıyor, kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyorlar. Ama tüm bu olumsuz duyguların altında, uzun zamandır hissetmediğimi fark ettiğim bir şey var: umut. Ailemin tutuklandığına dair bir haberi, beni sevmemin yanlış olduğuna ikna ettikleri adamın kollarında izlemek, garip bir şekilde kader gibi geliyor. Ailemden yüz kat daha dürüst, nazik, sadık ve onurlu olan adam. Beni koşulsuz sevmesi gereken, ama bunun yerine otuz yılı aşkın bir süre kendimden nefret etmeme neden olan insanlara devasa bir "siktir git" demek gibi geliyor.

O bölüm artık tamamen bitti.

Bölüm

Elli Beş

MASON

King, dizüstü bilgisayarında e-postalarını kontrol ediyor, dudağını ısırıyor ve çok sevimli görünüyor. Elijah'ın övgü dolu tavsiyesi ve erkek arkadaşımın işinde inanılmaz derecede iyi olması sayesinde, işlerle boğulmuş durumda ve almak istediği davaları seçebiliyor. Hâlâ iyileşme sürecinde olduğu için, daha az tehlikeli olanlara odaklanmayı kabul etti. En azından bir süreliğine katil avına çıkmayacak.

Kapüşonlu ceketimin fermuarını çekince başını kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?"

Bu konuşmaya kendimi hazırlıyordum ama yine de onunla konuşmak beni endişelendiriyor. Nedenini de bilmiyorum. Bununla bir sorunu olmayacağından eminim. Belki de kendimi hâlâ "cinsel istismar mağduru" olarak görmediğim içindir, ya da belki de ona bunu daha önce söylemem gerekirdi. Yanındaki kanepeye çöküyorum. "Destek grubuma gidiyorum."

Gözlerini kırıştırtıyor. "Destek grubu mu?"

Başımı sallıyorum. "Cinsel istismara uğramış erkekler için... ya da hayatta kalanlar, bana söylenene göre doğru terim bu. Birkaç aydır gidiyorum. Bu dördüncü seferim olacak."

"Peki yardımcı oluyor mu?"

"Evet. Aslında yardımcı oluyor. Orada tanıştığım adamlar harika. Dinliyorlar ve yargılamıyorlar, ve bana şunu fark ettirdiler..."

King, beni sakinleştirmek için elini uyluğuma koyar ve ben o cümleyi bitirecek cesareti bulurum. "Bunun olmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şeyin olmadığını."

"Yardıma oldu mu, sevgilim?"

"Yani seni yalnız bırakmamın bir sakıncası yok mu? Sadece birkaç saatliğine gideceğim ve şu anda onların yardımına gerçekten ihtiyacım var. Cassidy hakkında öğrendiklerim, içimde suçluluk duygusu ve benzeri hisleri uyandırıyor." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, onlara ihtiyacım olması King'e, ona ihtiyacım yokmuş gibi hissettirmesin diye.

“Tabii ki. Ne yapman gerekiyorsa yap.”

“Onlar bunu diğer insanların anlamadığı bir şekilde anlıyorlar ve...”

“Mase!” Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Anlıyorum. Suçluluk duyacak hiçbir şeyin olmadığını sana milyon kez söyleyebilirim, ama benzer şeyler yaşamış insanlarla konuşmanın tamamen farklı bir bakış açısı sunduğunu anlıyorum. Bana kendini açıklamak zorunda değilsin. Neye ihtiyacın olursa, ne zaman ihtiyacın olursa.”

“Bu iki taraflı bir şey, King. Ben de neye ihtiyacın olursa, senin için buradayım.” Çocukluğundaki tüm travmalarla ve birkaç gün önce olanlarla başa çıkmak için biraz terapiye ihtiyacı olduğunu düşündüğümü söylemiyorum. Her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacı var ve şimdilik bunu kendini meşgul tutarak yapmayı tercih ediyor.

“Biliyorum.” Beni nazıkçe öptü. “Şu anda tek ihtiyacım olan sensin. Söz veriyorum. Toplantına git, ben burada seni bekleyeceğim ve nasıl geçtiğini anlatmanı bekleyeceğim.”

“Seni çok seviyorum, mi rey.” “Ben de seni seviyorum, bebeğim.”

KING HAKLIYDI. Benzer bir deneyim yaşamış insanlarla konuşmak bana farklı bir bakış açısı kazandırıyor. Suçlayıcımın başka insanlara da zarar verdiğini keşfettikten sonra içimde kabaran muazzam suçluluk duygusunu paylaştıktan sonra, çoğu kişi kendi benzer hikayelerini paylaşıyor. “Suçlayıcıların nadiren tek bir kurbanı olur,” diyor Peter ciddiyetle.

Gruptaki diğerleri de ona katılıyor.

“Onun yaptıklarından sorumlu olan tek kişi kendisidir,” diye ekliyor grubu yöneten Chris; bu sözler daha da coşkulu bir onayla karşılanıyor.

Toplantıdan ayrıldığımda kendimi çok daha hafif hissediyorum. Her zamanki gibi. Maddox’un yedi yıldır alkol kullanmamasına rağmen neden hala destek gruplarına katıldığını anlayabiliyorum.

Ama halletmem gereken bir şey daha var. Nathan’ı arıyorum ve birkaç zil sesinden sonra cevap veriyor. “Selam, Mase.”

“Nathan, senden bir ricam var.” “Ne istersen.”

Cesaretimi topluyorum ve soruyorum. “Beni bir hapishaneye sokabilir misin?” “Belirli bir hapishane mi, yoksa herhangi biri olur mu?”

"King'in babasının tutulduğu her yer. Onu görmek istiyorum. Bunu ayarlayabilir misin?"

Hiç duraksamadan cevap veriyor. "Biraz torpil yapmam gerekecek, ama hallettim say."

Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söylememesi ya da beni vazgeçirmeye çalışmaması, onun bu kadar iyi bir kardeş olmasının birçok nedeninden biri.

"Teşekkürler kardeşim."

"Nerede ve ne zaman olacağını sana haber veririm. Ve eğer benim de seninle gelmemi istersen..."

"Teşekkürler, ama bunu kendi başıma yapmam gerekiyor," diyorum, eski halim olan çocukla şimdiki halim olan adamı iyileştirmek için bir sonraki adımı atmaya hazırım.

Nathan'ı aradıktan İKİ GÜN sonra, kendimi Bronx'taki gözaltı merkezinin ziyaret odasında buluyorum. Kyngston Worthington III koltuk değnekleriyle topallayarak içeri giriyor ve karşımdaki sandalyeye götürülüyor. Kalın camın arkasından bana öfkeyle bakıyor ve ikimiz de elimizdeki telefonları alıyoruz. "Oğlumu göreceğimi söylemişlerdi," diyor hırlayarak, ön dişlerinden ikisinin eksik olduğunu ortaya çıkararak. Conor Ryan'ın hediyesi.

"Hayır. King bir daha asla yanına yaklaşmayacak, seni pislik. Ben de bugünden sonra yaklaşmayacağım."

"Burada ne işin var lan?"

"Sanırım sadece seni görmek istedim." Camın arkasından ona gülümsüyorum. Kaşlarını daha da çatıyor. "Seni görmek istediğimi mi sanıyorsun? Seni iğrenç..."

"Küçük sapık." Cümlesini tamamlıyorum. "Evet, bu lafı daha önce de kullanmıştın. Gerçekten yeni bir şeyler bulmalısın."

Gardiyana bir göz attı, gardiyan başını salladı. Kyngston köşeye sıkışmış bir hayvan gibi dişlerini gösterdi. Nathan'ın bu görüşmeyi kabul etmek zorunda kalması için ayarladığını biliyorum ve ben gidebileceğini söyleyene kadar burada kalacak. "Söyleyeceklerini söyle de hücreme dönebileyim," diye talepte bulundu.

Ona bakıyorum; seyrek saçları griyle karışmış, gözlerinin çevresinde derin çizgiler var ve alnında kırışıklıklar oluşmuş. Muhtemelen böyle bir yerde ölecek, ki bu hak ettiğinden az değil. Boynunda, tulumunun altından görünen taze bir morluk var. Conor Ryan'ın hediyesi olamayacak kadar taze, ama şaşırtıcı bir şekilde, onu nasıl aldığını düşünmek bana hiç zevk vermiyor. "Seninle kesinlikle gerekli olandan daha fazla zaman geçirmek istemiyorum. Ama gözlerine bakıp, yaptıklarının beni yıkamadığını söylemeden hayatımın geri kalanını geçiremezdim. Bana tecavüz ettin."

Çenesi seğiriyor.

“Senin, benim ve oğlunun *iğrenç sapıklar* olduğumuzla ilgili anlatımının ironisini saatlerce tartışabilirim, ama bunun zaman ve enerji kaybı olacağını biliyorum. Bilişsel uyumsuzluk seviyen şaşırtıcı. Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?” Onu biraz kışkırtmaya dayanamıyorum.

Dudakları kıvrılıyor, ama konuşmuyor.

“O gece senin evine geri dönmeyi gerçekten düşündüm. Seni çıplak ellerimle döverek öldürmenin ne kadar iyi hissettireceğini hayal ettim. Bana hissettirdiğin tüm öfke ve utancı o kendini beğenmiş suratından silip atmayı hayal ettim, ama oğlun bana ihtiyaç duyuyordu, o yüzden...” Omuzlarımı silktim.

“Ya da sen bir korkaksın,” diye tükürüyor.

Sadece gülümsüyorum, tuzağına düşmeyi reddediyorum. “Ve sonra buraya düştükten sonra, sana bana yaptıklarının aynısını, Cassidy’ye yaptıklarının aynısını yapması için birine para vermenin ne kadar kolay olacağını düşündüm. Sonra da doğal olarak gerçekleşecek bir şey için paramı boşa harcamakla aptallık edeceğimi fark ettim. Senin gibi insanlara bu tür yerlerde ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Adem elması hareket ediyor ve sanırım hayatın ona ne hazırladığını çoktan tatmış. “Ama aslında, seni son bir kez görmek istediğim için buradayım. Ne kadar acınası bir oksijen israfı olduğunu kendime hatırlatmak ve oğlunla benim birlikte gerçekten çok mutlu olduğumuzu söylemek için. İnanılmaz bir hayat yaşayacağız. Ve o kara kalbinde ona karşı en ufak bir sevgi varsa, hayatının geri kalanında ne kadar sevildiğini bilmeden bir gün bile geçirmeyeceği gerçeğiyle biraz teselli bulmalısın. İsteddiği her şeye sahip olacak. Ona ben bakacağım, Kyngston. Gerçekten bakacağım.”

Gözü seğiriyor ve duyamadığım bir şey mırıldanıyor, ama bunun bir tür homofobik hakaret olduğundan hiç şüphem yok. Gerçekten umurumda değil.

Buraya söylemeye geldiğim şeyi söyledikten sonra, ona göz kırparak telefonu kapatırım. Arkama bakmadan odadan çıkarım ve hayatımın o bölümüne nihayet bir son veririm.

Eve geldiğimde KING mutfakta ve baharatların inanılmaz kokusundan, akşam yemeği için bize köri hazırladığını tahmin ediyorum. Midem yüksek sesle gurulduyor.

Başını kaldırıp gülümsüyor ve yemin ederim dizlerim titriyor.

"Selam, bebeğim. İş nasıl gitti?" diye soruyor, ellerini bir mutfak havlusuna silerek. "Benim halledebileceğim bir sorun var mı?"

Ona kısa bir öpücük veriyorum. "Jamestech'te çalışmayı özlediğini mi söylüyorsun?"

"Aslında, sanırım sana verdiğim o öğleden sonra güncellemelerini özlüyorum." Bana şeytani bir gülümseme atıyor.

Kollarımı beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum. "Peki, istediğin her türlü güncellemeyi bana burada verebilirsin."

O homurdanır. "Evet, verebilirim."

"Bugün babanı görmeye gittim," diye patladım, gözlerindeki o bakış beni çok fazla dağıtmadan önce.

Hızla gözlerini kırptırdı. "Ne? Neden?"

Gerginliğimi yutuyorum. Muhtemelen ona önceden söylemeliydim, ama endişelenir ya da gitmemem için beni ikna etmeye çalışırdı. "Onun yüzüne bakmak zorundaydım. Benden o kadar çok şey çaldı ki, ve ben de..." Derin bir nefes alıyorum.

Alnını alnıma dayadı ve avuçlarını enseme koydu, tutuşu sahiplenici ve sakinleştiriciydi. "Biliyorum, bebeğim. Nasıl gitti? Yardımı oldu mu?"

"Şey, her zamanki gibi nazikti."

Burnunu çeker. "Herhalde vicdanının uyanmasını beklemiyordun herhalde."

"Hayır. Oraya ona bir şeyleri anlatmaya ya da övünmeye gitmedim. Beni yenemediğini görmesini istedim."

Dudaklarını benimkilere hafifçe değdiriyor. "O seni asla yenemez, Mase. Onu görmeye gitmen cesurcaydı."

"Ona seni sevdiğimi ve çok mutlu olduğumuzu da söyledim. Ve endişelenmemesini söyledim, çünkü sana her zaman göz kulak olacağım."

Gözleri kısılır, duygularla dolar. "Ona bunu mu söyledin?"

Başımı sallıyorum, parmaklarım onun tişörtünü sıkıca kavırıyor. "Bu doğru, mi rey. Her zaman." Bana nazıkçe öpüyor. "Seni hak etmek için ne yaptım, bebeğim?"

Onu kendime çekip öpüyorum, hakkımı alıyorum. O her zaman benim oldu ve her zaman da benim olacak.

Epilog 1

KING - ÜÇ AY SONRA

Papyonumu düzeltmeye çalışarak, tam oturması için uğraşıyorum. Bu şeylerden nefret ediyorum ve bunun iyi bir nedeni var: saçma ve anlamsızlar. Bu kuralın istisnası arkamdan yaklaşıyor, aynada gözlerimi izliyor. Tabii ki papyonu mükemmel ve inanılmaz derecede yakışıklı görünüyor.

Yenilgiyi kabul ederek ellerimi indiriyorum ve papyonun boynumda gevşek bir yarım düğüm şeklinde asılı kalmasına izin veriyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor
Mason. "Bu şeyleri bağlamaktan
nefret ediyorum," diye
homurdanıyorum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "O zaman takma, bebeğim." Arkamdan boynuma uzanıp, benim yaptığım karışıklığı düzeltiyor. "Ya da daha iyisi, böyle tak." İki ucunu gevşek bırakıyor ve gömleğimin en üst düğmesini açıyor. "Sana yakışmış."

Aynadaki yansımamı inceliyorum. Haklı, gerçekten yakışmış. Ve çok daha rahat. "Ama bu resmi bir davet."

Burnunu enseme sürtüyor. "Ve sen de siyah kravat takıyorsun."

Teknik olarak evet, ama şık davetiyede kıyafet kuralı belirtilirken kastedilenin bu olmadığına eminim. Gala yemeği etkinliği Amber'ın hayır kurumu tarafından düzenleniyor ve bu kadınla sadece hoş etkileşimlerim oldu, ama onunla ters düşmemenin ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyorum. Özellikle de bu gece Mason ve benim için bir partiden çok daha fazlasını ifade ediyor. Her şeyin mükemmel gitmesini istiyorum.

Tedirginliğimin farkında olan Mason, kollarını belime doladı ve çenesini omzuma dayadı.

"Rahat ol, King. Bu bizim partimiz ve ne istersek onu giyebiliriz."

"Bu senin ailenin partisi," diye hatırlatıyorum ona.

Aynadan bana gülümsüyor. "Ve sen artık isim dışında her şeyiyle bir James'sin."

Düşünmeden cevap veriyorum. "Senin adını seviyorum."

"Senin olabilir, mi rey. Tek yapman gereken istemek." Boynumu öper ve heyecanla bir titreme omurgamdan yukarı doğru yayılır. "Bu gece için başka bir nedenden dolayı gergin olmadığından emin misin?"

"Gergin değilim, Mase. Sadece papyonları sevmiyorum." Bu cümlenin ilk kısmının doğru olması için sesim biraz fazla savunmacı çıkıyor.

"Bunu bu gece yapmak zorunda değiliz, canım. Bunu bu kadar herkesin önünde yapmak zorunda değiliz."

Endişemi yutuyorum. Etkinliğe birlikte gelmemiz benim fikrimdi. Terapi seanslarımdan birinde aklıma gelen bir fikir. Ben, terapide! İlk seansıma kadar şüpheliydim ve bir daha asla gitmeyeceğime emindim, ama şimdi haftada bir gidiyorum. Çocukluğumdan beri taşıdığım berbat düşünce kalıplarını işleyip yeniden şekillendirmede ne kadar ilerleme kaydettiğim inanılmaz.

Bu geceki etkinliğe her kesimden ünlüler katılacak ve her yerde basın olacak, bu da Amber'ın hayır kurumu için harika. Ayrıca yara bandını bir kerede çekip atmak ve tüm dünyaya Mason'la birlikte olduğumuzu duyurmak için de mükemmel bir yol. En azından ona ilk önerdiğimde iyi bir fikir gibi görünüyordu.

"Tanıdığım bir paparazziye parkta falan fotoğrafımızı çekmesini ayarlayabilirim. Doğal görünsün, anlarsın ya? Mel'in barınağından bir günlüğüne bir köpek ödünç alabiliriz. Ne kadar sevimli olurdu o? Küçük bir beagle falanla çok tatlı görünürdün. Köpek gezdiricisine ihtiyaçları var, biliyor musun? Hey, belki bir köpek sahiplenmeliyiz. Hep bir köpek istemişimdir—ya sen?"

Endişemi bir kenara bırakırsak, gülümsemeden edemiyorum. Bu gece için biraz gergin olan tek kişinin ben olmadığım ortada. Arkanı dönüp ellerimi smokin ceketinin içine sokuyorum. "Gergin olduğunda çok tatlı oluyorsun bebeğim."

Bana sadece onu daha seksi gösteren utangaç bir gülümseme atıyor. "Kim demiş gergin olduğumu? Belki de hayali köpeğimiz için heyecanlıyım."

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Ona ne isim vereceğiz?" "İsim mi? Demek bir köpek alıyoruz?"

Gözleri heyecanla parlıyor ve ona istediği kadar köpek, kedi, hamster, akvaryum balığı ya da ne isterse alabileceğimizi söylemekten kendimi alıkoymak zorunda kalıyorum. Onu mutlu edecek ve yüzüne o ifadeyi getirecek her şeyi. "Neden olmasın ki?"

Telefonu çalar, ekrana bakar ve cevaplaması gerektiğini söyler. “Kravat harika duruyor,” diye ekler. “Ama takmak istemiyorsan, o da olur.” Bana hızlıca bir öpücük daha verir ve telefonu açar.

Yarı aynadaki yansımamı incelerken, yarı da telefonda Elijah ile konuşmasını izlerken, kravatu onun düzenlediği gibi bırakmaya karar veriyorum. Bazen onun benim olduğuna inanmıyorum. Adını almamla ilgili benimle dalga geçtiğinden eminim, ama ya eğer...?

Son üç ay benim için değişikliklerle dolu geçti. Bu gece dünyaya resmi olarak bir çift olduğumuzu ilk kez duyuracak olsak da, haftada en az iki kez randevuya çıkıyoruz ve ne zaman onun bir arkadaşına rastlasak, beni erkek arkadaşı olarak tanıttığında içimi sahiplenici bir heyecan kaplıyor. Paparazziler tarafından birkaç kez fotoğraflandık, ama benim adım hiç verilmedi ve New York'un en gözde bekarının yeni bir sevgilisi olup olmadığı konusunda sadece spekülasyonlar yapıldı.

Medyada ilişkimizi doğrulamaktan daha büyük bir taahhüt düşünmek için henüz çok erken, ama yine de onu kocam olarak çağırmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Hayatımın on sekiz yılını onsuz geçirdim ve Mason James ile hayatımın geri kalanını geçirmek istediğimden daha emin olduğum bir şey olmadı.

O benim her şeyim ve her şeyi onunla paylaşmak istiyorum.
Onun adı da dahil.

"İyi misin?" diye soruyor Mason, sol kol düğmemi sürekli takıp çıkardığım yere dikkatle bakarak.

Dikkatimi limuzini incelemekten daha etkileyici bir manzaraya çeviriyorum. Hiç kimse Mason James kadar smokini iyi giyememiştir. "Evet. Sadece daha önce hiç limuzinde seks yapmadığımı düşünüyordum."

Kahkahası derin ve seksi. “Bunu eve dönüş yoluna saklasak nasıl olur, Hotshot? Neredeyse vardık.”

Beş dakikadan az bir süre sonra, araba etkinlik mekanının önünde durur. Renkli camlardan bir göz attığımda şüphem doğrulanır: bu etkinlik gerçekten çok büyük bir olaydır. Kırmızı halı, bir sürü paparazzi ve ünlüleri görebilmeyi uman bir kalabalık vardır. James'in hayır galası, bir film galası kadar büyük bir olaydır.

Ağızımdaki tüm nem buharlaşır. Hayır, bu doğru değil. Bir şekilde doğrudan avuç içlerime geçer.

"Bundan emin misin, mi rey?" Mason'ın sesi yumuşak ve güven verici. Eğer istersem, şoföre bizi buradan çıkarmasını söyler. Ve bu benim için yeterli.

Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet, eminim."

Dudaklarını benimkilere bastırıyor. "O zaman hadi gidip herkesin önünde el ele tutuşalım, bebeğim."

Mutluluk içimi aydınlatıyor. Bu an çok gecikmiş. Onu Nero'nun pizzacısındaki o masada otururken görmeyeli yirmi yıl oldu. O gülümsemesiyle beni ilk kez baştan çıkaralı yirmi yıl oldu. Keşke o zamanlar herkesin içinde elini tutacak cesaretim olsaydı. Yirmi yıl önce tüm dünyaya onun benim olduğunu göstermeliydim.

Kapı açılır ve kalabalığın sesi neredeyse kulakları sağır eder.

Mason, birazdan odak noktası olacağımız ilgiden hiç etkilenmeden gülüyor. "Vay canına, Amber parti düzenlemeyi iyi biliyor, değil mi?"

Mason'ın elini tutuyorum ve arabadan iniyorum. Flaşlar gözlerimi kamaştırıyor ve kalabalıktan bazıları onun adını haykırıyor. Ama parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum, birlikte duruyoruz ve sonra yıllar önce yapmam gereken şeyi yapıyorum: Sevdiğim adamı öpüyorum ve bizi görenlerin kim olduğu umurumda bile değil.

Epilog 2

MASON

“Selam, bebeğim.” King’in derin, seksi sesi kafamı dolduruyor, yumuşak dudakları kulağıma dokunuyor.

Yastığıma inleyerek, bu özel rüyanın canlılığının tadını çıkarıyorum. O kadar gerçek ki, yanımda yatağın çöktüğünü hissediyorum. King'in pürüzsüz, becerikli eli sırtımda aşağı doğru kayıyor, dişleri boğazımın derisini ısıyor.

Ama King bu haftanın geri kalanında Chicago’da, oradaki işlerini halledip dairesinin satışını tamamlayacak.

"Uyan, Mase. Uçağa binmem için iki saatim var."

Gözlerimi birden açıyorum. "King?"

Kahkahası saçlarımı karıştırıyor. “Senin evinin anahtarı olan ve seni böyle uyandıran başka biri var mı? Çünkü varsa...” Ağzı cildimde dolaşmakla meşgul olduğu için soruyu bitiremiyor.

Sırt üstü yuvarlanıyorum, üzerimde duran silüetini görünce yüzümdeki aptalca gülümsemeyi saklayamıyorum. “Burada ne işin var?”

Dişlerini çenem boyunca gezdiriyor ve sikim anında sertleşiyor. “Seni özledim. Hayatımın on sekiz yılını sensiz geçirdim ve şimdi sana dokunmadan birkaç gün bile geçiremiyorum gibi görünüyor.” Sözleri tenimde titreşiyor, vücudumda sıcak zevk dalgaları yayılıyor. Aceleyle yorganı çekip çıkarıyor ve avucunu göğsümden karın kaslarıma doğru kaydırıyor, boxerımın bel kısmına ulaşana kadar. Çevik parmakları kumaşın altına kayıyor ve dokunuşuyla tüm vücudum canlanıyor. “Siktir, sensiz bir gün bile geçiremiyorum. Bana ne yaptın sen?”

Boynumu ısıyor ve ben cevap veremedim başımı geriye eğiyorum. Cevabı bildiğimden değil, ama her ne ise, o da bende tam olarak aynı etkiyi yaratıyor. Komodin çekmecesinde kayganlaştırıcıyı arıyor ve uykumu bozduktan iki dakika geçmeden içime giriyor ve gözlerim geriye dönüyor.

"Siktir, King." Dişlerimi sıkarak sözleri çıkarıyorum.

"Biliyorum, bebeğim. Seni sikmek için doğdum, bunu biliyor musun?"

Ve beni sikiyor, o kadar derinlemesine ki, orgazmımın gücüyle tüm vücudum titriyor. Alnını alnıma dayıyor. "Siktir, Mase. Artık senin erkek arkadaşın olmak istemiyorum galiba," diyor, sesi gergin.

Kalbim göğsümden fırlıyor ve içgüdüsel olarak tepki veriyorum. "Ne diyorsun sen? Sikini hâlâ içimdeyken, bana..." Nefes alıyorum ve kendime sakin ol diyorum. Chicago'dan bana ayrılmak için gelmedi, özellikle de benden ayrılmaya dayanamadığını söyledikten hemen sonra. "Bana ne diyorsun sen?"

Biraz geri çekiliyor, bana bakıyor, günahkar dolgun dudakları seğiriyor. "Kızdığında çok seksi oluyorsun. Sürekli seni kızdırmak istiyorum."

Parmaklarımı artık biraz daha uzamış olan saçlarına geçirip çekerim. Acıtacak kadar sert değil, ama yüzünü buruşturacak kadar yeterince sert. "Aptal gibi davranmayı bırak da ne demek istediğini söyle."

"Seninle birlikte olmak istemediğimi kastetmedim, bebeğim." Kalçalarını sallıyor ve bir kez daha içime daha derine giriyor. "Son yarım saati sana ellerimi senden ne kadar uzak tutamadığımı anlatarak ve göstererek geçirmedi mi?"

Tanrım, onunla bu kadar dolu olmayı seviyorum. Gözlerim geriye dönmek istiyor, ama bu içgüdüyle mücadele edip ona bakıyorum. "Peki neyden bahsediyorsun?"

"Hayırseverlik galasının olduğu gecedен beri bunu yapmayı düşünüyordum." Yavaşça içimden çıkıp yanına yuvarlandı, eli karnımın üzerinde duruyordu—ve benim benimde, ama bu onu hiç umursamıyor gibiydi.

Yine de komodinden bir mendil alıp kendimi temizledikten sonra ona da aynısını yapması için bir tane uzattım, ama sapık sevgilim bunun yerine avucunu yalayarak temizledi. Onaylamıyormuş gibi başımı salladım, ama gerçekte onun bunu yapmasını izlemeye bayılıyorum. Ve o da bunu biliyor. Yaptığı her şeyi seviyorum. Onu seviyorum.

O sırtıyor. "Tadın çok güzel. Neden bir damlasını bile israf edeyim ki?"

Onu daha önemli konuşmamıza geri döndürürüm. "Hayır yemeğinden beri ne hakkında düşünüyordun?"

Dirseklerine dayanır, yeşil gözleri parıldar. "Muhtemelen bunu büyük, görkemli bir jestle yapmalıyım, ama biliyorsun ki bu benim tarzım değil."

Görkemli bir jest mi? Neyden bahsediyor bu adam? Midem düğümleniyor.

Parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. “O gece, adını istiyorsam tek yapmam gerekenin sormak olduğunu söylemiştin.”

Vay canına. Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. “Soruyor musun?” Peki tam olarak ne soruyor?

"Bu, gelmiş geçmiş en romantik olmayan evlilik teklifi olabilir, ama benim kocam olur musun? Hayatının geri kalanını benimle geçirir misin?"

Siktir. Bu, gerçekten de ondan duymayı beklediğim en son şeydi. “Ciddi misin?”

“Daha iyi yapmalıydım, değil mi? Romantik bir evlilik teklifi hak ettiğini biliyorum, ama uçaktaydım ve neden bekleyelim ki diye düşündüm. Seni seviyorum ve hayatımın geri kalanının her saniyesini seninle geçirmek istiyorum, ve düşündüm ki...” Konuşmayı kesip dudağını ısırdı.

Yüzünü ellerimle tutup onu öptüm. “Gergin olduğunda çok sevimli oluyorsun, mi rey.”

“Bu bir evet mi?” diye sordu sessizce.

“Evet demek. Gerçi benim soyadımı alırsan, Kral James olacaksın.”

Kaşlarını kaldırır. “Aslında Kral James-Blackthorn, ve yalan söylemeyeceğim, kraliyet mensubu gibi hitap edilme ihtimali, hayatımın geri kalanını sana adamaya karar vermemde en büyük etken oldu.”

Onu tekrar öpüyorum. “Mason James-Blackthorn. Bu hoşuma gitti. Bu, resmen buraya taşınacağın anlamına mı geliyor? Yoksa burada yaşamadığın bahanesiyle bazı kıyafetlerini kendi evinde tutarken burada yaşamaya devam mı edeceksin?”

Bana şakacı bir şekilde kaburgama hafifçe vurur. “Evet, kendi evimizi ararken buraya taşınacağım.”

“Oh, şimdi de yeni bir ev mi alıyoruz?”

“Kocamın bu eski seks yuvasında yaşamasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

Yüksek sesle gülüyorum. Kendimi tutamıyorum ve hiç bu kadar mutlu hissettiğim bir an hatırlamıyorum. “Tamam. Yeni bir ev arayabiliriz.”

Nerede yaşayacağımız umurumda değil, sadece birlikte yaşayacağımız önemli. Her zaman. Muhtemelen soğukkanlı davranmam gerekirdi, ama gülümsemekten kendimi alamıyorum. “Vay canına. Evlenmek ve birlikte yaşamaya başlamak... Senin için oldukça ilginç bir dönüş oldu, Hotshot.”

O takdirle mırıldanıyor. “Seninle birlikte yaşamak kesinlikle avantajları var.” Gözleri vücudumda dolaşıyor ve onun bakışları altında

Üstüne yuvarlanıp bileklerini başının iki yanına sabitlerim ve onu yatağa bastırırım. Sonra dudaklarımı onun dudaklarına değdirip, bir öpücükle onu kızdırır ve kendimi onun penisine sürtünürüm.

Onu sertçe öperim, sonra geri çekilir ve sorarım, “Uçağın kaçta?” “Sabah dört,” der nefes nefese.

"O zaman otuz dakikamız var. Bu sürenin çoğunu içimde bir parçamla geçirmem gerekecek, Hotshot. Şimdi, ya benim sikimi yalayacaksın ya da ben seni sikeceğim. Hangisi olacak?"

“Beni sik, Mase,” diye inliyor.

“Zevkle, mi rey.”

Kralım. Sevgilim ve en iyi arkadaşım. Yakında kocam olacak olan adam. Kendimi en güvende hissettiğim ve evim olarak gördüğüm tek yer.

Hala daha fazlasını mı istiyorsun? Mason ve King'in bir başka leziz kesitini genişletilmiş epilogda bulabilirsin.

James kardeşlerle işiniz bitmedi ve ailenin en genç, lezzetli, derin ve gizemli üyesi hakkında daha fazla bilgi edinmek mi istiyorsunuz? O zaman Maddox'un hikayesi Made'i hemen sipariş edebilirsiniz:

Made

Ve ağabeylerinin hikayelerini burada bulabilirsiniz:

Broken

Promise Me Forever

Rebound

Sadie Kincaid'in diğerk kitapları

Ünlü Ryan ailesi ve eşleri Jessie hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, New York Ruthless serisinin tamamında onlar hakkında her şeyi öğrenebilirsiniz. Amazon ve Kindle Unlimited'ta mevcuttur

[Ryan Rule](#)

[Ryan Redemption](#)

[Ryan Retribution](#)

[Ryan Reign](#)

[Ryan Renewed](#)

Ve bu seriye ait tüm kısa öyküler ve novellalar tek bir koleksiyonda mevcuttur

[A Ryan Recollection](#)

Sadie'nin çok satan paranormal/fantastik serisini henüz denediniz mi? Sahiplenici, karamsar vampirler, cadılar, kurtlar ve sihirle ilgili her şeyi seviyorsanız, Broken Bloodlines serisini buradan deneyin

[Kanla Dövülmüş](#)

[Kanla Söz Verilmiş](#)

[Kanla Bağlanmış](#)

En çok satan "Chicago Ruthless" serisinin tamamı şimdi satışta. Kötü şöhretli acımasız Moretti kardeşlerin hayatlarını anlatan bu seri, sizi bir duygu seline sürükleyecek. Gerilim, aksiyon ve bolca ateşli sahneyle dolu.

[Dante](#)

[Joey](#)

[Lorenzo](#)

[Keres](#)

Alejandro ve Alana ile Jackson ve Lucia ile tanışmak için Los Angeles'a gitmeyi tercih ederseniz, Sadie'nin uluslararası en çok satan LA Ruthless serisinde onlar hakkında her şeyi öğrenebilirsiniz. Amazon'da mevcut ve Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Fierce King](#)

[Fierce Queen](#)

[Fierce Betrayal](#)

Fierce Obsession

Seri yerine tek başına bir kitap mı tercih edersiniz? O halde Sadie'nin en çok satan "Neden milyarder romantizmini seçmelisiniz?" serisi The Perfect Fit'i deneyin.

Londra'nın en gözde çifti Gabriel ve Samantha hakkında okumak isterseniz, Amazon'da Sadie'nin London Ruthless serisine göz atın. Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

Karanlık

Melek

Düşmüş

Melek

Eğer çok ateşli kısa hikayelerden hoşlanıyorsanız, Sadie ayrıca Mack ve Jenna'nın başrolde olduğu Bound serisini de yazıyor. 1, 2, 3 ve 4. kitaplar şu anda satışta.

Bound and Tamed Bound

and Shared Bound and

Dominated Bound and

Deceived

Yazar Hakkında

Sadie Kincaid, ateşli alfa erkekleri ve güçlü, cesur kadınları okumayı ve yazmayı seven, karanlık çağdaş ve paranormal romantizm yazarıdır.

Sadie okuyucularıyla iletişim kurmayı çok seviyor, o halde neden sosyal medya üzerinden iletişime geçmiyorsunuz?

En son haberler, kitap önerileri ve bolca eğlence için Sadie'nin okuyucu grubuna katılın. [Sadie'nin hanımları](#) ve [Ateşli Alfalar](#)

